

Giới thiệu Nơi Ấy, Có Nắng

Truyện Nơi Ấy, Có Nắng của tác giả AnPhamm là một trong những câu chuyện teen nổi bật hiện nay, được lấy cảm hứng từ bộ phim Yêu của đạo diễn Việt Max và đặc biệt là từ hai nhân vật Tú và Nhi (do Gil Lê và Chi Pu thủ vai).

Trong khi nhân vật Nhi của Chi Pu trốn tránh, thì Tú (Gil Lê) lại mạnh mẽ, kiên quyết sống thật với tình yêu của mình. Thì trong truyện Tú và Nhi được nhào nặn từ trí tưởng tượng của tác giả.

Đây là một món quà mà tác giả muốn dành tặng cho độc giả nói chung cũng như những người hâm mộ cặp đôi Gilenchi.

Trong phim là một kết thúc có hậu, vậy liệu trong truyện có phải là một kết thúc có hậu không.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nam Tiến

- Con đã suy nghĩ kỹ chưa? – Ông hỏi lại lần cuối
- Rồi ạ! – Nhi đồng dạc trả lời một cách dứt khoát
- Ok! Tuỳ con thôi...
- Bố à, con lớn rồi, đừng có lo quá mà!

Ông cười nhẹ rồi lấy tay xoa đầu Nhi “Thôi! Con nghĩ sớm đi, mai còn lên đường.”

- Bố ngủ ngon!

“Con gái của bố ngủ ngon!” Ông bước gần ra tới cửa phòng thì nói vọng lại, sẵn tiện tay tắt luôn cái đèn.

Suốt đêm đó Nhi trằn trọc không tài nào ngủ được. Một phần là vì lo lắng cho chuyến đi ngày mai, còn phần còn lại thì suy nghĩ tới chuyện phải xa Hà Nội. Mặc dù là tự nguyện rời đi, nhưng Nhi vẫn có phần lưu luyến nơi đây. Chẳng trách được, dù sao nơi đây cũng là nơi cô lớn lên. Nó như là một nhân chứng sống chứng kiến hết mọi quá trình Nhi dần dần trưởng thành.

Nhi năm nay 22 tuổi. Cô xuất thân từ một gia đình giàu có ở đất Hà thành. Năm Nhi lên mười thì mẹ cô mất do một tai nạn xe. Nhi khóc hết nước mắt. Bố cô thì suy sụp nhưng ráng ngượng dậy để còn chăm lo cho cô. Bố càng thương cô hơn trước. Nhưng chuyện gì tới rồi cũng sẽ phải tới. Vài năm sau, bố trao tình cảm cho một người đàn bà tên Đan. Nhi lại được chứng kiến cái tình cảm mà trước giờ bố chỉ dành cho mẹ, nhưng tiếc thay bây giờ là dành cho người khác. Bố ít quan tâm Nhi hơn trước, ít khi ngồi lại nghe Nhi tâm sự hơn trước. Nhi nhớ mẹ nhiều lắm. Vừa lạc lõng nhưng lại vừa muốn được bố chú ý tới, tất cả những gì Nhi có thể làm là biến mình trở thành một con người ưu tú. Không lâu sau thì di Đan có em bé, mọi thứ đều tập trung vào nó. Giờ đây, Nhi không chỉ phải biến thành một người ưu tú mà còn phải biến thành một người sống độc lập phòng trường hợp khi cần thiết.

Rồi Nhi cũng trở thành một người như mình mong muốn, ưu tú và độc lập. Hoàn thành xong khoá học ở một trường đại học danh giá tại Hà Nội, Nhi quyết định vào Sài Gòn để lập nghiệp. Nhi không muốn dựa vào bố, dựa vào khối tài sản to đùng của gia đình. Nhi muốn cảm nhận được đồng tiền mà từ chính tay mình làm ra. Mặc dù bề ngoài là một tiểu thư hoạt bát, có chút “bánh bèo” nhưng thật ra Nhi rất mạnh mẽ, bướng bỉnh. Nên không ai có thể ngăn được quyết định của cô cả.

5 giờ sáng.

Chuông báo thức mới reo lên được nửa nhịp thì đã bị tắt. “Cố lên Nhi! Máy làm được mà!”- Nhi tự động viên mình bằng một tâm trạng hưng phấn vương chút lo lắng. Nhưng cơ thể cô thì không được phấn khởi cho lắm. Nó mang tí hơi hướm nặng nề, rõ ràng là do hôm qua đến giờ cô không hề chợp mắt một tí nào cả. Cô chống tay lên giường và cố ngồi chồm dậy. Mái tóc nhuộm màu nâu hạt dẻ phủ một ít xuống khuôn mặt thanh tao ấy. Nhi lom khom bước tới nhà tắm và chòm tay bật đèn sau đó thì vịn vào thành của chậu rửa mặt. Cô gục đầu xuống và nhắm mắt lại. Nghỉ khoảng một phút, cô mở mắt và soi mình trong gương. “Ồi!” - Nhi giật mình thốt lên sau hai giây nhìn vào gương. Giật mình cũng phải đạo thôi, khuôn mặt xinh đẹp ấy nay đã lộ ra hai vết quầng thâm to tướng, công thêm chút xanh xao.

“Mặt mũi như thế này thì có ở Sài Gòn cũng chả ma nào dám nhận mày vào làm!” – Cô hận chính mình vì hôm qua đã không chịu ngủ. Rồi cô tự vực dậy tinh thần của mình, cố gắng tỉnh táo để mọi việc hôm nay được diễn ra suôn sẻ. Cô vội làm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ để có thời gian kiểm tra kỹ càng lại mọi thứ mà cô muốn đem theo coi đã đầy đủ chưa. Hai vali to màu hồng, balô công kênh, vé máy bay, CMND. Vân vân và mây mây thứ đều được cô kiểm tra lại một cách kỹ lưỡng. Điều cô cần bây giờ là một trạng thái tích cực cho chuyến bay này.

Đứng trước gương, Nhi buộc mái tóc óng ả của mình lên, sẵn tiện chỉnh lại cổ áo sơ mi. Hôm nay cô ăn mặc đơn giản nhưng không lượm lượm mà còn rất thơm mát, gọn gàng. Áo sơ mi trắng dài đến ngang hông, tay áo được xắn lên. Quần jeans đen hơi ôm chứ không bó sát. Chân mang đôi converse classic màu nude.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong hết. Nhi bắt đầu đem hành lý của mình xuống lầu trước trong lúc chờ chú Tân - tài xế riêng của gia đình cô tới. Nhi mất hết ba lượt lên xuống cầu thang mới có thể đưa hết đồ xuống dưới nhà. Xong việc, cô thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi phịch trên ghế sofa đợi chú Tân.

- Con ăn bát phở rồi hãy đi nhé! Vẫn còn sớm đây con ạ! – Một giọng nói từ bếp vọng ra.

- Tí ra sân bay ăn. – Nhi đáp một cách cụt ngủn.

- Lát đi ra sân bay cùng con nhé? – Giọng nói ấy vẫn nhẹ nhàng.

- Tự đi được rồi. – Nhi vẫn nói với giọng lạnh lùng, không đầu không đuôi.

Đó là cuộc hội thoại của Nhi và dì Đan. Dù dì Đan là vợ sau của bố nhưng dì rất yêu thương cô. Nhưng dù dì có cố gắng trò chuyện vui vẻ với Nhi đến cỡ nào thì Nhi vẫn cự tuyệt dì. Từ trước tới giờ, trong lòng cô chỉ có duy nhất một nữ thần là mẹ. Nói lúc trước cô còn nhỏ, không hiểu chuyện có thể tạm không tính. Nhưng đến bây giờ với tính cách ương bướng cô vẫn không thể chấp nhận được dì Đan. Một phần cũng vì bố không còn coi cô là “trung tâm của vũ trụ” nữa chẳng?

Hôm nay bố bận, Nhi sẽ phải ra sân bay một mình. Nhưng cô không buồn. Hay nói chính xác hơn là cô đã chai lì với những lần bị bố bỏ mặc như vậy rồi nên giờ thấy nó bình thường lắm. Nhi cũng không nghĩ ngợi thêm gì nhiều về chuyện đó nữa, cô bật lên điện thoại lên nghịch tí trong lúc chờ đợi.

Chú Tân đã tới. Chú vào nhà phụ Nhi xách hành lý ra ngoài. Dì Đan từ trong bếp cũng chạy ra phụ một tay nhưng Nhi không chịu cho dì giúp.

”Con đi cẩn thận nhé! Nhớ ăn đấy! Có gì đến nơi thì nhớ gọi điện về.” – dì Đan nhắc nhở.

Không một lời hỏi thăm hay một lời tạm biệt, Nhi bước lên xe. “Ầm” một tiếng cửa xe đóng lại và xe bắt đầu lăn bánh, bỏ lại dì Đan phía sau vẫn đứng ngậm ngùi nhìn.

Rồi mọi chuyện lại không xảy ra như Nhi mong đợi. Trên đường tới sân bay thì bị tắc đường, do có hai xe lớn va chạm nhau. Dù không thiệt hại gì nhiều nhưng hai tài xế đổ đứ đứ cãi nhau, mặc cho bao người đằng sau bấm còi inh ỏi. Xe nối dòng xe, giờ Nhi cùng chú Tân đang trong tình trạng “tiến thoái lưỡng nan”, bị kẹt cứng trong dòng xe ấy như lát thịt nguội trong ổ bánh mì vậy. Sau một hồi thì chính quyền địa phương tới giải tán họ lên phương, cô thở phào. Nhưng chưa kịp ổn định được nhịp thở thì cô bật điện thoại và tá hỏa. “Chú ơi lên nhanh thôi chú ơi! Cháu trễ chuyến bay mất!” – Nhi hét toáng lên trong hoảng loạn. Chú Tân không trả lời, chỉ đạp ga thật mạnh rồi phóng xe đi thật nhanh cho kịp giờ bay của cô.

Cuối cùng cũng tới nơi. Cô cảm ơn chú Tân và vội vàng lấy hành lý của mình đi tới khu check in làm thủ tục. Hên cho Nhi rằng cô không phải bỏ lỡ chuyến bay này. Cô làm xong hết các thủ tục rồi theo hướng dẫn lên máy bay. Lúc Nhi vào khoang thì đã có nhiều hành khách ngồi yên vị tại chỗ, thấy thế cô cũng nhanh chóng đi đến chỗ ngồi của mình. Cô đặt vé có chỗ ngồi gần cửa sổ, mục đích là để ngắm nhìn những tầng mây trắng mát nếu trời trong xanh.

Hàng ghế cô ngồi có một thanh niên mặc áo phông đen, quần đen, giày đen, đeo khẩu trang đen. Mọi thứ trên người hẳn đều là màu đen trừ mái tóc vàng óng của hắn. Hắn ngồi chễm chệ ở ghế đầu của hàng nên cô không tài nào bước vào chỗ của mình được.

”Bạn ơi cho mình qua với!” – Cô nói với hắn. Nhưng hình như hắn không có phản ứng gì. Cũng phải thôi, hắn đang nghe nhạc bằng headphone to đến nỗi mà ở ngoài này cô vẫn nghe được tiếng nhạc.

”Bạn gì ấy ơi!” – Cô lớn tiếng hơn một tí. Vẫn không có động tĩnh gì từ hắn. Đến lúc này thì cô phải kêu kêu hắn để hắn có thể nhận ra có người đang kêu mình. Hắn ngược mặt lên nhìn cô rồi chau mày lại. “Tại sao lại có người ngang nhiên chắn đường người khác rồi lại còn tỏ ra vẻ khó chịu như vậy được chứ!” – Nhi suy nghĩ. “Cho mình qua với!” – cô vẫn tỏ ra lịch sự dù trong lòng đang bốc hỏa lên với người này. Hình như hắn vẫn không nắm được cô đang muốn gì, vẫn ngồi im như một pho tượng.

Nhi như muốn bùng cháy, “Cho qua!” - cô lấy tay gạt tai nghe của hắn xuống cổ và hét lên, mặc kệ cho nhiều người đang nhìn cô. Hắn vẫn không nói gì, lấy tai nghe đặt lại vị trí ban đầu nhưng lần này hắn tạo ra khoảng trống để cô có thể bước qua. Ồn giời! Cuối cùng cũng vào được vị trí, cô nghĩ.

Máy bay cất cánh. Lòng Nhi nhẹ nhõm hơn lúc nãy một tí. Một hồi sau thì chị tiếp viên mang nước suối đóng chai tới.

”Dạ em cảm ơn chị!” – Một giọng miền Nam phát ra từ chiếc ghế đầu hàng. Mặc dù nó trầm nhưng Nhi xác định được đó là giọng nữ. “Nãy giờ mình đang nổi cáu với một con tóc vàng hoe ngu si, đần độn trong truyền thuyết hay là một gã có chất giọng kỳ hoặc?” – Nhi thầm nghĩ.

Phân vân một hồi rồi quá Nhi liền dẹp chuyện đó qua một bên, dẹp luôn cả cơn giận lúc nãy. Nhi nghĩ hắn là ai, là cái gì cũng được, mặc kệ hắn. Dù sao hắn cũng chỉ là người lạ lướt ngang qua cuộc đời Nhi một lần. Hôm nay là ngày Nhi vào Sài Gòn, không thể để tâm trạng bị ảnh hưởng bởi những điều vô nghĩa lý đó được. Nhi không nghĩ ngợi thêm gì nhiều nữa. Cô nhắm mắt lại và cố gắng ngủ bù cho tới hôm qua.

Nhưng có một điều Nhi sẽ không bao giờ ngờ tới. Hắn chính là một người quan trọng, thậm chí là ảnh hưởng rất nhiều đối với tương lai sau này của cô. Hắn như mấu chốt của một vụ án.

Vâng, chính là hần. Không ai khác ngoài hần.

~ Hết chap 1~

Note: Đây là tác phẩm đầu tay của mình nên không thể không mắc phải những thiếu sót. Các bạn đọc và cứ thoải mái nhận xét để mình có thể trau dồi thêm ạ :3 Nếu thấy hay thì nhớ bình chọn để mình có động lực viết tiếp nhaaa :)) Thank you for your reading :*

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sài Gòn Và...

9 giờ 30 phút sáng.

Chuyến bay mang số hiệu VN-146 chờ cô gái người Thủ đô hạ cánh tại sân bay Tân Sơn Nhất.

- Đến nơi rồi! - Nhi hít một hơi thật sâu để giảm bớt đi sự hồi hộp. Lom khom kéo hai chiếc vali nặng, đã vậy còn thêm một quả balô to tướng trên vai nhưng Nhi không hề thấy nặng nề. Vì cô đã chính thức thực hiện được một nửa ước mơ của mình. Dù biết con đường phía trước còn rất rất dài nhưng Nhi không hề nhụt chí. Cô lấy điện thoại ra và bấm gọi một số.

- Alo?

- Chào chị! Em Nhi đây ạ. Mấy hôm trước em có chuyển khoản đặt cọc nhà trọ bên chị đấy ạ.

- À chị nhớ rồi. Em vào Sài Gòn chưa?

- Vâng, em đang ở Sài Gòn đây ạ. Chị có đang bận gì không ạ? Nếu không thì tí em qua kí hợp đồng rồi trả nốt phần còn lại cho chị nhé!

- Ok! Em qua đi, chị đang rảnh nè.

- Vâng ạ. Khoảng 15 phút nữa em đến.

Rồi hai người chào tạm biệt nhau. Nhi cất điện thoại vào và vẫy tay gọi chiếc taxi đang đậu ở gần đó. Nhi lên xe, đọc địa chỉ cho bác tài và ngồi suy ngẫm.

Đây là lần đầu tiên cô dọn ra ở một mình. Không những vậy, đây sắp là lần đầu tiên cô ở trong một nơi không phải “nhà cao cửa kín”. Cũng chịu thôi, cô đang muốn tiết kiệm cho tương lai của cô mà. Nhưng cũng cực khổ lắm Nhi mới tìm ra được một chỗ vừa ý mình và bảo đảm uy tín. Chứ dính tới ba vụ chuyển khoản này nọ, cô cũng sợ mình bị lừa gạt như mấy người trên báo hay đăng.

Đang suy nghĩ thì Nhi quay mặt sang cửa xe. Những thứ lấp ló bên ngoài ô kính kia dường như đã làm mọi suy nghĩ trong cô bay đi mất. Đó là cảnh nhộn nhịp ban sáng của mảnh đất Sài thành. Nó không mang sự yên tĩnh như ngoài Thủ đô. Nó mang theo sự vội vã nhưng không hấp tấp. Nhìn nó mà cô như có thêm động lực để tiến bước. Cô như muốn mình phải chạy đua sao cho kịp với nhịp sống ở nơi đây. Và thế rồi trên suốt chuyến xe đó Nhi đã mãi mê ngắm nhìn cái vẻ đẹp lộng lẫy của Sài Gòn ấy.

Xe đã dừng bánh, kéo Nhi về với thực tại. Bộ đếm hiện số 76. Nhi đưa bác tài chặn 80 nghìn và không quên gửi lời cảm ơn bác. Tính ra, Nhi là một cô bé rất lễ phép nhưng chỉ riêng đối với đi Đan thì không.

“Ting!” – Tiếng chuông reo vang một nhịp và điện thoại sáng lên. Nhi nhìn vào màn hình thì thấy có một tin nhắn.

Đan: Con đã đến nơi chưa? Khi nào rảnh thì liên lạc với dì nhé! Lúc này em nó dậy mà không thấy con đâu, đi tìm khắp cả nhà lên.

Nhi không trả lời, tắt điện thoại và cất vào túi. Số của mẹ con đi Đan quả thật bị Nhi cự tuyệt gần như đến chín mươi phần trăm. Dì Đan đã thăm vậy rồi, con của dì còn đáng thương hơn. Mới có tí tẹo, suốt ngày chỉ đeo theo Nhi rồi ra rít ra đòi chơi chung. Vậy mà cũng bị cô cho ăn cả núi bơ.

Cô bước xuống xe thì đã thấy chị Tâm - chủ nhà trọ mà cô thuê đứng chờ sẵn. “Vô nhà đi em!” – chị Tâm nở một nụ cười nhẹ, tay thì phụ Nhi xách hành lý vào nhà. Người Sài Gòn quả thật rất thân thiện. Thấy cảnh này làm Nhi có chút ấm lòng.

Sau một hồi bàn bạc, Nhi ký hợp đồng và đưa nốt số tiền còn lại cho chị Tâm. Chị lấy chùm chìa khoá từ trong bóp của mình ra và đưa cho Nhi. “Rồi! Vậy là xong nha. Chị giao nhà lại cho em đó. Có gì cần giúp thì cứ alo cho chị nha. Giờ chị phải đi đây. Bye bye!” – Hình như chị bận, đi rất nhanh. Nhi chỉ kịp vẫy tay chào tạm biệt chứ cũng không có thời gian nói thêm lời nào. Nhi quay vào trong nhà, bắt đầu bày biện đồ đạc ra để sắp xếp.

Nhà trọ nơi Nhi ở cũng như bao nhà trọ khác. Có một khuôn viên nhỏ để sinh hoạt, một gian bếp đằng sau, một nhà vệ sinh phía bên hông và một chiếc

thang để lên gác lửng. Không bằng một góc của căn biệt thự hồi đó cô sinh sống, nhưng ít ra bây giờ cô đang được tự do và vui vẻ, cô tự nhủ với lòng. Soạn đồ một hồi thì cô thấy mệt và đói, sáng giờ đã ăn gì đâu! Và lại thời gian nghỉ ngơi trên máy bay cũng không thấm gì mấy so với thời gian cô làm cú vọ đêm hôm qua. Cô đành ra ngoài kiếm ít đồ lót bụng.

Do cũng đói là người rồi nên đối với Nhi chỉ cần một hộp cơm gần khu cô sống là đã ngon lắm rồi, còn chuyện thưởng thức các món đặc trưng của Sài Gòn thì tính sau vậy. Cô trả tiền rồi đem cơm về nhà trọ để tranh thủ vừa ăn vừa sắp xếp đồ đạc. Thế là cũng qua buổi trưa đầu tiên ở nơi đây. Người Nhi đừ hết cả ra. Nhân tiện không có ai trong nhà nên không cần giữ thể diện, cô nằm sải ra sàn nhà mà ngủ.

7 giờ tối.

Nhi chợt tỉnh giấc. Cô vươn vai và ngáp dài một cái xong với tay chụp lấy cái điện thoại để xem giờ. “Trời ạ!” – Nhi than thở. Cô cứ tưởng rằng mình chỉ ngủ một lát, ai ngờ lại đánh một giấc tới trời tối. Cô ngồi dậy, tiến tới nhà vệ sinh để rửa mặt.

Đã tỉnh táo, Nhi thay đồ chỉnh chu để chuẩn bị đi siêu thị. Cô nghĩ mình cần sắm một ít đồ gia dụng trong nhà. Khoá cửa cẩn thận xong, Nhi rào bước chân ra ngoài hẻm để tìm xe ôm chở mình đi. Đi bộ không xa thì cô đã thấy một chú xe ôm ở ngã ba đường. Cô lên xe và đi tới siêu thị gần nhất. Cô sắm thêm cho mình những dụng cụ nhà bếp như chảo, nồi, ấm nước, muống, dưa rồi mua một ít đồ hộp, mì ly, snack... Ngoài ra còn phải mua bột giặt, mớ rau phơi khô và cả mền gối để ngủ nữa chứ. Sau khi mua đầy đủ các thứ cần thiết thì cô tính tiền rồi ra về. Với đồng đồ công kênh này thì chắc chắn cô phải đi taxi rồi. Ngồi trên xe nhìn hoá đơn tính tiền lúc này, cô cảm thấy xót vì hôm nay là hôm đầu tiên mà cô đã tiêu cả mớ tiền rồi. Chỉ với số tiền tiết kiệm mà bấy lâu nay cô dành dụm được để vào Nam, cô còn sợ rằng mình chưa có công việc ổn định thì đã tiêu hết tiền rồi. Đến lúc đó phải về Hà Nội ăn bám gia đình tiếp thì còn gì nhục bằng. “Không sao đâu, cái này coi như là vốn ban đầu. Vất vả xịu thì mới thành công được. Sau này bảo đảm sẽ lấy lại gấp cả trăm lần thôi!” – Nhi tự trấn an bản thân. Và cô cũng tự hứa với bản thân mình rằng sau này sẽ chi tiêu thật cẩn thận. Vừa về tới nhà, điều đầu tiên cô làm không phải là mở hết các bao và sắp xếp đồ đạc mới mua lại. Thay vào đó cô ngồi vào bàn và lập bảng chi tiêu “tạm thời” của riêng mình.

Bảng chi tiêu “tạm thời” đã viết xong. Nhi lấy băng keo trong và dán nó lên bàn để mỗi ngày có thể nhìn ngắm nó một cách kỹ càng. Cô còn lập thêm một bảng thời gian biểu để phân ngày làm công việc nhà như ủi đồ, giặt đồ, lau nhà, chà nhà vệ sinh... Là một tiểu thư suốt hai mươi mấy năm, mấy việc nhà này được coi là thứ xa xỉ đối với cô. Cô như con cừu non trong mấy chuyện này vậy. Nhưng đã ra ở riêng rồi, sớm muộn gì cũng phải làm quen với nó thôi. Nhi coi nó như những thử thách nho nhỏ chứ không hề chán nản vì nó.

Bây giờ Nhi mới bung hết mấy cái bịch đồ ra. Cô sắp xếp xong rồi dọn dẹp mọi thứ lại gọn gàng, sẵn tiện tay lấy ly mì đem ra sau bếp rồi nấu một ấm nước sôi để ăn mì. Bây giờ nhìn Nhi chẳng khác gì mấy so với một cô sinh viên có hoàn cảnh khó khăn cả.

Ăn xong, Nhi lại balô lục ra mấy cái hồ sơ xin việc mà cô đã điền sẵn khi lúc còn ở Hà Nội rồi đặt lên bàn, chỉnh cho ngay ngắn lại. Không muốn phí thêm thời gian nữa, sáng ngày mai cô sẽ lập tức đến nơi gần nhà trọ đang cần tuyển nhân viên mà cô đã tìm được trên mạng để xin việc. Cô cảm mền gối leo lên gác lửng để chuẩn bị đi ngủ. Mặc dù cô đã ngủ từ trưa đến 7 giờ tối nhưng giờ cô cần phải ngủ thêm để lấy tinh thần ngày mai còn đi xin việc. Cô lấy tay đập đập gối mấy lần rồi nằm xuống, quơ tay lấy cái điện thoại để đặt báo thức. Không có một tin nhắn hay cuộc gọi nhớ nào từ bố cả. Nhiều khi ông vô tâm đến nỗi quên mất con gái mình đã đi chẳng?

Lạ chỗ, khó ngủ. Cô cứ lăn qua lăn lại, mắt mờ thao láo không ngủ được. Cô cố gắng nhắm mắt lại, đếm cừu, nghe nhạc nhẹ,... nhưng tất cả đều thất bại. Cô vẫn không tài nào chợp mắt được. Cô lại thức và nghĩ tới mẹ, nghĩ tới những kỷ niệm hồi đó của hai mẹ con. Nếu mẹ còn sống thì chắc giờ này cô đang chần ẽm, nệm ấm rồi. Chẳng phải quyết định dọn ra riêng cực khổ như thế này.

Mãi tới gần sáng, Nhi mệt quá mới ngủ thiếp đi. Thương thay cho cô gái mồ côi mẹ ấy. Mẹ đi rồi, biết làm sao bây giờ?

Thôi thì hãy cố gắng lên, Nhi nhé!

~Hết chap 2~

Note: Cuối cùng mình cũng đã hoàn thành xong chap 2 rồiiii. Có góp ý gì thì cứ comment thoải mái nhaaa. Thấy hay thì nhớ bấm bình chọn cho truyện để mình có động lực mau mau hoàn thành chap mới nha :3 Thank you for your attention :*

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: ...hắn Ta

Ngày thứ hai ở đất Sài thành.

Mọi chuyện diễn ra khá suôn sẻ. Nhi đi tổng cộng 5 địa điểm để nộp đơn xin việc. Giờ thứ cô cần làm chỉ là ngồi qua ngày đợi kết quả. Từ hôm đó thì ngày nào cô cũng thường xuyên kiểm tra điện thoại và email. Hãy cứ 10 phút là cô bật màn hình điện thoại lên. Mặc dù biết phải cần có thời gian để người ta xem xét hồ sơ nhưng cô vẫn cứ nôn nao cả lên, cứ bật tắt bật tắt màn hình trong vô thức.

Rồi vận may cũng đến với Nhi. Sau một tuần thì đã có email gửi tới. Họ bảo rất ấn tượng về hồ sơ của cô, muốn dành cho cô một buổi phỏng vấn vào đầu tuần. Cô đọc xong email thì hét lớn lên thật sáng khoái. Sau đó cô bật nhạc với mức âm lượng to nhất rồi vừa rỗng theo lời bài hát vừa nhảy quảng

quai như một con lằng quằng. Nhi coi như cô đang đứng trên sàn nhảy mà thoải mái thể hiện không cần biết trời đất gì cả. “Àm àm àm!” – có tiếng đập cửa mạnh ở ngoài. “Cái con điên kia! 12 giờ trưa mà mày không tính cho ai nghỉ ngơi hả? Có bị chạm dây không?”. Nghe thấy tiếng rủa ngoài kia thì Nhi lập tức vội vịn nhỏ âm lượng lại.

- Cháu xin lỗi ạ! – Nhi đứng gần cửa nói vọng ra ngoài.

- Đồ điên khùng! – Có tiếng gắt gỏng rủa lại. “Có ngày tao báo lên phường cho mày khỏi ở đây nha con.”

- Cháu xin lỗi! Cháu xin lỗi ạ! – Nhi ríu rít đáp. Rồi cũng không ai trả lời cô. Chắc là người ta đi mất rồi. Không biết có báo lên phường thật không nhỉ? Mà thôi kệ đi, giờ điều cần làm là chuẩn bị cho buổi phỏng vấn – cô nghĩ. Cô nhảy chân sáo đi tới bàn, bật laptop lên và tìm hiểu về những vấn đề liên quan đến phỏng vấn. Cô ghi ra những điều cần nói và dành hết cuối tuần của mình để luyện tập trước gương.

Đêm chủ nhật.

Tất nhiên là Nhi không sao ngủ được rồi. Dù đã chuẩn bị rất kỹ càng nhưng cô không thể không lo lắng, hồi hộp được. Xoay trở mãi vẫn không ngủ được. Coi bộ còn thảm hơn hôm đi nộp hồ sơ nữa! Ngủ thì không được, nằm hoài thì đâm chán. Cô lên mạng tìm những quán ăn nổi tiếng ở Sài Gòn rồi ghi chú lại để sau này đi thưởng thức. Cả tuần nay cô bù đầu bù cổ lo chuyện công việc nên cũng chẳng màng tới những thứ này, nay có dịp mới để tâm tới nó một tí. Nhìn đồ ăn trong màn hình mà cô cưỡng lại không nổi, đành lừa dối cái bụng của mình, nẫu mì ăn. Nhất định một ngày mình sẽ ăn hết những món đó, cô quả quyết.

7 giờ sáng.

Nhi đang sửa soạn cho buổi phỏng vấn ngày hôm nay. Nhi phải trang điểm đậm hơn bình thường một chút để che đi con mắt gấu trúc – hậu quả để lại sau một đêm ngủ mất ngủ. Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng tinh tay dài và chân váy màu xanh đen, tóc thì được búi lên rất gọn gàng. Cô đi vớ da và một đôi giày cao gót bít mũi không có quai, phần gót tương đối thấp.

“Xong!” . Đường như Nhi đã sẵn sàng để bắt đầu ngày hôm nay. Cô bước ra khỏi nhà và tiến đến tiệm cafe gần đó mua một ly cafe mang về. Cô không muốn mình ngủ gật hay nhìn có vẻ mệt mỏi trong ngày quan trọng này. Cô vừa đi tìm xe ôm vừa tranh thủ nốc hết ly cafe. Nay đi mới cả chân mà vẫn không thấy một chiếc xe nào cả. Nó làm cô có ý định thoáng qua đầu rằng sẽ bỏ sung xe đạp vào danh sách những thứ cần mua. “Mà thôi, có rành đường phố Sài Gòn đâu mà mua!” – cô tự phản bác chính mình. Hết cách, cô nghĩ mình phải đón xe bus. Nhưng mà tới một nơi đi xe thì gần, đi bộ thì xa thì làm gì có tuyến xe bus nào dành cho cô? Thôi xong, cô đành cuộc bộ tới nơi cho kịp giờ.

Cuối cùng cũng tới. Chân cô mỏi tới nỗi cô không cảm nhận được nó. Cô cúi người xuống vịn hai đầu gối và thở dốc. Bớt mệt, cô mở giỏ ra lấy bộ trang điểm để dặm lại ít phấn và tô lại son do lúc nãy uống cafe bị trôi đi. “Bóc!” cô bặm môi một cái mạnh sau khi tô xong son. Lúc này thì cô đã tự tin hơn để bước vào bên trong.

- Xin chào! Em có thể giúp gì được cho chị? – Người tiếp tân hỏi.

- Chào anh! Em đến để phỏng vấn xin việc ạ. – Nhi đáp một cách lễ phép.

- À! Cô bé hôm bữa đây nè, em chờ anh một lát nha.

Vừa nói xong thì người tiếp tân đã vọt đi mất.

Nhi đang ở trong một nhà hàng tiệc buffet để ứng tuyển cho vị trí quản lý. Điều đó không có gì là sai hay cao siêu cả vì cô đã có bằng tốt nghiệp đại học ngành quản trị nhà hàng khách sạn đạt loại giỏi. Ngành này là một ngành tương đối khó nuốt nhưng Nhi vẫn bắt chấp học dù cho lúc trước đã có nhiều người ngăn cản cô. Cũng phải thôi, vì ngành này không phải dùng một cái là được lên quản lý mà phải tiến lên từng bước. Tức là cô phải bắt đầu từ việc làm nhân viên cấp nhỏ. Có thể là phục vụ hay thậm chí tệ hơn là phải làm... lao công. Trong lúc học thì cô cũng đã được thực tập ở một số địa điểm tại Hà Nội. Nhưng vì có ngoại hình ưa nhìn nên chưa bao giờ cô phải bị dọn dẹp toilet cả. Chủ yếu chỉ làm phục vụ bàn. Đây là ngành có hành trình khá gian khổ, ngay cả khi lên chức cao thì vẫn có áp lực rất nhiều. Điểm mạnh của ngành này là môi trường làm việc vô cùng đa dạng. Gặp đại gia, rồi thăng tiến làm giàu như chơi. Nhưng đa số họ đều bỏ chạy vì áp lực quá lớn.

Là một đứa muốn tự lập như Nhi thì chắc chắn cô đến với ngành này không phải vì mục đích kiếm chát, đu bám theo ai cả. Ước mơ của cô là mở được một khách sạn lớn và thật nổi tiếng. Nhưng phải là do cô tự quản lý cơ. Nếu muốn quản lý thật tốt nó thì cách duy nhất là am hiểu sâu về nó. Đó là lý do cô chọn vào ngành này chứ không phải bất kỳ ngành nào khác. Cô muốn cuộc sống mình thật muôn màu, chứ không phải tẻ nhạt làm một công việc lặp đi lặp lại theo từng ngày.

Chờ khoảng 5 phút thì người tiếp tân quay lại. Anh dẫn Nhi đi lên lầu nơi phòng nhân sự. Anh ta vặn nắm cửa và mở cửa phòng ra. “Vô đi em, đừng ngại. May mắn nha!” – Anh tiếp tân nói rồi bỏ đi. Tự nhiên lúc đó đầu óc Nhi trống rỗng. Không biết là do hồi hộp hay do hôm qua cô không ngủ mà dường như mọi thứ cô đã chuẩn bị cho buổi phỏng vấn cô đều không nhớ nổi. Cô bắt đầu hoảng loạn. Nhưng cửa phòng đã mở toang. Thôi thì đành đánh liều một phen vậy, cô nghĩ rồi bước vào.

- Chào em, mời em ngồi. – Người phỏng vấn nói.

- Chào chị. – Nhi nói rồi kéo ghế ra ngồi xuống.

- Em tên gì?

- Em tên Nhi ạ.

Sau những câu hỏi tự sự đơn giản về Nhi thì người phỏng vấn bắt đầu hỏi một loạt vấn đề liên quan đến công việc. Cố lục tìm trí nhớ, nhưng thật sự là vô ích. Nhi bối rối ra mặt hẳn. Hai tay cô để dưới bàn mà không ngừng chà xát các ngón tay vào nhau. Cô không biết nên trả lời sao cho vừa hợp lý mà vừa có thể gây ấn tượng tốt với người ta. “Em có suy nghĩ gì thì cứ nói đi, đừng ngại.” – Người phỏng vấn khích lệ Nhi. Đúng thật bây giờ cô chỉ còn cách đó thôi. Cô thả lỏng người, nói hết ra những gì mình nghĩ. Giọng điệu cô đã có chút tự tin và mạnh dạn hơn lúc đầu rồi.

- Ok em. Hôm nay đến đây là xong. Có gì chị sẽ liên lạc với em sau. Cảm ơn em. – Người phỏng vấn nói sau một hồi nghe Nhi luyện thuyên về vị trí ứng tuyển của mình.

- Em cảm ơn chị. Em chào chị.

Nhi bước ra về, lòng thầm nghĩ “Chết rồi, hồi này mình có nói quá nhiều không ta? Chắc là tiêu rồi. Ai bảo lại đi kêu mình có gì nói đó làm gì!!!”. Dù là một người khá giỏi trong việc giao tiếp nhưng Nhi thật sự bó tay trong trường hợp này. Cô còn không nhớ nổi lúc này mình đã vọt miệng ra nói những gì nữa. Nhưng mà thôi kệ, dù sao cũng đã qua rồi. Coi như rút kinh nghiệm cho lần sau vậy. Cô quay về nhà và tìm kiếm tiếp những nơi phù hợp với ngành cô đang theo đuổi.

Tìm kiếm từ trưa tới chiều vẫn không có chỗ nào hợp lý. Nhi vô đầu bức tóc. Ngoài việc có bằng loại giỏi và vẽ bề ngoài ưa nhìn ra thì cô không có một kinh nghiệm nào trong nghề cả. Cũng khá là khó để nhận một người như cô vào một nhà hàng hay một khách sạn lớn. Đang rồi tung lên thì Nhi chợt nghĩ ra một ý tưởng. Dù sao cũng vào vị trí cấp thấp trước, tại sao mình không làm ở một tiệm cafe để có thứ bổ sung vào mục kinh nghiệm trong ngành cho hồ sơ của mình nhỉ? Ở đó thì chắc chắn yêu cầu sẽ thấp hơn rất nhiều. Nói rồi cô chuyển hướng sang tìm những nơi như vậy làm mục tiêu. Thôi thì cứ chậm mà chắc vậy.

Nhi ngồi trên laptop đến tận tối. Sau cả mấy tiếng đồng hồ chọn lọc thì cô cũng tìm được kha khá chỗ. Nhi tắt máy, gấp laptop lại và đẩy nó sang một góc bàn. Tĩnh nằm xuống yên vị ngủ thì bụng cô lại cồn cào sôi ồng ộc lên. Từ trưa tới giờ cô mãi mê trong việc tìm kiếm mà quên mất cả ăn uống. Hôm nay Nhi tự nhiên siêng năng đột xuất. Thay vì nấu mì ăn xong rồi đắp mền đi ngủ thì cô lại có ý định ra ngoài kiếm chút gì ăn. Sau hơn một tuần thì đến bây giờ cô mới có thể chiêm ngưỡng được cảnh Sài Gòn về đêm. “Lung linh quá!” – Nhi thốt lên. Dù mới bước ra khỏi nhà được mấy bước nhưng dường như cả Sài Gòn đang hiện lên trong mắt cô. Cô tung tăng khỏi hẻm, tiến ra đường lớn. Cô hoàn toàn bị choáng ngợp. Xung quanh hai lề đường toàn là những hàng quán, xe đẩy bán đồ ăn mời chào khách vô. Đối với đứa hám ăn như cô thì đây rõ ràng là một thiên đường trên mặt đất. Cũng hên sao trời phú cho cô một “năng lực siêu nhiên”: ăn hoài không mập. Cô lon ton chạy tới xe hàng bán bánh tráng nướng ngay lề đường và gọi một cái mang đi.

- Mười ngàn con. – cô bán bánh tráng bỏ cái bánh nóng hổi vào trong bịch và nói.

Nhi kéo giỏ xách xuống tay, tính mở ra kiểm cái bóp trả tiền thì vèo một cái nhanh như chớp có chiếc xe wave chạy ngang giật mất giỏ xách của cô và phóng đi. “Cướp! Cướp!” – cô vừa đuổi theo vừa la oai oái tới nỗi vấp cục đá lăn quay mấy vòng rồi ngã xuống đất. Trong lúc đầu óc quay cuồng thì cô nghe được tiếng xe phanh khối lớn vụt qua.

Đúng vậy. Có một chiếc mô tô Kawasaki Z1000 màu đen đang đuổi theo tên giật đồ kia. Wave làm sao đọ nổi với Kawasaki. Trong vòng một nốt nhạc, chiếc mô tô đã đuổi kịp tên đó. Người cầm lái lấy chân tung cước đập thẳng vào xe của kẻ cắp, chiếc xe ngã xuống còn hán thì bị văng vào trong lề, va phải cái cột điện gần đó. Người anh hùng kia với tay nhặt lấy cái giỏ, quay đầu xe lại và phóng đi mất. Mặc kệ tên cướp vẫn cứ nằm đó.

Lúc này ở đầu đường là một cô gái đang ngồi bệt dưới đất ôm lấy cổ chân mình. Cô đau tới phát khóc. Nếu như lúc này cô lười và ở nhà nấu mì ăn thì đâu có chuyện này xảy ra. Đã tiền mất mà còn tật mang. Cô vừa âm ỉ vừa hối hận.

Đang khóc thút thít thì cô thấy một bóng người đứng trước mặt mình, cầm cái giỏ của cô và thả phịch xuống dưới đất. Chính là người chạy mô tô lúc này. Hắn mặc áo phông trắng và khoác áo jeans ở ngoài, quần da màu đen và mang đôi boots trông rất hầm hố. Mặt mũi ra sao thì cô không biết vì hắn đang đội chiếc nón bảo hiểm full-face.

- Cảm ơn anh! Cảm ơn anh rất nhiều! – Nhi ríu rít cảm ơn hán trong sự mừng rỡ. Hán không nói gì, nhìn cô vài giây rồi quay lưng toang bỏ đi.

- Khoan đã anh gì ấy ơi! Anh tên gì? Ở đâu? Để em còn biết sau này đền ơn anh nữa chứ! – Nhi nói hấp tấp, cứ sợ người hùng của mình bỏ đi. Quả thật, hán vẫn tiếp tục đi.

- Này anh ơi! Khoan đi đã! Anh không muốn cho em biết tên cũng được. Nhưng có thể giúp em nốt luôn được không ạ? Chân em đau quá! Em không quen ai ở đây cả... Bỗng nhiên Nhi thấy tin tưởng hán một cách lạ thường.

Dường như hán cũng cảm thương trước những lời thành khẩn ấy nên đã quay đầu lại và đi tới hướng của Nhi. Hán đứng nhìn cô một hồi thì ngồi chồm hóm xuống trước mặt cô rồi đưa đầu hán tiến lại gần đầu cô. Cô hơi rụt người lại.

- Lúc trước sao không thấy anh nói dịu dàng như vậy? – Hán nói. Do đội nón nên giọng hán hơi ồn ồm.

- Anh là...? – Nhi hỏi trong sự hoài nghi. Thật sự cô không tài nào đoán ra hán là ai cả.

Hán cởi nón bảo hiểm ra. Nhi nhăn mặt lại. Hình như cô đã biết hán là ai rồi.

~Hết chap 3~

Note: Chào các bạn! Có vẻ chap này mình viết hơi dài dòng một tí, tập trung vào nhân vật Nhi là chủ yếu. Nhưng các bạn yên tâm, mấy chap sau thì Tú sẽ bung lụa nhanh thôi =)) Nhớ bình chọn và comment cho truyện của mình nha. Bye bye và hẹn gặp lại ở chap sau :3

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Minh Tú

- Sao? Đã nhận ra chưa? – Một giọng nữ trầm ấm cất lên, đập tan mọi sự hoài nghi của Nhi.

- Tóc vàng hoe! – Nhi thốt lên.

”Nó! Chính là nó! Cái con tóc vàng hoe dám chắn đường của bốn tiểu thư!” – Nhi gào thét ở trong bụng. Cô nhận ra mái tóc và giọng nói không lẫn vào đâu được ấy.

- Ăn nói cho đàng hoàng! Tui đang giúp cô đó! – Người đó nhún giọng.

- Ai cần mấy người giúp! – Nhi lớn giọng lại.

- Á rồi ngon... Được thôi! – Nói dứt câu xong thì người đó lập tức quay lưng bỏ đi.

- Ê! Quay lại! Quay lại đi! Đùa tí thôi mà! – Nhi nhìn vào cái chân đang sưng tû vù của mình, hết cách, cô đành phải xuống nước nói chuyện nhẹ nhàng.

- Hừ... – Con người ấy quay lại nhìn Nhi rồi cười nhếch mép một cái. Chắc hẳn đang đắc ý lắm đây. Người đó tiến lại gần rồi từ từ đỡ cô dậy và diu cô đi tới xe.

Lúc này Nhi mới có dịp ngắm nhìn khuôn mặt của kẻ ra tay nghĩa hiệp giúp cô. Đôi mắt màu nâu thẫm trong veo, đuôi mắt thì bị một vài lọn tóc rũ xuống che mắt trông rất lãng tử. Cái mũi cao và gọn, đôi môi thì đậm chất quyến rũ vì không đánh son mà vẫn mang một màu hồng nhạt. Bên trái, trên đôi môi một tí là một nốt ruồi làm tô điểm thêm cho khuôn mặt thanh tao đó. Tính ra khuôn mặt này rất hợp với tính cách của con người ấy. Lạnh lùng, khả ái nhưng lại có một chút kiêu ngạo khiến cho con người ta phải say mê. “Quả thật là đẹp... trai. Tại sao lại có một người con gái đẹp trai đến thế?” – Nhi tự hỏi bản thân mình.

- Nè! Nhìn cái gì? Có chịu lên xe chưa? – Kẻ đó kê sát vào tai Nhi rồi hét to làm cô giật bắn cả người. Thì ra có nhiều người chỉ thật sự đẹp khi họ chưa cất tiếng, Nhi khẳng định. Cô lấy lại bình tĩnh rồi từ từ leo lên xe.

- Yên cao quá... Tòilên không được... Giúp tôi với...- Nhi nói lí nhí. Đúng thật là yên sau cao thật vì đây là xe mô tô mà!

- Đúng là cái đồ bánh bèo! – Người đó bực mình nói, xong còn chặc lưỡi một cái nhưng vẫn bước xuống xe giúp Nhi leo lên. Sau một hồi loay hoay thì cô cũng đã ngồi yên vị được trên xe.

- Đội đi! Kéo té đập đầu nhập viện lại đồ thừa. – Con người ấy nói rồi dúi cho Nhi cái nón bảo hiểm to tướng. Nếu như bình thường thì Nhi đã bùng cháy chữ cho kẻ đó một trận rồi. Người gì mà ăn nói không có đầu đuôi, đã vậy còn vô duyên hết chịu nổi nữa! Nhưng dù sao cũng mang ơn người ta nên đành tỏ ra lịch sự một xíu, cô kiểm con giận của mình xuống và đội nón vào.

- Sao chưa đi thế? – Nhi hỏi.

- Chưa vịn chắc thì sao mà chạy? Bật ngựa ra đằng sau rồi ai chịu?

- Rồi! Chắc rồi! Mấy người đi được rồi đấy! – Nhi vịn vào người kẻ đó một cách miễn cưỡng.

Chiếc xe được nổ máy và phóng vèo tới bệnh viện gần nhất. Nhưng không thể không nhắc tới một câu chuyện dở khóc dở cười trên đường đi.

- Làm cái gì mà bám chặt như mấy con mèo vậy? Buông ra coi! – Giọng nữ trầm kia la toáng lên. Một tay cầm lái, một tay còn lại vòng ra đằng sau đập đập vào tay Nhi mấy cái ý muốn Nhi thả lỏng ra.

- Tôi... tôi... tôi... sợ... - Nhi nói lắp ba lắp bắp.

- À! Lần đầu ngồi mô tô nên sợ hả? Để làm cho hết sợ nha! – Nhi cảm thấy có mùi khăm khăm trong câu nói đó. Hình như sắp có gì đó không ổn rồi!

- Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! – Nhi la hét trong sự hoảng loạn tột độ và càng bám chặt hơn cái eo ấy. Biết cô sợ nên tên quái xế này đã rồ ga lên và chạy tốc độ còn nhanh hơn lúc đầu nữa. Tim Nhi như đang muốn nhảy vọt ra ngoài. Quynh quáng quá, cô ôm chặt lấy tên quái xế và siết tay thật chặt lại, không màng tới trời đất gì cả. Nón bảo hiểm thì ướt hết vì cô đang ngập ngụa trong nước mắt.

- Tôi nơi rồi, buông tay ra đi.

Chiếc Kawasaki đã nằm gọn trong khuôn viên bệnh viện. Nhi vẫn không buông tay. Cô cứ ngồi đờ trên xe như vậy mãi. Thấy thể tên nhây kia mới quay người lại mở nón giúp cô. “Trời! Có cần khóc tới vậy không hả?” – Người đó giật mình khi thấy mắt Nhi đỏ ngầu, mặt mũi thì phờ phạc. Nhi im lặng, cứ mặc kệ để người ấy bế mình vô. Sau một hồi lâu thì cô mới lấy lại bình tĩnh được.

Chân cô đã được y tá băng bó. Tuy không nghiêm trọng nhưng trong hai tuần tới cô phải xài nạng để đi lại. Thấy bóng dáng người mặc áo khoác jeans kia ở quây tiếp tân, cô liền dùng nạng di chuyển tới đó. “Trả rồi!” – Cũng không tới nỗi tệ, biết mình có lỗi nên đã trả tiền viện phí, Nhi nghĩ thầm chứ không đáp lại lời nói kia. Nhi ngoác qua cái hoá đơn viện phí, dưới góc phải ghi: Ký tên – Lê Minh Tú. L-E M-I-N-H T-U. Cô hứa rằng sẽ không bao giờ quên cái tên Lê Minh Tú này.

- Tú!

- Biết tên luôn à? – Tú trả lời cô.

- Mình cũng mới biết thôi. Nhìn ở đây này! – Nhi vừa nói vừa chỉ tay vào tờ hoá đơn. Cô thay đổi cách nói chuyện của mình tới mức ôn hoà nhất có thể. Nhi đang muốn moi ra điểm yếu của Tú rồi chơi lại một ván cho ra trò.

- Mình tên Nhi. – Nhi lại tiếp tục. Tú không trả lời, chỉ lặng lẽ bước đi.

Hai người di chuyển ra cổng bệnh viện. Thấy Nhi khó khăn trong việc đi lại, Tú đỡ Nhi xong cầm lấy cái nạng rồi cho cánh tay Nhi quàng qua cổ mình, từ từ diu cô đi.

- Tú diu mình đến đây là được rồi. Mình tự đón taxi về. Cảm ơn Tú nhé! – Nhìn chiếc mô-tô, Nhi vẫn chưa khỏi hoảng sợ. Thôi kệ, quán tử trả thù mười năm chưa muộn mà. Cô xin số Tú rồi leo lên taxi đi về.

Cũng là một ngày dài mệt mỏi rồi. Nhi mở giỏ xách ra tìm chùm chìa khoá rồi đưa vào ổ để mở cửa. “Tự nhiên hôm nay ổ khoá cứ kỳ kỳ sao ấy nhỉ?” – Cô nghĩ nhưng tay vẫn tiếp tục vặn chìa. “Bắc!” – Nhi nghe tiếng động lạ phát ra. Cô đưa cái tay đang cầm chìa khoá lên và trừng mắt chữ A mồm chữ O nhìn. Nó đã gãy một nửa. Và rõ ràng nửa còn lại đang kẹt trong ổ khoá kia. Tội rồi làm gì còn thợ sửa khoá. Nhi hoang mang. Nhưng hình như cô chợt nhớ ra điều gì. Cô lấy điện thoại ra và tìm số của chị Tâm. “Thuê bao quý khách vừa gọi...”, chưa nghe hết câu thì Nhi đã vội cúp máy xuống. Cô cố gắng gọi lại thêm mấy lần nữa nhưng kết quả vẫn vậy. “Trời ơi! Trời ơi! Làm sao bây giờ...” – Nhi vừa đi qua đi lại vừa nói thầm. Chân thì đau, hàng xóm thì không ai ưa, chị Tâm thì không liên lạc được. Chẳng lẽ tối nay Nhi phải ngủ ngoài đường sao?

Trong lúc đó ở một nơi khác.

Tú đang phóng con xe của mình đến một quán bar ở quận 7. Nơi đó có một buổi party lớn đang chờ Tú. Bình thường Tú rất đúng hẹn nhưng vì hôm nay đưa Nhi tới bệnh viện nên Tú đã trễ hơn 30 phút. Điện thoại trong túi quần Tú cứ reo lên mãi, chắc là mấy đứa bạn gọi hỏi Tú. Một hồi sau thì Tú tắt vào lề để nghe máy. Dù sao cũng bắt người ta đợi này giờ. Thôi thì bắt máy lên nói một tiếng cho người ta yên tâm, Tú nghĩ. Ai ngờ khi lấy điện thoại ra thì lại là một số lạ. Không biết ai gọi mình vào giờ này, Tú tò mò bấm vào nút trả lời.

- Alo? – Tú lên tiếng trước.

- Alo! Xin hỏi có phải Minh Tú đây không ạ? – Một giọng nữ Thủ đô bên đầu dây kia nói.

- Đúng rồi bạn. Bạn tìm mình có gì không bạn? – Tú hỏi một cách lịch sự.

- A! Tú hả? Là Nhi đây này! Lúc này mình mới gặp nhau ý! – Nhi đáp trong sự mừng rỡ. Bí quá nên cô đành gọi cho Tú mong nhận được sự giúp đỡ.

- Có chuyện gì? – Nghe Nhi xưng danh tánh thì Tú đổi ngay cách nói chuyện.

- Chuyện là Nhi về đến nhà rồi, nhưng... – Cô ấp úng.

- Sao?

- ... Chìa khoá bị gãy rồi. Nhi không vào nhà được. Tú giúp Nhi với! Nhà Nhi ở gần chỗ bán bánh tráng nướng lúc này ý! – Cô cầu xin.

- Ừa liên quan? Chuyện của cô mà! – Tú nói rồi cúp máy cái rụp, mặc cho Nhi đang gào thét ở đầu dây bên kia.

Lần này thì cô tiêu thật rồi. Nhi ngồi phịch xuống đất, duỗi cái chân đau ra rồi tựa lưng vào cửa. Cô vứt cái nạng sang một bên, tay ôm giỏ xách rồi nhắm mắt lại. Đang mơ màng ngủ thì cô nhận được một cuộc điện thoại. Màn hình hiện lên hai chữ: Minh Tú. Nhi thật sự không biết con người này muốn gì.

- Tú trêu chọc tôi chưa đủ hả? Tú còn muốn gì nữa? – Nhi hét lên, giọng có vẻ rất ảm ức.

- Đang ở chỗ bà bánh tráng. – Tú đáp ngắn gọn.

- Ồ... Thật á? Tú không đùa đấy chứ? – Nhi ngạc nhiên. Cô hỏi lại để chắc chắn rằng mình không nghe nhầm.

- Không tin thì thôi. Cúp máy đây.

- Ô! Khoan! Khoan đã Tú! – Nhi níu kéo. Cô vội chỉ Tú đường đi vào nhà mình. Khoảng hai phút sau thì Nhi đã nghe tiếng máy xe.

- Mau lên đi! Trời sắp mưa rồi. - Tú đang đậu xe trước mặt cô. Nhi lồm khồm bò dậy nhưng lại bị trượt chân té ngã. Tú chặc lưỡi rồi thẳm rủa “Bánh bèo!”. Dừng xe để đó, Tú bước tới cầm nạng và giỏ rồi dìu Nhi lên. Tú chu đáo tới mức đội luôn cả nón bảo hiểm dùm Nhi.

Nhìn bề ngoài lạnh lùng, ít nói vậy thôi chứ thật ra Tú là người sống rất tình cảm. Trong lòng Tú là cả một khu vườn yêu thương. Chỉ có ai tiếp xúc lâu thì mới có thể thấy được bản chất này. Nhưng không hiểu tại sao hôm nay Tú lại làm lộ nó ra quá thế này?

- Mặc vào đi! Lát mưa bệnh đó. – Tú cởi cái áo khoác của mình ra, quay lại đằng sau rồi đưa cho Nhi.

- Cảm... Cảm ơn! – Nhi thấy có chút cảm động. Cô mặc áo rồi vịn chắc vào eo Tú.

- Nhà hơi xa, đừng có ngủ gật đó. – Tú dặn dò.

Trời bắt đầu đổ mưa.

Tú rồ ga và chạy. Lần này Tú lại chạy rất chậm. Gió thổi nhẹ nhàng làm Nhi có thể ngửi được thoang thoang mùi nước hoa đang phảng phất từ áo khoác của Tú. Cô hít một hơi thật sâu như đang tìm kiếm điều gì từ mùi hương đó.

Thật ra Tú cũng đâu có tệ. Rất tốt bụng là đằng khác ấy chứ. Chỉ qua là tỏ ra hống hách để che giấu mà thôi. Bỗng nhiên cô lại muốn tìm hiểu con người “khẩu xà tâm phật” kia. Nhi muốn làm bạn với Tú, một cách chân thành. Khuôn mặt ấy, hành động ấy, mùi hương ấy. Tất cả những gì thuộc về Tú đều khiến cô muốn xoáy sâu vào.

Mô-tô dừng lại làm ngắt mạch suy nghĩ của Nhi. Hai người đang ở hẻm xe của một khu chung cư cao cấp tại quận 2. Tú cởi nón bảo hiểm rồi quay qua giúp Nhi xuống xe. Từng bước, từng bước một Tú đưa cô tới gần thang máy. Lúc này, dưới ánh đèn, Nhi mới nhận ra Tú còn đẹp hơn ban nãy. Nhưng cô lại thương cho Tú hơn vì bây giờ Tú như một con chuột dưới cống vậy. Khắp người Tú ướt tèm nhem vì lúc nãy đã nhường áo khoác cho cô.

Ở mảnh đất Sài thành xa lạ này, có thể tìm đâu ra một người như Tú nữa chứ?

~Hết chap 4~

Note: Tadaaaa! Sau hơn 3 chap thì cuối cùng 2 bạn trẻ đã làm quen với nhau :)) Chap 4 này ra sớm hơn dự định của bạn Au một tí :3 Do hôm qua ngủ không được nên mình đã thức viết nốt luôn =>) Hãy động viên cho bạn Au siêng năng bằng cách bình chọn truyện nha =>) Cảm ơn các bạn :*

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bữa Ăn Ngon Nhất!

Cửa thang máy mở ra.

Hai người bước vào. Tú một tay đỡ Nhi một tay vội tới bấm số. Căn hộ của Tú nằm trên tầng 14. Không gian lúc này thật yên ả, không ai nói với ai một câu. Dù đứng xa nhau, mỗi người một góc thang máy nhưng Nhi vẫn cảm nhận được hơi thở của Tú. Tú đang thở rất mạnh, người thì run cầm cập lên.

”È! È!” – Có tiếng động phát ra làm phá tan không gian yên tĩnh. Tú móc điện thoại từ túi quần ra, bấm nút trả lời và đặt lên tai. Dù Tú không bật chế độ loa nhưng Nhi có thể nghe được một giọng nữ đang chửi rủa liên hồi ở đầu dây bên kia. “Hôm nay chắc Tú không tới được rồi. Xin lỗi Hân nhiều.” – Tú thều thào đáp. Giọng nói kia vẫn tiếp tục “bắn rap”, không có dấu hiệu ngừng lại. “Thôi Tú phải đi đây, bye bye!” – Thấy thang máy mở ra, Tú nói vội rồi cúp máy. Hình như Tú vì mình mà huỷ hẹn với người khác, Nhi nghĩ. Cô cảm thấy có chút áy náy.

Dìu Nhi vào nhà và cho cô ngã người trên ghế sofa. Xong rồi Tú loay hoay làm gì đó ở khu bếp.

- Tú ơ? – Nhi nhẹ nhàng.

- Sao? – Tú vẫn đáp cụt ngắn như thường lệ.

- Không có ý đòi hỏi, nhưng mà Tú có thể bật đèn lên được không? Nó... hơi tối. – Nhi nói lí nhí.

- À! Xin lỗi. – Nói rồi Tú đi ra gần cửa bật công tắc lên. “Trước giờ quen sống vậy rồi.” – Tú giải thích.

”Giàu mà ki bo phết!”, Nhi nghĩ.

Nhưng thật ra Tú có phải như vậy đâu..

Đèn sáng lên. Lúc này thì Nhi mới có thể nhìn rõ mọi thứ. Cô đảo mắt một vòng quanh căn hộ. “Wow!” – Cô thốt lên khi thấy khung cảnh xung quanh mình. Đây là một căn hộ mang đậm phong cách Châu Âu. Chỉ duy nhất bờ tường có chiếc tivi màn hình phẳng 48 inch được đặt trên chiếc kệ trắng là màu đen, còn lại chủ đạo của căn hộ là màu kem. Tường màu kem, sofa màu kem, rèm cửa màu kem, dưới rèm cũng là một cái bình màu kem nhưng lại đựng những bông hoa nhiều màu như một điểm nhấn tinh tế của căn nhà. Trên trần nhà là hai dãy đèn led downlight dọc theo khuôn viên phòng khách, đến khu bếp thì được đổi bằng cái đèn chùm vàng mang màu sắc cổ kính. Dưới ánh đèn là một cái bàn ăn nhỏ hình vuông màu đen, có hai chiếc ghế gỗ đồng màu.

- Nè, uống mau đi. Căn thận còn nóng đó. – Tú đặt cốc sữa còn bốc khói nghi ngút được kê trên một chiếc đĩa nhỏ lên bàn kính rồi quay về phía bếp.

- Cảm ơn Tú nhé! – Nhi đáp. Lúc này Tú cũng đang đứng cầm một ly sữa, thổi nhẹ nhẹ vào nó để mau nguội.

- Đấy, Tú thấy không? Bật đèn lên nhìn trông ấm cúng hơn hẳn. – Nhi quả quyết.

Là do căn nhà ấm, hay là do trong lòng Nhi đang ấm?

- Thật hả? - Tú hỏi. Tuy nó ngắn gọn nhưng lại có ngữ điệu rõ ràng, khác hẳn những câu lạnh lùng không một tí sắc thái lúc nãy. Nhi gật gật đầu mấy cái. Thấy thái độ Tú có chút chuyển biến, Nhi lại càng muốn trò chuyện với Tú nhiều hơn.

- Tú ở đây có một mình thôi à?

- Ừ. – Giọng Tú có tí đượm buồn.

- Thế còn bố mẹ của Tú? Họ không sống cùng Tú à? – Nhi thắc mắc. Tú đang hóp một ngụm sữa thì khựng lại vài giây rồi đặt ly xuống. Mắt Tú đang nhìn xa xăm vào một nơi nào đó. Hình như mình đã lỡ lời, Nhi nghĩ.

Tú không trả lời, lặng lẽ đi vào phòng ngủ. Nhi ở ngoài này lòng không sao yên được. Cô với Tú còn chưa có một cuộc trò chuyện đúng nghĩa mà! “Trời ơi là trời! Nhi ơi là Nhi! Sao mày có thể phá hỏng mọi thứ như thế chứ?” – Cô vừa lẩm nhảm vừa nhắm tít mắt lại, lấy cổ tay đập đập vào đầu của mình.

Nhi dựng cái nạng qua một bên rồi nằm thẳng ra sofa. Cô thở dài. Bây giờ Nhi đã biết được điểm yếu của Tú rồi, gia đình. Nhưng cô lại không có hứng thú lấy đó ra làm trò đùa như mục đích ban đầu nữa. Ngược lại, Nhi có một sự đồng cảm to lớn đối với Tú. Gia đình ư? Thứ cô không bao giờ muốn nhắc tới. Mẹ thì mất sớm, bố thì có hạnh phúc mới bỏ bê cô. Như vậy, nhìn có trông giống một gia đình không? Cô nghĩ rồi cười nhạt. Đẹp mọi thứ qua một bên, cô nhắm mắt rồi thiếp đi.

“Nè! Dậy đi!” Nghe tiếng gọi thì Nhi mở hí hí mắt ra. Không biết Tú đã đứng đó từ bao giờ. Người Tú không còn ướt nhẹp như lúc nãy nữa, thay vào đó là chiếc áo ba lỗ màu xám và quần thể thao vải dù màu đen. Tuy không có cơ bắp như đàn ông, nhưng hai cánh tay Tú rất săn chắc, không một tí mỡ thừa.

“Còn nhìn cái gì nữa? Đi thay đồ rồi vào phòng mà ngủ.” – Tú nói rồi liếc sang bàn kính. Trên đó đã được để sẵn một chiếc khăn lông trắng tinh, một bộ pyjama trơn màu vàng nhạt và một cái bàn chải còn mới toanh. Tất cả đều được sắp xếp ngay ngắn. Không ngờ Tú lại có thể chu đáo đến vậy, Nhi nghĩ. Tú là một người nói ít làm nhiều. Dường như mọi sự quan tâm của Tú dành cho Nhi đều được gửi qua chiếc bàn kính kia.

Nhi lồm khồm ngồi dậy. Lần này, Tú không lại giúp cô nữa. Có vẻ Tú nhận ra mình đã bộc lộ quá nhiều sự quan tâm trong buổi tối nay. Tú lấy chiếc cốc trên bàn rồi đem vào bếp rửa. Còn Nhi thì sau một hồi vất vả đã lết được tới phòng tắm để thay đồ. Bộ đồ hơi rộng, nhưng có còn hơn không. Cô mở cửa ra thì thấy đèn ở ngoài đã tắt hết, chỉ có một tí ánh sáng len lỏi từ khe cửa của căn phòng đối diện mà thôi.

“Vào đi.” – Nhi chưa kịp gõ cửa thì Tú đã nói, hẳn là nghe được tiếng chống nạng của Nhi lúc nãy rồi. Cô đẩy cửa vào thì thấy Tú đang ngồi trên bàn làm việc, có vẻ nghiêm túc và không giống lúc trêu chọc cô tí nào cả. Không muốn phiền Tú, Nhi từ từ chống nạng đi tới giường, cô không gây ra tiếng động mạnh.

Nhìn căn phòng này, Nhi chỉ biết tóm gọn nó trong một từ: Nghệ thuật! Từ cách bày trí đến những chi tiết nhỏ nhất của căn phòng đều mang một vẻ đẹp tinh khiết nhưng không kém phần hiện đại. Theo quan sát của cô này giờ, từ phòng khách đến gian bếp rồi phòng tắm và cuối cùng là phòng ngủ thì cô đưa ra một kết luận rằng: Tú cũng là người của nghệ thuật! Hoặc chí ít cũng là một con người có tâm hồn bay bổng.

- Tú ơi? – Nhi nói khẽ, sợ làm gián đoạn công việc của Tú. Đồng thời cũng không ai trả lời cô. Thấy thế, cô bèn nằm xuống rồi nhắm mắt.

- Sao kêu cho đã rồi không nói? – Tú hỏi. Nhưng lưng không hề quay lại, vẫn tiếp tục làm việc của mình.

- Tường Tú không nghe nên không nói nữa. – Nhi giải thích.

- Vậy giờ nói đi?

- Tú làm nghệ thuật á? – Nhi hỏi.

- Ý gì đây?

- Ý của Nhi là công việc của Tú hình như có liên quan đến nghệ thuật hả?

- Có thì sao mà không thì sao?

- À không. Nhi chỉ hơi vui thế thôi. Giờ Nhi đi ngủ nhé! – Nhi cười.

- Ừ.

5 phút sau.

- Mà Tú này!

- Sao?

- À không. Nhi chỉ định hỏi Nhi ngủ ở đây thì lát nữa Tú ngủ ở đâu thôi.

- Không ngủ.

- Sao thế? Bộ Nhi... Nhi nằm hết chỗ rồi hả? – Cô nói rồi nhìn lại thân hình của mình. Đâu có béo lắm đâu nhỉ?

- Bận.

- Oh... Thế Nhi ngủ nhé!

- Ừ.

Bây giờ thì căn phòng trở nên yên ắng hơn cả. Thứ duy nhất có thể nghe được là tiếng click chuột của Tú.

- Tú ơi! – Nhi cất tiếng lên làm phá tan bầu không khí tĩnh lặng ấy.

- Lại cái gì nữa? – Tú bắt đầu gắt gỏng. Trước giờ Tú đều ghét nhất là bị ai làm phiền khi đang tập trung. Hôm nay Tú trả lời được mấy câu của Nhi là may phước cho cô lắm rồi.

- À... Không có gì hết... - Thấy Tú khó chịu, cô đành thôi.

- Nè! Bộ gờn mặt hả? Có gì thì nói mau đi! – Lúc này Tú mới quay phác người lại nhìn Nhi như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô.

- Đùng cái mà! Thật ra Nhi chỉ muốn xin lỗi chuyện lúc nãy thôi...

- Chuyện gì?

- Thì chuyện lúc nãy ý! Cái chuyện mà lúc ở phòng khách ý...

- Không còn bận tâm tới nó lắm. – Giọng Tú dịu lại một tí.

- Thế thì tốt rồi. Thôi Nhi ngủ đây.

Cuối cùng cô cũng chịu đi ngủ và trả lại không gian yên tĩnh, Tú trầm nghĩ. Nhưng một lần nữa, Tú lại mừng hụt.

- Tú không tính ngủ thật sao? Nhộp mắt một tí cũng được mà!

”Rầm!“ Tú nắm chặt hai tay đập xuống bàn rồi thở hồng hộc. Rõ ràng là Nhi đang thử thách giới hạn của Tú mà! Tú hít một hơi sâu rồi thở ra để giữ bình tĩnh. Tắt máy tính xong, Tú quơ tay lấy một cuốn sổ màu nâu và tiến thẳng ra ngoài, đóng sầm cửa lại mà không ngo ngoàng gì tới Nhi. Cô ở trong phòng cũng không dám hó hé gì, đành đi ngủ.

Sáng hôm sau.

Nhi mơ màng mở mắt dậy. Cô lấy tay dụi dụi mắt vài cái rồi vươn vai sáng khoái. Một hiện tượng lạ xảy ra. Đó là chiếc mền vẫn đang nằm ngay ngắn trên người cô. Với một người có nét ngủ vô cùng xấu xí: hay tung mền, đập gối rơi xuống đất, quơ tay múa chân, nằm sai càng bành trướng lãnh thổ,... như cô thì hiện tượng này được xếp vào chuỗi hư cấu. Chỉ có thể là do lạ chỗ nên cô ít cựa quậy hoặc là có người nào đó đã đắp lại mền cho cô mà thôi. Mà “người nào đó” ở đây ngoài Tú ra thì còn ai khác? Tỉnh bật điện thoại lên xem giờ nhưng Nhi quên mất là hôm qua điện thoại vẫn còn để trong giỏ, mà giờ thì để ngoài sofa. Nhi quay qua quay lại tìm cây nạng rồi lết thân mình ra phòng khách.

Tú đang đứng ở đó. Hôm nay Tú mặc một chiếc áo thun dài tay màu trắng, tay áo được xắn lên gọn gàng lộ ra chiếc đồng hồ điện tử năng động màu đen phối cùng với quần tây nâu. Chân mang giày thể thao, đầu tóc thì vuốt keo bóng bẩy. Trông Tú thật hóp hỏn đến lạ thường.

- Cô ở nhà chờ, trưa tui về sẽ chờ cô đi tìm thợ sửa khoá. Đồ ăn để trong lò vi sóng, đói thì tự hâm lấy mà ăn. Đi đây, bye. – Tú nói trong vội vàng rồi lấy điện thoại chuẩn bị ra khỏi nhà.

- Cho Nhi... Cho Nhi theo với! – Mặc dù không biết Tú đi đâu, làm gì nhưng chẳng hiểu vì sao cô lại thốt lên như vậy.

- Nè! Lại muốn giờ trò gì nữa đó? – Tú chống nạnh và trừng mắt lên nhìn Nhi.

- Nhi... Nhi muốn... theo Tú... - Người lạnh lợi như Nhi mà nay nói có một câu cũng không trôi chảy nổi.

- Hôm qua giờ bộ ám chưa đủ hả? – Tú nói. Đi làm chứ có phải đi chơi đâu trời!, Tú trầm nghĩ.

- Không phải! Ở nhà một mình chán lắm! – Nhi tỉnh ruột.

- Nói chuyện như thân lắm vậy?

- Nếu không thân thì sao Tú dám để Nhi ở nhà Tú một mình? Ai biết được Nhi sẽ lục lọi, xáo trộn hay thậm chí là trộm đồ đạc của Tú sao? – Nhi cố tìm lý do để được đi theo Tú.

“Vậy thì mau rửa mặt rồi ăn sáng đi.” – Tú đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi nói. Vẫn còn sớm, Tú nghĩ. Nhi thì mừng rỡ như nhặt được vàng. Cô sắp được biết rõ hơn về đời tư của Tú rồi. Cô vội vào phòng tắm vệ sinh cá nhân. Khi ra ngoài thì cô thấy đồ ăn đã được hâm sẵn để trên bàn. Tú thì đang ngồi trên ghế sofa khoanh tay coi tivi. Nhi tiến lại bàn ăn, mở nắp tô ra. Là một tô phở đúng chuẩn Hà Nội. Bánh phở mỏng, những lát bò ngon ngon sóng sánh cùng nước lèo thơm nức mũi. Nó làm Nhi nhớ tới Hà Nội, hình như Tú cũng biết vậy. Cô cầm đũa và muống lên bắt đầu ăn. Cứ một đũa bánh là một muống nước lèo, cô như đang được quay về mảnh đất Hà thành thân thuộc. Lâu lâu Nhi lại dùng đũa gấp cái gì đó bỏ ra đĩa kê. Thì ra cô không ăn được hành tây. Nhưng cô không hề khó chịu. Có vẻ như sự ấm áp của tô phở đã làm cô quên đi điều nhỏ nhặt ấy.

“Cảm ơn Tú nhiều!” – Nhi nói rồi đặt cái tô đang cầm trên tay xuống bàn ăn. Phở ngon tới nỗi mà cô ăn hết thịt hết bánh rồi húp luôn hết cả nước. Có lẽ từ lúc chuyển vào Sài Gòn tới giờ đây là bữa ăn ngon nhất của cô. Cũng đúng rồi, mấy tuần nay cô toàn mì gói, mì ly, mì khô, cơm hộp mà làm tới thôi. Nhi không còn cảm thấy Sài Gòn lạnh lẽo nữa.

- Tú ơi?

- Chuyện gì?

- Cảm ơn Tú.

- Nghe rồi. Không có bị điếc.

.

.

.

- Tú ơi? – “Trời ạ! Chẳng lẽ sắp như hôm qua nữa rồi sao?”, Tú trầm nghĩ mà hồi hộp.

- Sao?

- Quần áo tối hôm qua bẩn rồi..

- Rồi sao?

- Thì rồi không có quần áo mặc đi với Tú... – Nhi nhìn Tú rồi nhe răng ra cười hề hề. Tú không trả lời, chỉ tặc lưỡi một cái rồi đi hướng về phòng ngủ.

“Mặc đồ đi. Không có đồ bánh bèo cho cô đâu.” Không lâu sau thì Tú bước ra cùng một bộ quần áo trên tay. Nhi cầm lấy và mở ra. Cô nhìn vào chiếc áo đầu tiên. Đó là một chiếc áo soni tay ngắn theo kiểu bóng chày. Phần trắng chính giữa áo là hàng nút bản to cùng với dòng chữ “Texas” màu đen có viền đỏ. Hai bên phần tay áo là một màu đỏ tron. Còn quần thì là một chiếc quần jeans bó màu đen. Thì thì mặc tạm vậy. Cũng không đến nỗi xấu, Nhi nghĩ rồi đi thay đồ.

7 giờ 30 phút.

Tú và Nhi đang có mặt tại hầm xe của khu chung cư. Tú đi trước lấy xe còn Nhi chống nạnh đi theo sau. “Này! Xe ở đây mà Tú!”. Thấy Tú đi vượt qua khỏi chỗ chiếc xe đang đỗ, Nhi nói. Nhưng Tú vẫn tiếp tục đi mà không nhìn lại. Nhi cố gắng đi nhanh hơn để bắt kịp Tú.

- Trời ạ! Nhi kêu mà Tú không nghe thấy à? Xe ở đằng kia kia! – Nhi vừa nói vừa chỉ tay sang hướng ngược lại.

- Có phải đi chơi đâu mà lấy mô-tô? – Tú nói. Xong rồi Tú dắt một chiếc cub ra ngoài và ngồi lên. Không giống như những chiếc cub của dân chò hàng, hay chiếc cub độ mà giới trẻ chạy. Đây là một chiếc super cub đời mới màu xanh nhạt – trắng. Nhi thấy thế thì tươi tắn hơn hẳn. Dù sao ngồi xe máy bình thường vẫn thoải mái hơn là ngồi mô-tô. Cô vui vẻ bước lên xe.

Thấy Nhi đã ngồi yên vị, Tú đề máy xe và chạy. Dù không phải ngồi mô-tô, nhưng tay Nhi vẫn vịn vào eo Tú như một thói quen. Tú không nói gì và cũng không có thái độ phản kháng gì, vẫn tiếp tục chạy. Được một lúc thì Tú lên tiếng dặn dò Nhi:

- Nè! Lát nữa làm ơn đừng có nói gì bậy bạ nha. Cũng đừng có thấy người nổi tiếng rồi tưng tưng đi theo làm phiền người ta đó!

Người nổi tiếng?!?

~Hết chap 5~

Note: Chap này chủ yếu là khoe độ giàu có của Tú thôi các bạn àh =)) Nhưng dù sao mình cũng đang đi theo hướng nhân vật Nhi (dòng thời gian của Nhi, khung cảnh xung quanh Nhi,...) nên hầu hết sẽ miêu tả nội tâm Nhi nhiều hơn. Nhưng không sao cả, fan của Tú đừng buồn nha. Sau mấy chap nữa là sẽ tới phần nội tâm của Tú liền àh :))

Còn về chap này thì các bạn nghĩ gì về nó? Nhớ để lại cmt góp ý và bình chọn cho truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Con Người Của Nghệ Thuật

8 giờ sáng.

Xe đã dừng lại. Đập vào mắt Nhi bây giờ là một bảng hiệu Aluminium có dòng chữ nổi “Lee Studio“. Đây là một phòng thu âm nằm ở mặt tiền đường, khá lớn.

- Còn ngồi đực mặt ra đó làm gì? Xuống xe mau đi! – Tú hỏi.

- Tú làm ở đây hả? – Nhi cảm nhận bước xuống xe, mắt vẫn không rời khỏi tấm bảng.

- Chứ chẳng lẽ làm ở đối diện? – Tú bước xuống, đẩy xe vào vị trí rồi quay sang cúi nón bảo hiểm cho Nhi.

Hai người đi vào trong. Có một cậu trai trẻ mặt mũi trông cũng lạnh lùng đang ngồi chờ sẵn. Thấy Tú xuất hiện, cậu liền hôn hờ đứng dậy chạy ra chỗ Tú.

- Sư phụ! – Cậu ta la lên.

- Người ta tới chưa? – Tú hỏi.

- Dạ chưa sư phụ.

- Rồi con bé Thanh đâu? Sao không thấy nó đâu hết vậy?

- Thanh kêu đau bụng nên tới trễ sư phụ.

- Lại đi trễ. – Tú hơi nhăn mặt. Là người luôn đúng hẹn, Tú khó chịu với người trễ hẹn là chuyện bình thường. “Cho sư phụ xem lịch hẹn tuần này đi.” – Tú nói tiếp.

- Dạ sư phụ. – Cậu nói rồi quay lại bàn tiếp tân lấy một quyển sổ nhỏ đưa cho Tú.

- Cảm ơn. – Tú nói rồi lật quyển sổ ra xem.

- Chà! Nay sư phụ đi với ai mà xinh đẹp quá vậy nè! – Cậu vừa nói vừa kê mặt lại gần Nhi để nhìn rõ cô.

- Cái thứ vô phép vô tắc. – Tú thấy vậy liền lập tức dùng tay nắm lấy một nhúm tóc của cậu ta rồi kéo ngược ra sau làm cậu ta oai oái lên.

- Aaaa! Aaaa! Đừng sư phụ đừng! Tha cho con đi mà! Aaaa! – Thấy cậu cầu xin, Tú mới chịu bỏ ra. “Đúng là chỉ biết bắt nạt người khác thôi!” – Nhi nghĩ. Nhưng dù sao cũng nhờ Tú mà cô mới không phải đối diện với ánh mắt đang mở to ra áp sát vào mặt cô.

“Con ngồi đây chờ người ta tới. Sư phụ vào trong chuẩn bị.” – Tú nói rồi đi thẳng vào trong. Giờ Nhi mới để ý, hình như chỉ khi nói chuyện với cô thì Tú mới xưng hô thiếu đầu thiếu đuôi. Lúc thì nói trống không, lúc thì cô này cô nọ. Đáng ghét! – Cô cay cú.

“Chị đẹp gái ơi! Lại đây ngồi nè chị.” – Cậu trai trẻ vừa nói vừa vẫy vẫy tay kêu Nhi lại ngồi cái ghế kế bên cậu. Cô chống nạng đi tới.

- Nãy em làm vậy chị đừng giận nha. Tính em khoái giỡn chứ em không có ý gì đâu. – Cậu nói.

- Ủ, không sao đâu em. Chị đâu có giận. Mà em tên gì? – Thấy cậu có vẻ thoải mái, không như gã sư phụ chết tiệt của cậu nên Nhi liền bắt chuyện lại.

- Em tên Khang. Chị cũng theo sư phụ học nghề hả?
 - Không em. Chị mới chuyển từ Hà Nội vào. Tình cờ quen được Tú thôi.
 - À... Mà chị tên gì nè?
 - Chị tên Nhi. Mà em học ngành gì thế? – Nhi thắc mắc. Thật ra cô cũng đang muốn thông qua Khang để biết xem Tú giữ vai trò gì trong cái studio này.
 - Lúc trước thì em theo y, thi đậu đại học y luôn rồi nhưng tự nhiên thấy không hợp nên bây giờ mới theo sư phụ học nè. – Khang kể.
 - Trời! Tiếc vậy. Không ráng theo luôn em
 - Không được chị ơi. Cái nào có đam mê mới ráng nổi. Mà giờ theo sư phụ cũng tốt lắm chị. Vừa được học hỏi nhiều mà vừa thoải mái dễ chịu nữa. Bảo đảm sau này em cũng sẽ là một người nổi tiếng như sư phụ! – Khang nói với giọng rất quyết tâm.
- ”Nghệ sĩ. Phòng thu âm. Đã vậy còn nổi tiếng nữa sao?” – Nhi bất ngờ. Thật ra Tú là ai? Nhưng dự đoán ban đầu của cô không hề sai. Tú là người của nghệ thuật!
- Thanh! – Khang đang luyện thuyên về ước mơ của cậu thì bỗng la lên. Ngoài kia là bóng một cô gái ăn mặc lịch sự đang bước vào.
 - Trời ơi không biết hôm qua ăn gì mà giờ đau bụng kinh khủng. – Thanh vừa nói vừa lấy tay xoa xoa cái bụng.
 - Vô chào sư phụ kìa. Ông kiểm em này giờ đó. – Khang đáp. Tú chuẩn man như vậy, việc Khang gọi Tú một tiếng “ông” cũng chẳng có gì là sai.
 - Thôi em không vô đâu. Bị chửi nữa. Mà chị này là...? – Thanh nói rồi đưa mắt qua nhìn Nhi.
 - Chị này tên Nhi. Là người của sư phụ đó. – Khang nói rồi cười nham hiểm.
 - À... Thì ra là sư mẫu. Sư phụ cũng có mắt nhìn người quá há. – Thanh cũng hòa theo cậu ta mà nói. Nhi thì ra sức giải thích nhưng thật sự là vô ích với hai con người thích trêu ghẹo người khác như thế này mà! Đúng là thầy nào trò nấy, cô nghĩ.
 - Giờ này là mấy giờ rồi mà còn đứng đây ăn nói bậy bạ đó? – Tú từ đâu bước ra nói lớn tiếng.
 - Mới nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới liền. Sao nhắc tới tiền thì không thấy đâu hết vậy trời? – Thanh than vãn.
 - Khang, vô đây với sư phụ. – Tú phớt lờ lời nói của Thanh rồi lại đi vào trong. Khang cũng leo đèo đi theo sau.

Bây giờ bên ngoài chỉ còn lại Nhi và Thanh. Họ trò chuyện với nhau cũng khá là vui vẻ, kiểu chị em phụ nữ ấy mà. Ngồi được tí thì có chiếc ô tô sang trọng đậu trước cửa. Một thanh niên ăn mặc sành điệu bước xuống xe. Nhi biết người này! Đây là Đình Duy – một trong những ca sĩ trẻ mới nổi gần đây. Ngoài đời nhìn có vẻ điển trai hơn trên hình nhiều, Nhi thầm nghĩ. Theo sau anh là một cô nàng tay xách nách mang nào là hồ sơ, balô các kiểu. Chắc hẳn là trợ lý của anh ta.

- Mình có hẹn với Tú. – Đình Duy bước lại quây tiếp tân rồi nói. Lúc này Thanh đã đứng dậy để chào hỏi anh ta.
- Dạ, mời anh đi theo em. Chị Tú đang chờ anh ở trong.

Nghe tới đoạn này thì Nhi không ngậm nổi mồm mình nữa. Cái gì mà “chị Tú” cơ chứ. Chỗ nào trên người Tú nhìn trông giống “chị” vậy. Mặc dù biết là Thanh bắt đầu dĩ nên mới gọi vậy nhưng Nhi vẫn không tài nào nhịn cười được. Mọi người kéo nhau vào trong rồi mà cô vẫn ngồi đây cười khúc khích vì hai chữ “chị Tú” đó.

Lúc đó ở trong phòng thu.

Mọi người đang vui vẻ chào hỏi nhau. Đây là lần đầu hợp tác giữa Tú và Duy. Sau một hồi bàn bạc mọi người bắt tay vào làm việc. Thanh thì trở ra ngoài mang tiếng đón khách nhưng thật ra toàn ngồi tám với Nhi. Khổ cho mỗi Tú, vừa làm việc vất vả trong này mà vừa mang tâm trạng không tốt nữa. Phải nói là Tú đang rất khó chịu với cậu ca sĩ trẻ này. Lần trước gặp mặt, cậu đã phạm phải điều tối kỵ của Tú là trề hện rồi, nay cậu vẫn tới trề. Coi như bỏ qua vụ hện hò đó đi. Tới thái độ làm việc của Duy cũng khiến Tú phát hỏa lên. Lời bài hát thì ngay trước mặt mà không chịu nhìn vào để rồi hát nhầm lời mấy lần. Vô tình hát sai nhịp thì không ai nói gì, đằng này lại cố tình hát sai với lý do: “Em thử coi nhịp này hợp hơn không?”. Rồi mỗi lần kêu làm lại thì nhây nhây đứng ậm ừ múa máy tay chân các thể loại. “Thử trề trâu! Biết vậy không ký hợp đồng với nó” – Tú thầm chửi. Và rồi cái thứ “trề trâu” đó đã làm tổn nguyên cả buổi sáng của Tú.

12 giờ 30 phút.

Cuối cùng Tú và Khang cũng được giải thoát. Tình hình ngoài này cũng không khá khẩm gì hơn. Thanh lại bị cơn đau bụng quằn quại cả buổi sáng. Nhi thì vừa nóng vừa chán, lát hồi mệt là lăn ra bàn ngủ hồi nào cũng không hay. Tới khi nghe bước chân từ trong thì cô mới chợt tỉnh dậy.

”Đây giày.” – Đình Duy bước ra gần cửa rồi đứng lại nói. Cô nàng trợ lý vội cúi người xuống thắt lại dây giày cho anh ta. Không cảm ơn một tiếng, hần bước thẳng ra xe rồi đóng sầm cửa lại. “Trời ơi! Trên đời này có thể loại đàn ông như thế hả? Trợ lý chứ có phải osin đâu!” – Nhi lầm bầm. Mặc dù Tú cũng ăn nói cộc lốc nhưng chưa bao giờ đối xử với người khác như vậy cả.

Vừa nhắc thì Tú đã xuất hiện. Trông có phần hơi mệt mỏi nhưng Tú vẫn mang vẻ đẹp làm xiêu lòng người. Cậu Đình Duy kia tuy đẹp thì có đẹp thật, nhưng lại thiếu sức hút. Dù sao đi nữa, nhìn Tú vẫn thuận mắt hơn, Nhi vừa nghĩ vừa dõi theo Tú.

- Hai con ở lại nha. Sự phụ về trước đây. – Tú vừa nói vừa móc chìa khoá từ túi quần ra.

- Ủa vậy chiều sự phụ có ghé không? – Khang hỏi.

- Chắc là không. Sáng giờ hơi mệt. Nay hẹn thằng nhóc đó mới ráng đi ai ngờ nó hành dữ quá. – Tú thở dài.

- Dạ. Vậy sự phụ nhớ giữ gìn sức khoẻ nha. – Khang nhắc nhở.

- Ừ.

- Bye bye sự phụ - Thanh và Khang đồng thanh.

- Đi nè. Còn ngồi ngó cái gì nữa. – Tú quay sang nói với Nhi. Sau mấy tiếng đồng hồ thì cuối cùng cô cũng được Tú đếm xia tới. Cô mừng lắm. Dù Tú rất kiêu lời nhưng khi bên Tú cô thấy mình có khả năng nói nhiều hơn hẳn. Bởi vậy cô cũng ráng lết cái thân mình theo Tú. Trước khi đi cô còn bị hai đứa tiểu tử kia gọi là “sư mẫu” nữa chứ. Thật là hết nói nôi.

Hôm nay chuyến xe đưa Nhi đi tìm thợ khoá phải nói là im phăng phắc. Tú mệt nên chẳng buồn nói một câu, cô thấy thế cũng ù rủ chẳng nói gì. Đợi cả ngày để moi móc đời tư của Tú, ai ngờ còn tệ hơn hôm qua. Đang ngồi trên xe vì vụ thì tự nhiên bụng Nhi kêu lên ồng ộc to tới nỗi cô chỉ muốn nhảy xuống xe rồi đào một cái hố tự chôn mình thôi. Chẳng trách được, gần 1 giờ rồi mà vẫn chưa có gì lọt vào cái dạ dày của cô. Tú nghe thấy nhưng vẫn im lặng bình thản chạy xe tiếp. Sự im lặng của Tú càng làm Nhi muốn chôn sống mình. “Nhục không thể tả được!” – Cô như muốn khóc trong bụng.

Xe dừng lại. Trước mặt Nhi không phải là một tiệm sửa khoá hay nhà cô mà là một cửa hàng beefsteak. Nhìn thấy đồ ăn là bụng Nhi lại sôi sùng sục lên.

- Mình vào đây ăn hả? – Nhi hỏi. Cô chỉ cầu mong cho Tú nói từ “ừ”. Một từ “ừ” thôi làm ơn đi Tú!

- Không. Vào đây nhìn menu xong đi về. 2

- Thôi mà. Đừng nói sốc Nhi nữa.

- Vậy thì đừng có hỏi ba cái câu vớ vẩn đó nữa. – Tú nói cũng đúng. Quả thật là Nhi hay hỏi Tú những câu mà có sẵn đáp án như vậy rồi. Không hiểu sao lúc ở cạnh Tú Nhi hay bị teo não thế này.

Tú đi gửi xe, còn Nhi vào trong trước. Cô nhìn đồ ăn mà như chết đói cả trăm năm không bằng. Lúc Tú đi vào thì đã thấy cô đứng ở quầy order gọi cả mấy phần, muốn ngăn cũng không kịp. Đã vậy còn giành gọi luôn phần của Tú nữa chứ. Bây giờ Tú chỉ biết kiếm một cái bàn trống rồi ngồi vào trước thôi.

Sau một hồi tung hoành tại quầy đặt hàng, Nhi cũng đã chịu quay về chỗ cùng 2 ly nước ngọt và số bàn. Lúc này Tú đang nằm gục mặt xuống bàn.

- Tú ơi! Uống nước cho đỡ khát đi. – Nhi lấy một cái ly đẩy sang gần Tú.

- Để đó đi, lát uống. – Tú lấy tay phui phui cái ly xa ra.

- Đi trưa nắng, uống tí cho hạ nhiệt đi. – Nhi lại đẩy cái ly sang Tú.

- Đã nói là lát nữa mà. – Giọng Tú yếu ớt.

- Giọng Tú nghe lạ thế? Có sao không đấy? – Nhi có phần hơi lo lắng.

- Không sao.

- Thật không đấy? Lại đây cho Nhi xem nào. – Cô chạy qua ngồi kế bên Tú rồi dùng hai tay cố gắng nâng đầu Tú lên. Lúc này thì cô đã cảm nhận được một sức nóng đang toả ra.

- Đã nói là không sao mà. – Tú ngẩng đầu lên. Nhìn vẻ mặt đỏ gay của Tú mà cô hết hồn. Nhi lấy tay đặt lên trán Tú.

- Trời ơi! Tú sốt rồi nè. Mình mau về thôi. – Nhi vừa nói vừa lắc lắc tay Tú.

- Kêu đồ ăn cho đã rồi về là sao? – Tú nói. Giọng Tú lúc này là cực kỳ nhỏ so với bình thường.

- Nhưng Tú đang sốt cao quá trời này!

- Ăn đi rồi về. Đã bảo không sao rồi mà. – Tú cố gắng gương giọng lên.

- Nhưng...

- Không nhưng nhì gì hết. Cô làm ơn ăn cho cái bụng của cô đừng có kêu nữa là tui mừng rồi. Đang mệt mà nghe tiếng bụng cô là muốn nổ tung luôn nè.

-...

Ngay lúc đó thì đồ ăn cũng ra tới. Dù bây giờ Tú chỉ muốn lăn ra ngủ nhưng cũng phải ráng cầm dao nĩa lên ăn, không thôi Nhi thấy Tú ngồi yên như pho tượng lại hỏi này hỏi nọ rồi đòi đi về nữa.

Cuối cùng Tú cũng qua được bữa ăn này. “Trời ạ! Chưa từng thấy ai đi ăn beefsteak mà khổ như mình. Nuốt có miếng bò thôi mà đau hết cổ họng.” – Tú than thán.

- Tú về nghỉ trước đi. Nhi tự về được rồi. – Cô nói.

- Về bằng gì?

- Taxi. Dù sao trưa thế đi taxi vẫn đỡ nặng hơn. – Nhi cố tìm mọi cách để Tú được mau về nhà càng sớm càng tốt.

- Rồi không tính sửa ổ khoá à? – Tú hỏi. Tú không nhắc thì cô cũng quên mất.

- Không sao. Nhi có thể gọi cho chị chủ nhà sang giúp. – Cô nhanh trí nói. Mà đúng thật trong tình trạng này thì cô phải cố liên lạc với chị Tâm thôi. Nói xong cô lập tức bấm máy gọi chị. Hên sao chị đã bắt máy, nói 30 phút nữa sẽ qua.

Thấy Nhi có chị chủ giúp đỡ, Tú cũng một phần nào đó yên tâm. Tú dẫn Nhi ra đón taxi, chờ cô lên xe rồi đi một đoạn xa mới bắt đầu lê thân về nhà. Giờ Tú chỉ biết ngủ, ngủ và ngủ. Có hoả hoạn, động đất, lở xoáy thì Tú cũng không quan tâm.

Lúc này ở nhà trọ nơi Nhi sống.

Chị Tâm đã gọi một thợ khoá tới. Không mấy chốc thì mọi chuyện đã đâu vào đó. Nhi cảm ơn chủ thợ và chị Tâm rồi đóng cửa cẩn thận. Trời ạ! Chưa bao giờ cô nhớ nhà đến vậy. Cô lấy điện thoại ra tìm tên của Tú nhắn một tin hỏi thăm rồi soạn đồ đi tắm. Thay vì ca hát nhảy múa trong phòng tắm cả tiếng đồng hồ như mọi ngày thì hôm nay cô lại tắm cho thật nhanh để ra ngoài. Cô cầm điện thoại lên xem, không có tin nhắn từ Tú. Cả ngày cũng mệt rồi, cô nằm xuống đánh một giấc dài tới chiều tối.

7 giờ tối.

Buổi tối hôm nay của cô diễn ra cũng khá là nhẹ nhàng. Lướt web, đọc báo và tìm nơi tuyển dụng. Do cái chân què quặc ăn hại nên bây giờ cô phải chuyển hướng sang nộp đơn xin việc qua email. Web thì cũng đã lướt mòn, báo thì đọc hết trang này sang tới trang khác, nơi làm thì cũng đã tìm tới môi cỏ. Nhân hạ quả, đâm ra làm ba cái chuyện ruồi bu. Cô lên mạng gõ vào trong thanh tìm kiếm vốn vẹn 3 chữ: Lê Minh Tú. Lúc này cô mới phát hoảng vì cái tiểu sử của Tú.

Lê Minh Tú, 25 tuổi. Còn được biết đến với cái tên Tú Lee. Tốt nghiệp đại học West Liberty tại Mỹ.

Là nhạc sĩ và nhà sản xuất âm nhạc đang được săn đón nhất hiện nay. Tuy không có tần số xuất hiện trên các mặt báo nhiều nhưng người trong giới không ai là không biết tới Tú.

Tính đến bây giờ, Tú đã tham gia sản xuất hơn 40 bản hit và có một “gia tài âm nhạc” là Lee Studio, phòng thu âm lớn nhất nhì ở Thành phố Hồ Chí Minh. Ngoài ra Tú còn có thể chơi 8 loại nhạc cụ khác nhau và nhảy hiện đại.

Nhi có nghe qua cái tên Tú Lee này, nhưng chưa bao giờ thấy mặt. Nói trắng ra là cô chưa bao giờ quan tâm tới ba cái hậu kỳ đằng sau một bản nhạc. Cô đơn giản chỉ biết bài hát đó tên gì, do ca sĩ nào trình bày mà thôi. Hôm nay cô mới biết thì ra có rất nhiều bài hát yêu thích của mình được nhào nặn dưới bàn tay của Tú.

Trên mạng xã hội thì Tú cũng có cả khối fan. Nào là “Hội những người hâm mộ Tú Lee”, nào là “Hội thích nghe nhạc của Tú Lee” còn có cả một hội tên “Những người phát cuồng vì vẻ đẹp của Lê Minh Tú” nữa. Nhiều đó thôi cũng chứng tỏ độ hot của con người này rồi. Qua đó, Nhi cũng tìm được trang cá nhân của Tú nhưng Tú không để chế độ kết bạn. Nhi đành ngậm ngùi bấm nút “theo dõi” làm một fan âm thầm của Tú.

Buổi tối của Nhi rồi thế cũng trôi qua. Chuẩn bị đi ngủ thì cô lại mở điện thoại ra kiểm tra. Vẫn vậy, không một lời hỏi thăm từ Tú. Nãy giờ cô đã nhắn thêm mấy cái tin nữa rồi mà Tú vẫn chưa trả lời. “Thôi kệ, lo cho bản thân mình trước đã.” – Nhi tự nhủ. Nói rồi cô nhắm mắt lại, ngủ một giấc thật ngon.

~ Hết chap 6~

Note: Chap này lại là một chap mang tính chất khoe độ khủng của Tú thôi các bạn ạ =)) Kịch tính thì nhiều lắm, nhưng để về sau nhé! =)) Nhớ cmt và bình chọn cho truyện nữa đó nha :D See ya :3

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chuyện Gì Đã Xảy Ra Ở Tiệm Ăn?

Sáng hôm sau.

Trong lúc Nhi vẫn còn đang say giấc nồng thì có hồi chuông điện thoại làm cô nhăn nhó. Với tay chụp cái điện thoại, cô mắt nhắm mắt mở nhìn vào màn hình: Minh Tú. Nhi liền tăng búng mấy cái rồi bấm nút trả lời.

- Alo? – Cô cố giữ giọng ở mức trong trẻo nhất có thể để Tú không nhận ra rằng mình vẫn còn đang ngủ.

- Đọc tin nhắn.

- Hà?

Tút... tut... tut...

Tú nói rồi cúp máy nhanh tới nỗi còn chưa nghe được tiếng ú ớ bên đầu dây kia của Nhi. Cô vào xem thì thấy một tin nhắn lúc 7 giờ : “Trưa nay rảnh không?”. Cô liếc mắt nhìn lên góc phải màn hình. “Ồi mẹ ơi 10 giờ rồi sao? Chết mất!” – cô thốt lên. Nhi là vậy đó, hôm nào không đặt báo thức là cô ngủ một tảng tới chiều còn được. Cô lật đật ngồi dậy đi đánh răng, rửa mặt. Cái chân phiền toái cũng đã cản trở cô khá nhiều trong việc lết tới phòng tắm.

Vệ sinh cá nhân xong, Nhi trở ra thì thấy cuộc gọi nhờ từ Tú làm cô mới chợt nhớ lúc nãy hấp tấp quá đến quên cả chuyện trả lời tin nhắn. Cô vội bấm số gọi lại cho Tú.

- Alo?

- Alo Tú hả? Xin lỗi nãy em quên trả lời tin nhắn. – Sau buổi tối hôm qua lên mạng tìm kiếm thông tin của Tú, Nhi liền thay đổi cách xưng hô.

- Nay nói chuyện nghe kỳ vậy? – Tú lấy làm ngạc nhiên.

- À, hôm qua em vừa biết được Tú lớn hơn em 3 tuổi. Mà Tú đã khoẻ chưa? – Nhi quan tâm.

- Ôn. Mà cô chưa trả lời câu hỏi lúc nãy.

- Trưa nay em rảnh ạ. Có gì không Tú?

- Đi ăn.

- Oh... Minh hẹn ở đâu hả Tú?

- 11 rưỡi tui qua nhà cô. Suy nghĩ ăn gì trước đi. Vậy nha. Bye.

Tút... tut... tut...

Một lần nữa Nhi lại đắn mặt ra trước hành động đập máy ngang của Tú. “Còn 1 tiếng 15 phút nữa” – Nhi làm bầm rồi đi sửa soạn. Cô chọn một chiếc đầm xoè dài tới đầu gối màu xanh dương nhạt để hợp với xe của Tú rồi chải tóc gọn gàng và vén qua một bên. Hôm nay cô trang điểm nhẹ nhàng, kẻ chân mày và đánh một ít son. Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn chờ Tú đến mà thôi.

11 giờ 30 phút.

Không dư không thiếu một phút, Nhi nhận được cuộc gọi từ Tú.

- Alo?

- Tới rồi. Ra đi.

- Vâng ạ. Em ra liền. – Nói rồi Nhi cầm túi xách, chìa khoá bước ra ngoài.

Ngó nghiêng ngó dọc mãi mà chẳng thấy bóng dáng Tú đâu, cô móc điện thoại ra gọi cho Tú.

- Alo Tú hả? Tú đang đứng ở đâu thế? Sao em không thấy?

- Đầu hẻm.

- Hà? Ở đâu? Em có thấy gì đâu? – Nhi đi ra hẻm rồi dòm tới dòm lui vẫn không thấy Tú đâu hết. Chỉ thấy một chiếc BMW X6 màu trắng đang đậu ở đó.

- Đây nè. – Nhi nghe được giọng Tú rất gần. Đột nhiên cửa kính chiếc BMW được hạ xuống. Người ngồi trong xe không ai khác ngoài Tú.

- Ôi!?!?

- Ôi gì mà ôi. Lên xe mau đi.

- ...Vâng ạ. – Nhi nói rồi vòng qua bên kia lên xe.

Hôm nay Tú diện quần jeans đen, áo thun trắng và kính râm. Tuy phối đồ đơn giản nhưng Tú vẫn giữ được vẻ nam tính.

- Ô tô mới mua hả Tú? – Nhi vừa nói vừa đóng cửa xe.

- Ừ đúng rồi. Mới mua sáng nay giờ lấy ra chạy đó. – Tú mỉm cười.

- Tú... - Nhi nghẹn họng. Cứ bị Tú nói sốc vậy hoài, cô phải gọi là quê hết chỗ chê.

- Sao?

- Thôi không có gì...

- Đã nghĩ ra ăn gì chưa? – Tú chuyển chủ đề.

- ...Chưa ạ... - Nhi ngập ngừng.

- Giỡn mặt hả? – Tú tháo mắt kính rồi quay qua nhìn cô.

- À... Thì...

- Thôi mệt quá. Để quyết luôn cho. – Tú nói rồi đạp chân ga.

Xe bắt đầu lăn bánh. Còn Nhi thì lại bắt đầu đặt những câu hỏi cho Tú.

- Mà sao nay Tú mời em đi ăn thế?

- Buổi trưa hôm qua cô trả.

- Trời! Em đâu có tính toán làm gì.

- Nhưng tôi không muốn mắc nợ ai. – Giọng Tú đanh lại. Kể cả từ “tôi” đặc trưng của dân Nam cũng được Tú phát âm lại một cách chuẩn mực.

- Bạn bè mà nợ niếc gì!

- Bạn? Tôi không nghĩ như vậy.

- Tú đừng nói vậy mà... – Nhi hơi buồn. Từ giây phút Tú ra sức giúp đỡ cô thì cô đã coi Tú là bạn rồi.

- Xin lỗi. Không thích làm bạn với lũ trẻ ranh.

- Thế Tú coi em là em gái đi! – Nhi nói rồi nhe răng ra cười. Không hiểu sao bị Tú si như vậy mà cô còn bình thản cho được.

- Tùy cô. Không quan tâm. – “Đúng là mặt dày mà!”- Tú nghĩ.

.

.

.

- Mà Tú này, sao hôm nay đi ô tô mà không đi xe máy thế?

- Hôm qua ai bảo trời trưa nắng nóng? – Tú hỏi ngược lại Nhi.

- Ôi! Tú nhớ à? - Cô không ngờ cô viện cớ xàm xí tới cô còn quên bên đi mất mà Tú lại nhớ. Quả là người chu đáo, Nhi nghĩ.

- À không. Quên rồi. Đi xe hơi khoe chơi vậy thôi à! – Tú lại mỉm cười.

- ...

Quê quá xá quê, thế là Nhi im luôn suốt đoạn đường. Hành động của Tú làm cô cảm động thật đó, nhưng chỉ cần Tú lên tiếng thôi là mọi thứ... không biết diễn tả sao luôn, kiểu như tụt hết cảm xúc vậy. Thôi thì đành ngồi nghe radio vậy, Nhi nghĩ.

11 giờ 45 phút.

Xe của Tú dừng trước một cửa tiệm bán vịt quay. Trông nó có chút cũ kỹ, chắc là cũng khá lâu đời rồi. Nhi đưa mắt nhìn mấy con vịt đang treo ở xe mà cứ như muốn tuôn cả nước miếng ra ngoài.

- Sao Tú biết em thích ăn vịt thế? – Nhi đập tan không gian yên lặng. Mấy con vịt quay làm cho cô không giữ được bình tĩnh nữa rồi!

- Ai biết cô thích ăn gì? – Tú nói rồi mở cửa bước xuống xe. Trong lúc Nhi còn ngẩn ngơ với mấy con vịt thì Tú đã vòng sang bên kia mở cửa giúp cô.

Lần này Tú giành phần order, không dám để Nhi tung hoành gọi đủ thứ trên đời nữa. Tú gọi một con vịt ít mỡ, một phần xá xíu và thêm phần bánh bao ăn kèm. Cửa tiệm khá đông nên hai người phải ngồi bàn tuốt trong góc, hơi nóng một tí do quạt không thổi tới. Nhưng không gì có thể làm tắt đi sự hào hứng của Nhi lúc này cả. Đây là chỗ quen của Tú nên được ưu tiên, đồ ăn ra khá là nhanh.

- Ăn thôi! Ăn thôi! – Nhi vừa thấy đồ ăn là quỳnh quáng cầm đũa lên. Trong khi Tú chỉ biết đờ mặt ra nhìn cô ăn khi thế.

- Bộ... Bộ thích ăn vịt tới vậy sao? – Tú nhìn Nhi mà toát mồ hôi. Cũng hên khách ở đây không ai để ý tới cô chứ không thì Tú sẽ chết vì mất mặt.

- Vâng ạ! – Nhi vừa nói miệng vừa nhồm nhoàm thức ăn. Rõ ràng cô là ăn mầy đội lốt tiểu thư mà!

- Từ từ mà ăn. Có ai giành với cô đâu mà ăn như chết đói vậy?

- Tú thông cảm nhá! Cả nửa tháng nay em toàn là ăn mì thôi! Hihihi.

”Trời ạ! Ăn như heo mà còn hihi nữa chứ. Sợ thiệt.” – Tú nghĩ. Thật không ngờ một người mảnh mai như cô mà có thể ăn khoẻ tới vậy. Tú gấp vài miếng xá xíu rồi nhoi nhoi trong miệng. Ăn no nê xong, Nhi cho gói phần còn dư đem về với ý định tối ăn tiếp. Bữa trưa còn chưa tiêu mà đã “lo xa” cho bữa tối rồi. Tâm hồn ăn uống của cô nàng này đứng nhì thì chắc không ai dám nhận đứng nhất.

- Em vô công rồi nghề nên Tú chở em về nhà đi ạ! Hihi. – Ăn xong được món khoái khẩu, Nhi như thấy đầu cũng là màu hồng. Nhưng chắc đối với cô hồng nhất là người chở cô đi ăn rồi. Tú cũng không nói gì thêm, đúng hơn là cạ lờ với cô em này. Tú cứ thế mà chạy xe thôi.

1 giờ trưa.

Xe Tú đưa Nhi về tới nhà.

- À Tú ơi?

- Sao?

- Mai mốt Tú không cần chở em bằng ô tô đâu, em ngại lắm. Hihi.

- Còn “mai mốt” nữa sao? – Tú mới nghe thôi đã run rồi.

- Thôi cái đó để tính sau đi. Hôm nay cảm ơn Tú nhá! Hihi.

- ... Ừ.

- Tú về cẩn thận. Bye bye! – Nhi một tay chống nạng một tay vừa cầm bịch đựng đồ ăn vừa vẫy phành phạch chào Tú.

Buổi tối, tại nhà trọ.

Dường như lúc đồ ăn tiêu hoá hết cũng là lúc Nhi thức tỉnh. Hơi muộn, nhưng cô chợt nhận ra lúc trưa mình ăn uống như một con điên vậy. “Vịt ời là vịt! Mất mặt không tả nổi. Chắc Tú sợ chạy mất dép luôn quá!” – Cô khóc thét trong lòng. Nhi cũng chợt thắc mắc rằng tại sao mình có thể phè phỡn trước mặt Tú nhiều đến vậy. Bên Tú vừa có khoảng cách mà vừa không có khoảng cách, vừa xa mà lại vừa gần. Nói chung cảm giác khi bên Tú kỳ quặc lắm!

”Thôi mày cứ suy nghĩ linh tinh quá Nhi ạ!” – Cô tự nói với bản thân. Nhi đẹp Tú qua một bên, cô xuống bếp hâm lại vịt rồi thưởng thức bữa tối của mình.

~Hết chap 7~

Note: Chap này hơi ngắn nhưng toàn là dim Nhi thôi các bạn ạ ==)) Chắc do bạn tác giả đang viết trong tình trạng đói khát nên nó mới thành ra như vậy nè ==)) Nhớ bình chọn cho truyện nhaaa :3

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tú Đã Biến Đâu Mất Rồi?

Trưa thứ năm.

Hôm nay sáng mát mẻ, trưa không nắng gắt. Tương đối là một ngày đẹp trời so với mấy ngày oi bức vừa qua. Chỉ mới vào hè thôi mà Nhi đã sắp không chịu nổi khí hậu ở đây rồi. Cũng có ý định ra ngoài tìm kiếm cơ hội nhưng cái chân đau đã chùn bước cô. Nhi đành phải ngồi nhà chờ sung rụng thôi. Cô xuống bếp lặp lại công việc thường ngày: nấu nước, lấy mì và gia vị bỏ vào tô, chờ nước sôi, chế nước vào mì và ăn. Vừa tính cầm gói mì lên xé thì điện thoại reo làm đứt chuỗi công việc của cô. “Trời đánh còn tránh bữa ăn nữa mà!” – Nhi nói với giọng bực mình. Nhưng khi cầm điện thoại lên thì thái độ của cô đã thay đổi 360 độ. Đó là cuộc gọi từ Tú.

- À lô ô? – Nhi nói với giọng dễ thương chen chút hài hước.

- Có ở nhà không?

- Có chuyện gì không Tú?

- Hỏi thì trả lời đi.

- Có ạ.

- Vậy ra đầu hẻm xú đi.

- Ôi! Tú đang ở ngoài á?

- Ủ. Ra đi.

- Vâng ạ! Em ra ngay. – Nhi nói rồi cúp máy, trong lòng không khỏi đặt ra những câu hỏi về sự xuất hiện của Tú.

Nhi mở cửa, ngó ra ngoài hẻm thì đã thấy bóng dáng của Tú đứng cạnh chiếc cub. Hôm nay Tú mặc một chiếc áo thun ngắn tay màu trắng có vài chữ tiếng Anh màu đen và quần kaki lửng màu be. Nhi đóng cửa hờ, lẻ nẹng ra gần chỗ Tú.

“Tú tìm em có chuyện gì không ạ?” – Nhi hỏi. Tú không trả lời, chỉ lấy tay tháo một cái bịch đang treo ở chiếc móc bên hông xe rồi đưa lên trước mặt cô.

- Cái này là...

- Bánh canh. – Cuối cùng Tú cũng lên tiếng.

- Tú mua cho em á? – Nhi nhìn chăm chăm vào cái bịch, mắt loé lên một tia sáng.

- Không, tới khoe xong đem về. – Tú hạ bịch bánh canh xuống rồi nói.

- Thôi thôi đừng trêu em nữa mà!

- Vô ăn lẹ đi không nó nguội.

- Vâng ạ! Mà sao Tú tốt với em thế?

- Tiện đường thôi.

- Vậy thì cho em cảm ơn nhé! Hihi. – Rồi xong rồi. Đồ ăn lại kích thích Nhi nữa rồi sao?

- Ủ. Thôi về nha. – Tú nói rồi leo lên xe.

- Khoan đã! Mới đến mà! Vào nhà em chơi tí đi. – Nhi lôi kéo.

- Bận rồi. Hôm khác đi. – Nói rồi Tú đề máy vọt xe đi mất. Nhi cứ đứng đó nhìn đến khi Tú đi khuất thì mới quay vào trong.

Lúc này ấm nước Nhi nấu đã sôi, cô vào tắt bếp và quăng luôn gói mì sang một xó. Đúng là có trắng quên đèn mà! Dù sao nó cũng là người bạn đồng hành nửa tháng nay của cô mà nỡ vứt nó vậy đây. Giờ cô chỉ biết đắm đuối bên “anh” bánh canh thôi! “Um... Ngon quá!” – Nhi xuyết xoa. Ăn xong, cô đi dọn dẹp rồi nhắn cho Tú một tin nhắn cảm ơn không quên kèm theo lời khen ngợi tô bánh canh. Nhắn xong, cô nằm xuống đất làm một giấc ngủ trưa. Đúng là chẳng khác gì một con heo, ăn xong lăn ra ngủ.

5 giờ chiều.

Đang ngồi lướt facebook cho qua ngày thì Nhi nhận được một lời mời kết bạn. Cô tò mò bấm vào xem thử. “Đủ!” – Cô thốt lên một tiếng khi thấy trên màn hình laptop hiện lên một dòng chữ: Minh Tu Le. Không cần chần chừ nữa, Nhi click ngay vào ô chấp nhận. Không dừng lại ở đó, tiếp theo cô còn vào bắt chuyện với Tú bằng những icon dễ thương. À không nói đúng ra là khủng bố Tú với một đồng icon dồn dập. Chắc lúc này Tú đã hối hận khi gửi lời kết bạn rồi.

Minh Tu Le: Đủ rồi!

Hạ Nhi: helloooo Tú Leeeeeee

Minh Tu Le: Có nhất thiết phải gọi như vậy không?

Phải thừa nhận là Tú nói chuyện trên mạng y chang ngoài đời vậy, nhạt nhạt.

Hạ Nhi: Tú Leeeeeee

Minh Tu Le: Gọi như bình thường đi!

Tự nhiên trong đầu Nhi nảy ra một ý định.

Hạ Nhi: Thế gọi là chị Tú cho lễ phép nhé ==)) Chị Tú đẹp gáiiii ==))

Nhi vừa ấn gửi thì màn hình cũng hiện lên hai chữ: “Đã xem”. Và bây giờ cũng hơn cả 10 phút rồi mà cô vẫn không nhận được lời hồi âm nào của Tú. Chắc Tú đang ức chế lắm đây, tội nghiệp. Còn Nhi thì đang ngồi cười há hê vì sau bao lần bị Tú công kích chọc quê thì cuối cùng cô cũng đã phản công lại được. Vẫn chưa vừa lòng, cô quyết định tấn công tiếp.

Hạ Nhi: Chị Tú dối rồi à??? ==))

”Đã xem”.

Hạ Nhi: Sao chị lại seen em nữa rồi :(

”Đã xem”.

Hạ Nhi: Chị Tú đừng dối màaaa

”Đã xem”.

Hạ Nhi: “Đúng là cái đồ bánh bèo!” ==)) – Nhi ghi lại nguyên văn câu mà lúc trước Tú nói khi cô không leo lên được mô tô. Cô ngồi tưởng tượng ra vẻ mặt nhăn nhó khó chịu của Tú mà cười ha há lên.

”Đã xem” đúng như dự định. Tú tính phốt lờ để cô tự biên tự diễn tự mệt rồi tự rút lui. Nhưng đâu dễ ăn của ngoại được, Nhi cũng đâu có vừa! Cô móc điện thoại ra rồi cười nham nhở.

Trong lúc đó ở Lee Studio.

- Sư phụ! – Thanh gọi.

- Cái gì? – Tú trả lời cộc cằn.

- Trời ơi kêu xú thôi mà làm gì dữ vậy?

- Rồi, rồi. Có chuyện gì? – Tú hạ giọng xuống.

- Tính hỏi ăn hủ tiếu không gọi luôn.

- Thôi không ăn đâu.

- Bình thường khoái lắm mà?

- Thôi không ăn, hỏi thằng Khang thử đi.

- Gì vậy ba? Nay thằng Khang làm gì có ở đây.

- À quên. Vậy hỏi mấy anh kỹ thuật đi.

- Ô. Mà có chuyện gì mặt như bánh bao chiều vậy? – Thấy Tú cứ chù ụ nên cô hỏi.
 - Sư phụ nhìn giống mấy con bánh bèo không? – Bánh trai như vậy mà lại bị gọi bằng “chị”, Tú thật là không can tâm mà.
 - Gì vậy cha nội? – Thanh nghe Tú hỏi mà không khỏi phì cười.
 - Cứ trả lời sư phụ đi.
 - Thôi ông ơi ông xàm quá.
 - Không. Hỏi thiệt đó. – Tú nói với giọng nghiêm túc.
 - Mặt như cái bánh xe chứ bánh bèo gì.
 - Thiệt không?
 - Ủa hỏi cho đã xong nói vậy là sao? Lạ à nha.
 - Ủ thôi.
 - Ủa bộ bị ai chửi bánh bèo hay sao mà hỏi vậy?
 - Chờ xú. – Tú dừng cuộc trò chuyện với Thanh khi nghe tiếng điện thoại reo. Lấy ra thấy số của Nhi thì Tú liền tắt màn hình và bỏ điện thoại lại vào túi.
 - Nói tới đâu rồi? – Tú quay lại cuộc nói chuyện với Thanh.
 - Bị ai chửi... – Thanh chưa nói dứt câu thì điện thoại Tú lại reo lên.
 - Nữa! – Tú cầm điện thoại lên. Lần này Tú bấm từ chối rồi mới cất điện thoại vào.
 - Sao sư phụ không nghe máy?
 - Không có gì.
- Vừa dứt lời thì điện thoại lại reo. Tú không thèm mở ra xem nữa. Nhưng Nhi vẫn không buông tha cho Tú, cô cứ gọi mãi mà thôi.
- ”Trời ơi nghe đại đi sư phụ! Ôn quá!” – Thanh lấy tay bịt hai lỗ tai lại. Tú thấy cũng đúng, thôi thì bắt máy một lần cho xong luôn.
- Chuyện gì? – Giọng Tú lạnh lùng, có pha một chút cay cú.
 - Hello chị Tú. – Nhi vừa nói vừa cười hớn hở.
 - Cô lại muốn giờ trò gì nữa đây?
 - Đầu có, em được chị Tú Lee add friend nên mừng quá thôi mà. – Nhi nói xong rồi phá cười lên.
 - ...
 - Ủa? Alô? Đầu rồi? Sao không nghe gì hết thế này? À ló? – Nhi cười một hồi mới nhớ mình đang điện thoại cho Tú.
 - Hết chuyện rồi đúng không? Cúp máy đây. – Tú lên tiếng.
 - Khoan! Khoan đã! – Tú tính tắt máy thì Nhi cản lại.
 - Còn gì nữa?
 - Có đập máy thì cũng là em đập trước! Nhé! – Nói rồi cô tắt phăng máy làm Tú không kịp phản ứng gì. Phải nói là cô khoái chí vô cùng. “Giỏi quá Nhi ơi! Không ngờ mặt xinh trai thế mà bị dụ luôn ấy.” – Nhi tự nói với bản thân.

Còn Tú thì khỏi nói, tức muốn xì khói. Đáng thương cho Thanh với mấy anh em kỹ thuật viên phòng thu thôi, lãnh đủ hết. Soái ca thì cũng phải có tí vết. Khuyết điểm duy nhất của Tú chắc là dễ nổi nóng. Bình thường thì hiền lành, ít nói nhưng thử chọc giận Tú đi, chơi tới bến luôn đấy! Coi như hôm nay Khang vắng mặt là phước lớn mạng lớn rồi.

7 giờ 30 phút.

Rảnh rồi nên Nhi sinh hoạt rất điều độ. Ngủ đủ giấc, ăn đúng giờ, lâu lâu cũng đưa tay đưa chân tập thể dục vài cái. Và bây giờ là giờ ăn tối của cô. Cô lôi gói mì trong xô lúc trưa ra nấu. Tự nhiên cô lại nhớ tô bánh canh của Tú. “Tú tốt vậy, mình làm thế có quá đáng không nhỉ?” – Nhi đắn đo. Tuy cô tính nghịch nhưng cũng rất chịu nghĩ cho người khác lắm chứ. Cô đúng là thiên thần mà! Chỉ có điều là thiên thần có pha tí nham nhở mà thôi.

Ăn xong, lại rảnh rồi. Muốn nói chuyện với Tú cho đỡ chán nhưng tự nhiên nghĩ lại vụ hồi chiều nên cứ thấy ngại ngại. Đành chờ Tú bắt chuyện trước thôi. Mà tất nhiên là Tú sẽ không làm vậy rồi. Nhi ngồi coi phim Hàn Quốc đến tối rồi đi ngủ. Trước khi ngủ được thì cô cũng đã tự dằn vặt bản thân với mấy cái suy nghĩ như: “Mình có quá đáng không?”, “Mình có trông giống đũa đều không?”, “Không biết Tú nghĩ gì?”, “Chắc Tú giận lắm..”, “Khi nào Tú mới nói chuyện lại với mình?”, “Hay là mình nên bắt chuyện trước?” ,... Nhi muốn điên cả đầu. Giá gì cô đừng chọc Tú. Cô cũng không hiểu tại sao Tú lạnh nhạt với cô như vậy mà không có chút ái ngại. Rốt cuộc Tú là con người như thế nào?

Sáng thứ sáu.

Đối với Tú nay là một ngày bận rộn. Tú đang túi bụi hoàn tất những công việc còn lại để chuẩn bị cho buổi ra mắt ca khúc mới của Đình Duy vào thứ bảy tuần sau. Dù ư hay không ư nhưng Tú cũng đã nhận dự án này rồi, bắt buộc phải làm cho xong thôi. Nhưng không vì vậy mà Tú làm nó qua loa, ngược lại mọi thứ còn rất hoàn hảo. Tú quan niệm, việc nào ra việc nấy. Dù sao cũng là uy tín của Tú mà!

Điện thoại đổ chuông, là Nhi.

- Alo nghe đây.

- Tú hả? Trưa nay Tú có rảnh không? Đi ăn với em nhé! - Sau buổi tối hôm qua thì cô quyết định mặt dày liên lạc với Tú.

- Bận rồi. - Tú như dội gáo nước lạnh vào mặt Nhi.

- Tú còn giận em à?

- Đâu có?

- Cho em xin lỗi nhé! Hôm qua em hơi quá đáng...

- Trời có ai nói gì đâu.

- Em xin lỗi... - Coi cô kia, đáng thương như một chú cún con vậy.

- Trời! Trưa nay không rảnh thật.

- Vậy cho em một cái hẹn khác nhé? – Nhi vừa nói thì nghe đầu dây bên kia có tiếng ồn ào.

- Ok! Thôi Tú bận rồi gặp lại sau nha. Bye. – Nói rồi Tú cúp máy. Nhưng điều khiến Nhi ngạc nhiên ở đây là lần đầu tiên Tú dùng tên xưng hô với cô. Phải chăng do quá bận nên Tú quên cả việc tỏ ra khó chịu với cô?

Có tiếng tin nhắn facebook. Màn hình điện thoại Nhi hiện ra dòng chữ: Minh Tu Le đã gửi cho bạn một hình ảnh. Cô click vào. Đó là hình chụp một tờ giấy note ghi địa chỉ của vài nơi được viết vô cùng chính chu.

Hạ Nhi: Hình gì ấy Tú?

Minh Tu Le: Một số quán ngon ở Sài Gòn. Tham khảo đi.

Hạ Nhi: Cảm ơn Túuu

Minh Tu Le: Ừ. Thôi bận tí. Bye.

Hạ Nhi: Mà Tú ơi?

Minh Tu Le: ?

Hạ Nhi: Em không rảnh đường Sài Gòn lắm nên Tú làm hướng dẫn viên giúp em nhé! Hihhihi :D

Minh Tu Le: Không rảnh.

Hạ Nhi: Giúp em đi mà...

”Đã xem“.

Và sau đó là một tràn những câu nài nỉ, tự kỷ của Nhi mà không hề nhận được sự quan tâm nào từ Tú. Đã tập trung vào công việc, trời có sập Tú còn không biết.

Thứ tư tuần sau.

Hôm nay Nhi vào bệnh viện để bác sĩ kiểm tra cái chân đau của cô. Dù chưa lành hẳn nhưng mọi thứ vẫn tiến triển khá tốt. Cô không cần chống nạng nữa, nhưng đi đứng vẫn phải nhẹ nhàng cẩn thận. Cô tính lấy điện thoại gọi cho Tú báo tin mừng nhưng rồi lại thôi. Không thể phiền người ta mãi được,

cô tự nhủ.

Nguyên buổi hôm ấy, cô suy nghĩ rất nhiều. Đã mấy ngày liền Nhi và Tú không nói chuyện rồi. Cô nhớ ngày này tuần trước cô còn ngồi ăn như cái máy trước mặt Tú mà! Vậy mà bây giờ một động tĩnh từ Tú cũng không có. Cô muốn uống sữa nóng mà Tú hâm, cô muốn ăn phở ở nhà Tú, cô muốn gọi một lượt mấy phần beefsteak để Tú cản không kịp, cô muốn ngồi nhòm nhòm cái đuôi vịt quay trước mặt Tú, cô muốn ăn bánh canh mà Tú mua, cô muốn đến mấy quán trong tờ note cùng Tú, cô muốn được nhìn thấy Tú, cô... muốn Tú. Đạo này cô có nhiều cảm giác và suy nghĩ rất lạ, chính cô còn không biết nó là gì nữa. Cô chỉ biết, cô không thể ngừng nghĩ về Tú. Cô muốn biết Tú đang làm gì, đang ở đâu, đang nghĩ gì,... Nói chung giờ đầu óc Nhi là một mớ lộn xộn không trật tự. Cô chỉ biết ngồi đó trông ngóng từng cuộc điện thoại, từng tin nhắn từ Tú mà thôi.

Chẳng lẽ, Tú chỉ là một người vô tình lướt ngang qua đời cô rồi vụt đi để lại mình cô với bao nhiêu thứ lộn lộn này? Tú đã biến đâu mất rồi?

Đêm thứ bảy.

Nhi đang yên giấc nồng thì tiếng chuông điện thoại reo lên inh ỏi. Thật tình, không biết ai mà có tâm ghê gớm. 1 giờ sáng rồi mà gọi muốn cháy cả máy. Nhi quờ quạng, mắt nhắm mắt mở bắt điện thoại.

- Hờ... – Cô mê man tới nỗi không nói được từ “Alô”.

- Dậy đi!

~ Hết chap 8~

Note: Nam thần đã gây thương nhớ cho người ta rồi đó nha mấy bạn ==)) Đạo này mình hơi bận nên ra chap mới có lâu hơn bình thường xù, các bạn thông cảm nha. Nhớ đồng góp ý kiến cho mình và bình chọn cho truyện nhaaa. Follow bạn tác giả để tiện theo dõi truyện nữa nè :3

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Phải Lòng

- Hờ... ơ... - Trả lời cho có vậy thôi, chứ cô cũng chả biết cô nói gì đâu. Đang ngủ trong bụng cơ mà.

- Há? Nói cái gì?

- U’...

- Dậy! Dậy mau đi! - Có tiếng quát to.

- Ai vậy? - Giọng hét làm cho Nhi bung bung đầu óc lên.

- Trời? Thiệt hả trời?

- Hờ?

- Tú. Là Tú nè.

- Há? Tú! - Nghe tới đây thì cô chột bưng tỉnh. Thật sự là không còn gì mừng hơn nữa. Cô đã chờ cuộc gọi này hơn cả tuần nay rồi.

- Tưởng quên luôn rồi chứ.

- Đâu có! Do em đang ngủ mà...

- Khỏi nói, nghe giọng là biết rồi.

- Hi hi! Mà Tú gọi em có việc gì không? - Làm bộ hỏi vậy thôi, chứ gọi là Nhi vui lắm rồi, đầu nhất thiết phải có việc gì.

- Đi ăn.

- Há? Giờ này khuya rồi mà ăn gì hả Tú?

- Thì đi ăn khuya! Chẳng phải muốn có hướng dẫn viên sao?

- Há? Tú chịu giúp em rồi sao? - Nhi không kiềm được sự sung sướng nữa.

- Mau thay đồ đi. Trước khi đổi ý.

- Ồi!

- Ồi cái gì mà ồ!? 15 phút nữa Tú có mặt bên nhà Nhi đó.

- Hà? Tú nói gì cơ? - Nhi nghe đấy, nhưng vẫn hỏi lại.

- Nói là 15 phút nữa có mặt bên nhà Nhi. - Lần này thì cô xác định là mình không hề nghe nhầm. “Nhi kia! Tú gọi mình là Nhi kia!” - Hàng nghìn bông hoa đang nở rộ trong lòng cô. Lần đầu tiên chữ “Nhi” nghe nó ngọt ngào đến vậy.

- Vâng ạ! Hihi. Tú đi cẩn thận nhé.

- Bye. Lát gặp.

- Bye bye Tú.

Cuộc trò chuyện kết thúc. Nhi leo xuống gác lửng, đi vệ sinh cá nhân rồi mặc vào chiếc áo thun và quần short đơn giản. Cô hấp tấp tới nỗi quên mất chân mình vẫn chưa lạnh hẳn. Bằng chứng là nãy giờ va đập mấy cú rồi mà cô vẫn không nhận ra. Cô đứng trước gương, cứ chải đi chải lại mái tóc của mình rồi cảm từng lọn tóc lên quần quăn lại mân mê. Khuya rồi đó trời ạ! Bình thường nhắc tới chuyện ma cô này nọ là Nhi sợ chạy mất dép, đằng này vì Tú mà cô quên mất giờ giấc, 1 giờ đêm đứng chải đầu trước gương nữa mới hải chứ.

Điện thoại vang lên. Không cần nhìn Nhi cũng biết là Tú gọi.

- Alô? Tú hả? Chờ em xíu, em ra liền đây. Hihi. - Vâng, và cuộc trò chuyện chỉ có vồn vện nhiều đó. Nhi bắt máy lên nói một lèo rồi cúp máy khiến cho Tú cũng đực mặt ra.

Cả phố yên ắng không một tiếng nhạc nhưng chẳng hiểu sao cái đầu Nhi nó cứ lắc lư lắc lư. Cô mở cửa ra. Tú đã xuất hiện ngay trước mặt cô. Nhi thần thờ đứng nhìn Tú. Bỗng cô thấy lòng mình âm ỉ lên. Cứ như có một mặt trời đang mọc vào buổi đêm vậy.

- Nhi tháo bột rồi đó hả? - Trời ơi, lại là “Nhi”, cô như đang rụng rời hết cả người.

- ... Ừ... Nhi... Nhi mới... tháo... tháo hồi thứ... thứ... tư. - Cô không dám nhìn thẳng vào mặt Tú. Cô hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Cô thề là nó còn hồi hộp hơn hôm cô đi phỏng vấn ấy.

- Sao thế?

- Thì... thì... lành rồi!

- Không, Tú nói Nhi đấy. Nhi sao thế?

- Không... không có gì. - “Bình tĩnh, bình tĩnh Nhi. Sao gặp Tú thôi mà mày làm quá lên thế?” - Cô tự trấn an bản thân mình.

- Vậy thì lên xe đi.

- ... Ừ...

Nhi ngồi lên chiếc cub, cô cảm nhận được một mùi hương. Chính là hương nước hoa đặc trưng mà trước giờ Tú đều xài. Cô rít một hơi dài. Cô nhớ cái mùi hương này lắm rồi. Nhi không nói gì, cũng chẳng cần biết Tú đang đưa mình đi đâu. Cô chỉ ngồi sau yên xe, vịn hờ eo Tú. Đối với cô, đó là một cảm giác bình yên đến lạ thường.

- Sao hôm nay không nói gì hết vậy?

.

.

.

- Nè!

.

.

.

- Nhi!

- Hà?

- Bị gì vậy? Nãy giờ nói gì có nghe không?

- Hà?

- Sao vậy? - Đèn đỏ, xe dừng lại. Lúc này Tú cũng quay đầu lại hỏi Nhi.

Bây giờ cô mới nhìn được cận mặt Tú. Trông hốc hác hơn nhiều so với lần gần nhất cô gặp. Không biết mấy ngày nay Tú làm gì mà trông xanh xao quá thế kia, cô nghĩ. Tú vẫn chưa quay lên, vẫn chờ lời hồi âm. Cô biết rằng mình không thể ngờ mặt như thế được nữa. Mặc dù chưa xác định rõ thứ tình cảm của mình bây giờ nhưng cô cũng không muốn Tú biết nó. Nhi cố tỏ ra bình thường hết mức có thể.

- Sao mấy bữa nay Tú làm gì mà không liên lạc với em? - Vâng, cố tỏ ra bình thường đấy ạ. Bây giờ cô đã đặt Tú vào một tình huống vô cùng khó xử. Hỏi gì mà như tra khảo người ta vậy không biết.

- Làm... việc? - Tú hơi bị đơ với câu hỏi kia.

- Tú có biết mấy ngày nay em ở nhà chán lắm không? - Trời ơi, lộ. Lộ quá rồi Nhi ơi!

- Hà? - Mặt Tú đỏ ra. Tú không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- ... - Nhi biết hình như mình hơi lố rồi. Tốt nhất là im lặng, cô nghĩ.

.

.

.

- Mà sao nay Tú gọi em là Nhi thế? - À, thật thì cô cũng không im lặng được lâu lắm đâu.

- Nhi tên Nhi thì gọi là Nhi, chứ chẳng lẽ gọi là Chi?

- ... Không, ý em là...

- Là sao?

- Là trước giờ Tú toàn xưng tôi gọi cô ý.

- À... Tại thấy bữa giờ cũng hơi quá đáng với cô... à Nhi nên giờ thay đổi xú.

"Hơi quá đáng" thôi sao? Là cực quá đáng luôn ấy, Nhi nghĩ. Người gì đâu thô lỗ, cộc cằn. Tự nhiên thấy Tú xuống nước nói chuyện đàng hoàng vậy làm cảm giác là lạ của cô mấy bữa nay tạm biến đâu mất. Thay vào đó, con tiểu quỷ trong cô lại trỗi dậy và lên ngôi.

- À... Thì ra là sợ bị gọi bằng "chị" nữa à? - Là cô có biết tài tự lật lọng cảm xúc của mình hay là cô bị đa nhân cách đây? Mấy phút trước một câu nói còn không xong, bây giờ lại đi đá xéo người ta. Thật là thâm như Tàu, bựa như Khựa.

- Cô... - Tú như nghẹn lời. Muốn làm người tốt mồm một bữa cũng không được mà.

- Sao hả chị Tú? - Nhi nhấn mạnh từ "chị". Phải thế là Nhi của 5 phút trước với Nhi bây giờ là không có một điểm gì giống nhau cả.

- Á rồi, được. Cô được lắm.

Nhờ câu nói của Nhi mà Tú đã biến thành dân tổ lái. Tú bắt đầu hiện hình nguyên con trẻ trâu. Tú rò ga, tăng tốc rồi bắt đầu đánh võng. Nhi cảm thấy có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

- Tú à? Tú! Em đùa đấy! Đừng làm bừa nhé! - Cô lay lay vai Tú. Tú không đáp, chỉ cười khẩy. Cô vẫn tiếp tục lay Tú đến khi xe không còn lạng nữa.

- Ready?

- Hà? - Nhi không hiểu Tú đang muốn nói về gì.

- Get set.

- ???

- Go! - Vừa dứt lời thì Tú gồng người, nâng hai tay lên và... bóp đầu xe.

- Áaaaaaaaaaaaaaaaa! - Nhi cảm thấy người mình bị tụt về phía sau, cô quỳnh quáng dùng hai tay ôm chầm lấy Tú. Cô siết chặt tới nỗi khoảng cách giữa cô và Tú là con số không.

- Sao hà cô gái? - Tú hỏi. Và không quên kèm theo một cú rò ga nhẹ.

- Á! Á! Em xin lỗi. Em xin lỗi Tú. - Giọng Nhi run lấy bầy.

- Hà? Nói gì không nghe. - Tú tiếp tục rò ga.

- Em xin lỗi Tú. Tú đẹp trai. Tha cho em đi mà! - Giọng Nhi đã có tí nghẹn nghẹn.

- Hà? Tú sao?

- Tú đẹp trai.

- Hà?

- Tú đẹp trai. Tú đẹp trai mà. - Lúc này thì cô đã bật khóc. Tú có thể nghe được tiếng nấc bần bật lên của cô.

Một hồi sau.

Xe dừng lại. Nhi vẫn siết chặt lấy Tú mà khóc. Lưng và vai Tú đã tèm nhem tuốt nhuốt nước mắt nước mũi của cô. Nhi cứ thút thít mãi không thôi, Tú thì vẫn ngồi im.

"Xong chưa? Xong rồi thì vào ăn nè. Người ta nhìn nãy giờ kìa." - Đợi cô khóc đã đời, Tú mới lên tiếng. Nhi khịt khịt mũi rồi mở mắt ra và ngược lên. Quả thật mấy người trong quán đang nhìn cô như một sinh vật lạ. Người thì xì xào bàn tán, người thì chỉ trỏ cười vào mặt cô. Nhi thấy thế thì lại oà khóc lên rồi gục vào Tú.

- Hà? Sao nữa vậy? - Tú hỏi.

- Em không ăn! Em không ăn nữa! - Nhi khóc ré lên.

- Ồ...

- Mặt mũi đâu mà ăn nữa! - Cô vừa meo máo vừa nói.

- À thôi thôi. Không ăn thì không ăn. - Tú đề xe rồi chạy đi dưới ánh mắt của bao người. Thấy Nhi khóc mà Tú cũng sợ luôn.

Xe cứ vi vu vi vu, Nhi thì cứ lèm bèm lèm bèm.

- Quá đáng... Tú quá đáng lắm... Hức... Hức - Nhi ầm ức, vừa nói vừa khóc.

- Ai biểu chọc Tú chứ?

- Sao Tú thích hơn thua với người khác thế? - Nhi hỏi. Cô bắt đầu lật ngược thế cờ rồi.

- Ồ... Ai bắt đầu trước?

- Sao Tú chấp nhất chuyện vật thế? Em là con nít mà! - Cô lên tiếng chỉ trích.

- Con nít?

- Phải! Lúc trước ai bảo em là trẻ ranh? - Cô đồng dục nói. Lại một lần nữa Tú bị câu nói của chính mình hại. Công nhận, Nhi là thánh thù dai, nhớ dai nhất mà Tú từng gặp.

- ...

- Sao? Hết gì để nói rồi phải không? - Lật. Thánh lật lọng mà! Trước giờ toàn là Tú trên cơ người khác chứ có bao giờ thê thảm như thế này. Nhịn, nhịn đi Tú. Con nhỏ này không có vừa đâu!

- Thôi thôi! Chịu. Giờ cô muốn gì? - Rồi, Tú đã chính thức bị đè bẹp. Ngôi vị ngang ngược mấy chục năm nay đã bị cướp đi một cách trắng trợn.

- Gọi là Nhi! - Xin hân hạnh giới thiệu quán quân mới của chúng ta: Nguyễn Hạ Nhi! Tền ten.

- Ok, ok! Nhi muốn gì? - Tú ơi là Tú, oai phong bay đi đâu hết rồi?

- Muốn ăn!

- Hà? Sao nãy bảo không ăn?

- Không ăn ở tiệm đó thôi!

- Sao không nói sớm! Về gần tới nhà rồi còn gì?

- Ầnnnnn! - Nhi giờ chứng, khóc ré lên rồi lay lay làm Tú lạng cả tay lái.

- Rồi, rồi. Ăn thì ăn. - Tú quay đầu xe lại. Không ngờ có một người ăn vạ trơ trên tới vậy luôn đó, Tú nghĩ.

Tú dẫn Nhi tới một hàng cơm tấm trong loạt các món ăn được bày bán về đêm ở khu chợ Tân Định. Mùi sườn nướng thơm lừng, cơm thì nóng hổi, nước mắm dậy lên mùi đậm đà của cá biển. Thật không uống công cô nước mắt ngăn nước mắt dài làm lấy với Tú mà! Cô cứ hí hoáy ăn, lâu lâu còn cười hi hi.

Tú thì chỉ lúi cúi ăn, không có ý kiến gì. Dưới ánh đèn vàng lấp ló, trông Tú mới đáng yêu làm sao! Cái cảm giác là lạ đó lại trở về với Nhi nữa rồi... Cô giảm tốc độ càng phá đồ ăn của mình xuống, lâu lâu lại len lén nhìn Tú ăn. Chúm chím chúm chím, môi Tú đang chạm vào thớ thịt trông thật gọi cảm. “Ước gì mình là miếng sườn nhỉ?” - Nhi nghĩ. Xong cô lại chột giật mình. Cô không hiểu tại sao lại mang trong người suy nghĩ đó nữa. Nhưng sự thật là cô không thể cưỡng lại được bờ môi ấy.

3 giờ 30 phút.

Tú đang chờ Nhi về nhà trên con xe “chiến” của mình. Trời gió khuya nên cũng đã có chút se lạnh. Nhưng chỉ lạnh đối với Tú mà thôi, vì lúc này Nhi đang khoác trên mình chiếc áo len mà Tú đã chuẩn bị sẵn trong cốp xe.

- Có chạy nhanh hay bốc đầu nữa đâu mà ôm chi chặt vậy? - Tú không có ý phàn nàn, nhưng mà phải nói thì Nhi sắp làm cho Tú tắt thở luôn rồi.

- Ai biết được Tú! Tú ranh ma lắm! Đề phòng mọi rủi ro! - Cô nói rồi siết Tú chặt thêm nữa. Ruột, gan, phèo, phổi Tú như muốn lòi ra hết cả ngoài.

Phải, một phần là vì cô lo sợ Tú giờ trò nên đề phòng nhưng phần khác cô lại muốn ôm Tú, chỉ vậy thôi.

“Tới nơi rồi nè.” - Tú nói. Nhưng không ai trả lời. Tú chỉnh kính chiếu hậu và nhìn vào. Nhi đã tựa vào lưng Tú đánh một giấc ngon lành từ lúc nào rồi. Tay cô vẫn ôm hờ hờ Tú. Tú không dám cử động, cứ ngồi yên làm “bờ vai vững chắc” của cô. Trong không gian tĩnh lặng, thứ mà ta có thể nghe được bây giờ chỉ là những nhịp tim chậm rãi và tiếng... ngáy của Nhi.

- Hờ... - Cô bị giật mình bởi tiếng động do chính mình phát ra.

- Sao? Ngủ đã chưa?

- Hà? - Lúc này cô mới mở to mắt ra.

- Vào nhà đi rồi ngủ tiếp.

- Mấy... mấy giờ rồi? - Nhi lúng cuống. Cô buông Tú ra và lấy tay quẹt quẹt mấy đường trên mép miệng. Che giấu làm gì hả Nhi? Bao nhiêu dấu tích của cô đã thấm đầy trên lưng Tú rồi còn gì.

- Bốn. - Tú ngó vào đồng hồ rồi nói.

- Hà? Trễ vậy rồi á? - Cô ngượng ngùng. Cô biết mình đã “mượn” Tú rất lâu để ngủ rồi. Mà ai biết người Tú êm quá làm gì.

- Ừ. Thôi vào trong đi. Ngoài này lạnh l... - Chưa nói hết câu thì Tú đã ho sặc sụa. Tội, nhin nãy giờ để cho Nhi ngủ. Cũng gần hơn 20 phút chứ có nhiều gì mấy đâu nè.

- Tú bệnh rồi kìa! Trả áo cho Tú này!

- Thôi khỏi! - Tú nói rồi bắt đầu đề máy xe.

- Sao khỏi được?

- Bye! - Tú nói rồi phóng xe đi.

- Ó! Tú! Tú! - Nhi la í ới. Tú không quay đầu lại nhìn, chỉ giơ tay lên vẫy vẫy chào cô rồi biến mất. Cô ừ ừ bước vào trong. Cô không thích mỗi lần Tú đột ngột bỏ đi như thế này. Nó cứ dờ dang thế nào ấy.

Nhi thay bộ đồ đang mặc ra rồi ngồi vào laptop, kế bên là chiếc áo len của Tú được xếp ngay ngắn. Cô truy cập trang báo điện tử để đọc tin tức. Trên trang nhất là một tin to tướng đập vào mắt cô: “Choáng ngợp với buổi ra mắt single hoành tráng của Đình Duy”. Dù ghét cái hạng không đáng mặt đàn ông này, nhưng cô lại click vào xem. Không phải vì hấn, cô đang tìm kiếm một điều khác cơ! Nhi lướt qua mọi tấm hình của Đình Duy rồi chột dừng lại. Cuối cùng cô cũng tìm được thứ mình cần. Cô chống cằm rồi mỉm cười.

Quả đầu vàng được vuốt ngược ra sau, bộ vest đen tuyền, đôi giày bóng bẩy. Hai tay đút vào túi quần, một nụ cười nhẹ. Tất cả mọi thứ đều làm Nhi có cảm giác tan chảy. Lúc này, đối với cô, đây không phải là một nhạc sĩ hay nhà sản xuất âm nhạc mà mọi người hâm mộ. Đây, đơn giản chỉ là Minh Tú. Một Minh Tú hiền lành và ôn hoà trong lòng cô. Nhi không thể lừa dối bản thân được nữa rồi, cô đã phải lòng Tú.

Cứ như thế, cô mãi nhìn vào tấm ảnh một cách ngờ nghệch đến khi mệt quá rồi thiếp đi lúc nào không hay. Trong vô thức, cô với lấy chiếc áo len rồi ôm vào lòng. Nó ấm lắm, y như Tú vậy.

Lại trôi qua một ngày với đầy cảm xúc lẫn lộn. Nhưng hãy nhìn xem, thật ra ai mới là người bị thất thế?

~Hết chap 9~

Note: Quốc tế thiếu nhi vui vẻ nha mọi độc giả của mình :) Giờ hè rồi, nên chắc chắn là sẽ ra chap nhanh hơn :D Mà mình cứ nghĩ gì là viết đó thôi, sợ truyện bị nhạt quá :(Có điểm nào không được thì góp ý giúp bạn Au nha :3 Đừng quên bình chọn cho truyện và follow mình để tiện theo dõi truyện nha. Bye bye :3 *vẫy vẫy*

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Soái Ca, Em Đến Đây!

“I really really really really really really like you

And I want you, do you want me, do you want me, too?”

Vâng, đó là một ca khúc nhạc nước ngoài đang được “ca sĩ” Hạ Nhi của chúng ta trình bày. Mới có 6 giờ sáng thôi mà cô rống vang rợp cả trời. Ở đây có mấy con gà thì chắc nó cũng chào thua với cô mất. Cô bây giờ tuy thiếu ngủ nhưng bù lại vô cùng thừa năng lượng. Lúc này có bảo cô đi húc bò tốt thì cũng chỉ tội cho con bò mà thôi!

“Nhỏ nhỏ lại coi! Bộ mày chán sống hả?” – Bên ngoài có tiếng đập cửa, chửi bới liên tục. Cô ngừng lại một tí để nghe xong rồi lại rống lên hát tiếp. “Nè! Mày điếc hả? Im đi có nghe không?” – Cô không quan tâm, càng ngày càng hát to hơn. Với tâm trạng hiện tại, công an phường có tới thì Nhi cũng chấp tất. “Hát cho mấy anh trai nghe luôn!” – Cô nghĩ. Người hàng xóm rồi cũng bỏ cuộc. Nhi tiếp tục ca hát nhảy múa cho tới khi đuối sức rồi lăn đùng ra ngủ.

”Àm! Àm! Àm!” – Bên ngoài lại là tiếng đập cửa. Bây giờ còn kèm theo tiếng cả đồng người nhào nhào la ó ầm ầm. Nhi chịu hết nổi, đành phải ra mở cửa.

- Người này hả?

- Đứng rồi cậu! Con nhỏ này nó đập đá xong rồi phá làng phá xóm này giờ. – Giọng chan chất của một người phụ nữ la lên.

- Hà? – Cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trước mặt cô là một người đàn bà tuổi trung niên mặc bộ đồ phi bóng và hai anh thanh niên áo xanh.

- Chúng tôi nghi ngờ cô có liên quan tới một vụ gây mất trật tự khu phố và sử dụng trái phép chất gây kích thích. Mời cô theo chúng tôi về phường làm việc. - Nhìn bản mặt phê ngủ của cô bây giờ, người ta hoài nghi cô đập đá cũng phải.

- Hà? Cái gì cơ?

Khu chung cư cao cấp Thảo Điền, tầng 14.

Tú đang say ngủ. Vừa rồi quả là một tuần vất vả đối với Tú. Một ngày chủ nhật được ngủ thẳng giấc là rất xứng đáng với Tú. Nhưng mọi chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó.

Điện thoại đang reo inh ỏi. Cứ liên tục liên tục như vậy cho đến khi Tú đầu hàng chịu bắt máy. Tú bật loa ngoài, để điện thoại kể bên để nghe.

- Alô...? – Tú mệt mỏi.

- À lô? Tú hả? Em nè.

- Có chuyện gì...?

- Em nhớ Tú một việc nhá!

- Nói đi...
- Chuyện là em...
- Nói lẹ đi. Còn áp úng nữa.
- Em mới gặp phải chút rắc rối ở công an phường. Tú có thể qua bảo lãnh em được không ạ? Hihi.
- Ồ... Há? Nói cái gì? – Tú đang lơ đãng mà nghe xong là giật bắn người rồi cảm thối lên.
- Em đang ở phường ạ. Tú qua bảo lãnh em với!
- Nói thiệt hay đùa vậy?
- Em nói thật đấy ạ! Tú giúp em với!
- Không... không... Không! Không! Không! - Tú hét thẳng vào màn hình rồi cúp máy. Tú phải nằm nhà tận hưởng ngày nghỉ của mình chứ không thể đội nắng đội gió ngoài đường được nữa!

Điện thoại lại tiếp tục reo. Tú chuyển hẳn sang chế độ rung. Nằm trơ mình, lăn qua lăn lại mãi mà Tú vẫn không thể chợp mắt được. Tú bật phắc người ngồi dậy, đi xuống giường rồi quơ tay lấy cái quần được máng trên chiếc ghế xoay, miệng thì gào rồ to: “Trời ơi cái ngày chủ nhật của tui!”

8 giờ sáng

Tú có mặt tại công an phường. Sau khi hoàn tất mọi thủ tục, Nhi được cho về. Chuyện sử dụng chất kích thích thì được xác định là hiểu nhầm, còn chuyện gây mất trật tự thì cô phải ghi một bản tường trình và cam kết không được lặp lại nữa. Nãy còn to tiếng bảo lược luôn anh áo xanh cơ đấy, đúng là nói phét mà!

Tú hoàn thành xong nhiệm vụ của mình thì đứng dậy đi về, từ đầu buổi tới cuối buổi không hề nói một câu nào với Nhi.

“Tú! Chờ em với!” – Cô nói to. Tú vẫn đi tiếp, không hề ngoảnh mặt lại. “Tú! Tú! Tú!” – Cô vừa la vừa chạy thật nhanh để đuổi kịp Tú.

- Cảm ơn Tú! Hihi. – Nhi đứng chặn trước đầu xe, không cho Tú đi.
- Không, câu này là tui nói mới đúng. Cảm ơn Nhi vì buổi sáng tuyệt vời! Hihihhi! – Tú nói rồi đề máy xe.
- Bớt giận đi mà! Hihi.
- Tránh ra! – Tú rồ ga.
- Không tránh! – Cô dang hai tay hai chân ra che hết đường đi của Tú.
- ...
- Tú còn giận thì em không cho Tú đi. – Nhi chống hai tay lên eo.
- Cô nương à! – Tú nói rồi tắt máy xe. “Cô còn muốn gì nữa đây?” - Tú thờ dãi.
- Muốn Tú đừng giận nữa!
- Rồi rồi không có giận, cho tui đi đi.
- Tú nói dối! Em không tin đâu!
- Chứ giờ cô muốn sao mới tin?
- Đi ăn sáng!
- Cách đây 5 tiếng cô mới ăn mà!
- Nhưng em lại đói nữa rồi...
- Thì tự đi mà ăn.
- Tú đi ăn với em...
- Tui lạy cô, tha cho tui đi. Tui có mỗi ngày chủ nhật để nghỉ ngơi thì cô lôi tui lên phường ngồi, giờ còn bắt tui đi ăn sáng với cô nữa. Cô hết trò để chơi rồi hả?

- Nhưng mà...

- Bộ cô thấy tui chưa đủ thảm sao? Răng tui chưa đánh, đầu tui chưa chải, quần áo thì y chang mấy tiếng trước. Cả tuần nay tui đã mắt ăn mắt ngủ dừ lảm rồi, tha cho tui đi có được không? Làm ơn đó! – Lần đầu tiên Tú nói với cô một câu... dài như vậy. Bức xúc lắm đây.

- Em xin lỗi... - Cô rơm rớm nước mắt.

- Trời trời! Còn làm bộ mặt đó nữa. Tui không khóc thì thôi chứ cô khóc cái gì? Hả? Hả? - Tú như muốn bung cả não đây. Kiểm chế đi Tú ơi!

- Xin lỗi...

- Thôi thôi! Đẹp cái trò đó đi! Lên xe tôi chở cô đi mua đồ ăn. - Khổ thân chưa, ai biểu sợ thấy người ta khóc làm gì?

- Tú... Tú chịu đi ăn với em rồi á?

- Tui nói là đi mua đồ ăn chứ không phải đi ăn chung. Lẹ còn về cho tui nghỉ nữa. Một cô quá.

- Vâng ạ...

Và thế là Tú phải bắt đắc đi làm tài xế chở Nhi về nhà cùng một bạch hoàng thánh. Cô thì ngồi sau xe cười nói hí hửng. Còn Tú thì như cái xác sống, tay cầm lái mà tâm hồn cứ lơ lửng lơ ở đâu đó.

- Xuống đi...

- Cảm ơn Tú nhiều! Hihi.

- Không cần.

- Mà sao Tú không mua đồ ăn cho Tú thế?

- Tui là người chứ không phải heo. Tui buồn ngủ chứ không buồn đói. Cô hiểu không? – Tú nói rồi phóng xe đi mất. Nhi lại đối mặt với cảm giác hụt hẫng khi Tú bỏ đi nữa rồi.

Cô vào nhà, trút hoàng thánh ra và ăn. Hoàng thánh ngon lắm, nhưng lại thiếu thiếu một thứ gì đó. Phải chăng là do trong lòng cô đang có chút trống trải? Cô ăn cho có lệ rồi dọn dẹp, tranh thủ đi ngủ. Dù sao cũng không có ai để chọc ghẹo hay làm nũng, tốt nhất là ngủ cho lành. Đúng là suy nghĩ của một con heo mà, rảnh rang là chỉ có ăn với ngủ.

4 giờ chiều.

Chị Tâm đến để trao đổi lại với cô về sự việc sáng nay. Do bạn đi xem khu đất ở tận Gò Vấp nên lúc tại phường đã không có mặt chị. Và đó cũng là lý do Tú phải hốt trọn bãi chiến trường do Nhi gây ra. Cứ như vậy hoài chắc Tú sẽ đoạt giải bảo mẫu của năm mất!

- Vụ sáng nay là sao hả em?

- Chuyện là em có hơi ồn ào tí ạ. – Vâng, hơi ồn ào thôi. Cái “hơi” của cô mà giờ không riêng gì người đàn bà trung niên kia mà ai trong khu phố cũng đều muốn đưa cô lên phường cả. Sức công phá ghê gớm nhỉ?

- Em làm vậy rồi chị ă nói sao với làng xóm đây hả em?

- Em xin lỗi...

- Giờ người ta đòi kiện luôn cả chị nè. Em tính sao đây?

- Em không biết nó sẽ ra nông nổi này ạ. Em xin lỗi chị rất nhiều...

- Thôi bỏ đi. Mà sáng ai bảo lành em?

- Bạn em ạ.

- Chà! Mới đây mà kết bạn nhanh vậy sao? Đồng nghiệp hả?

- Không thưa chị. Em tình cờ quen được thôi ạ.

- Chà... Coi chừng gặp người xấu đó nha.

- Không có đâu chị! Người này tốt lắm! – Nhi vừa nói vừa lắc lắc tay như muốn phản kháng kịch liệt.

- Ủ. Chị sợ em bị lợi dụng thôi. Cần thận vẫn tốt hơn em à.

- Vâng thưa chị. Em biết rồi ạ! - Chị Tâm dặn cũng đúng. Trước giờ cô chưa bao giờ nghi ngờ hay đề phòng Tú gì cả! Không chừng Tú đang lợi dụng cô thì sao?

- Thôi chị về nha. Lát chị còn phải đi công việc nữa.

- Vâng ạ! Em chào chị.

Ủ. Nhớ mai một đừng vậy nữa nha em. Khó cho chị lắm!

- Em hiểu rồi ạ! Em cảm ơn chị.

- Ủ rồi. Chị về nha.

- Em chào chị.

- Bye bye em

Biết là chị Tâm cho mình cơ hội, nhưng Nhi hiểu là cô khó có thể tồn tại trong môi trường này nữa. Cô cũng biết ngại chứ! Ngại với hàng xóm, ngại với chị Tâm, ngại với chính mình. Một giờ “lên đồng” mà hậu quả lên trời. Nhi cũng có dự định chuyển đi. Nhưng bây giờ công việc không có, chuyển tới chuyển lui thì tiền đâu mà xoay sở? Thôi đành tạm ở đây, chịu cảnh ló đầu ra khỏi nhà là người ta liếc xéo liếc dục một xú.

Sáng thứ tư.

Nhi lại nhớ Tú nữa rồi. Dường như thứ tư luôn là ngày dào dạt cảm xúc nhất đối với cô. Tú một lần nữa biến đâu mất tiêu. Tin nhắn không trả lời, facebook không thấy online, không một tin tức. Cô cũng không dám điện thoại, phiền vậy là đủ rồi. Và cô bắt đầu màn đọc thoại với cái gối ôm.

- Tú đang làm gì mà bí ẩn quá nhỉ?

- Có khi nào vận chuyển hàng cấm? Uishh mày hâm quá Nhi ơi!

- Hay là quên đóng tiền internet nhỉ? Mà quên gì tận mấy ngày liền.

- Tú có tình cảm với mình không nhỉ? Chắc là không đâu...

- Hay là Tú bị bệnh rồi? Không biết có sao không nữa...

- Hay chỉ đơn giản là bơ mình thôi?

- Có khi nào hôm chủ nhật về rồi ngủ một giấc nghìn thu luôn không? Bậy! Bậy quá rồi Nhi!

- Đẹp! Đẹp hết đi! Thứ quá đáng. Một tin nhắn còn không thèm trả lời. Nghĩ nổi tiếng là chánh à? Bỏn tiểu thư thèm chắc!

Nhi tự nói rồi tự hỷ nộ ái ố với mình. Không nói cô bị đa nhân cách cũng uống. Cô quăng Tú qua một góc tìm, bật laptop lên rồi tiếp tục hành trình thoát khỏi kiếp ăn không ngồi rồi. Sau một hồi tính toán, cô quyết định tiết kiệm chi phí đi lại bằng cách chuyển hẳn sang xin việc qua email. Trước mặt Tú thì Nhi đủ đủ vậy thôi, chứ nhắc tới công việc, học hành này nọ thì cô cũng sáng suốt lắm. Bởi vậy người ta nói, tình yêu là mù quáng...gà mà!

“Đừng! Đừng! Biến đi!” – Đang tìm kiếm thì cô quờ quạng múa máy tay chân la hét lên. Thì ra là hình ảnh của Tú đang bám lấy cô. Đáng lắm, ai biểu bình thường đeo theo Tú quá làm gì. Bây giờ Nhi không thể nào tống Tú ra khỏi tâm trí của mình được. Tú như đang làm tổ và ở dài hạn trong đó luôn rồi. Rồi Nhi đã làm một việc mang tính chất vô cùng “fan cuồng”. Cô gõ vào thanh tìm kiếm trên facebook: Hội những người hâm mộ Tú Lee. Xem kia, lúc trước thấy tên page cô còn mặt nặng mày nhẹ tỏ ra vẻ khinh khỉnh mà bây giờ tự mò vào ngắm người ta rồi. Chả khác nào đang tự vả vào mặt mình. Mà kệ đi, cô mặt dày mà!

Thứ năm.

Phải nói là hôm qua đến giờ Nhi toàn cắm mặt vào cái fanpage đó. Hình mới hình cũ gì cũng bị cô đào lên hết. Cả những đoạn video phỏng vấn Tú cô cũng replay lại mấy chục lần. Tú oai phong, lịch lãm lắm. Trả lời phóng viên ngắn gọn, súc tích nhưng lại sâu sắc, ý nghĩa. Đúng chuẩn phong cách người đàn ông hiện đại. Nhưng đây là Tú của người ta. Còn Tú của cô là một người ngoài lạnh trong nóng, chu đáo và sẵn sàng vứt bỏ lợi ích cá nhân để giúp cô. Soái ca chứ còn gì nữa, muốn chết mê chết mệt vậy đó.

“Không được!” – Cô đập bàn rồi đứng dậy. Cô không thể hành hạ bản thân mình như vậy nữa. Cô cũng không thể để Tú bỏ rơi mình dễ dàng vậy nữa. Nhi sẽ gọi cho Tú.

“Thuê bao quý khách vừa gọi hiện...” – Cô nhú mồm cau có. Đây là lần thứ $n + 1$ cô gọi cho Tú rồi. Lần nào cũng nghe giọng người đàn bà đó. Cô muốn nghe giọng Tú cơ! Cô phát hờn nhà đài! Cô phát hờn Vinaphone! Cô hờn luôn cả 7 tỉ người trên trái đất này! Thật là nhớ Tú quá đi...

Rồi Nhi ngồi thụp xuống bàn. Không cần lo lắng nhiều đâu, nhớ Tú nên khóc nhè tí thôi ấy mà... Lát rồi cũng hết thôi. Giờ cô đã đi tắm rồi còn gì.

Tắm rửa thơm tho xong, Nhi khoác lên mình một bộ áo phông quần short đơn giản rồi chải lại mái tóc bù xù. Cô bỏ bộ đồ bóng chày, áo len của Tú vào một chiếc balô nhỏ và đeo lên vai. Nhi mở cửa nhà rồi bước ra ngoài. Tay cô còn cầm một mảnh giấy ghi vài dòng nguyệt khúc.

.

.

.

- Soái ca của em, em đến đây!

~Hết chap 10~

Note: Hello again ==)) Nói thật là mình không biết nói gì về chap này cả ==)) Nên thôi bye bye các bạn nha ==))

.

.

.

À xí xí. Nhớ vote cho truyện nha. Nha! Nha! Nha! ==))

.

.

.

À, còn nữa. Bài hát đầu chap là bài I Really Like You của Carly Rae Jepsen nha!

.

.

.

Hết rồi ạ! ==))

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thì Ra Là Tú Đang Lợi Dụng Tôi...

7 giờ 30 phút tối, Lee Studio.

Khang và Thanh đang cãi nhau.

- Nói vậy ý là sao? Bộ anh là má nội người ta hả?

- Bớt đi! Nhìn coi này giờ ai làm quá lên?

- Anh đó! Anh tưởng anh là chủ ở đây hả?

- Ủa chứ em phải hả?

- Nhưng ít ra em không có lên mặt dạy đời người khác như anh!

- Giờ không có sư phụ thì anh là người có quyền nhất ở đây, hiểu không?

- Anh thôi đi! Anh là anh, sư phụ là sư phụ.

Không có Tú là vậy đó. Như cái chợ vỡ. Thật là mất mặt quá đi! Hai người đang lên tới đỉnh điểm thì Nhi bước vào.

- A! - Nguyên cây bút bay thẳng vào đầu Nhi.

- Úi! Chị Nhi!

- Sur mẫu!

- Chị Nhi, chị có sao không? - Thanh chạy lại lo lắng hỏi.

- Ui da...

- Quảng cho đã xong hỏi. Sur mẫu có sao không sur mẫu? - Khang nói xéo Thanh, nhưng không quên hỏi hăng Nhi.

- Anh...

- Thôi, thôi. Chị không sao cả. Hai đứa đừng thế nữa mà.

- Nó cãi chứ ai thêm cãi với nó đâu! - Khang chỉ vào mặt Thanh mà nói.

- Anh bớt đi nha! Con nít vừa thôi!

- Ồ! Thôi con đi nha sur mẫu. Nhìn cái hạng người này chướng mắt quá! - Khang nói rồi chạy vào bên trong.

Thanh không nói gì, chỉ đỡ Nhi ngồi vào ghế.

- Hai đứa có chuyện mà gì cãi nhau um xùm thế? Chưa bước vào còn nghe được nữa. - Nhi vừa xoa xoa cái đầu vừa hỏi.

- À, không có gì đâu chị. Không có sự phụ cái làm càn vậy đó!

- Ủ... Mà Tú đâu rồi hả em? - Um... Mục đích đến đây của Nhi là vậy mà.

- Em cũng không biết nữa. Mấy nay không thấy ông.

- Trời, rồi không thử liên lạc gì hả em? - Nhi hơi bất ngờ. Cô không hiểu sao Thanh lại có thể thản nhiên trả lời đến vậy.

- Hoi đâu mà điện thoại cho ông chị ơi! Ông vậy hoài à. Thích là đi cả tuần không thấy mặt mũi đâu cũng được.

- Trời... - Giờ thì cô hiểu rồi.

- Kệ đi chị. Ông dở dở ương ương vậy đó. Như con chim không chân, có muốn kiếm ông cũng không được.

- Oh...

- Thôi cũng lỡ tới rồi. Chị ăn gì không em kêu người ta giao?

- Chắc là không em ơi! Chị về luôn.

- Ở lại ăn đi còn bày đặt ngại gì nữa trời! Nhìn mặt là biết chưa ăn gì rồi.

- ...

- Ăn hủ tiếu nha? Chỗ này ngon lắm. Ông Tú ông bao khoái chỗ này luôn nè.

- Thế hả? - Nghe nhắc tới Tú là mặt cô sáng rỡ lên.

Dạ. Tuần nào ông cũng phải ăn cho bằng được. Hôm nào nghỉ bán là ông gào rú lên như người rừng vậy đó. Còn hơn mấy thằng nghiện xì ke nữa.

- Ủ vậy gọi cho chị một phần đi em. - Nhi nghe Thanh nói mà không khỏi mỉm cười. Mặt cool ngầu vậy mà cũng gào rú vì đồ ăn đó thôi.

- Chị ăn khô hay nước? - Thanh hỏi.

- Tú thường ăn gì hả em? - Đến phần “fan cuồng” tìm hiểu sở thích của Sao rồi.

- Ông thì chỉ có khô mà quất tới thôi chị.

- Ủ. Vậy chị ăn hủ tiếu khô. - Cuồng tới mức bắt chước luôn rồi!

- Ăn mà cũng ăn cho giống mới chịu. Hết sức hà! - Thanh chọc.
- Đừng trêu chị mà! Chị với Tú có gì đâu... - Mặt Nhi đỏ đỏ lên. Giọng nói thì nhỏ dần.
- Vậy luôn!
- Thật mà em...
- Ồ!
- Em không hỏi xem Khang ăn gì rồi mua luôn hả? - Đánh trống lảng thôi!
- Kệ! Đói thì tự kêu mà ăn.

8 giờ 30 phút.

Nhi và Thanh hoàn thành xong buổi tối của mình. Hủ tiếu rất ngon, Tú mê cũng phải. Nhi nhất định sẽ bảo Tú mua cho mình ăn lần nữa. Nhưng mà bao giờ Tú mới về đây? Nhi lại bắt đầu nghĩ đến Tú rồi. Chết tiệt thật! Ba hồn bảy vía của Tú đâu mau về đây lệ đi! Có người lại sắp lệ rồi nữa rồi nè!

- Thôi chị về nhé! Cảm ơn em nhiều lắm. - Giờ điều Nhi cần làm là chuông đi khỏi đây nhanh nhất có thể trước khi mấy giọt nước mắt của cô trào ra rồi biến cái studio này thành bể bơi.
- Để em kêu anh Khang chờ chị về cho.
- Chị tự về được rồi em.
- Thôi! Tự về cái gì trời! Để em kêu. Chứ sợ phụ ông biết để cục vàng cục ngọc của ông tự về một mình chắc ông cạo đầu em quá. Em còn trẻ, em muốn quẩy chị ơi!
- Không sao đâu em. Chị tự về được rồi.
- Khang! Đâu rồi? Ra đây chờ chị Nhi về nè. - Thanh đi vào bên trong để kiểm Khang. Thôi cơ đến rồi, Nhi còn làm gì ngoài việc chạy tọt đi mất chứ? Tội cho mỗi Thanh, chắc sắp có quả đầu mới rồi...

Nhi băng qua ngã tư, tính bắt một chiếc taxi về nhà nhưng rồi lại thôi. Cô cứ thế rào bước qua những con phố.

Tìm trẻ lạc

Bé Lê Minh Tú.

Đặc điểm nhận dạng: đẹp trai, cao to nhưng không đen hời.

Đi lạc vào một ngày chủ nhật đẹp trời giữa tháng 5.

Bé Tú đang ở đâu mau về nhà có người trông người ngóng.

Đó là những điều mà Nhi muốn in ra rồi dán kín hết các ngõ ngách trên đường phố Sài Gòn này. “Bé Tú” của cô đã mang ấm áp của chốn này đi mất rồi. Cũng đã trễ, đến lúc phải về thôi!

Mà tính ra ông trời cũng không đùa cô gái nhỏ này lắm. Ông đã vớt vác tâm trạng của cô bé bằng một cái email mời phỏng vấn vào tuần sau. Đây là một nhà hàng tầm trung, hơi xa nhà trọ của cô. Chịu khó dậy sớm một tí vậy. Còn hơn là không có việc làm rồi cứ ở nhà ru rú.

Nhờ có cái thông báo mà Nhi cũng ít suy nghĩ tới Tú hơn. Việc cô mong lúc này là hoàn thành thật tốt buổi phỏng vấn và nhận được công việc này.

Thứ hai tuần sau.

- Hồ sơ ấn tượng lắm. Cả em trong buổi hôm nay cũng vậy. - Gã vừa nói là Tuấn, quản lý của nhà hàng. Gã đang chìm đắm trong vẻ đẹp của Nhi.
- Em cảm ơn anh ạ!
- Nếu bây giờ anh nói là em không cần chờ đợi, ngày mai bắt đầu làm việc luôn thì em có sẵn sàng không?
- Thật hả anh? - Nhi mừng rỡ.
- Tất nhiên rồi em. Sao, em có đồng ý không?
- Vâng có chứ anh. Cảm ơn anh ạ!

- Ok! Vậy ngày mai vẫn giờ này nha. Em cứ mặc áo somi trắng quần tây bình thường. Khoảng 3, 4 ngày nữa sẽ có đồng phục cho em. Giờ thì em có thể về được rồi.

- Cảm ơn anh rất nhiều ạ! - Nhi vui không gì tả nổi. Sau bao lâu ở Sài Gòn thì cô cũng đã có công việc đầu tiên.

- Không có gì đâu em. Hẹn em ngày mai.

- Vâng ạ. Em chào anh.

- Bye em

Và thế là cô vừa bước ra khỏi nhà hàng thì la hét um cù tới rồi nhảy chân sáo qua mấy dãy phố liền mới chịu đón xe về nhà. Chịu, có bệnh nhồi từ nhỏ mà! Khổ cho ai rước phải cô thôi, chắc cái nhà suốt ngày như cái sàn nhạc dance. Đoạn đường từ đầu hẻm vào nhà mà cô còn tung tăng tung tăng được mà.

Ô kìa... Trước nhà Nhi có ai đó đang đứng ngó vào chiếc đồng hồ trên tay. Chiếc đồng hồ trông quen lắm, cả người đó cũng vậy. Chẳng lẽ là...

- Tú! - Nhi như muốn nhảy cẫng lên. Người đó ngược lên nhìn cô. Đúng là Tú thật rồi!

- Đi đâu nãy giờ mà gọi không nghe máy? - Tú kênh mặt lên hỏi.

- Hả? - Nhi lấy tay móc điện thoại trong túi quần ra. 11 cuộc gọi nhờ. Hồi sáng cô đã chuyển sang chế độ im lặng để không ai làm phiền đến buổi phỏng vấn của cô.

- Thôi bỏ đi. Có chuyện này quan trọng hơn.

- Chuyện gì thế Tú? Mà mình vào nhà rồi nói chuyện nhá! Hihi. - Cô nói rồi mở túi xách ra tìm chìa khoá.

- Khỏi! Đi theo tui.

- Đi đâu ạ?

- Lát rồi sẽ biết.

- Ồ...?

- Ồ cái gì? Nghe nói cô cũng đang muốn gặp tui mà. - Chết chưa! Lộ rồi nha Nhi! Trâu đi tìm cọc hả? Mặt đỏ ửng lên rồi kìa.

- Nhưng mà em...

- Không nhưng nhị gì hết! - Tú nói rồi nắm chặt cổ tay Nhi và lôi sên sệt đi.

- A! A! Đau quá! Buông em ra! - Cô cố dứt tay Tú ra nhưng là vô ích.

- Thôi, ngoan đi mà! - Tú mở cửa xe ra và vỗ vỗ vào lưng cô. Hôm nay là dịp gì mà Tú lại lôi chiếc BMW ra chứ?

Nhưng không cần quan tâm đâu, vì Nhi là người ngồi trên xe mà cô còn không quan tâm. Bây giờ cô chỉ để ý đến câu dỗ dành Tú vừa mới nói thôi. Đơn giản nhưng đáng yêu lắm sao! Và tất nhiên là Nhi sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời Tú rồi. Cô không nói gì, chỉ ngồi tùm tùm tùm tùm một mình thôi.

Tú bật radio lên. Trên đài đang phát một bản nhạc Pop. Tú vặn to âm lượng lên. Hình như đây là bài hát mà Nhi thích. Cô lắng nghe theo điệu nhạc.

- Bài này hay quá Tú nhỉ?

- Không. Dở lắm nên mới bật to. - Tú lại bắt đầu mĩa mai nữa rồi.

- Hihihi. - Nhưng Nhi lại không thấy khó chịu như lúc trước. Cô thấy nó thật hài hước là đằng khác nữa.

- Sao tự nhiên cười?

- Tú làm em buồn cười. Hihi.

- Hả? Có gì đâu mà mắc cười? - Tú cảm thấy câu nói của mình rất bình thường.

- Nhưng em thấy buồn cười ạ. Hihi.

- Khùng điên...

Xe dừng lại ở tầng hầm của một khu trung tâm thương mại. Đối với Tú đây chẳng là một nơi mới mẻ gì, nhưng với cương vị là một “hướng dẫn viên” thì

Tú sẽ phải giới thiệu nó cho Nhi.

- Đi theo Tú. - Xung tên. Lại xung tên nữa rồi kìa!

- Mình đi đâu đấy ạ? - Bớt ngây thơ đi Nhi ơi, vào trung tâm thương mại thì còn làm gì nữa?

- Shopping! - Tú nói rồi nhẹ nhàng kéo tay Nhi đi tới thang máy. Cô như sắp tan chảy thành vũng nước mắt rồi. Bye bye Nhi!

Thang máy mở ra. Hai người bước vào. Nhi chui vào trong một góc rồi vịn lấy thanh tay cầm.

"Nhưng ngược từ trên xuống." - Tú bấm nút của tầng cao nhất rồi quay qua nhìn Nhi nói. Cô nở một nụ cười, mặc dù sở thích của Tú có chút khác người.

Thang máy dừng lại ở tầng 4. Hàng loạt người ủa vô không phân trước sau, cứ thế mà chen lấn nhau vào.

- Á! - Nhi la lên khi có một người đàn ông đang mãi mê nói chuyện mà sắp đè cả cái thân voi vào cô.

- Nè! - Nhưng không sao, đã có Tú đây rồi! Tú đưa tay ra nắm lấy vai hắn rồi giật ngược ra đằng trước, không cho hắn bước lùi về phía Nhi.

- À, xin lỗi bạn. - Tính ra hắn cũng là một người văn minh lịch sự.

- Đi đứng phải dòm ngó trước sau chứ!

- Thôi Tú ơi, người ta đã xin lỗi rồi mà... - Nhi vừa nói vừa lắc lắc tay Tú. Cô không muốn làm ầm mọi chuyện lên.

Tú hừ lên một tiếng rồi xoay người lại đối diện với Nhi, hai tay đặt lên thanh cầm, sát bên tay ai kia. Bây giờ Nhi không khác gì một chú chim nhỏ trong chiếc lồng của mình. Vâng, chú chim nhỏ được bảo vệ bởi chiếc lồng mang tên Minh Tú. Chíp! Chíp!

Và rồi hai người đi dạo hết các tầng lầu. Lâu rồi Nhi mới quay lại cái thời tiểu thư không lo nghĩ, đi khắp nơi ăn chơi mua sắm. Cô cứ tung tăng đi trước xem đồ, còn Tú thì lặng lẽ bước theo sau. Hôm nay cô không mua gì, đơn giản là chỉ đi nhìn ngắm. Chứ mà mua là chính xác ôm đồng đồ ra đường ngủ rồi đó.

11 giờ 30 phút.

Tú và Nhi ghé lại một quán lẩu ngay trong khu trung tâm. À, xem thì quên nhắc. Ngoài nói phét ra thì Nhi còn có tật hồ báo nữa. Không biết ăn cay mà gọi cả một nồi lẩu Thái to. Kết quả là mặt mũi đỏ gay, môi thì sưng một cục thừ lù, nước mắt nước mũi thì thông lòng đến Tú nhìn còn phải lắc đầu. Mà chả sao, có đồ ăn là dây thần kinh nhục của cô lui về hậu cung rồi. Cô cứ thế nhìn Tú rồi cười hề hề, trông như con down ấy.

1 giờ trưa.

Theo mọi sự sắp đặt của Tú, điểm đến tiếp theo của hai người sẽ là rạp phim.

- Tú ơi, chờ em một tí nhá! Em đi tè cái. Hihi. - Lớn già đầu mà còn ăn nói như con nít ấy trời.

- Lẹ đi. - Tú cũng hết nói nổi với Nhi.

.

.

.

- Xong rồi này Tú ơi.

- Ok! Đi mua bắp nước rồi vào rạp. Phim sắp tới rồi.

- Ồ... Cơ mà mình chưa mua vé mà?

- Đây nè. - Tú nói rồi xòe hai chiếc vé ra. Nhi nheo mắt vào cặp vé.

- Phim... phim ma à? - Giọng cô có tí do dự.

- Ừ. Có vấn đề gì sao? - Tú nhướn mày nhìn cô.

- Không... không. Không có vấn đề gì cả.

- Vậy thì mau lên. Còn chờ gì nữa? - Lại nắm tay người ta kéo đi nữa rồi. Chắc tối nay Nhi sẽ mất ngủ cho coi.

Nhạc lên, bộ phim bắt đầu. Chưa gì mà cô đã cảm nhận được sự rùng rợn rồi. Và giờ xin phép đính chính lại là Nhi sẽ mất ngủ vì bộ phim chứ không phải vì Tú nữa. Cô dần dần ngồi dựa hết vào ghế rồi tụt thấp xuống, cô thì rụt vô trong, chả khác gì một con rùa. Cô mất nhăm nhăm mắt mà coi. Chính xác hơn là cô chỉ dám coi bộ phim này bằng... nửa con mắt.

”Aaaaaa!” - Nhi hét to khi con ma ập ra màn hình. Phải nói thật tiếng hét của cô có thể làm bật tung nát cửa kính, làm nắp chai nước văng ra ngoài, làm náo loạn khỏi sợ hay đơn giản hơn là làm thùng màng nhĩ của người ngồi bên cạnh.

- Suyt!!! - Tú lấy tay bịt miệng cô lại. Tú cảm thấy nghe giọng cô bây giờ còn hãi hùng hơn cái con trên màn hình nữa.

- Cứu em! Cứu em với Tú! - Nhi ôm chặt lấy tay Tú.

- Làm cái gì vậy? - Tú nói khẽ, không muốn làm phiền người xung quanh.

- Em... em sợ. - Lúc này cô mới chịu điều chỉnh cái volume của mình nhỏ lại. Nhưng muộn rồi, mọi người xung quanh đang nhìn chăm chăm vào cô.

- Sợ cái gì mà sợ? Nhỏ tiếng xui đi. Không biết nhục hả? - Tú nói rồi quay lại màn hình tiếp tục với bộ phim. Nhi thì rụt người lại run bần bật.

Coi thêm một tí thì cô lại cảm thấy không ổn. Hình như lại sắp tới cảnh con ma đó xuất hiện nữa. Cô rờ rờ quanh thành ghế không ngừng. May quá, may quá! Mò được tay Tú rồi! Vừa cảm nhận được làn da láng mịn của Tú thì cô vội chụp lại, siết lấy siết đề. Tú quay qua, trừng mắt tỏ vẻ kinh ngạc nhưng Nhi không nhìn thấy. Giờ thì cánh tay Tú đã làm điểm nương tựa dựa dẫm của cả hai bàn tay cô. Lạnh lạnh, ướt ướt, tất cả Tú đều cảm nhận được.

- Aaaaaa! - Cả Tú và Nhi cùng hét lên.

Nhi khóc thét vì sợ. Còn Tú thì từ đi xem phim mà trở thành đóng vai chính trong phim kinh dị. Cánh tay Tú chỗ thì bị sức miếng da, chỗ thì tẹt hơn máu tươm ra như miếng beefsteak vừa được cắt. Tú còn không dám tin đó là tay mình nữa. Ác quá, quá ác Nhi ơi! Tay ngọc tay ngà của người ta mà làm vậy đó. Và còn ác hơn là cô không hề nhận ra việc mình vừa làm. Chúa ơi! Chúa vô tâm!

- Á! - Chưa có cái cù cái gì xuất hiện Nhi cũng la làng trong vô thức. Lần này cô như muốn nhảy tùm vào người Tú. Chân thì quăn quéo quặp vào ống quyển Tú, hai tay thì quàng qua cổ như sắp ăn tươi nuốt sống Tú, mặt thì ụp vào hõm cổ Tú để núp. Tú không phản kháng vì giờ Tú đang bận thương khóc cho thân phận đáng thương của mình rồi.

Bộ phim kết thúc. Mấy cái bóng đèn vàng trong rạp được thắp sáng.

- Phim hay quá Tú ạ! - Trơ trên! Trơ trên hết sức!

- Ủ... Hay... Phim hay lắm... - Tú thần người ra, miệng lắp bắp. Chưa bao giờ đi coi cine mà mê tới vậy.

- Tú sao vậy?

- Không có gì hết - Tú vừa lắc đầu vừa nói chậm rãi.

- Thế thì mình đi thôi! - Nhi đứng dậy và nắm tay Tú toang kéo đi. Nhưng rồi cô nhìn thấy những vết đỏ trên tay Tú.

- Tú! Tay Tú bị sao thế? - Cô lo sốt vó. Đúng là ngày thơ ơ ngơ vô số tội.

- Không có gì. Đi mau thôi. - Tú nói rồi vội giấu cánh tay kia ra đằng sau, tay còn lại kéo Nhi đi. Cô lại bị xẹt điện nữa rồi. Coi bộ hôm nay Tú có vẻ thích đụng chạm tay chân quá nhỉ?

- Cho em xem tay Tú đi. - Nói vậy thôi chứ cô vẫn đang lo lắng cho Tú là nhiều hơn cả.

- Nhiều chuyện quá vậy?

- Cho em xem đi mà! - Nhi chồm người qua và bắt được cánh tay của Tú. Hơi bị muộn nhưng cô cũng đã biết nguồn gốc của mấy cái bông hoa xinh đẹp trên tay Tú rồi.

- ...

- Tú ơi! Em không cố ý! Em xin lỗi! Em xin lỗi Tú nhiều! - Nhi cuống cuống lên.

- ... - Tú không biết nói gì hơn. Có ai ngờ tới nỗi làm người khác đau mà tới chục năm sau mới phát hiện như cô không trời?

- Tú ơi Tú! Sao không nói gì hết thế? Đừng có giận em nha! Em xin lỗi Tú nhiều mà... - Cô vừa nói vừa dùng đưa tay Tú.

- ...

- Tú ơi đừng có chết nha! Em không chịu trách nhiệm nỗi đau Tú ơi!

- Cô nói cái gì vậy? Bị khủng hả? - Tú đẩy tay Nhi ra.

- Em chỉ lo cho Tú thôi mà... - Cô cúi gầm mặt xuống.
- Tay bị sức da chứ có phải tung xe đâu mà bảo chết? Trù ẻo vừa thôi chứ!
- Em xin lỗi...
- Xin lỗi hoài không chán hả? Đi về!

Nói rồi Tú tiến thẳng ra chỗ thang máy. Nhi cũng lẻo đẻo đi theo sau. Không lâu sau thì hai người đã xuống tới tầng hầm.

- Tú ơi chờ em với!
- Bộ cô đi lẹ một xíu không được hả? - Tú đứng lại, hai tay đút vào túi quần chờ cô bì bạch tới.
- Hìhìhì. - Chú cánh cụt của chúng ta cuối cùng cũng về đích rồi!
- Nhờ có chút xíu chuyện cũng không xong. Đúng là vô dụng. - Tú thờ dãi.
- Nhờ chuyện gì á Tú? - Nhi thắc mắc.
- Thì nhờ cô truyền cảm hứng mà truyền cũng không xong!
- Truyền cảm hứng? Là sao ạ? - Cái gì mà cảm hứng? Cô không hiểu Tú nói gì hết!
- Thì là dắt cô đi chơi cho giống yêu nhau để có cảm hứng viết nhạc đó! Hiểu không?

Bầu trời trước mặt Nhi dường như tối sầm lại. Thì ra là Tú có mục đích riêng, cô nghĩ Tú đơn thuần chỉ tốt bụng muốn dẫn cô đi tham quan Sài Gòn thôi chứ...

- Tú nói gì? - Giọng Nhi đanh thép.
- Chưa hiểu nữa hả? Tui nói là mượn cô để lấy cảm xúc viết nhạc đó!
- Còn gì nữa không?
- Tất nhiên là không rồi! Chẳng lẽ tui thích cô thiệt? - Nghe tới đây thì tim Nhi thất lại. Vậy mà cô còn tưởng Tú cũng có tình cảm với cô cơ đấy. Thật là nực cười mà...
- À thì ra là vậy. - Cô nhếch mép cười khẩy một cái.
- Chứ còn là cái gì nữa?
- À thì ra là Tú đang lợi dụng tôi... - Những lời nói của chị Tâm đột nhiên ủa về nơi tâm trí cô.
- Nè! Cô nói cái gì vậy? Cô làm tui ra thế này tui chưa bắt đền cô thì thôi chứ!
- Những điều Tú làm trước giờ đều có mục đích như thế thôi đúng không? - Nhi trừng mắt ra nhìn Tú.
- Ê ê! Có gì đó nó sai sai à nha! Tui nhờ cô giúp có chút xíu mà cô nói tui lợi dụng cô là sao?

”Chát” - Bàn tay giăng thẳng vào má làm Tú chao đảo, trời đất như muốn méo sang một bên.

- Cái con m* gì vậy? - Tú vừa ôm mặt vừa la lên.
- Tú nói vậy mà nghe được đó hả? Tú lấy cảm giác của người khác ra để trêu đùa rồi bảo là giúp đỡ. Tú có biết là Tú đang lợi dụng cảm xúc của tôi không? Tú có biết như thế là quá đáng lắm không? Tú có còn là con người không hả? - Nhi tuôn ra như suối một lượt hết những câu chữ đó.
- Cô nói cái gì vậy? Tự nhiên xồn xồn lên. Cô bị điên hả? - Tú vẫn tiếp tục to tiếng. Thật sự là Tú hết hiểu nổi cái quái gì đang diễn ra rồi. Đáng lẽ người bùng cháy phải là Tú chứ! Tại sao cô ta lại vô duyên vô cớ chửi rủa vào mặt Tú như vậy?
- Phải. Phải rồi. Tôi bị điên nên tôi mới đi tìm một người như Tú! - Nhi nói rồi lấy hết sức chạy thật nhanh ra bên ngoài hầm. Cô không quan tâm Tú nghĩ gì, cũng chẳng cần Tú níu cô lại nữa. Cô cứ thế mà chạy, chạy mãi.

Bây giờ tới phiên Tú mới là kẻ ngốc. Tú chưa từng và chắc sẽ không bao giờ nhận ra tình cảm mà Nhi dành cho Tú.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thích Em Nhiều Lắm!

3 giờ 30 phút.

Tú lái xe về studio. Thấy Nhi có những hành động và cử chỉ kỳ hoặc như vậy, Tú vừa bức vừa lo nhưng vì núi công việc phía trước mà Tú phải tạm gác nó qua. Một dự án âm nhạc mới sắp được Tú khai triển. Đối với Tú, càng nhiều dự án chất lượng nghĩa là sự nghiệp sẽ càng thăng tiến. Bởi vậy, Tú toàn tự làm chính bản thân mình bận rộn hơn cả. Giống khủng ghê nơi!

- Hello sư phụ!

- Sư phụ! Ăn chè nè.

Tú phớt lờ mọi lời nói của Khang và Thanh, cuộc thăng lên lần 2. Đây là “cắm địa” của Tú. Chưa một ai trong cái studio này được phép bước lên đó cả. Người này người kia cũng tò mò dữ lắm chứ! Nhưng sau khi chứng kiến cảnh một cậu kỹ thuật viên bị đuối thăng cổ do dám lén phổng đặt nửa ngón chân út lên đó thì không ai dại dột gì chui vô cái động đó để ăn ngáp hành với Tú.

9 giờ tối.

- Sư phụ ơi tụi con về nha! – Khang từ dưới nói vọng lên.

- Bye bye sư phụ. – Thanh cũng nói lời tạm biệt.

Hai người ra về. Trong studio chỉ còn lại một mình Tú.

”Argeee!” – Tú gừ lên rồi vò tờ giấy trên bàn lại và giục xuống đất. Đã là tờ thứ 8 rồi đấy. Hao phí, hao phí vô cùng! Nguyên buổi trời rồi mà Tú không có một ý tưởng nào ra hồn cả. Thật là bức rức trong người mà! Tú đang có khuất mắt. Tú muốn được giải phóng. Tú nghĩ bản thân nên gỡ cái nút thắt trong lòng mình. Thề rồi cái tên hồng hách hách dịch đó cầm điện thoại lên và bấm số, một số máy trước giờ không cần lưu tên mà vẫn thuộc lâu lâu.

Không ai nghe máy. Đã mấy cuộc rồi đó. Tú hơi cáu. Nhưng rồi tự nhiên Tú lại cảm thấy có gì đó không ổn. Vội vã rời khỏi phòng thu, Tú phóng như bay tới nhà Nhi. Đồ đàn! Nếu mấy tiếng trước chịu lo lắng cho người ta như vậy có phải là tốt hơn không? Trong lòng Tú giờ nó còn nóng hừng hực hơn cái điện thoại đang bị bấm gọi liên tục suốt chặng đường đi. Đợt này xong chắc cái điện thoại đó về vườn là vừa rồi.

Tú đã đến nơi. Và bằng thuật ninja hay lảng ba vi bộ hoặc bí kíp võ công thất truyền nào đó mà trong vòng một nốt nhạc Tú đã từ đầu hẻm vọt tới trước cửa nhà Nhi.

- Nè! Mở cửa coi! – Cái tính ngổ ngáo vẫn không bỏ, tìm người ta mà nói chuyện như ra lệnh vậy.

- Nè! Mở cửa ra! – Vẫn không ai lên tiếng.

- Nhi! Mở cửa!

- Nhi à! Mở cửa cho Tú đi! – Biết điều một tí rồi đó.

Tú không tin là mới giờ này mà Nhi đã ngủ rồi nên tiếp tục móc điện thoại ra gọi, hy vọng lần này cô sẽ bắt máy.

Có tiếng nhạc ở đâu đó phát ra. Tú neho mảy lại. Áp tai vào cửa, Tú nghe được tiếng chuông điện thoại của Nhi.

- Ở trong đó thì mở cửa ra đi!

- Mở cửa! Mở cửa! Mở cửa đi! – Vẫn không ai đối đáp với Tú.

Ồn như vậy mà cô vẫn lỳ lợm không chịu xuất hiện. Bỗng nhiên Tú có cảm giác chảng lành. “Oh shit!” – Tú thốt lên. Có khi nào...

- Nhi! Mở cửa!

- Nhi! Có trong đó không vậy?

- Nhi! Lên tiếng đi!

- Nè! Đừng có làm Tú sợ nha!

- Nè có sao không vậy?

- Mở cửa ra đi mà!

- Nhi!

Tú vừa gào thét vừa đập cửa ầm ầm. Và giờ là đến cánh cửa nhà trọ sắp về vườn.

- Nè! Mày bị điên hả? Bộ khu phố này là của mày hay sao mà la lối um xùm hết vậy? – Noi nào có tiếng ồn, noi đó có mụ hàng xóm của Nhi xuất hiện dẹp loạn.

- Bác ơi, bác có thấy Nhi đâu không ạ? – Tú sốt sáng chạy lại hỏi.

- Sao tao biết? Con nhỏ đó thì liên quan gì tới tao? – Bà ta nhìn Tú với vẻ khinh bỉ rồi tính đóng cửa lại.

- A! – Tú quỳnh quáng tới nổi đút cả bàn chân vào, không cho cửa khép lại.

- Làm cái trò con bò gì vậy?

- Bác ơi, nếu bác biết Nhi ở đâu làm ơn nói cho cháu biết được không? Cháu xin bác luôn đó!

- Trời, lạ à nha! Tao đã nói là tao không biết rồi mà! Đồ điên! – Bà ta đóng sầm cửa lại.

Tú nhẹ nhàng lấy hai tay nhắc cái chân mình lên. Nó đau điếng muốn phát la làng. Tú nhảy cẫng để xoay người lại phía cửa bên kia. Một tay vịn tường, một tay Tú tiếp tục đập cửa.

- Nhi! Trả lời Tú đi! Nhi!

- Nhi! Có gì thì ra đây nói rõ ràng. Đừng trốn trong đó nữa!

- Nhi! Tú xin lỗi. Thật sự Tú không nghĩ chuyện đó làm tổn thương người khác đến vậy.

- Nhi! Tú không có cố ý mà! Tú không có lợi dụng Nhi gì hết!

- Nhi! Ra đây gặp Tú đi!

- Nè đừng hù Tú nữa mà...

.

.

.

- Nhi... - Giọng Tú khô khốc. Tú đã ra sức kêu đến người mệt lã, chân thì ê ẩm.

”Không! Không thể có chuyện gì xảy ra được!” – Tú lắc lắc cái đầu. “Xà beng! Đúng rồi! Xà beng!” – Tú nói rồi ráng lết ra xe lấy cây xà beng để cạy cửa. Chắc dân chúng sẽ tưởng là Tú đi ăn trộm rồi đánh cho Tú một trận bầm dập mất! Nhưng Tú không quan tâm, Tú chỉ cần bảo đảm sự an toàn cho Nhi mà thôi. Tú muốn chắc chắn rằng cô vẫn ổn.

Ra gần tới nơi thì Tú chợt đứng hình. Tú thở phào nhẹ nhõm rồi nở một nụ cười nhột nhạt. Nhi đang đứng nhìn Tú. Chính xác hơn là cô đã đứng đấy rất rất lâu rồi. Mọi lời nói, mọi hành động của Tú cô đều nghe và thấy rõ mồn một.

- Về... về đây. – Coi đã chưa kìa! Đi tìm người ta cho cố xong rồi giờ lại lảng tránh. Thế loại gì vậy trời?

- Đứng lại! – Nhi cất tiếng.

- Bye bye. – Tú cố lết thật nhanh lại xe.

- Tôi nói Tú đứng lại! – Cứng! Nhi cứng nhất đêm nay! Và cô còn thành công hơn khi Tú đã dừng bước chân lại.

- Có... Có chuyện gì? – Tú lắp lửng.

- Lúc nãy có người to mồm bảo muốn nói cho ra lẽ mà? Có gì thì nói đi! – Nhi đang chờ lời giải thích của Tú.

- Giờ thì không còn gì để nói hết! – Tú mạnh mẽ. Thật ra là có! Có điều để nói mà! Nhưng nó không còn quan trọng nữa. Bây giờ đối với Tú, Nhi bình yên là đủ rồi. Bao nhiêu khuất mắt trong lòng Tú thôi thì cứ kệ đi cũng được.

- Mấy người nói dối! – Nhi phản bác.

- Thôi về nha. Bye bye! – Mò ra được tới xe rồi. Đánh bài chuẩn thôi!

- Mấy người... - Nhi tức muốn nghẹn họng. Rõ ràng lúc này còn phát điên vì không tìm được cô mà giờ lại như vậy là thế nào? Không hiểu nổi luôn!

Và Nhi cứ đứng đó nhìn xe Tú bỏ đi mà không biết làm gì. Cảm giác khó chịu, thiếu vắng như bao lần lại ùa về với cô. Sao Tú lại có thể vừa làm cô xao xuyến vừa làm cô cảm thấy đáng ghét đến thế chứ? Bực bội thật!

Từ lúc này cũng không dễ ăn dễ ở gì hơn. Tim cứ đập nhanh như mới đi trốn tù về. Đã vậy còn thêm cái chân nhức ỉnh ỏi nữa. Mỗi lần đạp phanh là nó thốn cả người, nổ cả não. Tú thì là sẽ tìm cái cửa tiệm đã làm ra cánh cửa đó rồi đốt nó cho cháy lên như lửa trên cao nguyên.

Cuối cùng cũng về tới nhà. Tú ngồi phịch lên sofa rồi cời vớ ra. Má ơi, phải nói cái bàn chân nó sưng tấy lên như bị ong chích. Sau vụ này chắc Tú nên xem lại cách ăn ở đi! Ngày gì mà hưởng trọn nguyên combo ưu đãi: sức tay da, chửi nát mặt, tán bay hàm và giờ còn khuyến mãi thêm phần chân giò heo nữa. Nói Tú mới đi đánh lộn về thì cũng có cả khối người tin là đáng khác. Đáng nể cái sự bạc mệnh của Tú!

Mặc dù tận mắt thấy Nhi vẫn yên bình, nhưng sao đêm nay Tú cứ trằn trọc mãi không ngủ được. Có một cảm giác hằm hằm, khó chịu cứ lẩn quẩn bám lấy Tú. Đúng là ăn hại mà! Báo động, tâm trạng cần được giải toả ngay tức khắc!

Tú ngồi dậy, cà nhắc tới bàn làm việc rồi bật công tắc đèn. Ánh sáng màu vàng nhạt rọi xuống ngay trung tâm bàn. Tay với lấy chiếc bút máy mà mình yêu thích, Tú viết vào quyển sổ da màu nâu:

”Ngày 23 tháng 5,

Sáng nay được gặp lại em sau một tuần dài, vui lắm. Nhưng giờ lại tùm lum thứ nhảy múa trong đầu nữa rồi. Tại em hết đây! Hôm nay em có nhiều biểu hiện lạ thật. Mà chắc cũng là do tôi không quan tâm tới cảm xúc của em. Xin lỗi nha...

Lúc này tôi cứ tưởng là không tìm được em. Tôi không biết rằng bản thân phải làm sao nếu không gặp lại em nữa. Tôi sợ lắm... Đừng hù tôi vậy nữa nha! Không khéo tôi lại mắc bệnh tim đây!

Trước giờ tôi luôn nghi ngại về cái cảm giác mà mình dành cho em. Nhưng sau buổi tối hôm nay, tôi khẳng định rằng

Tôi thích em, thích em nhiều lắm”

~ Hết chap 12 ~

Note: Tú cũng khoái người ta rồi đó nha :)) Tại trước giờ không biết định nghĩa cái đó là gì thôi :)) Vậy thì cho hai bạn đến với nhau được chưa nhỉ? :3

Tiếp tục ủng hộ cho truyện nha :3 Vote if you like it!

Không liên quan nhưng có bạn nào coi hộp báo gameshow Giải mã cơ thể hôm nay chưa? Bạn Thỏ làm mình mất máu quá các bạn ạ ==))

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Gia Hân

Sáng thứ ba.

Tú thức dậy với một tâm trạng thoải mái. Sau khi viết ra mọi thứ, trong lòng đã có phần nhẹ nhõm hơn. Tú bước tới vén màn và mở cửa sổ ra. Hít một hơi thật sâu, Tú cảm thấy bầu trời hôm nay nó mới trong lành làm sao. Đúng là khi con người ta có tình yêu, mọi thứ dường như đều bị hưởng hoá hơn hẳn.

Điện thoại reo lên. Đó là tin nhắn quảng cáo, khuyến mãi các kiểu từ tổng đài. Tú mỉm cười rồi xóa nó đi. Nếu như bình thường thì Tú đã cầu nhàu tỏ thái độ rồi. Người gì đâu mà khó tính khó ưa thấy sợ! Mà cũng hên là nhờ có thần dược Hạ Nhi nên cũng đỡ đỡ hơn rồi. Hờ hờ.

Ngọt. Sao bây giờ kem đánh răng cũng ngọt đến lạ thường. Đến nỗi Tú muốn nuốt luôn cả nó. Đột nhiên Tú chợt ngừng lại. Có một giai điệu đang vang lên trong đầu Tú. Tú vệ sinh cá nhân với tốc độ nhanh như chớp rồi trở ra bên ngoài. Bất chấp cái giờ sưng húp, Tú vội vã bước vào phòng cách âm, nơi Tú thoải sức sáng tạo mà không sợ làm phiền ai. Lấy một tờ giấy có sẵn mẫu khuôn nhạc và bút chì đặt lên chiếc piano hoành tráng của mình, Tú sắp lần nữa tạo nên một bản hit làm bản loạn cư dân mạng sao?

Cứ thế, Tú trốn ru rú trong nhà để hoàn thành ca khúc mới của mình. Hôm nay khác với thường lệ, Tú lại có hứng viết một bản ballad. Tú Lee mà mọi người biết đến là “cha đẻ” của những bản nhạc Dance sôi động hay EDM bắt tai. Nhiều người còn bảo nhạc của Tú thiếu chiều sâu, nông cạn. Tú không phủ nhận. Nhưng không thể không thừa nhận rằng nó rất có sức công phá kinh khủng đối với giới truyền thông hiện nay. Đó là lý do cái tên Tú Lee có

chỗ đứng rất vững trong giới showbiz.

Bản nhạc đã được hoàn tất. Tú rất hài lòng về nó. Đẩy cửa bước ra khỏi căn phòng sáng tạo của mình, Tú tiến vào phòng ngủ, Tú cẩn thận cất sheet nhạc vào cái bìa sơ mi nhựa màu đen rồi ngắm nhìn nó một hồi lâu, ra vẻ như tự hào về đứa con này lắm.

Vừa lúc đó thì điện thoại rung lên. Là bên studio gọi.

- Gì đấy? – Tú không cần nghe giọng cũng biết là Thanh gọi. Cô xài số của phòng thu gọi cho Tú còn nhiều hơn là số di động của cô nữa mà!

- Có khách VIP đòi gấp nè!

- Nhi hả? – Tú lập tức có phản ứng.

- Gì vậy cha nội? Thôi gấp chị Hân nè. – Người ta đi làm rồi, có rảnh rồi mà đi kiếm Tú nữa đâu. Dân tưởng bờ...

- Ủ... - Tú có chút hụt hẫng. Trong lòng Tú bây giờ chỉ có Nhi là khách VIP duy nhất mà thôi!

- Alô? Tú hả? – Cô gái bên đầu dây kia lên tiếng trước.

- Ủ. Sao Hân?

- Bài hát của tụi mình sao rồi? Xong chưa?

- Tối nay làm beat nữa là xong. Mai Tú gửi cho Hân nghe.

- Ok! Đặt tên chưa?

- Chưa. Mà lần này hát ballad đó nha.

- Hà? Tú viết ballad hả?

- Ủ. Sao vậy?

- À không. Thấy lạ thôi. Mà chắc là mình kiếm chỗ nào ngồi bàn lại xiu đi.

- Ủ. Vậy thì tối ngày một nha.

- Ok! Ở đâu nè?

- BLAT restaurant, 7 giờ 30.

- Ok. Gặp sau. Bye bye!

- Bye.

Cô gái ấy là Gia Hân – một nữ ca sĩ khá có tiếng tăm trong làng giải trí. Cô và Tú quen biết nhau cũng đã hơn 3 năm rồi. Nhưng nói thân thì không phải là thân. Vì Tú có bao giờ tâm sự hay chia sẻ gì với cô đâu! Chỉ đơn thuần là mối quan hệ về công việc. Nhưng Hân có thành công như ngày hôm nay cũng một phần là nhờ Tú. Hết 80% sản phẩm âm nhạc của cô là do Tú thực hiện. Và với Tú, Hân luôn là đối tác được ưu tiên nhất trong danh sách một đồng người đã từng và đang làm việc với Tú. Vâng, là đối tác thôi nhé!

Nhưng Hân thì khác. Biết nhau 3 năm thì cô đã thâm thương trọn nhớ Tú đến hết 2,99 năm. Cô không dám tỏ lộ vì sợ cái cảm giác bị từ chối, sợ sẽ không còn làm bạn với nhau nữa. Được ở bên Tú, làm việc cùng Tú, ngắm nhìn Tú thôi là đủ rồi. Dù không thể làm một cặp uyên ương nhưng cô rất hạnh phúc vì hai người họ đã là một cặp ăn ý trong công việc. Hân yêu công việc của mình, như yêu Tú vậy.

Tối thứ năm.

Tú đã có mặt tại nhà hàng. Gia Hân có việc đột xuất nên sẽ tới trễ hơn dự định. Biết Tú là một người vô cùng có nguyên tắc nên Hân không quên nhắn cho Tú một tin xin lỗi. Chính xác hơn là một tin giải thích rõ ngọn ngành nguyên nhân của sự vắng mặt và nêu chính xác giờ hẹn mới. Làm người Tú yêu thì không, nhưng cô tuyệt đối là người có thể làm vừa lòng Tú. Đó là lý do hai người có thể hợp tác đến tận bây giờ.

Trong lúc chờ đợi, Tú liếc sơ qua một vòng nhà hàng. Tú chọn nơi này cũng vì thấy review trên mạng báo cách bày trí ở đây rất tuyệt. “Cũng được.” – Tú nghĩ. Không phải vì nhà hàng này “cũng được” mà là do Tú có một con mắt khá khe. Là người của nghệ thuật, Tú yêu cái đẹp và sự hoàn mỹ. Nhưng khoan vội phán Tú nhé!

Sau đó Tú lướt qua cái menu. Cũng khá là phong phú. Tú đã tìm được một món ưng ý. Đến khi Hân tới, Tú sẽ không phải do dự lựa chọn mà có thể gọi nó ngay.

”Xin chào quý khách! Quý khách muốn dùng gì ạ?” – Thấy Tú cầm menu, một cô phục vụ đã đến hỏi thăm. Tú bồng chau mày lại. Hình như có gì đó

không đứng ở đây. Tú gấp menu lại và ngẩng mặt lên nhìn cô bé đó.

- Tú?!? – Cô thót lên.

- Nhi! – Sau khi nghe tên mình thì Tú đã xác định 100% rằng đó là cô. Tim Tú bỗng nhiên như đang chạy điên kinh. Trên trăm nhịp một phút là cái chắc rồi.

- Máy người làm gì ở đây thế? – Nhi vẫn còn có chút giận cái thứ người thiếu-sự-rõ-ràng này về buổi tối hôm trước.

- Ăn... Ăn tối. Nhi... Nhi làm ở đây à? – Bình tĩnh đi Tú ơi! Không thôi tìm rớt ra ngoài thì nhà hàng lại có thêm món mới bổ sung vào thực đơn đó.

- Ừ. Mới vào. – Cô khẽ cười. Nhìn cái vẻ mặt của Tú lúc này khiến cô không giận đối gì được nữa. Từ lúc nào Tú biết ngại ngùng thế kia. Trông đáng yêu chết bỏ được!

- Ừ... Ừ... – Thấy chưa! “Cũng được” có giá của “cũng được” chứ bộ.

- Máy người ăn gì? – Dù đã hết giận nhưng Nhi cũng phải làm ra vẻ một chút. Kéo dễ thương như hồi trước thì lại bị Tú lời ra “mượn” để viết nhạc nữa.

- Chắc lát nữa. Tú đang đợi người. – Phải hít ra thở vào gần cả chục hơi Tú mới có thể nói một câu trọn vẹn như vậy. Chả hiểu sao gặp người ta muốn chai cả mặt rồi mà giờ mới đi e thẹn thẹn thùng các thứ.

- Ồ. Vậy thôi đi làm việc tiếp đây. – Nhi nói rồi quay lưng bỏ đi. Đến giờ làm chánh rồi!

- Bái bai! – Thế loại gì thế kia? Tú bị biến thành bánh bèo rồi! Đã vậy còn vẫy vẫy mấy ngón tay chào nữa chứ. Hên là Nhi không nhìn thấy. Chứ không là cô vỡ mộng rồi.

Hôm nay mới “mém” cuối tuần thôi mà thế quái nào nhà hàng lại đông khách kinh khủng. Nhi mới vào mà phải làm quần quật cả buổi tối. Cô chưa quen lắm nên lâu lâu vẫn có chút chậm chạp. Nhưng hờ rảnh ra một, hai phút là cô lại ngó qua cái bàn xa xa ở góc kia, chỗ Tú đang ngồi. Những lúc Tú cô đơn một mình như vậy, sức hút của Tú đối với cô lại tăng lên gấp bội lần. Cô chỉ muốn chạy lại và ngồi bên Tú mà thôi.

8 giờ tối.

Hân có mặt như lời hứa. Cô mặc một chiếc đầm đỏ toát lên vẻ quyến rũ của mình. Hân đảo mắt đến những cái bàn trong góc để tìm kiếm bóng dáng của Tú. Trước giờ đến đây, Tú cũng chỉ muốn chui vào mấy cái góc để ngồi. Yên tĩnh, ít bị người khác nhìn, ít bị soi mói.

- Ê! Chị Gia Hân kia! – Một cậu nhân viên la lên. Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía cửa.

- Trời ơi Gia Hân kia!

- Ngoài đời nhìn đẹp dã man luôn!

Thế là mọi người cứ nháo nhào lên. Có người còn móc điện thoại ra chụp hình quay phim cô nữa. “Im lặng! Tất cả quay lại làm việc đi!” – Tuấn ra lệnh. Nói rồi gã bước đến chỗ Hân.

- Xin chào quý cô xinh đẹp! Tôi có thể giúp gì được cho cô không ạ?

- Mình có hẹn với bạn. À! Kia rồi. – Hân chỉ tay về phía Tú.

- Xin mời quý cô. – Tuấn nói rồi xoè cánh tay ra dẫn lối cho Hân đi.

Đám nhân viên vẫn không tập trung làm việc mà cứ bàn tán xôn xao.

- Ê! Chỉ đi chung với ai kia.

- Đầu đầu.

- Có khi nào là bỏ chỉ không? Mà đội nón che hết mặt mũi rồi thấy gì đâu.

Nhi nghe thấy những lời buôn chuyện đó nhưng không lên tiếng. Cô không muốn mọi người biết đó là Tú rồi bu vào khen đẹp trai, hấp dẫn từ lum từ ta. Cô chỉ muốn giữ nam thân cho riêng mình, riêng một mình cô mà thôi. Ích kỷ. Dấu hiệu của tình yêu rõ ràng luôn kia! Nhưng mà cô cũng đang băn khoăn không biết quan hệ giữa Tú và cô ca sĩ kia là gì...

Tại bàn ăn của Tú và Hân.

- Tú ăn gì nè? – Hân hỏi.

- Tú có món trong đầu rồi. Hân gọi đi.

- Um... Vậy thì... Cho mình một com ý chút lò.

- Một cá hồi sốt cam – Tú nói.

- Ok! Một com ý một cá hồi sẽ có ngay trong giây lát.

- Cảm ơn bạn.

- Không có gì đâu thưa quý cô. Được phục vụ quý cô là vinh hạnh của nhà hàng chúng tôi mà. – Tuấn mỉm cười. Còn Tú thì nhếch mép lên một cái. Thứ đàn ông lẻo mồm lẻo mép ấy, Tú không tài nào ưa nổi.

Niềm nở đón tiếp khách là không sai, nhưng đừng nịnh bợ thái hoá vậy. Cũng hên là gã không nói những lời đó với Tú. Chứ không thì xác định bị Tú cho ăn Sư tử hồng rồi.

- Rồi mình bắt đầu bàn đi. – Hân biết cách duy nhất để Tú tập trung vào mình là công việc.

- Ok! Thì như Tú nói rồi đó. Bài hát lần này của mình sẽ là một bản ballad. Tú cũng đã gửi mail qua cho Hân rồi.

- Ủ. Hân có nghe thử rồi. Mà tại sao lại là ballad?

- Có hứng nên viết, vậy thôi.

- Hân chỉ sợ giọng Hân không hát ballad được.

- Chưa thử sao biết? Qua phòng thu Tú sẽ hỗ trợ cho mà!

- ...

Vừa lúc này thì đồ ăn đến. Người bưng ra không ai khác ngoài Nhi.

”Chúc quý khách ngon miệng.” – Cô đặt hai chiếc đĩa xuống rồi nở một nụ cười tươi như hoa. Tim Tú dường như bị đánh rơi mất vài nhịp. Tú cứ trông theo cô mãi không rời mắt được.

.

.

.

- Tú! – Hân kê sát vào lỗ tai Tú mà gọi.

- Há? – Tú giật mình.

- Nãy giờ Hân nói gì có nghe không? – Tất nhiên là không rồi! Người ta đang thả trôi tâm hồn mơ mộng mà!

- À... Ủ... Hân nhắc lại đi. - Lời Hân nói nãy giờ như tiếng máy con cá dưới nước vậy. Blo! Blo! Blo!

- Hôm nay Tú làm sao vậy? – Trong mấy năm liền làm việc chung, Hân chưa bao giờ thấy Tú bị xao nhãng trong bất cứ chuyện nào.

- Hân, Tú có ý này.

- Ý gì? Nói cho Hân nghe thử xem có ok không.

- Hay là mình...

- Sao Tú? – Hân vẫn đang chờ đợi câu trả lời của Tú.

- Mình hoãn dự án này lại đi.

- Oh... Mà sao tự nhiên lại có quyết định đột ngột như vậy thế?

- Tú nghĩ, Tú nên giữ bài hát này cho riêng mình.

Tú nói rồi hướng mắt về phía Nhi, môi vẽ một nụ cười hiền. Bài hát này sẽ là bài hát dành tặng cho cô.

~ Hết chap 13 ~

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hạt Nắng Vàng

Sau một hồi thoả thuận thì quyết định được Tú đưa ra là dời dự án về tháng sau. Hân tôn trọng ý kiến của Tú, mặc dù cô đang rất nôn nóng để ra sản phẩm mới. Thôi kệ, dù sao cô cũng cần có thời gian để trau dồi thêm cho bản thân. Cô sẽ thử tập hát ballad như lời Tú nói.

- Hân về trước nha Tú.
- Ok! Hôm nay Tú đãi đó nha.
- Thôi để Hân trả.
- Hân quên lần trước Tú không đến party hả? Hôm nay cho Tú bù đi.
- Rồi ok. Nhưng Tú vẫn còn nợ Hân một món nợ đó nha.
- Đã suy nghĩ ra muốn gì chưa?
- Vẫn chưa. Cứ từ từ đi. Thôi Hân về nha. Bye bye Tú.
- Bye Hân.

Nói rồi cô rời khỏi nhà hàng. Gã Tuấn thì bám đuôi theo cô ra tới xe mới chịu. Hân ước gì Tú nhiệt tình như gã được một ngày thì hay biết mấy.

Tú vẫn ngồi ở đó, nhâm nhi một tí nước rồi cúi mặt xuống điện thoại mãi đến khi những vị khách khác đều lần lượt ra về.

- Nhà hàng sắp đóng cửa rồi. – Nhi lại gần rồi nói.
- Tốt. Mình về thôi. – Tú nói rồi nắm lấy cổ tay cô.
- Bỏ ra! Đây là nhà hàng đây! – Nhi vội giật phăng tay Tú ra.
- Ok. Vậy Tú chờ Nhi ở bên ngoài.
- Khỏi. Có người đón rồi. – Xạo! Nói xạo mà không chớp mắt luôn kìa!
- Oh... Vậy hả? Vậy Tú chờ Nhi ở bên ngoài. – Tú nói rồi đứng dậy, bước thẳng một mạch ra ngoài. Nói vậy cho oai thôi chứ thật ra nó cũng không thẳng một mạch cho lắm. Chân đang què quặt quai nà!

Nhi thấy vậy cũng không biết nói gì thêm, đành quay vào trong sửa soạn nhanh chóng để ra về. Dù sao có Tú chờ cũng tốt. Đỡ phải chịu cái cảnh đi xin xỏ năn nỉ người này người kia quá giang về chung.

Nhi ra khỏi nhà hàng. Tú đã ngồi sẵn trên xe mà chờ cô. Hôm nay Tú mặc áo phông trắng, bên ngoài là áo khoác vải dù màu xanh rêu cùng quần jeans đen có mấy đường rách tưa tưa ngay đầu gối. Tú mang một đôi boots đen, cao đến mắt cá chân. Ý, mà khoan đã. Boots của Tú đâu? Tại sao bây giờ lại là dép lười Hello Kitty màu cẩm hương loại 15 nghìn 2 đôi thế kia?

- Thời trang gì mà dị hợm thế kia? – Nhi nhìn vào chân Tú mà cười ngặt nghẽo.
- Uishhh! Lên xe mau đi. – Tú có vẻ không muốn nhắc tới chuyện này cho lắm.
- Hahaha. Chờ xíu để em cười xong đã. Haha. – Cô lo cười tới nỗi quên mất rằng mình phải tỏ ra lạnh lùng cool girl với Tú luôn.

Rồi Nhi cứ thế đứng cười cả buổi. Cười đến ngoác cả mồm, chảy cả nước mắt, sặc cả nước miếng. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ thấy Tú với một cảnh tượng thiếu đàn ông như thế này.

- Cười xong chưa? Xong rồi thì lên xe về nè.
- Vâng ạ. – Nhi vẫn còn khúc khích.
- À quên. – Tú nói rồi liền cởi áo khoác của mình ra quay lại đằng sau đưa cho cô. - “Nè!”
- Em cảm ơn. – Tú vẫn vậy, vẫn rất chu đáo với Nhi. Mỗi lần như vậy là cô không thể nào cưỡng lại nổi cái sự galant ân cần mà Tú dành cho mình. Ôi!

Cái hương nước hoa quen thuộc lại vừa phực lên xộc vào mũi của cô. Nhi bị nghiện nó. Cô không thể dứt nó ra được, nếu không thì cô chết mất.

Suốt đoạn đường, hai người không nói gì với nhau. Không phải là không có gì để nói mà đơn giản là họ chỉ muốn im lặng, vậy thôi. Nhưng sự im lặng đó nó không hề kỳ cục. Ngược lại, nó còn rất ư là ấm áp. Hôm nay Tú chạy xe tương đối chậm. Không biết là do Tú muốn như thế hay nên đổ thừa cái chân đau của Tú nữa. Còn Nhi thì vẫn một thói quen, tay quàng qua eo Tú rồi giữ chặt. Cũng đã lâu rồi họ chưa “người trước hứng gió hứng sương cho người sau, người sau tựa vào lưng người trước” như thế này.

- Tú về đây.

- Bye Tú. Đi đường cẩn thận nhá!

- Ừ. Bye bye.

- Về đến nhà thì nhắn tin cho em yên tâm nhá!

- Ừ biết rồi. Thôi Tú về nha. – Máy xe đã được đề.

- À khoan đã Tú ơi! Áo nè!

- Thôi giữ đi. Tú không lạnh.

- Ừ. Thế thôi Tú về đi. Bye bye!

- Bye!

Nhi nhìn tấm lưng Tú đi khuất thì nhoeo miệng cười. Hôm nay Tú khác mọi hôm. Tú không vội vã bỏ đi nữa. Mọi cử chỉ của Tú dường như đều rất chậm rãi. Tú đang muốn ở lại. Và thật sự là Tú đã ở lại trong trái tim của cô rồi.

Sáng thứ sáu.

Nhi đang chuẩn bị đi làm. Hôm nay cô sẽ được phát đồng phục. Cảm giác như sắp được làm thành viên thực thụ của một bang hội vậy đó, ví dụ cái bang chẳng hạn. Mọi thứ đã sẵn sàng. Cô mở tung cửa ra để đón những hạt nắng vàng đầu ngày. Nhưng cô lại có một sự ngạc nhiên khác.

- Good morning! – Tú vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt Nhi rồi cười mỉm chỉ. Đó là một nụ cười toả nắng. Nó còn sáng ngời hơn ánh mặt trời kia nữa. Trong mắt cô, Tú là hạt nắng vàng nhất trong tất cả những hạt nắng kia.

- Tú! Sao Tú lại ở đây?

- Tú đến đưa em đi làm. – Tú nhẹ nhàng nói, đôi mắt vẫn nhìn thẳng vào Nhi.

- Hả? Tú mới gọi em là gì? – Sau đợt Tú gọi cô là “Nhi”, cô còn chưa khỏi sốc lên sốc xuống.

- Là em

- Em!??

- Ừ, em

- Tại sao lại...

- Tại vì em nhỏ tuổi hơn Tú, như vậy có đủ thuyết phục chưa? – Tú ngắt lời Nhi, nhưng vẫn rất nhẹ nhàng.

- Đủ rồi ạ - Cô cúi mặt xuống bặm môi lại cho nụ cười không phát ra thành tiếng.

- Thôi! Lên xe nè. Chứ không trễ giờ đó.

- Vâng ạ.

- Để Tú đội nón cho. – Tú nói rồi lấy cái nón bảo hiểm treo trên móc xe cẩn thận đặt lên đầu Nhi rồi cài khoá lại. Tú cũng đã từng làm việc này nhiều lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên Tú nói về nó. Tú đang thông báo những dự định của mình cho Nhi biết.

- Cảm ơn Tú.

- Rồi ok chưa? Vịn chắc nha. Tú chạy đây.

- Vâng ạ.

Xe bắt đầu lăn bánh. Đoạn đường cũng khá là xa. Nhưng Tú không quan tâm. Điều Tú quan tâm bây giờ là có một vòng tay đang quấn lấy Tú. Nó làm

Tú có thể đi hàng ngàn cây số cũng chẳng hề thấy mệt mỏi.

- À mà ăn sáng chưa? – Đang chạy thì Tú chợt nhớ ra.

- Lúc này em có ăn mì gói rồi ạ.

- Lại mì nữa...

- Chứ biết ăn gì nữa đâu. Hihi.

- Thôi đừng ăn mì nhiều nữa. Mai Tú đi sớm mua đồ ăn qua cho.

- Thôi khỏi đi Tú ơi! Cực lắm!

- Coi như lời xin lỗi của Tú đi.

- Xin lỗi gì ạ? - Nhi ngờ ngác như con nai tơ.

- Vụ hồi đầu tuần đó... - Cuối cùng cái tên sĩ diện này cũng chịu mở lời.

- Vụ nào ấy nhỉ? - Nhi hả dạ lắm. Cái con người có chữ “xin lỗi” mà cạy mồm ra cũng chịu nói cuối cùng cũng lên tiếng.

- Thì là vụ hồi thứ 2 đó...

- Vụ nào? Sao em không nhớ gì hết nhỉ?

- Thôi đừng chọc Tú nữa mà. Từ nay Tú sẽ làm tài xế riêng kiêm chuyên gia ẩm thực của em để tạ lỗi.

- Ôi sướng thế hả?

- À còn làm thổ địa nữa. Ăn đứt thằng /p>

Nhi nghe đến đây thì bật cười lớn. Sao hôm nay Tú lại hài hước thế kia? Hài hước một cách mê hoặc. Và hơn cả thế, nó khiến cô đắm chìm vào Tú.

Xe đã dừng trước chỗ làm của Nhi. Tại sao nó lại dừng sớm quá vậy? Cô không hề muốn phút giây này trôi qua chớp tắt như thế. Cô muốn mọi thứ đều ngừng lại để cô giữ mãi nó mà thôi.

- Bye Tú! Em vào làm đây.

- Đi làm vui về! – Tú chúc Nhi, không quên kèm theo một nụ cười và cái vẫy tay tạm biệt.

- Tú cũng vậy nhá! Bye bye! – Nhi nghe răng ra mà cười. Thôi không cần làm nữa đâu. Chuyển sang quảng cáo Colgate cho Tú nhờ đi.

- Bye bye em

Nhìn Nhi tung tăng bước vào trong, Tú cảm thấy lòng mình nó yên bình quá trời. Tú ước gì ngày nào cũng được nhìn thấy cô tươi cười như thế này.

Tối hôm ấy.

Nhi rời khỏi nhà hàng tương đối trễ do đồng chén đĩa dơ đầy chất chồng chồng kia. Hôm nay có hai nhân viên xin nghỉ đột xuất nên mới thành ra thế. Mà thôi, dù sao cũng đã khoác lên mình bộ đồng phục này rồi. Cô nhất định phải làm tròn bổn phận của mình.

”Tin! Tin!” – Nhi vừa bước ra ngoài thì đã có tiếng còi vang lên muốn gây sự chú ý với cô.

- Tú!

- Sao hôm nay trễ vậy?

- Em ở lại làm nốt việc luôn ạ! Mà sao...

- Có đưa thì phải có đón chứ! Mau lên xe đi nào. – Hôm nay Tú thật thích cướp lời người khác quá nhỉ?

Vẫn chiếc cub ấy, vẫn trắng thanh gió mát, vẫn có hai người một nón đen, một nón hồng chạy băng băng trên những tuyến đường. Nhưng có điều hôm nay nón đen lại cúi mở vói nón hồng hơn một tí. Thương nón đen ghê nơi! Mà nón hồng cũng cung lắm đó nha!

.

.

.

- À Tú ơi?

- Gì đấy?

- Mai Tú không cần đưa đón em đâu. Hihi.

- Sao? Chê à?

- Không phải! Mai em được off. Chủ nhật em mới đi làm. Hihi.

- À rồi ok.

.

.

.

- Tú ơi?

- Sao đấy?

- Chán quá. Hay là em hát cho Tú nghe nhá?

- Ừ hát đi. – Tôi thì đây là câu nói sai trái và thiếu sáng suốt nhất trong ngày của Tú.

- Vậy em hát nhá!

Dứt lời thì Nhi hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu hát. À không nói chính xác hơn là rống. Rống một cách đúng nghĩa luôn. Tú tự nhiên thấy da gà da vịt của mình nổi lên cục cục. Ngậm đắng nuốt cay, Tú vừa ráng vành tai lên nghe vừa rùng mình.

- Em thích bài này lắm. Có một thời em nghe hoài luôn!

- Bài gì vậy em?

- Ừa bài này của Tú mà? Lẽ nào Tú không nhận ra? – Đã hát không ra giống ôn gì còn không có nhịp điệu nữa thì nhận ra bằng cách nào đây hả cô nương?

- Um..

- Chắc do em hát tệ quá hả? - Ừa cũng biết nữa hả má? Có muộn quá không?

- Đâu! Tại này Tú không tập trung. Hát lại xem nào. – Câu sai trái thứ nhì trong ngày.

- Vậy em hát lại nhá! – Thôi xong rồi!

- Ừ...

Sau một hồi vật vờ vất óc ra suy nghĩ, cuối cùng Tú cũng biết được bài đó là bài gì. Lạ hồn chưa!

- Em hát rồi. Giờ đến lượt Tú hát cho em nghe đấy!

- Gì? Có vụ đó nữa hả?

- Hát đi! Hát đi! Hát đi! Hát đi! – Nhi vừa la vừa đập tay vào thân xe ầm ầm.

- Rồi rồi! Tú hát. Tú hát.

- Hát đi em nghe này. Hihi.

- Ok. Chuẩn bị nha.

Tú nói rồi tăng hăng vài cái và cất giọng lên.

I've tried playing it cool

But when I'm looking at you

I can't ever be brave

'Cause you make my heart race.

Giọng Tú dày và trầm ấm, cứ thế ngân vang lên trong đêm. Đây là một bản nhạc pop nhưng được Tú hát lại theo một kiểu có mang hơi hướng nhẹ nhàng hơn. Do đã từng học tại nước ngoài nên Tú phát âm tiếng Anh rất ưa là chuẩn.

- Hết rồi!

- Hà? Hết rồi sao? – Nhi đang say sưa thì bị lời nói kia của Tú kéo về hiện thực.

- Ủ. Vậy là xong rồi đó nha! Đừng có bắt Tú hát nữa đó! Không biết hát gì nữa đâu.

- Tú ăn gian!

- Nói nhiều! Có tin bốc đầu xe nữa không? - Máu sừnhi của Tú lại nổi lên.

- Tú...

- Tú sao?

- Tú đang nợ em ngập đầu mà dám nói thế à?

- Ồ... Ngập cả đầu luôn à? Vậy sao trả nổi đây?

- Thì từ nay về sau mỗi ngày đều hát cho em nghe là được.

- Trời! Tú có phải ca sĩ đâu?

- Phải là ca sĩ mới được hát à?

- ...

- Mà sao Tú không làm ca sĩ đi nhỉ? Vừa sáng tác vừa hát. Bao nổi tiếng luôn ý!

- Thôi! Mắc công nhiều người thấy giỏi quá cái tui thân rồi rồi showbiz luôn sao? Tội người ta lắm! – Sau đây là chuyên mục tự sướng của bạn Tú. Hãy cho bạn Tú một tràng pháo tay đi nào!

- Tú nghĩ Tú là ai thế? – Nhi vừa nói vừa cười. Nhưng thật sự thì một người vừa đẹp trai vừa đa tài như Tú thì ai mà chịu cho nổi! Ví dụ điển hình là bạn Nhi của chúng ta nè.

- Giỡn tí thôi. Tại không muốn dính nhiều vào mấy cái thị phi. Giờ cũng đủ ăn đủ mặc rồi nên đứng sau hào quang của người khác cho lành.

- Giàu phết mà bảo chỉ đủ ăn đủ mặc thôi á?

- Sao lại ganh tị? Em mới giàu ấy!

- Giàu? Tú không thấy em phải cày cuốc cực khổ thế này à?

- Vậy đôi cao gót em đang mang là gì? – Tất nhiên là hàng hiệu rồi!

- Ủ thì là... cao gót?

- Charles & Keith, bộ sưu tập thu đông 2015, phiên bản giới hạn. – Tú tự tin nói.

- Hà sao Tú biết? – Nhi ngạc nhiên.

- Mấy thứ khác thì Tú không rành, nhưng riêng về giày thì từ lúc gặp tới giờ em chưa hề mang đôi nào không phải là hàng hiệu cả.

- Tú có vẻ am hiểu về giày quá nhỉ?

- Chỉ biết nhìn chút đỉnh thôi. Mà Tú hỏi em cái này được không?

- Vâng, Tú cứ hỏi đi ạ.

- Sao em lại vào Sài Gòn một mình vậy?

Nhi không trả lời. Dù cô có tình cảm với Tú nhưng đây chưa phải là thời điểm thích hợp để nói ra. Cô đành tiếp tục chôn giấu những tâm tư trong lòng mình.

.

.

.

- Nhi này? – Tú thấy không khí có vẻ ngột ngạt nên lên tiếng.

- Tú gọi em ạ?

- Thay vì hát mỗi ngày thì Tú hát cho em nghe một bài Tú mới sáng tác nha.

- Ô! Thế hả? Thế Tú hát đi. – Nhi vừa nghe thì rất hồ hởi, quên đi cả câu hỏi lúc nãy của Tú.

- À. Nhưng không phải bây giờ. – Câu nói có vẻ rất gây mất hứng. Nhưng đúng thôi. Tú cần chuẩn bị nó một cách kỹ lưỡng mà.

- Trời ạ! Thế cũng nói.

- Haha. Nhưng yên tâm đi. Không lâu đâu. Em sẽ là người được nghe đầu tiên. – “Và duy nhất”, Tú thầm nghĩ.

- Chà! Vĩnh dự thế cơ à?

- Ừ.

Xe dừng lại trước cửa nhà trọ. Đã đến lúc phải nói lời tạm biệt rồi.

- Bye Tú! Về cẩn thận nhé!

- Ừ. Bye em.

- Tú ngủ ngon.

- Hôm nay chúc sớm vậy? – Tú ngạc nhiên. Vì hôm qua hai người mới vừa tỉnh như cái bình, về tới nhà là nhắn tin chat chít nhăng nhít đủ trò đến khuya mới chịu ngủ.

- À em hơi mệt một tí nên chác vào rồi ngủ luôn.

- Ừ. Thôi Tú về đây. Ngủ ngon! – Nói rồi Tú về một nụ cười khả ái. Đó là một vết nắng cuối ngày dành cho Nhi.

Một vết nắng đã len lỏi vào nơi tâm hồn u tối của cô bấy lâu nay.

~ Hết chap 14 ~

Note: Xin lỗi các bạn vì sự chậm trễ :(dạo này mình bận quá nên có hơi bỏ bê fic, các bạn thông cảm cho mình nha.

Hôm nay nhân dịp sinh nhật cô Chi nên mình đã cố hoàn thành xong chap này ^^ Chúc các bạn đọc vui vẻ và đừng quên bình chọn cũng như góp ý cho truyện nha!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Lời Tỏ Tình

8 giờ, sáng thứ 7.

Hôm nay Nhi sẽ ngủ nướng để đắp lại những ngày còng lưng ra cày cuốc như con trâu kia. Nhưng đâu có dễ ăn của ngoại được! Hôm nay Tú sẽ “trả thù” Nhi bù cho cái hôm bị vác đầu lên phượng.

- À lô... - Giọng Nhi ưỡ ưỡ oải.
- Dậy đi! Tú đang ở trước nhà nè.
- Hôm nay em không có đi làm mà... - Cô mè nheo.
- Thì ai bắt đi làm đâu. Ra mở cửa trước đi đã rồi nói.
- Ờ...

Nhi vừa lộ cái mặt ra thì Tú đã cười phá lên. Cô công chúa xinh đẹp thường ngày của Tú đâu mất rồi? Tóc tai thì bù xù, mặt mũi thì lấm lem, mắt thì dính ghèn tới nỗi muốn mở không ra, quần áo thì xộc xệch, tay còn đưa lên gãi gãi cái đầu. Nhưng nhìn cô trong trạng thái kỳ hoặc này, Tú chỉ muốn bay lại ôm chầm lấy cô thôi. Cô là một con gấu mới ngủ đông dậy đáng yêu nhất mà Tú từng thấy.

- Vào nhà ngồi chơi tí đi. Em đi rửa mặt cái. – Nhi vừa nói vừa ngáp rồi quay ngoắt vào trong.

Còn Tú thì ịch dất xe vào nhà. Đây là lần đầu tiên Tú được bước vào và tận mắt chứng kiến nơi “ẩn náu” của Nhi. Khá là ngăn nắp, Tú nghĩ. Nhi có vẻ là một người có quy củ. Nhưng mãi đến sau này Tú mới tá hỏa khi biết thật ra hoàn toàn không có cái sự quy củ nào ở đây cả. Chỉ qua là hôm qua cô khó ngủ nên mới xách cang đi dọn dẹp lại thôi. Chứ bình thường nó cũng không khác cái chuồng heo hay cái ổ chuột gì mấy.

- Kiểm em có việc gì không? – Nhi bước ra, dù đã rửa mặt nhưng cô vẫn không có thêm tí gì gọi là khởi sắc cả. Cô cần được ngủ!
- Tất nhiên là có rồi!
- Thế việc gì? – Cô ngán ngẩm
- Chẳng phải lúc trước em nói Tú dẫn em đi chơi là lợi dụng em sao?
- Ủ! Chứ còn sao nữa? – Nhắc tới là cô lại xì mặt xuống. Chuyện có vui về gì đâu mà nhắc hoài!
- Vậy thì hôm nay Tú sẽ cho em một buổi đi chơi đúng nghĩa.
- Há? – Nhi vừa nghe Tú nói cái gì mà lùng bùng lỗ tai quá vậy?
- Đi thay đồ nhanh nào. Mau mau lên!
- Nhưng em buồn ngủ... - Nghe thú vị đó, nhưng giấc ngủ vẫn là quan trọng nhất.
- Thôi thôi ngoan nào! Đi đi mà! Tú hứa là sẽ hấp dẫn lắm đó. – Tú lay lay vai cô.
- Không đi đâu...
- Đi đi mà! Tú sẽ dắt em đi ăn sáng no nê luôn!
- ...
- Đi đi mà! Tú không có dụ em đâu. Tú nói thiệt đó!
- ...
- Đi đi mà! Tú chưa bao giờ thành khẩn với ai vậy luôn đó!
- ...
- Đi đi! Nha! Nha! Nha! Đi nha! – Tú vừa nói vừa trưng bộ mặt thiết tha ra.

Và hiển nhiên sau những lời năn nỉ ỉ oai đó thì Nhi đã bị siêu lòng. Tú rất ít khi ngọt, mà một khi đã ngọt thì chỉ có thể chết ruồi. Mà cũng không hẳn đâu. Một phần cũng tại vì “con ruồi” này dù Tú không cần làm gì nó cũng tự chết mà thôi. Bản chất rồi! Bản thân Tú chính là mật ngọt của nó rồi kia mà!

Và thế là Nhi cấp tốc đi thay đồ. Cô khoác lên mình một chiếc váy yếm màu xanh da trời có chấm bi trắng, bên trong là somi trắng mỏng có hoạ tiết đồng màu. Lý do cô chọn nó là để hợp với chiếc somi cũng màu xanh da trời mà Tú đang mặc.

Hôm nay trông Tú thật hiền. Mọi thứ Tú mặc đều làm tôn lên nước da trắng hồng của Tú. Cả những chiếc khuyên hằm hỏ màu tối cũng đã được thay bằng khuyên bạc trắng sáng. Không mang vẻ khó gần, đáng sợ như mọi ngày, hôm nay Tú quả là một thiên thần giáng thế.

Trong bầu trời xanh, có hai người áo xanh, đeo nhau bằng chiếc cub xanh, đi trên con đường rợp cây xanh. Màu xanh như bao trùm lấy không gian ngày hôm nay. Đó là một màu xanh hy vọng. Nó trong trẻo và tinh khiết giống như niềm tin trong Tú bây giờ. Tú đã quyết định, hôm nay Tú sẽ đứng trước mặt Nhi và nói ra hết những điều thâm kín trong lòng mình bao lâu nay. Cố lên Tú!

.

.

.

- Tú ơi?

- Ơi?

- Mình đi ăn hủ tiếu đi! Chỗ mà Tú hay ăn ý!

- Ok!

Nói rồi Tú quay đầu xe lại, chạy một mạch thẳng tới quán hủ tiếu quen thuộc. Đó là một căn tiệm nằm trong khu vực quận 3, cũng không xa nhà Nhi cho lắm.

- Hello Tám! – Tú hớn hờ.

- Ủa? Tú! Lâu quá sao không ghé hả con? – Di Tám hỏi. Di chính là chủ của căn tiệm này.

- Dạ dạo này con hơi bận xiu.

- Toàn bắt con bé Thanh gọi giao về. Mặt mũi thì không thấy đâu. – Di Tám giả bộ dỗi.

- Thôi đừng buồn con mà.

- Buồn mày cho Tám già thêm hả? Mà này là...? – Di nghiêng đầu nhìn ra đằng sau Tú.

Tú cũng quay lại sau lưng mình mà nhìn Nhi rồi nở một nụ cười hiền. Dạo này Tú khoái cười quá nhỉ? Chắc bắt Tú bỏ vào tù quá! Chứ cứ hành hạ người khác muốn chết lên chết xuống vậy coi sao cho được đây.

- Giới thiệu với Tám, đây là Hạ Nhi. – Tú nắm tay Nhi kéo ra đằng trước rồi nói với một giọng trang trọng. Như đang giới thiệu người yêu á, tưởng tượng đi.

- Cháu chào dì ạ! – Nhi cúi gập người xuống.

- Chà chà! Lễ phép quá. Đã vậy còn xinh xắn nữa. Khéo chọn đó Tú.

- Tám này! Chọc con hoài. – Tú hậm hực.

- Đâu có chọc! Nói thiệt mà!

- Tám!

- Thôi thôi! Hai đứa lại bàn ngồi đi. – Nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó của Tú mà làm di cười muốn ngất. Cả Nhi cũng không nhịn được. Thì ra cũng có những lúc trông Tú trẻ con đến vậy.

Tú vẫn là một tô hủ tiếu khô, còn Nhi thì cũng “hùa” theo thêm một tô khô nữa. Cả hai nói chuyện với nhau rất vui vẻ cho đến khi di Tám tới làm kỳ đà cản mũi. Nhưng Tú không thể nào trách con kỳ đà này được. Cũng do lâu rồi không gặp Tú nên di nhớ là phải.

Di Tám là bạn thân của mẹ Tú. Do không có gia đình con cái gì hết nên di coi Tú như ruột thịt trong nhà vậy. Lúc nào cũng quan tâm, chăm sóc cho mẹ con Tú. Có điều Tú cũng giống Nhi, tự lập và không phụ thuộc. Tú nay đây mai đó khiến người khác muốn giữ chân lại cũng không được.

Còn chuyện quá khứ của Tú á? Thôi tính sau đi. Dù sao hôm nay cũng là một ngày quan trọng đối với Tú, không nên nhắc lại mấy chuyện nặng nề kia đâu.

Tú và Nhi sau một hồi trò chuyện với di Tám thì rời khỏi cửa tiệm, không quên hứa hẹn quay lại vào một ngày không xa.

- Tú ơi, mình đi đâu thế? – Nhi hỏi. Cô hoàn toàn không được tiết lộ một cái gì về hành trình ngày hôm nay.

- Siêu thị!

- Siêu thị á?

- Ừ, siêu thị.

Nghe có vẻ hơi cù chuối đó. Nhưng Tú đã có ý định riêng của mình hết rồi. Hôm nay Tú sẽ đi mua một số thực phẩm tươi sống và đích thân xuống bếp nấu nấu cho Nhi một buổi ra trò.

- Tú ơi?

- ...

- Tú ơi?

- ...

- Tú!

- Hà?

- Tú suy nghĩ gì đấy? Đèn xanh rồi kia!

- Um.. Chờ Tú một xíu. – Tú nói rồi gác chống chân và bước xuống xe.

- Ồ... Tú đi đâu đấy?

Tú không trả lời. Cứ thế bỏ lại Nhi ngồi ngáo ngơ một mình rồi tiến thẳng vào một cửa hàng quà lưu niệm bên đường.

.

.

.

- Nè! – Tú bước ra, tay cầm một cái túi giấy cũng tương đối to và đưa nó lên trước mặt Nhi.

- Gì đấy Tú?

- Của em đó.

- Tặng em á? – Nhi cầm lấy nó.

- Ừ. Mở ra đi.

Nhi hí cái túi ra một chút và neho mắt lại nhìn. Bỗng cô cười khặc lên một tiếng và mở tung nó ra. Đó là một con vịt bằng bông màu vàng urom, lông rất mềm mại.

- Cảm ơn Tú! – Nhi ôm chặt lấy con vịt, vớt cả cái túi xuống đường.

- Không biết bảo vệ môi trường gì hết tron! – Tú cúi xuống lượm cái túi và bỏ vào thùng rác gần đó.

- À... Em quên mất. Hìhì.

- Thích không?

- Thích ạ! Cảm ơn Tú! – Tay cô vẫn nâng niu con vịt bông như một đứa con nít. À, đúng là con nít thật mà!

- Vậy thì tốt rồi. Thôi mình đi tiếp nha.

- Vâng ạ!

Có mới nói cũ, nguyên suốt đường đi Nhi chỉ biết tới chú vịt mà quên mất Tú luôn. Phải chăng Tú đang tự hại chính mình sao? Tú có chút ganh tị với con vịt kia rồi đó nha! Nhưng không sao cả. Miễn sao thấy Nhi vui là Tú cũng vui theo rồi.

- Tú ơi? – Cuối cùng bạn Tú của chúng ta cũng đã được chú ý tới rồi.

- Sao đấy?

- Cảm ơn Tú. Hìhìhì.

- Ừ. Tú biết rồi.

- Mà sao Tú lại húng lên tặng em thế?

- Có thứ để tôi ôm ngủ không phải tốt hơn sao? Chẳng phải em thích ôm ấp lắm à? – Đâu có! Bậy à nha. Bạn Nhi chỉ thích ôm ấp mỗi bạn Tú mà thôi.
- À thì... Em cảm ơn. Hihi.
- Mà đừng có mê vịt quá rồi vịt lông nó ra nấu ăn đó nha. Có thèm thì nói Tú chờ đi ăn cho.
- Tú này! Cứ trêu em mãi thôi!

Rồi hai người cùng đến siêu thị. Nhi vẫn cứ vác chú vịt bông theo mặc kệ mấy bà mấy cô mấy dì mấy chú mấy bác nhìn cô đăm đăm. Đã vậy lâu lâu cô còn làm nũng với Tú nữa chứ! Chả khác gì một đứa lên ba. Còn Tú thì như bà vú nuôi chính hiệu vậy.

Sau khi thực hiện “cuộc khảo sát một người” để chắc chắn rằng Nhi ăn được hải sản, Tú chọn tôm làm món chủ đạo cho bữa trưa hôm nay. Tú mất hơi nhiều thời gian để tìm hiểu sở thích ăn uống của Nhi. Thừa thải quá Tú ơi! Gặp ngay người ăn tạp thì có mà tìm hiểu tới sáng mai à?

- Tú ơi, mình đi đâu nữa thế?
- Về nhà.
- Ơ? Không phải mình đi chơi à?
- Không tính ăn trưa hả?
- Ồi! Ăn trưa á? – Vừa nghe tới ăn là mặt lại hớn ha hớn hờ nữa rồi.
- Ủ. Tú nấu.
- Ồi! Tú biết nấu luôn á? Có ăn được không đấy?
- Cũng không biết nữa. Mà không có chết đâu mà lo! Chết Tú đền cho.
- Tú nói rồi đấy nhá! Có gì em hiện hồn về tìm Tú đấy.
- Haha. Ủ ừ. Chấp em luôn.

Nói rồi Tú chở cô về nhà mình. Tú muốn được tung hoành trong nhà bếp của chính mình chứ không phải rụt rè trong gian bếp của Nhi. Dù sao lần đầu thể hiện cũng phải thoải mái một tí. Tú bày biện hết đồ đạc lên bàn. Hôm nay Tú sẽ làm món tôm rim nước dừa. Hy vọng cô sẽ thích nó.

- Đề em giúp Tú nhá! – Nhi cầm chú vịt bông xàng xê vào bếp.
- Trời trời! Tú tự làm được rồi. Em ra sofa ngồi đi. Dơ con vịt hết bây giờ.
- Đừng gọi con vịt này con vịt nọ nữa! Người ta có tên mà! Đúng không con? – Nhi vuốt ve nó.
- Rồi rồi! Mà tên gì? – Đạo này Tú không còn gân cổ lên mà cãi, mà hơn thua với cô nữa. Thay vào đó là một sự nhường nhịn hết mực.
- Gà!
- Hả? Cái gì?
- Tên Gà ạ.
- Con vịt tên Gà?
- Vâng ạ. Hihi. Tú chào bé Gà đi.
- Chào... chào bé Gà. – Tú không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Cái thế giới này nó đảo lộn hết rồi!
- Hihi!

Nói xàm xí với cô thêm vài câu rồi Tú quay lại công việc chính của mình. Nhi thì ngồi trên sofa ôm con “Gà” coi tivi. Cô đang bật kênh có mấy anh trai Hàn Quốc của cô rồi cứ thế ngồi cười giòn giã. Tú liếc ngang, tò mò không hài lòng. Nguyên một “oppa” đang đứng chinh ịch trước mặt cô đây mà không thèm để ý là sao? Tú bực mình, quăng cái điện thoại qua một bên, tập trung vào làm và không quan tâm đến Nhi đang làm gì, đang xem gì nữa.

Tú tính vo gạo và bắc một nồi cơm vừa đủ hai người ăn. Nhưng nghĩ lại sức ăn tàn phá kinh khủng hoang của Nhi, Tú bắc hẳn một nồi bốn người ăn. Dư vẫn đỡ hơn là thiếu. Mắc công không đủ cho cô ăn cái cô cap luôn thịt Tú ăn thì toi.

Lúc này Tú mua được một ít tôm càng xanh, bao bự bao tươi luôn. Tú xẻ ngay giữa lưng tôm để lấy chỉ đen rồi rửa tôm thật sạch, thật kỹ càng và để

vào một cái rổ cho ráo nước. Trong lúc đó thì Tú tranh thủ lột vỏ hành tím và băm nhuyễn nó. Hành lá cũng là một thành phần không thể thiếu. Tú rửa sạch rồi bỏ rễ, đập dập và xắt ra thành những miếng nhỏ.

Tôm đã ráo nước. Tú ướp tôm với hành cùng một chút hạt nêm và nước mắm. Trong lúc chờ thấm gia vị, Tú quay sang sơ chế bầu. Để chốt lại bữa trưa hôm nay, Tú sẽ nấu canh bầu với thịt băm. Bầu non, gọt vỏ, rửa sạch và được Tú cắt thành những sợi to, dài. Thịt thì được Tú rửa và băm nhỏ rồi ướp với gia vị. Dù chỉ là thành phần phụ nhưng Tú không hề lơ là với nó.

Mãi mê làm tới nỗi không biết trời đất là gì, Tú đâu có hay rằng từ lúc Tú trút con giận lên cái điện thoại thì Nhi đã quay lại chăm chú vào mình rồi. Có ai đã từng nói là Tú lúc tập trung vô cùng cuốn hút chưa? Cứ vô thức căn cứ nhây nhây cái môi dưới làm cô nhìn mà nóng hết cả người, chỉ muốn nhào lại hôn lấy hôn để cho Tú ngẹt thở đến chết thì thôi. Nhìn kia! Có một giọt mồ hôi đang chảy ngang gò má rồi đi thẳng xuống cổ Tú. Nhi kiềm hết nỗi rồi! Cô đang muốn mạnh động lắm đây!

"Mồ hôi quá trời này!" – Nhi chạy vào bếp, lấy giấy chấm chấm những giọt mồ hôi đang lấm tẩm trên trán Tú. Lúc này Tú mới chột giạt mình, xoay đầu lại phía cô. Hai người đang mặt đối mặt, với một cự ly rất gần. Còn khoảng vài centimet nữa là thành mặt chạm mặt luôn rồi!

- Cảm... cảm ơn em

- ... - Nhi đang nhìn thẳng vào mắt Tú, đôi mắt nâu trong veo có tí đượm buồn. Cô như muốn chết ngất vào đôi mắt ấy.

- Em ra ghế ngồi chơi đi. Có com Tú gọi. – Dù biết giây phút này rất tuyệt vời nhưng Tú phải ngừng nó lại. Chứ cứ để cô vòn vòn rồi làm trò mèo trước mặt Tú mãi thì com trưa hôm nay nó thành com tối ngày mai là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra. Cô là cái thứ gây mất tập trung nhất trong cõi đời Tú.

- Há?

- Tú bảo ra ghế ngồi đi. Có com rồi hãy vào đây.

- Vâng ạ... - Biết là bị Tú đuổi khéo, cô đành lết về sofa ngồi.

Giờ những anh trai Hàn Quốc trên tivi đối với Nhi chỉ là mấy con tinh tinh đang nói ba xàm ba láp léo nhéo gì đó cô cũng không biết nữa. Cô chỉ biết, trước mặt cô đây là một soái ca đúng chuẩn mực. Nhìn Tú, cô nghĩ cô biết ai sẽ là bếp trưởng cho khách sạn của cô sau này rồi.

Tôm đã thấm gia vị. Tú lấy chảo đặt lên bếp rồi cho một tí dầu olive vào. Thấy dầu bắt đầu nóng thì Tú từ từ thả tôm vào. Những tiếng xèo xèo cũng từ đó vang lên nghe rất vui tai. Nhi thì đã cảm nhận được mùi thơm đang phảng phất quanh cô. Nó làm bụng cô sôi sùng sục lên rồi. Cô muốn ăn, ăn hết cả một con voi cũng được.

Chất hết dầu ra, Tú cho phần gia vị ướp còn lại vào rồi đảo đều và chế nước dừa ngập chảo. Việc còn lại là chờ nước dừa cạn rồi nêm nếm lại lần cuối là có thể cho Nhi một bữa ngon lành rồi. Giờ là lúc Tú bắt tay vào nấu canh. Tú xào thịt băm trong nồi cho săn lại rồi đổ nước vào.

Nước sôi, Tú vớt bớt phần bọt trắng đang nổi lênh bênh trên mặt rồi cho bầu vào. Chờ bầu chuyển màu hơi trong thì Tú bắt đầu cho các gia vị vào. Hôm nay Tú nêm đi nêm lại nhiều hơn mọi lần. Tú muốn mọi thứ đều được hoàn hảo. Phải nói Tú là một người vô cùng cầu toàn.

Canh đã chín. Tú tắt bếp, trước đó không quên bỏ một ít rau mùi và hành lá vào. Tú đổ nó vào một cái tô to và rắc thêm tiêu cho thơm. Về phần tôm thì nước dừa cũng đã cạn. Giờ chỉ còn bày lên và ăn thôi! Cách bày trí của Tú cũng không khác gì nhà hàng 5 sao cả. Cứ như đi thi Vua đầu bếp á! Giờ chỉ cần phần giám khảo Hạ Nhi chấm điểm nữa là đủ bộ.

- Xong rồi! Vào đây ăn thôi! – Tú vừa đặt cái đĩa cuối cùng xuống bàn thì nói.

- Em đến đây! – Cô đã chờ phút giây này lâu lắm rồi. Được ăn đồ của người mình thầm thương trộm nhớ nấu, còn gì tuyệt hơn nữa chứ?

Suốt bữa ăn, thề là chỉ nghe được tiếng chén đĩa va vào nhau lách cách và giọng của Tú mà thôi. Nhi ăn như một cái máy cày, cứ như thể cô mà buông đĩa xuống thì trời sẽ sập không bằng!

"Ăn từ từ thôi! Mắc nghẹn bây giờ. Đây đây để Tú lột tôm cho." – Tú nói rồi bóc một con tôm từ đĩa ra lột vỏ và bỏ vào chén của Nhi. Cô không nói gì, chỉ ngồi nhìn con tôm thật lâu. Rồi bỗng có những dòng lệ lăn dài trên má cô.

- Nè! Nè! Sao vậy?

- Em xin lỗi... Chỉ là... - Nhi nói rồi lấy tay quẹt đi mấy giọt nước mắt kia.

- Em sao vậy? – Tú bắt đầu lo lắng. Chẳng lẽ đồ ăn có vấn đề gì sao?

- Chỉ là lâu rồi không ai quan tâm đến việc ăn uống của em như thế cả. – Nhi bắt đầu thút thít to hơn, trong mồm vẫn còn cả đồng com đang nhai dở.

- Thôi thôi! Đừng khóc nữa! Không ai quan tâm thì giờ có Tú quan tâm nè. Đừng khóc nữa mà!

- Em xin lỗi... Đang ăn mà lại bù lu bù loa lên thế này... - Nhi vừa nấc vừa nói.

- Thôi thôi! Không sao đâu. Lau mặt rồi ăn tiếp đi em. Ăn ngoan mót Tú lại nấu nữa. Ok không? – Phải nói là Tú rất biết cách dụ ngọt đứa con nít to

xác này.

- Thật á?

- Ủ ừ. Thôi ăn đi.

Và đúng như dự định, cô ngoan ngoãn ăn sạch sẽ hết tất cả những thứ có trên bàn. À nói quá, trừ mấy cái chén đĩa với đũa muỗng ra thôi. Để tỏ lòng cảm kích, Nhi quyết giành phần rửa chén về cho mình. Tú cũng hết cách ngăn cản, đành đi tắm.

Trưa nay, Tú coi như đã thành công được phân nửa. Bởi con đường ngắn nhất để chạm đến trái tim là đi qua dạ dày mà! Thử Tú cho Nhi không phải là một bữa ăn hai người lãng mạn, mà là một bữa cơm gia đình ấm cúng mà trước giờ cô hằng mong ước. Tú đã cho cô sống lại được cảm giác mà từ lâu lắm rồi cô chưa cảm nhận được. Cô cứ tưởng là nó đã chết và sẽ không thể có nó thêm một lần nào nữa cơ. Chính Tú đã hồi sinh nó.

Cảm ơn Tú!

~ Hết chap 15~

Note: Chap sau vẫn tiếp tục là lời tỏ tình của Tú nha các bạn =>) Do mình thấy nó dài nên đã cắt bớt ra làm 2 chap đọc cho đỡ ngán. Chap được viết vào một ngày mưa lầy lội khi bạn tác giả thêm ăn tôm quá dỗi :)) Thông cảm cho tác giả nha :))

Các bạn đọc fic về GC đa phần đều biết đến chị Hy Nguyễn nhỉ? Hôm qua mình mới đi họp báo ra mắt truyện #kvg2kcs của chị ý nè :3 chị Hy dễ thương lắm các bạn ạ! Hì hì hì.

Mình chỉ muốn khoe vậy thôi :)) Bây giờ thì mình đi đây. Bye bye các độc giả!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Lời Chưa Nói

- Tú ơi... - Tú vừa đặt chân ra khỏi nhà tắm thì đã nghe tiếng Nhi gọi, có vẻ thăm thiết lắm.

- Gì đấy?

- Chắc lát nữa không đi chơi được đâu ạ.

- Ồ... Sao vậy?

- Lúc nãy em đi ngang cạnh bàn bị móc vào nên váy rách rồi ạ.

- Đâu để Tú xem nào. – Tú nói rồi tiến lại gần sofa.

- Đây này... - Nhi cầm chỗ bị rách lên đưa cho Tú coi. Không to lắm nhưng tiểu thư như cô thì làm sao có thể mặc đồ rách ra đường cho được chứ.

- Um... Chờ một xíu. – Tú nói rồi đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Cứ tưởng Tú sẽ đi lấy một bộ quần áo khác cho Nhi, nhưng không. Tú quay lại với một hộp kim chỉ nhỏ trên tay rồi cúi xuống vá lại chỗ rách kia. Nhi phải nói là ngạc nhiên, ngạc nhiên vô cùng luôn ấy! Ngay cả việc nữ công gia chánh như thế này mà Tú cũng làm được. Làm một cách thành thạo luôn là đằng khác. Cô đang tự hỏi là có việc nào mà Tú không biết làm không. Thật ra Tú là thần thánh phương nào vậy? Chả bù cho cô, cái gì cũng không biết. Tự nhiên cô cũng cảm thấy hơi nhục nhục.

- Xong!

- Cảm ơn Tú nhiều. Hihi.

- Không có gì.

Nhưng vá xong cái váy cũng không giải quyết được vấn đề. Kế hoạch tung tăng ra đường của Tú bị đổ vỡ khi hai phút sau con heo Nhi nó ôm con vịt Gà lăn đùng ra ngủ như chết. Chịu thôi, hôm qua cô thức khuya nay lại còn dậy sớm mà. Buồn ngủ không biết có bị lây không nhỉ? Sao Tú ngồi kế bên coi tivi một hồi cũng gật gù rồi lăn ra bất tỉnh nhân sự luôn vậy nè? Thế là hai người cùng nhau ngủ trên chiếc sofa đó. Tuy là đầu mỗi người tựa vào một phía nhưng không thể tránh được va chạm tay chân thịt thà này nọ.

6 giờ tối.

Cảm thấy có tí khó thở đột ngột ủa tôi, Tú bưng tỉnh dậy. Tú đang trong một tư thế khó ăn khó ở vô cùng. Không phải nói chơi, thật là vậy đó. Nguyên cái giò heo của Nhi đang nằm chêm chệch trên bụng Tú, trải dài đến ngực rồi lên cả mặt Tú. Miêu tả kỹ càng hơn là có một ngón chân đang ngo ngoáy ngay sát mũi Tú. Không biết nên gọi đây là sượng ngập mặt hay khô cả bề nhưng Tú đành gạt chân Nhi ra. Ai nói Tú ngu hay thiếu iốt thì kệ, chứ bây giờ Tú cảm thấy không ổn tí nào cả. Để nữa máu dồn lên não không kịp là chết dờ chứ không đùa.

- Hờ...

- Hờ cái gì? Dậy đi! Trời tối tối nơi rồi nè!

- Hờ... ơ... - Nhi vẫn đang trong trạng thái say ke.

- Dậy! Dậy! Dậy! Dậy đi! – Tú lay người cô.

- Hờ... Máy giờ rồi? – Cô nói lí nhí trong miệng.

- 6.

- Đói bụng quá... - Người gì mà mờ mờ ra là đói đói đói. Bao tử không đầy chắc?

- ...

- Ăn đi Tú! Mà em không ra đường đâu! Buồn ngủ lắm! – Rốt cuộc là cô buồn đói hay buồn ngủ đây?

- Ủ... Đi rửa mặt đi. Tú làm đồ ăn.

Thế là toàn tập kế hoạch hoàn hảo của Tú đã bị quân địch đánh sập. Nào là ăn tối ở nhà hàng ven sông rồi đi xem kịch, đi ăn kem. Tất cả đều phải dẹp hết. Tú muốn cô tự nguyện đi. Mặt Tú không có dày như thớt mà đi năn nỉ nữa đâu!

Tối nay Tú sẽ làm món mỳ ý sốt kem gà nầm. Nhi có hỏi tại sao không làm mỳ sốt cà chua cho đơn giản thì Tú không trả lời. Thật ra thì Tú có thù với những món liên quan tới cà chua. Phải nói là ghét cay ghét đắng luôn ấy!

- Ăn được không?

- Được được! Ngon quá Tú ạ! – Cô vừa nói miệng vừa nhồm nhoàm mỳ.

- Ăn từ từ thôi. Không ai giành với em đâu.

- Em biết rồi!

.

.

.

- Nhi này? – Hai người vừa rửa chén xong thì Tú lên tiếng.

- Sao hả Tú?

- Nhớ hôm qua Tú nói có một bài hát mới không?

- Nhớ ạ.

- Bây giờ Tú muốn cho em nghe.

- Thật á?

- Đi theo Tú. – Tú nói rồi cầm tay cô kéo đi.

Tú dắt Nhi vào phòng cách âm của mình. Nhi không ngờ căn phòng trước giờ cô cứ ngỡ là nhà kho để đồ linh tinh hoá ra là cả một gia tài nhạc cụ đồ sộ thế kia. Một chiếc piano to, một cây vĩ cầm, vài ba cây guitar, rồi nào là kèn trumpet, phong cầm, một bộ trống và cả sáo nữa. Chứng tỏ tình yêu đối với âm nhạc của Tú là vô hạn.

- Wow... Tất cả là của Tú hết hả?

- Ủ. Tất cả đều do Tú tự tay chọn và mua.

- Wow... Quen biết được Tú quả là mở mang tầm mắt hơn.
- Hi. – Tú cười xoa. – Đã sẵn sàng nghe bài hát chưa?
- Rồi ạ.
- Đây là một bản ballad. Tú vẫn chưa đặt tên cho nó. Em nghe rồi đặt dùm Tú nha.
- Ok luôn. Tú hát đi.

Nói rồi Tú bắt đầu rê những ngón tay lên phím đàn. Những âm thanh trầm lắng nhưng ấm áp khẽ vang lên. Tú ngược lên nhìn biểu hiện của Nhi lúc này. Cô đang chăm chú, chăm chú ngắm nhìn Tú từng chút một. Khuôn mặt thiên thần diệu ngọt không tì vết ấy đang hiện lên ngay trước mắt Tú. Tú muốn mượn những câu từ trong bài hát này để nói lên hết tâm tư trong lòng mình. Tất cả từng chữ một đều là dành trọn cho Nhi.

Nhưng rồi...

Mọi âm sắc đều chợt dừng lại. Tay Tú đã rời khỏi những phím dương cầm. Có vô số suy nghĩ đang nảy lên trong đầu Tú. Tú không làm điều đó. Tú đã không làm điều mà mình luôn ao ước và đặt hy vọng vào bấy lâu nay.

- O? Sao không hát? – Nhi ngạc nhiên há mồm nhìn Tú.
 - Tú nghĩ nên để sau đi. – Tú nói rồi mỉm cười. Một nụ cười gương gao.
 - O? Hay nhè? Tú bị làm sao thế? – Nhi thề là chưa bao giờ thấy một ai vừa kiêu ngạo vừa cả chớn như Tú vậy đó. Mấy phút trước còn hóm hỉnh hóm hờ khoe bài mới bây giờ lại bảo không muốn hát.
 - Tại không có hứng. Vậy thôi. – Tú cố gồng người lên để giữ trạng thái bình thường nhất có thể.
- Nhi biết là có chuyện gì đó đang xảy ra. Cô cũng muốn hỏi Tú lắm nhưng tự nhiên nghe Tú phán một câu láo lếu như vậy làm cô cũng chả có hứng đoán hoài tới nữa.
- Ồ. Thế thôi. – Giọng cô khinh khinh.
 - Giận à? – Tú tiến lại gần cô.
 - Không.
 - Thật không?
 - Không.
 - Ồ...
 - O cái gì mà ơ? Bảo hát cho đã rồi không chịu hát còn ơ a gì? Giờ chừng à? – Nhi nói liên tục một tràng.
 - Chứ giờ làm sao em mới chịu?
 - Em sẽ ở đây cho đến khi nào Tú chịu hát thì thôi.

- Oh... Vậy hả? Vậ tiếp tục đi. Ở tới sáng mai cũng không có ai hát cho đâu. – Thì ra không chỉ có mình Nhi bị đa nhân cách. Cả Tú cũng vậy mà! Lúc thì ngọt ngào lúc thì ăn nói bốp chát. Còn ở gần Nhi nữa chắc bị lây hết bệnh của cô quá.

- Tú đừng thách em

Và rồi thế là hai người đo độ lý trêu với nhau. Một người thì ngồi ỳ ngay phòng khách chiếm trọn cái tivi để coi trai đẹp, một người thì cứ đi ra đi vào mà không buồn mở miệng nói một câu nào.

12 giờ.

Nhi đã chịu khuất phục trước cơn buồn ngủ. Thế là cô qua đêm ở nhà Tú. Nghe có vẻ đen tối đó nhưng thật là vậy mà. Có điều là chỉ nằm sai lại ôm con Gà ngủ trên sofa mà thôi. Tú cũng có ra vào dòm chừng rồi đắp mền cho cô nhưng cô ngủ như đung rồi có hay biết gì đâu. Nói vậy thì cũng hơi tội cho Nhi mà thôi kệ đi. Ngủ thế loại gì mà người ta hôn trộm cái chốc vào má cũng không nhận ra. Muốn gọi cô dậy chắc cũng phải hét banh chánh nguyên nhà quá.

Tú nhìn Nhi ngủ mà lòng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Người ta nhìn vào sẽ bảo Tú là kẻ hèn nhát, bánh bèo, có nhiều đó cũng không dám nói. Ừ, Tú nhận hết. Là kẻ hèn nhát hay cái gì cũng được, miễn sao Nhi an vui là được rồi. Vào Sài Gòn một mình lạc lõng là đủ rồi, Tú không muốn Nhi phải chịu thêm áp lực nữa. Những lời khinh bỉ, miệt thị nó cay đắng lắm. Tú là người từng trải nên hiểu rất rõ. Tú không ngờ thấy cô bị người khác xia xối như vậy. Tú thả cất giấu cái tình cảm này đi thêm cả nghìn năm nữa chứ không để vì nó mà cô bị tổn thương. Có lẽ, Tú thương Nhi nhiều hơn Tú đã từng nghĩ.

Sau tối hôm đó, Tú vẫn hằng ngày đưa đón cô đi làm, vẫn nói cười bình thường với cô. Nhi rồi cũng dần quên mất đi việc phải moi cái bài hát kia ra cho bằng được. Hai người bây giờ dành thời gian và tình cảm cho nhau không dưới một cái danh nghĩa xác thực nào cả. Nó thiếu tên gọi, nó thiếu sự sở hữu nhưng vẫn hạnh phúc đến lạ lùng.

Không phải cái gì rõ ràng mới là tốt nhất, Tú nghĩ.

~ Hết chap 16 ~

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Khủng Khiếp !!!

Một ngày lọ nọ.

Hôm nay là một ngày bình thường như bao ngày khác. Nhưng đối với Nhi đó là một ngày vô cùng bất thường. Vì ngày này mấy chục năm trước chính là ngày mà mẹ cô rặn lấy rặn đẻ rồi máu me tè le đẻ cô được lọt ra ngoài đón những ánh ban mai đầu tiên và khóc âm ỉ lên như con khi. Hay nói dễ nghe hơn, hôm nay là ngày sinh nhật của Nhi.

Đây là lần đầu cô đón tuổi mới trong Nam. Mà đón ở đâu cũng vậy thôi, đều cô đơn cả. Cô cũng không định cho ai biết hôm nay là ngày đặc biệt của cô cả. Cứ cho nó qua đi như thường lệ vậy. Chắc là sợ người ta biết mình già rồi mà còn ế chồng ế chơ nên cũng hạn chế tiết lộ. Mà thật ra so với Tú thì cô còn trẻ chán! Thời ở Hà Nội cũng cả khối người bám theo mà tại chảnh chảnh không thèm thôi. Giờ thì lại đi chảy nước dãi thèm thuồng Tú kia kìa.

Nhưng phải nói là sinh nhật năm nay mọi thứ nó còn tệ hơn cô dự định nữa. Tăng ca được coi là một trong những cái khủng khiếp nhất trong những cái khủng khiếp rồi mà cái này nó còn khủng khiếp hơn là cái sự khủng khiếp của tăng ca nữa. Thật là nhiều sự khủng khiếp! Khủng khiếp quá! Minh cũng không biết mình đang ghi ba cái khủng khiếp gì nữa. Nói chung là những cái sự khủng khiếp đó nó được trải thành một hàng dài từ đầu buổi làm đến cuối buổi làm của Nhi nhiều tới mức khủng khiếp luôn! Và mọi sự khủng khiếp nó được diễn ra như thế này.

Khủng khiếp tập 1: Rách đồng phục.

Không biết có phải do hôm qua Nhi đã ăn nhiều quá không mà sao vừa chui đầu vào cái áo đồng phục thì nghe một tiếng “roẹt” rõ to. Và xin nhắc rằng cái áo này làm bằng vải thun cotton siêu co dãn nhé! Không hiểu bằng cách thần kỳ nào mà cô ám sát được nó luôn. Tất nhiên là cô sẽ mặc áo somi của mình để tiếp tục công việc rồi. Nhưng điều đáng nói là Nhi phải đắp tiền lương của cô vào ngân quỹ coi như tiền “vá đồng phục” vậy.

Khủng khiếp tập 2: Kẹt cửa.

Hôm nay khách đông, phải chạy bàn nhiều nên Nhi uống nước hơi lỏ một xú. Có nạp thì phải có xả. Tranh thủ lúc khách vui bót thì cô vào nhà vệ sinh “xả”. Thoải mái vô cùng! Nhưng có một cái là cô tốn 2 phút để xả nhưng được ở lại làm bạn với cái bồn cầu tận 20 phút do cửa mở hoài không ra. Bao lời, gấp 10 lần luôn! Giây phút này phải gọi là gào thét trong toilet đúng nghĩa. Điện thoại thì để ở ngoài, đập cửa, phá cửa ầm ầm thì không ai nghe được lời cầu cứu của cô cả. Bình thường nhà vệ sinh nó cũng tấp nập lắm cơ mà! Cớ sao hôm nay lại vắng tanh như chùa Bà Đanh vậy? Sau một hồi tung đòn múa cước bầy bọ cô cũng đã tự mình thoát ra khỏi cánh cửa kia. Và hậu quả để lại là cái tay súng vù và cái cửa đổ sập xuống đất. Và hiển nhiên là cô cũng sẽ phải chi tiền cho “cánh cửa thần kỳ” đó.

Khủng khiếp tập 3: Tiểu cường.

Chán cơm thèm lạ, Nhi mua một bịch bánh tráng trộn làm mồi nhắm cho trưa nay. Phải nói là bánh tráng của bà cô này ngon số dách luôn. Bánh thì dai dai, sốt bò thì đậm đà, mấy thứ lật vặt ăn kèm cũng rất ngon lành cành đào. Nhưng cơ mà sao có món gì nó béo béo quá nhỉ? Cô nhai chậm chậm lại để nhận định. Cái gì mà sao giờ còn đắng đắng... Ở bây giờ thì lại giòn giòn nữa. Có gì nhon nhon đang đâm đâm vào lưỡi của cô. Quá hiếu kỳ, cô nhè nó ra để xem thử, đoán nãy giờ một quả rồi. Hai giây sau khi nhè ra, cô thà rằng mình đừng nên biết nó là gì thì hơn. Cô hất tung bịch bánh tráng rồi bay thẳng vào nhà vệ sinh. Thứ nãy giờ cô nhai tới nhai lui trong miệng là một bé “tiểu cường” hay gọi một cách dân gian hơn là bé gián ấy. Phải nói là cô ọa ra ọa vô, ói lên ói xuống như súc cả ruột. Cả buổi sáng mà Tú mua cho cô cũng theo đó trôi đi luôn.

Từ đó, bánh tráng trộn và gián là hai thứ mà được Nhi liệt kê vào danh sách “những thứ cần phải hủy diệt” của cô.

Khủng khiếp tập 4: Chén đĩa.

Khách nhiều đồng nghĩa với chuyện chén đĩa cũng sẽ nhiều theo. Nhi như một lực sĩ khi trong tích tắc cùng với hai cái tay súng kia mà vẫn xoi tái được hết chồng chén đĩa. Trong khoảng thời gian ngắn ở đây, cô có vẻ tiếp thu và thực hành rất tốt mọi công việc. Học nấu ăn nữa là đủ chuẩn làm vợ người ta rồi!

Những đã gọi là khủng khiếp thì tất nhiên không có gì xảy ra suôn sẻ rồi. Trong lúc bung mọi thứ qua chỗ máy sấy chén thì tự nhiên có một lực siêu nhiên siêu phàm gì đó làm cô bỗng hất xì và sảy tay. Ôi! “Đĩa bay” kia! Và kết cục chắc không cần kể thì ai cũng biết. Sao hôm nay tiền nó cứ tuôn ra

như nước ở đập thủy điện thế kia? Nhi cảm thấy khô héo. Nhi thiếu nước. Nhi không ổn. Nhi cần được đi cấp cứu trong vòng một nốt nhạc.

Khùng khiếp tập 5: Khách hàng.

Tối nay nhà hàng có một bà khách rất khó chịu. Lựa đồ ăn gần cả 15 phút. À mà 15 phút là lựa lần đầu thôi, bà còn đòi ý lựa đi lựa lại nữa chứ. Còn Nhi thì phải trưng bộ mặt vui vẻ ra mà tiếp bà. Người gì mà cà chớn y như lão Tú nhà cô. Ô nồ...! Lại nhớ Tú nữa rồi kìa. Đúng thật là trong nguyên một ngày đây những thứ không vui vẻ như thế này mà cô không nhớ Tú, không muốn gặp Tú cũng uống. Lão là liều thuốc hạnh phúc của cô mà!

Khùng khiếp tập 6: Lại là khách hàng.

Người này còn nhóc ác hơn cả người đàn bà ở trên. Mụ chi là một nữ diễn viên hạng B nhưng bị mắc hội chứng siêu sao. Đã ăn nói xác xược, hành động trẻ trâu mà lại còn chảnh “cờ hó” nữa. Và chính con mụ đã đẩy mọi chuyện lên tới đỉnh điểm.

- Tôi đã bảo là không cay rồi cơ mà? Cô bị điếc hả? - Mụ ta mở nắp tô súp ra, thấy đầy ớt thì la toáng lên.

- Em xin lỗi. Em sẽ kêu nhà bếp làm lại cho chị phần khác ạ. - Tội chưa, nhà bếp lỡ tay rải tí bột ớt thôi mà Nhi phải lãnh đủ hết. Trước đó cô cũng đã dặn bếp kỹ càng rồi đấy chứ.

- Xin lỗi vậy là xong hả? Biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Chờ mấy người làm lại rồi tới khi nào tôi mới được ăn hả?

- Em xin lỗi chị rất nhiều. Tụi em sẽ cố gắng làm nhanh nhất có thể ạ.

- Nhanh cái đầu tụi bây. - Mụ ta nói rồi lấy tô súp hất thẳng vào người Nhi. Mà biết rồi đó, súp nó vừa đang nóng mà vừa cay nữa.

- Này! Bà làm cái trò gì thế? - Nhi dùng hết lực của hai tay mình mà nắm lấy cổ áo và lôi à đứng dậy. Cô chịu hết nổi rồi. Bùng cháy lắm rồi!

- Mày làm cái gì đó? Mày buông tay ra không? - À bấu lấy tay cô. Lúc này đã có nhiều người quay lại nhìn.

- Tao không buông làm gì tao hả? - Cô nói rồi đẩy một cái mạnh xô à đập vào bàn. Nhiều người đã hoảng loạn chạy ra ngoài.

- Ô mày ngon. - À cũng không vừa, với tay nắm lấy mái tóc mượt mà của cô kéo phắc xuống làm cô cúi nhúi cằm mặt xuống đất.

- Con bà mày! - Nhi quyết định sống chết với con mụ này cho bằng được.

- Dừng lại! - Gã Tuấn quản lý cùng một số nhân viên chạy tới. Người thì giữ lấy Nhi không cho cô manh động, người thì lại từ từ đỡ à ta dậy. Thật bất công mà!

- Con nhỏ này nó điên rồi! Gọi công an bắt nó đi!

- Bắt con bà mày đấy! - Nhi tính bay lại đập cho mụ rớt cả hàm răng nhưng vùng vẫy mãi vẫn không được.

- Thôi đi! - Gã Tuấn lên tiếng.

- Tao sẽ đưa sự việc này lên báo. Để coi nhà hàng mày sống sao. - À nói rồi khập khà khập khiễng bước ra ngoài.

- Ô... chị! Chị ơi! Khoan đã! Có gì mình ngồi lại nói chuyện từ từ đi chị ơi!. - Gã lôi kéo mụ lại.

Bằng tài bốc phết điêu hoa của Tuấn thì à ta có vẻ dịu lại. À sẽ bỏ qua và không truy cứu chuyện này nữa. Đối với Nhi mọi chuyện cũng là một dấu chấm, nhưng lại là dấu chấm cho công việc này. Dù có say mê sắc đẹp của cô đến mấy thì gã Tuấn cũng không giúp được cô. Những lỗi hôm nay cô mắc phải quả là khó lòng chấp nhận được.

Khùng khiếp tập 7: Bị Tú bỏ rơi.

Nhi cũng không muốn lưu luyến chỗ này thêm một chút nào. Cô đi thay cái áo nhóp nhép súp ra rồi lấy túi xách ra về. Cũng hên là lúc nào cô cũng mang theo áo khoác của lão Tú bên mình chứ không là khôì có gì mặc về rồi. Giờ nhà cô ít nhiều gì cũng có hơn 5 cái áo khoác của lão. Cứ mặc rồi giặt, giặt rồi trả, trả rồi lại lấy mặc tiếp cứ thế một vòng luẩn quẩn.

Lúc này chỉ mới 8 giờ hơn. Nhi nhắn cho lão một cái tin nhờ rước sớm nhưng mãi không thấy trả lời. Điện thoại muốn banh máy cũng không ai nghe. Đến Tú cũng bỏ rơi cô mất rồi. Nhi tắt nguồn điện thoại, vừa cất bước đi qua những nẻo đường vừa khóc nức lên. Cảm giác bây giờ thật tệ. Chẳng khác gì lúc mẹ cô mất vậy. Không ai ở bên cô, không ai đứng về phía cô. Cả thế giới này như đang muốn chống lại cô. Đây có lẽ là sinh nhật tệ nhất mà cô từng có.

8 giờ 30 phút, Lee Studio.

Hôm nay Tú có rất nhiều việc quan trọng cần làm. Tú đã bù đầu bù cổ từ sáng tới giờ. Nghi tay một tí, Tú vói lấy chiếc điện thoại để nghịch. Ai ngờ mở ra thì có cả đồng tin nhắn và cuộc gọi nhờ từ Nhi. Tú để chế độ im lặng nên chẳng nghe thấy cái khi mồm gì cả! Gọi lại thì chỉ nghe tiếng người phụ nữ quen thuộc của mọi nhà: “Thuê bao quý khách vừa gọi...”. Tú hốt hải lấy xe chạy tới nhà hàng. Hôm nay đi xể hộp nên phóng cũng nhanh lắm.

Tối nơi thì ai cũng bảo Nhi đã về rồi. Còn phần lắng nghe của câu chuyện ngày hôm nay thì Tú chỉ nghe chữ được chữ mất nhưng cũng đủ rõ rằng tâm trạng cô đang rất tồi. Vậy càng đáng hoảng hơn nữa! Lỡ cô nghĩ quẩn rồi làm gì bây giờ thì sao? Uishhh! Nói xui! Nói xui. Phải đi kiếm Nhi trước đã rồi hãy phán.

Đạo qua mấy con đường rồi mà vẫn chưa thấy cô. Phải nói là ruột gan Tú nó muốn lộn tùm phèo lên hết cả đây. Tú vừa chạy vừa bấm gọi cho Nhi liên tục mặc dù biết kết quả là gặp cô tổng đài nhưng Tú vẫn nuôi hy vọng.

A! May quá. Nhi kia rồi. Đang ngồi chờ ra ở một trạm xe buýt, mắt thì đỏ hoe.

"Nhi!" - Tú vừa mở cửa xe ra thì kêu to. Cô vẫn thần người ra. Có vẻ do đứng ở đối diện đường cũng cách một khoảng khá xa nên cô không nghe thấy. Tú vừa băng qua đường vừa réo tên cô.

- Nhi! - Bây giờ thì Tú đã đứng ngay trước chỗ cô ngồi.

- ... - Cô ngược mặt lên nhìn.

- Sao lại khoá máy vậy? Làm Tú đi tìm em này giờ.

- ...

- Thôi đi về nè.

- Sao Tú không nghe máy của em? - Cô lên tiếng chất vấn.

- Tú... bạn.

- Bạn. Lúc nào cũng bạn. Thế Tú không biết gì khác ngoài công việc à?

- Tú...

- Bạn. Bạn. Bạn. Lúc nào cũng bạn!

- Giờ Tú cũng đã đến đây rồi mà...

- Tú có biết khi Tú không nghe máy em đã tưởng Tú bỏ mặc em rồi không?

- Há?

- Tú muốn bỏ mặc em như thế phải không? - Nhi nói đến đây thì lại khóc sục sùi lên.

- Không! Không! Không! Không có! Tú không có mà! - Tú quỳnh quáng ngồi xuống cạnh bên, đưa cả bờ vai rộng rãi ra ôm lấy cô.

- Hức... hức...

- Ngoan ngoan. Ngoan nè. Đừng khóc nữa. Tú hứa từ nay dù có bận cấp mấy Tú cũng sẽ nghe máy của em mà. Đừng khóc nữa. Nín đi, nín đi mà. - Tú vừa dỗ dành vừa lấy tay vuốt vuốt lưng của cô.

- Ai cũng ăn hiếp em... - Cô mếu máo.

- Không sao, không sao! Có Tú đây rồi mà! Có Tú đây rồi. Không sao hết cả. Tú không để ai ăn hiếp em nữa đâu. Em yên tâm đi. Có Tú đây rồi. - Tú vừa nói vừa vỗ vỗ lưng Nhi nhẹ nhàng.

- Không ai thương em cả...

- Có! Có! Có! Có Tú thương em đây. Có Tú đây mà!

- Hức... hức...

- Thôi thôi ngoan ngoan. Nín đi nè. Tú không có bỏ rơi em đâu mà...

- Tú nói thật không?

- Tú nói thiệt đó. Không đùa đâu. Tú sẽ không bỏ rơi em đâu. - Giọng Tú vừa nghiêm túc vừa chân thật, mộc mạc.

- ... - Nhi không nói gì, chỉ dựa người sâu hơn vào cái vai kia và ôm lấy Tú.

Sau một hồi khóc ngập lụt rồi sấn sứa hén rồi dụi dụi lị lị thì hai người cũng trở ra xe đi về. Đường về hôm nay sao mà lạ quá. Ấm áp, à không "nóng áp" đến lạ thường luôn đó. Radio thì toàn phát những bản tình ca lãng mạn, Tú thì nói cười với Nhi suốt. Đạo này có cởi mở hơn nhiều, nhưng đây

đường như là lần đầu tiên Tú nói nhiều hơn cả cô. Đã vậy còn lâu lâu nhép miệng theo mấy bài hát trên radio nữa. Có lúc Tú còn thúc Nhi hát cùng mình nữa chứ! Tâm trạng cô cũng đã có phần nào khá hơn rồi. Cảm ơn ông đốc-tò!

Ờ? Mà hình như đường về nay nó lạ theo nghĩa đen thật. Đây đâu phải là đường về nhà Nhi đâu! Cũng chẳng phải đường về nhà Tú nữa. Tú đang đưa cô đi đâu vậy?

- Tú ơi, hình như đây đâu phải đường về nhà?

- Ủ. Mình không về nhà.

- Chứ mình đi đâu thế?

- Lát nữa sẽ biết. - Tú nói rồi nở một nụ cười tinh quái.

- Tú... Tú bán em sang Trung Quốc à? - Có một ý nghĩ bỗng xẹt qua đầu cô.

- Haha. Đúng rồi. Bữa giờ nuôi cho mập xong giờ đem đi bán nè. - Tú nghe cô nói mà cười sặc sụa. Không hiểu ở đâu ra cái suy nghĩ đó nữa.

- ... - Tú nói nửa thật nửa đùa làm Nhi có đôi chút hoang mang rồi đó nha! Mà nếu có thật như vậy thì cũng đã muộn rồi.

- Bây giờ chạy đường lạ nên sợ đúng không? - Tú hỏi.

- ...

- Rồi, quen chưa? - Tú nói rồi quẹo cua. Đây là đường tới phòng thu âm.

- À... Rồi ạ. Hìhìhì.

- Có thấy ai bắt cóc mà không bịt miệng, trói tay trói chân hay chụp thuốc mê chưa?

- Um... Chưa ạ.

- Vậy thì nhìn Tú có giống đang bắt cóc em không?

- Không ạ...

- Khờ thiệt. - Tú lắc đầu. - Thôi xuống xe nè.

- Vâng ạ.

Tú mở cửa rồi chạy vào trước, trông có vẻ vội lắm. Nhi cũng bước theo sau. Hiện giờ mọi thứ đều tối tối hù khiến cô không tài nào nhìn thấy được gì cả.

- Tú ơi? Tú đâu rồi? - Cô quờ quạng tay chân. - Mở đèn lên được không? Tối quá!

- ...

- Tú ơi? - Cô đang mò mò thì va phải cái ghế. Thôi thì ngồi đại lên vậy. Để bật điện thoại lên cho có tí ánh sáng rồi tính tiếp.

Đang loay hoay thì cô thấy một vài đốm sáng màu vàng lấp ló ở xa đang tiến lại gần.

"Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday, happy birthday

Happy birthday to you!"

Giọng Tú cất lên bài hát mừng sinh nhật. Bên cạnh Tú còn có cả Thanh với Khang đang vỗ tay và hát theo. Và rồi trước mặt cô là một cái bánh kem trắng cỡ vừa có nhiều loại trái cây khác nhau cùng nến số 23 ở trên và dòng chữ "Happy Birthday Hạ Nhi" được viết bằng kem chocolate. Cô xúc động đến nỗi nói không nên lời, hai mắt thì rưng rưng. Sau sinh nhật chắc cô sẽ lòi ra cả thước vì khóc quá nhiều.

- Ước đi chị! - Thanh lên tiếng.

- Đúng rồi! Đúng rồi! Ước đi sư mẫu! - Khang cũng nói theo.

Tú thì không nói gì, chỉ nhìn cô rồi nháy mắt như ra hiệu. Nhi nhắm mắt và chắp hai tay lại cầu nguyện. "Cầu mong cho con và những người con yêu

thương được hạnh phúc và bình an.“. Cô ước đơn giản rồi thôi nên.

”Húuuu!” - Thanh và Khang la hét rồi vỗ tay um xùm. Còn Tú thì đang bung bánh kem nên chỉ biết đứng cười. Dù là trong tối nhưng cô vẫn nhận ra nụ cười ấy. Mắt cô có vẻ toả hơn ban nãy nhỉ?

”Mở đèn, mở quạt thôi! Nóng quá rồi.” - Khang nói rồi tự chạy lại mở công tắc lên. Lúc này Nhi lại nhận được một sự bất ngờ nữa. Cả căn phòng được trang trí bằng rất rất nhiều bong bóng. Có những quả được cột lại với nhau rồi treo dọc thành nguyên hàng dài, có những quả thì được đặt ở dưới đất, bao trùm lấy khuôn viên từ ngoài cửa đến lối đi vào trong những căn phòng khác, có những quả đang bay lơ lửng thì được ghi những lời chúc bằng tiếng Anh ngộ nghĩnh, có những quả mang hình thù chữ cái alphabet màu bạc xếp thành tên cô đang được đính trên bờ tường. Lần đầu tiên Nhi được thấy nhiều bóng đến như vậy. Cô như một đứa trẻ thơ lạc vào khu vườn đầy sắc màu.

Hết bất ngờ này đến bất ngờ khác ập đến. Trong lúc cô đang há hốc mồm ra nhìn bong bóng thì ba người kia đã lần lượt quay vào trong lấy những gói quà mà mình đã chuẩn bị ra tặng cô.

- Đây là quà của em và Khang. Tụi em chúc chị sẽ luôn được xinh đẹp, xinh đẹp hơn nữa và xinh đẹp hơn mãi. - Thanh đại diện cả hai để chúc.

- Chị cảm ơn hai đứa nhiều nhé!

- Mở quà đi chị.

- Ừ. - Nhi mở hộp quà ra. Bên trong là một bộ mỹ phẩm đắt giá. Chắc hai chúng nó cũng đã phải chịu đau đớn dùm dừ lắm đây.

.

.

.

- Còn đây là quà của Tú. - Tú chìa tay ra đưa Nhi một chiếc hộp màu hồng. Nó được gói lại rất cẩn thận.

- Em cảm ơn.

- Ủa, sư phụ? Sao không chúc người ta gì hết tron vậy?

- Ồ đúng rồi! Người gì mà kỳ cục quá vậy? - Và sau đây là màn hòa nhau vui dập Tú.

- Mỗi đứa bớt một tiếng đi! - Có hai đứa loi nhoi này làm Tú cũng nghiêm nghị và kiệm lời hơn lúc nãy một tí.

- Ngại ngừng gì nữa trời ơi! Khổ ghê đó!

- Ồ đúng rồi! Bình thường chửi tụi con to tiếng lắm mà! Sao hôm nay tắt đài rồi?

- Hai đứa... - Hết cách! Hai đứa một thì Tú cân không nổi rồi.

- Thôi thôi hai đứa đừng ép Tú nữa. - Thiên thần Nhi đã lên tiếng hoá giải mọi sự căng thẳng.

- Hơi! Ông xạo xạo vậy thôi chị ơi! Chứ mấy cái này là ông bày ra hết đó. - Thật ra cũng không hoá giải được gì mấy.

- Đúng rồi sư mẫu. Tụi con chỉ có việc cầm quà tới chung vui thôi. Có điều ngồi chờ hơi lâu xiu. Hi.

- Nói chung là làm nể cho ông đó mà.

- Ồ! Thì là làm nể đó.

- Mà chị nè. - Thanh vịn vai Nhi. - Ông bị khủng đó. Coi chừng nha.

- Thanh! - Tú lờm.

- Đó chị thấy không? Mà chị chưa biết đâu nha. Muốn phụ ông làm ba cái này cũng không được đâu. Không vừa ý ông là ông nặng xì lên rồi tháo ra hét tự làm lại từ đầu đó. - Thanh bắt đầu kể tội Tú.

- Con còn bị đuổi về nữa nè! Cuối cùng ngồi làm màu cả buổi coi sư phụ tự biên tự diễn. - Khang méc.

- Lâu lâu còn lải nhải cái gì mà “mọi thứ phải thật hoàn hảo! Là hoàn hảo nghe chưa?” - Thanh bắt chước điệu bộ của Tú.

- Thanh... - Tú găng giọng. Nếu hôm nay không phải sinh nhật Nhi thì Tú đã mắng Thanh một trận rồi. Mà công nhận hai người này cũng biết thừa cơ mách lẻo ghê!

- Hồi chiều nè, ngồi nắn nót ghi chữ lên bong bóng mà lơ tay làm lem mực cái la làng la xóm lên như cháy nhà vậy. - Khang kể.

- Ủa, ai vậy ta? Ai làm lem mực rồi cộc vậy ta? - Thanh chọc.

- Thôi thôi được rồi hai đứa. - Nhi thật không muốn Tú khó xử.

- Nói chơi vậy thôi chứ sự phụ thương chị lắm đó chị. Bánh cũng là do ông cất công tự tay làm từ hồi sớm rồi đó. - Nãy giờ mới có một câu tử tế. Danh hiệu cô gái mở đường lần này nhất định sẽ thuộc về Thanh mà thôi.

Nhi quay sang nhìn Tú. Mắt cô đã ngân ngấn vài giọt lệ. Tú thì đang cúi gằm mặt xuống, hai tay liên tục xoa xoa hai bên đùi trông có vẻ rất bối rối.

- Thôi cắt bánh ăn nè. - Khang thấy Tú có vẻ không nói được gì nên đành lên tiếng. Đúng thật nghe câu này xong Tú mới dám ngước mặt lên.

- Ăn thôi mọi người. - Nhi lau đi những giọt nước mắt rồi nói. Cô đang cầm cố để không phải khóc thật to ra ngoài, chứ thật ra trong bụng cô đang khóc nãy giờ nè! Không ngờ Tú lại dành cho cô những điều tuyệt vời đến vậy.

Ăn xong Khang và Thanh xin phép ra về trước. Một phần cũng vì đã trễ rồi còn phần còn lại là để hai người lớp già kia ở lại chơi trò hai mình tâm tình gì đó đó. Tú và Nhi ở lại dọn dẹp thêm tí rồi cũng đi về.

.

.

.

- Lúc nãy gấp quá nên Tú quên về nhà lấy hoa rồi. Xin lỗi em nha.

- Thế là không hoàn hảo rồi! - Nhi chọc.

- Em về phe hai đứa nó từ khi nào vậy?

- Đâu có. Tại vì “mọi thứ phải thật hoàn hảo” mà! - Nhi cũng bắt chước theo Thanh.

- Chắc chắn. Tú hứa năm sau nó sẽ thật hoàn hảo. - Thay vì than phiền bởi lời trêu ghẹo, Tú gửi đến Nhi một lời hứa chắc nịch.

Tú đậu xe ngoài đầu hẻm nhà trọ. Do cũng đã khuya rồi nên Tú tiễn cô vào tận trong cho an toàn.

- Cảm ơn Tú nhiều.

- Ủ. Thôi em vào nhà đi. Khuya rồi, lạnh lắm.

- Tú về cẩn thận. Bye bye.

- Ủ. Bye em. - Thấy Nhi mở cửa vào rồi thì Tú quay lưng bước đi.

- Tú ơi? - Cô ló đầu ra nói vọng.

- Sao đấy? - Tú quay đầu lại.

Nhi chạy ra ngoài, đến gần Tú thì cô nhón chân lên, vịn tay vào bờ vai vững chãi ấy và đặt lên môi Tú một nụ hôn nhẹ. Tuy là ngắn ngủi nhưng Tú có thể cảm nhận được sự ngọt ngào của nó.

- Cảm ơn Tú vì tất cả. - Cô nói rồi về một nụ cười triều mến. Nó cũng ngọt không kém nụ hôn ban nãy.

- Tú cũng cảm ơn em.

- Vì...?

- Vì tất cả. - Tú đáp trả cô bằng một nụ cười dịu hiền.

- Thôi trễ rồi. Tú về đi.

- Ủ. Bye em. Em cũng vào nhà đi.

- Bye Tú.

Nhi vào nhà. Dù rất mệt và muốn đi ngủ nhưng điều đầu tiên cô làm là mở quà của Tú. Sau lớp giấy gói quà màu hường gói tánh kia là một cái hộp màu xám. Cô nhìn thấy dòng chữ “Palladium” trên chiếc hộp thì khẽ ồ lên rồi mở hộp ra. Bên trong là một đôi boots màu xanh ngọc có đế và dây giày trắng.

Ngoài phiếu bảo hành ra thì trong hộp còn có một tấm thiệp.

”Hôm đi dạo ở khu mua sắm thấy em nhìn nó. Hy vọng em sẽ thích. Chúc em tuổi 23 tuyệt vời, cô bé mùa hạ.”

Nhi ôm tấm thiệp vào lòng. Tuy nó ngắn và đơn giản nhưng cô cảm thấy rất hạnh phúc. Thì ra chỉ cần một cái nhìn của cô thôi cũng khiến Tú chú ý đến. Đúng, hôm ấy quả thật là cô đã chấm đôi giày đó rồi. Cảm ơn Tú đã nhận ra những điều nhỏ nhặt như vậy.

Cứ ngỡ năm nay sẽ là một năm sinh nhật tồi tệ nhất mà cô từng có nhưng đến những phút cuối cùng, Tú đã lật ngửa mọi thứ lại. Hoá ra nó lại là một năm sinh nhật tuyệt vời như Tú chúc. Ư thì Nhi là cô bé của tháng 6, của mùa hạ. Nhưng sau hôm nay, Nhi sẽ còn là cô bé của Tú nữa. Cô đã thật sự toàn tâm toàn ý, một lòng một dạ hướng về Tú rồi.

Cái chữ thích mà cô dành cho Tú, có lẽ đã có thêm một chút yêu thương len lỏi vào.

~ Hết chap 17 ~

Note: Helloooo! Có lẽ sau chap này mình sẽ up những chap sau chậm hơn mọi khi vì mình đang lu bu chuẩn bị vào năm học mới. Nhưng mình hứa mỗi tuần sẽ có ít nhất một chap cho các bạn. Thông cảm cho mình nha. See ya :3

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Điều Điên Rồ Nhất

Buổi sớm ngày hậu sinh nhật.

Nhi mở cửa ra đón những ánh nắng ban mai. Chỉ cần có thêm hai từ “hạnh phúc” trong tim thôi mà mặt trời hôm nay dường như chói chang hơn mọi ngày, cả làn không khí ngập ngụa khói bụi Sài Gòn cũng trở nên trong lành hơn hẳn. Hạnh phúc rõ là thuốc lắc mà! Làm con người ta hưng phấn, ảo tưởng hơn bao giờ hết. Nhưng ai mà chẳng muốn sống trong hạnh phúc chứ?

Đang “lắc” giữa “con” hạnh phúc thì bản mặt của bà hàng xóm siêu nhân gao diệt gian trừ bạo ở đâu ra chen vào. Thật là không thể nào chấp nhận được. Bộ bà “diệt” cô chưa đủ hay sao mà giờ còn đi ngó nghiêng ngó dọc canh me cô nữa. Kiểu như giờ chỉ cần hất hơi một cái là bà bay lại chửi tới tấp, đập tới nấp cũng nên. Càng ngày càng quá quắc, riết rồi hơn phóng viên đi săn ảnh nữa. Tại sao? Tại sao vậy? Sao sáng nào cũng phải hít chung cái bầu không khí này với bà. Nếu hít cacbonic không chết thì Nhi cũng chuyển sang hít cho khỏi đặng bà. Nếu bà là Tú thì có phải tốt hơn không? Lúc đó thì có bao nhiêu không khí thì cô cũng sẽ hít lấy hít để.

Nhắc tới lão già đó làm Nhi nảy ra một ý tưởng. Cô sẽ làm một điều điên rồ. Điều điên rồ nhất trong cái tuổi 23 này.

Khu chung cư cao cấp Thảo Điền, tầng 14.

Lão Tú của Nhi đang ngủ, ngủ như chưa từng được ngủ. Hôm qua đang sốt mà còn còng lưng ra bom hơn cả trăm cái bong bóng. Giờ cho ra ngã tư đứng chắc cũng thành hotboy bom xe đạp. Thấy tội mà thôi cũng kệ. Ráng bom vậy cho cơ tay cơ chân cơ bụng cơ đùi gì nó nở nang ra xiu. Đỡ mäck công tuần nào cũng tốn thời gian rồi tốn tiền để đi tập gym nữa. Mà mệt thì mệt, nhưng miệng cứ tùm tùm cười hoài à. Trông cưng lắm! Chắc là đang mơ cái trái bơ gì đó.

Mà có là trái bơ hay trái mơ gì đi chăng nữa thì cũng đã hết rồi. Điện thoại reo lên. Và tất nhiên không ai khác ngoài bà thím Nhi nhà ông. Không có sức nghe cũng phải nghe thôi. Mắc công bà lại mít ướt bảo bỏ rơi bà nữa. Khổ lắm cơ!

- Alô...?

- A... Tú!

- Tú nghe nè...

- Tú xuống đây đón em đi. Bác bảo vệ thấy em lạ nên không cho em vào trong.

- Vào cái gì...

- Vào chung cư ạ.

- Chung cư gì...

- Ở hay? Chung cư nhà Tú chứ còn gì nữa?

- Hờ...?

- Mau mau nào! Nặng quá! – Nhi hét vào điện thoại. Trên vai cô đang vác nguyên cái balô to chình ỉnh nên cũng dễ cáu bẳn lắm.

- Ủ ừ. – Nghe bà hoàng kéo néo trong điện thoại là tỉnh liền. Mặc dù chưa biết vụ gì nhưng cũng phải lật đật chạy xuống.

3 phút sau.

Tú có mặt tại hiện trường vụ án, đầu cổ tóc tai chòm bom như mới bị giật điện. Cho đi casting phim “Vua sư tử” chỉ cần lộ mặt ra là đảm bảo được nhận vai liền chứ không cần diễn nữa.

- Tú! Sao lâu thế? – Trời ạ! Có 180 giây thôi mà báo lâu đó! Thôi thì kêu Tú mở cửa sổ ra phóng thẳng xuống dưới cho lẹ nha

- Bác! Cái này bạn con. – Lo luôn cái con người lai thú kia, Tú nói với bác bảo vệ.

- Ủ. Thôi đưa bạn lên nhà chơi đi.

- Cảm ơn bác. – Tú lễ phép. – Đi nè. – Tú quay sang quắc tay ra hiệu cho Nhi rồi chạy đến thang máy trước.

- Tú! Tú! Tú! Khoan đã!

- Gì đấy?

- Xách hộ em cái balô với.

- Ủ. Đưa đây.

- Hìhì.

”Phạch!” – Balô rớt xuống đất. Cái khoảnh khắc mà trao tay chiếc balô nó y như vớ nhằm phải cổ phiếu đang thua lỗ vậy. Rớt cái phịch xuống dưới tận âm tào địa phủ. Tú muốn sái cả cơ xui cả tay luôn rồi. Cái tội mắt nhắm mắt mở dờ dơi cầm có một tay nó vậy. Mà không hiểu để cái quái gì trong đó mà nặng dữ thần. Đã đang đau nhức mà còn gặp con bé này, số Tú quả là may mắn quá thôi! Chắc kiếp trước nợ nó cả căn biệt thự hay sao đó.

Cửa thang máy mở ra. Nhi thì hí ha hí hửng bước vào rồi bấm tầng 14 luôn. Còn Tú thì đang lê lét kéo cái balô vào. Sao lại lựa lúc Tú yếu đuối, bánh bèo nhất mà bắt Tú xách đồ nặng vậy? Mất mặt thật!

Hai người đã vào được căn hộ. Nãy giờ Tú vẫn chưa nói gì thêm. Lo vác cái balô thôi đã không có thời gian thở rồi huống chi là nói chuyện.

- Để ngay sofa là được rồi Tú. – O? Tú chuyển sang làm nghề khuôn vác hỏi nào thế?

- ...

- À mà này...

”Àm!” – Nhi chưa kịp nói hết câu thì Tú đã phi thẳng vào phòng ngủ. Nhi rón rén theo mò rồi đẩy cửa phòng ra nhè nhẹ.

Trời ơi! Có ai bất lịch sự như lão già này không? Có khách tới chơi mà không nói không rằng cứ thần nhiên đi ngủ phì phò thế này? Mà hôm nay sao tự nhiên bạn Nhi của chúng ta không nhoi như mọi hôm, chỉ lại giưòng rồi ngồi kế bên ngắm bạn Tú ngủ. Mà không nhoi không có nghĩa là hiền. Mọi thứ còn diễn ra dữ dội hơn khi Nhi bỏ ý định ngồi kế bên và thay vào đó là nằm kế bên. May là cô còn vương vấn lại một chút sĩ diện, chứ không là ôm luôn cả người ta rồi.

12 giờ trưa.

Người ta mệt nên người ta ngủ đã đành, đằng này khoẻ mạnh cũng a dua ngủ theo. À mà quên nói. Ngủ thì cái dây thần kinh nhục của Nhi nó cũng tạm ngưng hoạt động nên cái sự sĩ diện lúc này nó bay đi hết rồi.

- Cái gì vậy hả? Há? – Tú vung tay, lẩn mình qua phía mép giưòng rồi ngồi bật dậy.

- Hờ...

- Trời ơi lại còn chảy ke nữa. Cái con bé này...

Chắc mọi người không hiểu vì sao Tú lại phản ứng thái hoá như vậy. Nhưng không ai hiểu được Tú vừa trải qua những chuyện gì đâu.

Hãy tưởng tượng xem, bạn mở mắt dậy và thấy nguyên cái đùi của ai đó đang đè lên bụng bạn rồi bạn chỉ thở được bằng một bên lỗ mũi vì có bàn tay đang ụp lên mặt, che hết ánh sáng chói lóa của bạn thì xin trân trọng thông báo và chúc mừng rằng: bạn đang nằm kế Nguyễn Hạ Nhi. Tèn ten! À và cảnh báo thêm một điều nữa là bạn sẽ có nguy cơ bị sàm sờ y như Tú lúc này. Ai đời nào ngủ mà lại đi đặt nguyên cái tay lên chỗ sản xuất sữa của người ta vậy hả trời? Hông! Hông hết!

- Dậy! Dậy mau lên!

- Hờ... ơ...

- Dậy đi!

- Ừ...

- Dậy đi em!

- Ngủ tí nữa... - Trời trời, qua nhà người ta mà làm như nhà mình kia.

- Dậy đi ăn nè!

- Ăn hả? Ăn cái gì? – Lúc nào tuyệt chiêu cuối của Tú cũng hữu dụng.

- Chịu dậy rồi hả? Thôi đi rửa mặt đi rồi Tú dắt đi ăn.

- Vâng ạ! Hihi. – Nhi cười hề hề rồi bước vào nhà vệ sinh. Cô chưa biết rằng mình đã gây ra tổn hại về mặt tinh thần lẫn thể xác bé nhỏ của Tú. Hức...

Theo sự yêu cầu “nặng nề đòi cho bằng được” từ ai kia thì hôm nay hai người sẽ đi ăn vịt quay.

- Em đến nhà Tú có việc gì không?

- Lát hãy nói đi. Em bận ăn rồi! – Nói rồi Nhi lại cúi xuống cắm cúi ăn.

- ...

Tú còn nhớ cái lần đầu tiên đưa cô tới đây, cô ăn như đói khát mười năm làm Tú phát hoảng. Nghĩ lại mà thấy mắc cười. Nhưng không hiểu sao bây giờ lại thấy cách ăn đó có đôi chút đáng yêu. Nó làm người ta ấm lòng đến không ngờ. Và đôi khi ngẫm lại, nó cũng làm người ăn chung bàn thiếu thốn đến không ngờ luôn.

Sau một hồi càn quét thì đồ ăn cũng đã bay biến sạch sẽ. Cứ tưởng rằng sẽ được về nhà nghỉ ngơi nhưng “ông trời” Nhi nào để cho Tú toại nguyện. Lấy cớ lúc trước mê ngủ nên đã bỏ qua buổi đi chơi đúng nghĩa mà Tú dành cho mình, hôm nay Nhi nhất quyết muốn được bù lại một buổi chơi bởi thác loạn khác. Khổ chưa? Bù có cần lựa đúng lúc vậy không? Ngay hôm Tú không được khoẻ khoắn thì lại đi bù, tất nhiên là Tú không chịu rồi. Nhưng không chịu cũng phải chịu. Tránh được bão lớn cũng không tránh được mưa phùn. Kế hoạch được giảm từ thác loạn xuống thành lành mạnh, Tú không còn có náo để từ chối buổi đi chơi này nữa. Tú không muốn Nhi biết mình đang bệnh, chính xác hơn là không muốn tự khai rằng: “Ồ, Tú không khoẻ, mình về nhà đi”. Trông nó yếu điệu thực nữ lắm! Lúc trước sốt nằm la liệt trước mặt Nhi một lần là đã đủ rồi.

Nhi bảo muốn đi xem phim, mà phải là phim tình cảm lãng mạn đồ mới chịu nha. Thế là lão già bệnh tật kia cũng phải xách thân theo đi coi với cô.

- Hihihi. – Cái này ngộ à nha. Đi coi phim tình cảm mà như coi phim hài, cứ cười khúc khích miết. Đã vậy lâu lâu còn giả vờ đụng đụng tay Tú nữa. Gớm chưa!

- ... - Còn Tú ngồi yên y chang một pho tượng tạc, vẻ mặt nhìn đắm chiêu tượng chừng như coi phim hành động. Hai cái con người này, đi lộn rập hết rồi!

.

.

.

- À Tú này... - Nhi quay qua nhìn Tú.

- Chờ một xít. – Tú nói rồi đứng phắt dậy, chạy ra ngoài.

Và từ đó đến kết thúc bộ phim, Tú cũng không quay lại vào rạp. Nhi phải nói là tức muốn học máu. Một bên ghế thì trống, bên còn lại thì thi nhau hôn hít cháo lười đến nỗi ngã ngón sang chỗ cô làm cô phải hét toáng lên. Đúng là không ra thể thống gì mà!

Nhưng người thăm hơn phải kể đến là Tú. Lão đang ói xanh mặt xanh mày trong toilet này đây chứ đâu có dễ chịu hơn gì mấy. Có lẽ con vịt hồi này có hơi mỡ màng so với thể trạng hiện tại của Tú. Tay chân Tú giờ nó run rẩy lấy bầy, lạnh ngắt như mới ướp trong ngăn đá tủ lạnh vậy. Tú hít một hơi sâu để lấy lại tinh thần rồi bước ra ngoài.

- Nè! Làm cái gì đó? – Nhìn từ đằng xa vừa thấy hai tên nhãi ranh đang bu lấy Nhi mà tán tỉnh thì Tú chỉ tay rồi la lên. Do lúc này ói khô cả cổ nên bây giờ có hiệu ứng giọng khàn khàn ồm ồm trông rất ngẫu.

- A! Tú! – Nhi thấy Tú thì liền chạy lại núp sau lưng. May quá không phải chịu cảnh dây dưa với mấy tên chơi chơi này nữa rồi.
- Minh đi thôi. – Tú nắm cổ tay Nhi rồi kéo đi, không quên lườm hai tên kia một cách sắc bén. Thấy cảnh vừa rồi, Tú dường như ít nhiều gì cũng đã hồi phục được cả bảy phần công lực.
- Nãy giờ Tú ở đâu thế? Mà giọng bị làm sao thế kia?
- Đừng hỏi nhiều. Về thôi.
- Ờ? Không tính đi chơi nữa à?
- Không. Về nhà.
- Ồ... Tú bị làm sao thế?
- Về nhà rồi muốn chơi cái gì ở đó thì chơi.
- Ồ... - Nhi tính nói thêm nhưng thấy bộ mặt khó chịu của Tú nên đành thôi. Tính ra cô mới là người hiền nhất ở đây chứ bộ!

Rồi hai người lại vì va vì vu đi về trên chiếc cub. Nói chung thì hành động của Tú lúc nãy làm Nhi cũng bót giận, có chút tan chảy nhẹ là đằng khác. Làm vậy kiểu như anh hùng cái thế vậy á. Khoảnh khắc đó làm Nhi cảm thấy chân Tú như dài ra thêm hai mét, cơ bắp nở ra thêm mười kí, vai rộng ra hơn hai thước sẵn sàng bảo vệ cô. Cao to, lực lưỡng y như Lý Đức. Nhi cảm thấy mình thật nhỏ bé, cảm thấy mình thật an toàn khi bên Tú.

- Ồ... Sao người Tú nóng thế này? – Mơ mộng một hồi, cô mới nhận ra thân nhiệt Tú đang toả ra hùng hực. Cô ôm Tú mà còn bị nóng lây nữa đây.
- Ủa vậy hả? – Tú nghe thấy thì ráng thở chậm lại. Làm như thở chậm là không toả nhiệt vậy ông nội?
- Ủ. Tú bị bệnh à? – Nhi lục đục với tay sờ lên trán Tú.
- Nè! Làm gì vậy? Đang chạy xe mà? – Tú bị choạng tay lái.
- Tú còn nói nữa! Bị sốt rồi này!
- ... - Bị phát hiện rồi, nói được gì nữa bây giờ?
- Mau về nhà rồi còn uống thuốc nghỉ ngơi nữa!
- Ủ...

Kế hoạch gồng mình lên giữ thể diện bị thất bại. Chính cơ thể Tú đã làm cho Tú bị bại lộ. Thế là bây giờ Tú phải nằm bẹp trên giường mặc cho bà y tá nghiệp dư Hạ Nhi muốn làm gì thì làm. Thật là không cam tâm mà! Nhưng mà Tú cũng không địch nổi cơn buồn ngủ do thuốc gây ra, đành chọn mất một tí. À không, “một tí” của Tú là tối tối luôn đó.

8 giờ tối.

- Tú ơi! Dậy đi!
- ...
- Dậy đi! Tối rồi!
- Ừm...
- Dậy mau còn ăn rồi uống thuốc nữa này.
- Ủ... - Tú rướn người ngồi dậy, tựa lưng vào đầu giường.
- Tú cảm thấy thế nào rồi?
- Bớt mệt rồi. Em đã ăn gì chưa? – Nhìn lên đồng hồ thấy trễ, Tú liền hỏi.
- Em đói quá nên ăn burger trước rồi. Giờ để em đem đồ ăn vào cho Tú nhá!
- Ủ. – Thôi thì burger cũng tạm, không đến nỗi.

Mấy phút sau.

Nhi bung một cái tô to được đẩy nấp lại vào phòng là Tú thấy nó dị dị rồi đó. Ai đời nào lại ăn burger trong tô?

- Cần thận đó Tú! Còn nóng lắm.
- ???
- Cần thận. Để em mở nắp cho.
- Hà? Burger đâu? – Và tất nhiên trong tô không phải điều mà Tú mong đợi.
- Ô... Burger gì cơ?
- Burger của Tú!
- À... Em ra ngoài ăn chứ đâu có mua về!
- Cái gì Tú cũng mua cho em ăn mà em không mua cho Tú ăn là sao? – Tú bất bình.
- Tú bệnh mà đòi hỏi thế? Bệnh phải ăn cái này cơ!

Cái điều khiến Tú bất bình như vậy là tô cháo sườn chà bá lửa đang bốc khói nghi ngút kia. Cả cuộc đời Tú ghét ăn cháo còn hơn cả cà chua. Sao cứ hà bệnh là phải ăn cháo? Còn thiếu gì món để nuốt hơn sao không ai nghĩ tới?

- Tú không ăn cháo.
- Ăn đi!
- Không ăn!
- Ăn đi mà!
- Đã bảo không ăn mà!
- Ô hay? Không ăn chứ bây giờ ăn cái gì? Tính nhịn đói à? Làm sao mà uống thuốc? – Nhi đã mất kiên nhẫn với con trâu lỳ này rồi. Người gì đâu mà cứng đầu thấy sợ. À mà hơi giống cô.
- Ăn hủ tiếu! – Tú nói rồi chồm người lấy cái điện thoại gọi cho bên quán dì Tám.
- Ô thế cháo này thì làm sao?
- Em thích thì ăn đi! – Khó ư! Đúng là khó ư mà!
- Tú...

1-0 nghiêng về đội của Tú. Nhưng đó chỉ là tỉ số tạm thời thôi nhé! Hiệp 1 còn chưa kết thúc nữa mà.

.

.

.

- Mà em chưa nói vì sao em tới đây? – Tú vừa húp xì xà xì xụp tô hủ tiếu vừa hỏi.
- À thì... Hihi...
- Sao đấy?
- Hôm nay em đến để nói với Tú điều này.
- Điều gì?

Nhi nín thở một vài giây rồi đồng dục đứng dậy nói một cách hùng hồn:

- Em muốn chuyển đến ở cùng Tú.

~ Hết chap 18 ~

Chương 19: Một Nhà - Câu Chuyện Về Thuyết Âm Mưu Của Nhi Và Cái Gật Đầu Của Tú

- Em muốn chuyển đến ở cùng Tú.

Tú như muốn sắc cả cộng hủ tiểu lên đến mũi. Là do Tú bị ù lỗ tai hay là do Nhi bị lú lờn nói lộn vậy?

- Em mới nói cái gì?

- Em muốn chuyển đến ở cùng Tú. – Nhi lặp lại, rõ ràng từng từ một.

Lần này Tú chắc chắn rằng không phải do tai Tú hay lờn Nhi có vấn đề. Cái vấn đề nó nằm ở não của Nhi! Con bé này nó bệnh thần kinh thật rồi!

- Em muốn cái gì?

- Em muốn chuyển...

- Không. Không cần nhắc lại. – Tú giơ thẳng bàn tay ra trước mặt Nhi để cắt lời cô.

- Chứ sao Tú hỏi em thế?

- Chứ em nói vậy là ý gì?

- Là muốn chuyển đến ở cùng Tú đó!

Tú muốn chấp tay lại lay Nhi luôn. Sao chuyện này mà có thể nói một cách tinh bơ thế cơ? Tính bày trò gì chơi Tú nữa đây? Ngày hôm nay là cái ngày gì vậy?

- Em nói thật ý. Không đùa đâu. – Thấy mặt Tú có vẻ đàn thối ra, Nhi lên tiếng khẳng định.

- Lý do? – Tú cố giữ vẻ mặt lạnh lùng con thạch sùng, mặc dù trong lòng đang không biết sắp có sóng gió bão bùng gì ập đến nữa đây.

- Nói thật cũng phải cần lý do á? – Nhi thắc mắc.

- Trời ơi... - Tú khò sờ. – Lý do mà em muốn chuyển tới đây kia.

- À... Chẳng phải Tú nói sẽ không bỏ rơi em sao?

- Ủ. Mà có liên quan gì tới chuyện này?

- Liên quan chứ!

- Liên quan chỗ nào? Nói thử coi? – Vô lý! Tú thấy vô lý hết sức!

- Thì bây giờ em thất nghiệp, không có tiền thuê phòng trọ, không có tiền mua đồ ăn nữa.

- Em có thể mượn Tú được mà! Đầu nhất thiết phải chuyển qua đây?

- Nhưng mà em ở một mình tủi thân lắm! Tú không thương em à?

- Tú... - Tú ơi là Tú! Thua rồi! Người ta trước khi tới đã lên kế hoạch, luyện tập hơn mười nghìn lần nhuần nhuyễn như nhai bột rồi làm sao mà ăn được.

- Tú nói là không bỏ rơi em mà... Tú quên rồi sao? – Nhi làm mặt nũng nịu. Đây quả là một âm mưu không có tí kẻ hở nào mà!

- Nhưng mà...

- Sao Tú kỳ thế? Hứa lèo à?

- Nhưng mà không được!

- Có gì mà không được chứ! Được hết!

Tất nhiên là không được rồi! Nụ hôn nhẹ ngày hôm qua thôi mà đã làm Tú suy nghĩ suốt cả buổi đi về. Ở chung nhà nữa thì Tú không dám chắc rằng mình sẽ kiềm chế được lâu. Tú không tự tin như mọi hôm nổi đầu. Chính xác hơn là Tú không tin vào bản thân mình được nữa rồi. Tú không muốn có chuyện chẳng may xảy ra. Lỡ hứng lên tỏ tình với cô rồi lời cô vào bể khổ thì sao? Rõ ràng là không ổn chút nào cả!

- Tú?

- ...

- Đi mà! Em hứa sẽ không làm phiền Tú đâu.

- ...

- Đi mà! Giờ em không chón nương thân khổ lắm Tú ạ...

- ...

- Đi mà!

- ...

- Đi mà! Em sẽ giúp Tú dọn dẹp, làm việc nhà mà...

- ...

- Đi mà Tú!

Nước xa không cứu được lửa gần, suy nghĩ lẫn quần trong đầu không cứu được thực tại. Tú xuôi tay nhắm mắt gật đầu một cái. Thôi chết dở rồi Tú ơi!

- Thật á? Tú đồng ý rồi á?

- Ừ...

- Yeahhhh! Tú là nhất!

- ...

- lát em ngủ trong phòng còn Tú ngủ ở sofa. Quyết định vậy đi nhé! – Thuyết âm mưu, bước một: độc chiếm phòng ngủ.

- Nè nè! Cái thể loại gì vậy? – Mới nhận lời thôi là Tú thấy Tú sai nhiều lắm rồi.

- Là sao ạ?

- Tú mới là người quyết định ở đây. Đâu ra cái vụ đuổi chủ nhà ra sofa ngủ là sao?

- Chứ chẳng lẽ em phải ngủ ngoài sofa á?

- Vậy thì lấy cái lẽ gì bắt Tú ngủ ngoài đó?

- Tú lớn hơn em! Tú phải nhường em!

- Mắc gì? Tú là chủ ở đây. Em ra kia ngủ!

- Thế thì ngủ chung.

- Không! Nghĩ sao vậy? – Tú không muốn bị sàm sờ nữa đâu. Kinh hãi lắm! Híc...

- Thế thì Tú ra ngoài ngủ!

- Em mới là người phải ra ngoài ngủ!

...

Sau một hồi câu xé cãi nhau tung bùng khói lửa thì quyết định được đưa ra là hai người sẽ thay phiên nhau ngủ ngoài sofa. Do Tú đang bệnh nên sẽ được ưu tiên ngủ ở trong trước. Nhưng dù sao đi nữa Tú vẫn không hài lòng một tí nào. Rõ ràng đang yên đang lành mà bây giờ cứ cách một ngày là phải nhường phòng mình cho người khác. Ai biểu hứa dữ dội quá chi, giờ ngồi ôm cục nợ này một thờ luôn cho coi.

Và Tú đâu có biết rằng, sau cái gạt đầu đó mọi chuyện nó còn rắc rối hơn cả câu chuyện giành phòng ngủ nhỏ nhoi này.

Sáng hôm sau.

Tú quờ quạng bước ra khỏi phòng. Đầu vẫn còn nhức ong ong nhưng cũng phải ráng ngượng dậy. Lão già bệnh tật này phải lết thân tới studio một chuyến do đã có hẹn. Hôm nay phòng thu sẽ được nâng cấp một số máy móc, thiết bị nên lão nhất quyết phải tới để giám sát. Chứ để tên Khang kia trông coi thì chẳng khác nào giao trứng cho ác. Một phần cũng vì cầu toàn sự hoàn hảo nên Tú muốn đích thân tới để sắp đặt theo ý mình.

- A! Tú! Helloooo! – Mới mở cửa ra thì đập vào mắt Tú là một con heo đang mặc áo hồng đứng cười toe toét.

- Chào. – Tú vẫn không mấy hào hứng.

- Tú thấy khoẻ hơn chưa? Bệnh mà sao không ngủ thêm tí nữa đi.

- Bận lắm. Không có thời gian để nghỉ ngơi đâu. – Tú nói rồi đóng sầm cửa nhà vệ sinh lại.

- ...

Còn con heo kia bị giành mất phòng tắm nên đành quay lại sofa ngồi quắc quắc quai. Hôm nay nó dậy sớm cũng vì muốn về nhà trọ lấy thêm đồ đạc. Một cái balô kia thì thăm gì với nó. Còn rất rất nhiều đồ đang đợi Nhi hộ tống về nơi cư ngụ mới.

15 phút sau.

”Wow...” - Nhi há hốc mồm ra nhìn. Chẳng phải đây là soái ca mặc áo somi trắng tóc vuốt vuốt trong truyền thuyết đây sao? Hình Tú ăn diện lịch lãm thì Nhi mới mồm trên fanpage thấy nhiều rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô được tận mắt chứng kiến cái vẻ lịch lãm ấy. Somi trắng xấn tay, đồng hồ Rolex sang trọng, quần tây đen nam tính. Tất cả đều làm tôn lên vẻ nam thần của Tú. Nhưng mà nếu Tú cứ vậy hoài thì không sớm cũng muộn nhà Tú sẽ ngập ngụa trong thứ nước chảy ra từ miệng của con heo kia thôi.

- Làm gì nhìn dừ vậy? – Tú vừa nói vừa cúi xuống mang giày.

- ...

- Trời ơi biết là đẹp trai rồi. Đừng nhìn nữa. – Tú cười rồi đứng dậy. Thấy Nhi vậy, phần nào sự không hài lòng hôm qua của Tú cũng dần đi bớt.

- ...

- Thôi Tú đi đây. Ăn uống tự lo đó. – Tú nói rồi lại gần xoa đầu Nhi. Mang tiếng xoa chứ thật ra là vò đầu con người ta rồi bù xù lên hết rồi này.

- Ô... Tú! – Cũng nhờ cú “xoa” đầu đó nên con heo kia mới bùng tỉnh.

- Gì đấy?

- Có chìa khoá dự phòng không? Em muốn ra ngoài một tí.

- Ngăn thứ hai, tủ trong bếp. Đi nha. Bye.

- By... - Chưa nói dứt lời thì Tú đã biến mất. Lại thoát ần thoát hiện y chang lúc mới quen.

Mà thôi kệ lão già hết xì quách đó đi. Tính tình nóng lạnh thất thường vậy hoài à. Điều Nhi cần quan tâm bây giờ là thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch mình đề ra. Đầu tiên phải đi chuyển hết đồ đạc về đây đã.

10 giờ 30 phút.

Nhi đang ngồi trên một chiếc taxi chất hai cái vali to quay lại căn hộ. Cái điều đáng nói là cả nòi niêu xoong chảo cô cũng xách rùng rình theo. Chả khác nào dưới quê mới lên thăm bà con. Lần này thì Tú khó sinh khó sống thật rồi. Nhưng mà mọi chuyện vẫn chưa dừng ở đó đâu nhé!

Lúc này ở Lee Studio.

- Đã nói rồi. Làm việc thì để tâm vào dùm cái đi. Bộ cần thận một xíu là trời sập hả? – Vâng! Tú đang phát cáu và nổi đóa lên đây.

- Xin lỗi sư phụ... - Thanh lí nhí.

- Xin lỗi. Cái gì cũng xin lỗi. Xin lỗi rồi có làm được gì không? – Tú mà bực lên thì trai gái gì Tú cũng không kiêng nể đâu.

- Sư phụ bớt giận sư phụ. – Khang lại vuốt lưng Tú. – Dù gì em nó cũng đã lỡ rồi. – Khang nói đỡ cho Thanh.

- Lỡ lỡ lỡ! Suốt ngày lờ ghê! – Tú gạt tay Khang ra, quay ngoắc vào bên trong.

Chuyện là vậy, Thanh được Tú giao cho một trọng trách siêu cao cả. Đó là giúp Tú đặt hàng theo yêu cầu và mẫu mã mà lão đưa ra. Sáng hôm nay nhận hàng thì mới phát hiện ra là mở máy móc, thiết bị đó đều khác xa so với loại mà Tú cần. Đối chiếu lại đơn hàng thì mới biết rằng Thanh đã đặt sai mã hàng. Tiền thì mất, đồ thì không xài được. Tú khùng lên cũng phải. Nhưng yên tâm đi, Tú lên con xú vậy thôi, mai mốt gì là quên liền à. Không có chấp nhất thù dai hay trừ lương bổng của Thanh gì đâu. Người ta hiền lành mà lị. Hi.

Giờ Tú phải xách xe đi kiếm nguồn cung cấp khác. Nhà cung ứng hiện tại đã hết loại mà Tú cần, tháng sau mới nhập về. Tú gấp rút lắm, vì hè mà. Bao nhiêu là người ghé qua phòng thu. Không nâng cấp sớm thì không đạt chuẩn “ISO Hoàn hảo” của Tú rồi.

11 giờ tối.

Tú trở về nhà sau một ngày rong ruổi ngoài đường xá. Thiết bị và máy móc đã được mua và được tự tay Tú lắp đặt nhưng vẫn còn thiếu một vài món. Ngày mai Tú sẽ tiếp tục đi tìm nốt cho xong.

Căn hộ hôm nay đã có chút khác biệt. Mọi bóng đèn trong nhà đều được Nhi mở toang lên hết. Trên sofa là con vịt nhồi bông đang được ngồi ngay ngắn. Lọ hoa giả gần rèm cửa sổ thì đã được thay bằng những bông hoa cắm tú cầu màu xanh lam nhạt.

- A! Tú! Sao hôm nay về trễ thế? Ngồi xuống để em rót nước cho Tú uống.

- Khỏi. – Tú cời giày rồi vứt phăng sang một bên.

- Ồ sao thế? Có chuyện gì à? – Nhìn mặt Tú bặm trợn mà cô muốn phát sợ.

Tú không nói gì, vọt thẳng vào phòng ngủ. Bây giờ lão chỉ muốn đi tắm rồi đánh một giấc thật ngon lành thôi.

”Cái khi khô gì đây hả?” – Mở tủ đồ ra tính lấy bộ pyjama thì Tú gào lên. Phần nửa cái tủ giờ đây đã biến thành nơi trưng bày đầm, váy, đồ hoa hòe màu sắc các loại. Ba cái thứ đó đang làm ô uế sự menly của cái tủ này.

- À... Em có để nhờ một ít đồ vào tủ của Tú. Hôm nào rảnh em sắp xếp lại cho. Hihi. – Nhi từ ngoài ló đầu vào nói.

- Trời ơi!!! – Tú tức giận bỏ ra ngoài.

Tú tiến tới bếp, chắc là tìm thứ gì đó lót dạ.

- What the...? Lại cái gì nữa đây? – Tú lục tung mọi cái tủ trong gian bếp. Đồ hộp, đồ khô tất cả đều biến thành một kho đồ ăn vặt.

- À... Em mới mua một ít bim bim. Hihi.

- Một ít? Một ít mà lấp đầy hết tủ vậy đó hả?

- Ít mà! Tại không khí chiếm cả 40% nên Tú thấy vậy thôi! Hihi.

- ... - Tú không thèm nói đến nữa.

”Nước ép. Nước ép đâu?” – Mở tủ lạnh ra thì nó cũng kinh hoàng không kém. Bao nhiêu trái cây, nước ép, nước bổ sung khoáng của Tú đều bị knock-out bởi nước ngọt, siro, rau câu của Nhi. Thứ duy nhất làm cho Tú hạ hỏa giờ cũng bay biến đi mất theo làn gió hè. Tú chạy hồng hộc lại chỗ Nhi đang đứng.

- Ahihhi. – Cô cười ngọt. Thuyết âm mưu, bước hai: thay thế mọi đồ vật trong nhà thành đồ của mình.

- Muốn cái gì? Nói đi! Há? Muốn cái gì?

- Em...

- Em em cái gì mà em? Ồ nhờ nhà người ta mà không biết điều là sao?

- Em xin lỗi Tú... - Cô cúi gầm mặt xuống, tương chừng như bước hai đã thất bại.

- Xin lỗi? – Tú cười nhếch mép. – Ai cũng làm mọi chuyện rồi tung lên rồi nói xin lỗi là được sao? - Hôm nay Tú đã dị ứng với hai từ “xin lỗi” lắm rồi!

- Em xin lỗi mà... - Nhi khịt khịt mũi. Đoán xem chuyện gì đang diễn ra nào? Cô lại giờ chiều khóc lóc ăn vạ đó chứ còn gì nữa!

- Nè nè! Cái vụ gì vậy? Há? Làm cái trò gì vậy hả? Há?

- Em xin lỗi...

- Nè! Tự nhiên người ta đang yên đang ổn, cái đòi vào ở chung rồi quậy ban hành nhà người ta ra. Bây giờ còn khóc nhè nữa. Muốn cái gì đây?

- Hức... hức... - Nhi nắc nghẹn thút thít lên từng đợt, không có dấu hiệu suy giảm.

- Còn chưa chịu nín nữa. Bộ muốn tui đi xin lỗi ngược lại mới chịu nín hả?
- Đừng mắng em nữa mà... - Bớ người ta nước lũ tràn bờ đê! Bả oà lên ngập lụt tùm lum tùm la rồi nè ông Tú ơi!
- Ồ... - Tú đứng hình. Giờ nổi nóng cũng là cái tội đấy các bạn ạ. Nhất là nổi nóng với thứ dữ hàng quý hiếm như Nhi đây.
- ... - Nhi vẫn khóc ré lên. Kiểu, khóc mà không cần thờ luôn đó.
- Ồ ơ... Thôi thôi không mắng nữa. – Tú ôm cô vào lòng mình. Không biết có nên kêu Tú khóc chung không ta? Chứ thấy Tú cũng thảm thiết thực lắm rồi đó.
- Đừng mắng em nữa...
- Rồi rồi không mắng không mắng. Không có mắng nữa mà. – Tú vỗ về.
- Tú làm em sợ... - À thì ra không phải người ta ăn vạ đâu nha. Người ta bị mắng cái túi thân, đau lòng đó nha.
- Không có! Không có mà! Đừng khóc nữa mà. Tú xin lỗi. Nín đi Tú thương nè.
- Tú đâu có thương em. Tú ăn hiếp em. Hức...
- Không có! Không có ăn hiếp mà. Bé Nhi ngoan nào. Tú xin lỗi. – Thấy khổ chưa? Rõ ràng là nguyên căn hộ của mình bị “ăn hiếp” mà giờ mình biến thành người đi ăn hiếp.
- Tú ăn hiếp em. Tú không thương em. Huhu...
- Thương em. Thương em mà...

Soái ca diện somi trắng lấm tấm chục hạt nước mắt chính thức được phong chức giáo viên mầm non xuất sắc nhất năm là đây. Nạt nộ con bé ba phút mà phải đi dỗ ngược lại nó cả ba chục phút. Tú thề là còn dai dẳng hơn cả buổi chiều bôn ba ngoài đường hôm nay nữa. Mà có ai để ý không? Khoa học đã chứng minh rằng: bệnh dễ cáu gắt nay đã có thuốc chữa trị triệt để. Không còn gì khác ngoài thần dược Hạ Nhi! Lưu ý: thuốc chỉ có thể áp dụng duy nhất cho một bệnh nhân: Lê Minh Tú.

Soái ca của chúng ta không biết phải gọi là may mắn hay xui xẻo khi nhận được “lệnh triệu tập” bắt buộc tối nay phải vào ngủ chung với đại úy Heo. Lệnh cấp trên cái thì chết, không cái thì cũng thân bại danh liệt như Chí Phèo. Chỉ hy vọng rằng hôm nay có trung úy Gà nhồi bông nên cái khả năng bị sấm sỡ nó sẽ giảm đi bớt. Thuyết âm mưu, bước ba: hạ bệ chủ nhà. Sẵn tiện leo lên đầu nó ngồi luôn.

12 giờ 30 phút, phòng ngủ.

- Tú? Tú còn thức không?
- Ừ. Còn. – Tất nhiên là còn rồi! Ngủ trước để cho bị đè nát à?
- Em hỏi Tú một chuyện nhá?
- Ừ. Hỏi đi.
- Tú có thích em không?

Hai mắt Tú mờ thao láo ra. Nhịp tim tăng đột biến từ 80 mảy lên 100 mảy. Cái gì đang xảy ra vậy hả trời? Có ai nói cho Tú biết dừng đi!

- Sao... sao tự nhiên hỏi vậy? – Cái ngày mà Tú không muốn đến nhất cũng đã đến. Tú ước gì bây giờ có cái hầm thì Tú sẽ chui vào trong đó rồi tự nhốt mình đến cuối đời.
- Em thích Tú. Tú làm người yêu em nhá? - Trời đất thần linh ơi! Ngó xuống đây mà coi nè. Tò tình! Là Nhi đang tỏ tình với Tú kìa! Cái sự mặt dày của cô đã tăng lên tới mức vô hạn rồi!
- Hà...? – Tú ngồi bật dậy. Nhi cũng lờ mờ bò dậy theo. – Em nói gì?
- Em muốn Tú làm người yêu của em! – Thuyết âm mưu, bước bốn: hốt luôn thằng chủ nhà.
- Em... em biết em đang nói gì không hả? - Bối rồi bối rồi. Tú đang rất bối rồi.
- Biết. Em muốn làm người yêu của Tú.
- Cách đây một ngày thì nói muốn ở chung, bây giờ thì nói muốn làm người yêu. Rốt cuộc em đang làm gì vậy?

- Em không đùa nữa đâu. Làm người yêu em nhé, Tú?

Nhi trưng ra bộ mặt thiên thần thánh thiện thành thật nhất mà Tú từng thấy. Và Tú biết, trong khoảnh khắc này, mình phải...

.
.
.

- Không. – Giết chết một con tim nhỏ bé đang thôn thức.

- Ừ... - Nhi cười khan.

- Đừng buồn nha. Nhưng thật sự là Tú không thể nhận lời em được.

Chính Tú cũng đang tự khừ vào tìm mình một đường dài. Sao chỉ là một cái gạt đầu nhẹ mà cũng khó để thực hiện như thế này? Sao nó không dễ dàng như Tú nghĩ? Sao nó không dễ dàng như cái gạt cách đây một ngày khi Nhi muốn chuyển đến?

- Ừ... - Nhi cúi mặt xuống. Tú cảm thấy mình như là người tội tệ nhất thế gian này.

- Không làm người yêu nhưng Tú vẫn yêu thương em như một đứa em gái mà! Vui lên đi nào! - Hờ hờ. Vui quá Tú nhỉ? Lại còn em gái nữa chứ! Gia đình hạnh phúc ha!

- Tại sao lại là “không”? - Giọng Nhi khô khốc.

- Em còn nhỏ lắm. Em không hiểu đâu.

- Nhưng mà Tú có thích em! – Nhi ngẩng mặt lên, trừng mắt nhìn Tú.

- Điều gì khiến em khẳng định như vậy? – Tú dần lấy lại bình tĩnh, nói năng lưu loát và uyên thâm như mọi ngày.

- Em cảm nhận được nó. Nó không chỉ đơn thuần là tình cảm dành cho một cô em gái.

- Có sao? Tú không nghĩ vậy.

- Tú nói dối!

- Nghĩ sao thì tùy em thôi. – Tú nằm xuống và đắp mền. Tú không muốn chuyện này kéo dài thêm nữa. Tú đang muốn trốn tránh nó.

- Em sẽ chứng minh được rằng Tú nói dối. Lúc đấy Tú đừng hòng mà thoát với em! – Nhi kéo mền xuống, chỉ mặt Tú và nói bằng một giọng rắn đẽ.

- Thoải mái. Tại có xạo đâu mà chứng minh. – Diễn kinh thiệt!

- Ừ... Tú chờ đấy. Rồi một ngày Tú sẽ phải đường đường chính chính làm người yêu của em!

- Tốt nhất là nên buông tay đi. Không có vụ đó đâu.

- Ok. Chờ đi. Giờ em ngủ.

- Ồ! Ngủ ngon.

- Ngủ ngon CHỊ GÁI.

- ...

Đêm đó Nhi ôm chặt Tú như thể sợ là một giây là “bà chị” này sẽ biến mất. Tú không ngủ được. Không phải là vì cái ôm kia mà là vì những câu nói của Nhi lúc này. Chẳng phải gạt đầu đồng ý một cái là mọi chuyện sẽ được giải quyết xong xuôi sao? Tú vẫn không làm được. Tú không thể để cô gái nhỏ này bị miệng lưỡi người đời ngoài kia làm tổn thương.

Tú mừng vì tâm trạng của Nhi không tệ như Tú nghĩ. Nhưng Tú lại bồn chồn không biết ngày mai rồi sẽ ra sao? Tú sẽ phải làm gì tiếp theo đây? Phải làm sao để vừa làm dập tắt sự quyết tâm của Nhi mà vừa có thể dung hoà mối quan hệ “chị - em” này đây? Là do mọi chuyện phức tạp hay là do Tú tự làm phức tạp hoá nó lên đây?

Tú cũng chẳng biết nữa.

~ Hết chap 19 ~

Note: Hellooo! 19 chap và mọi chuyện vẫn chưa đâu vào đâu cả =)) Đừng chửi rửa đánh đập mình nha mấy bạn =))

Như thế này chẳng hạn =))) Mình cũng không muốn vậy đâu. Tại Tú hết đó =)) *đỗ thừa*

Không sao! Không sao hết! Vì dù có một Tú suy nghĩ theo lối an toàn nhưng vẫn luôn có một Nhi ưa mạo hiểm nhé! Hãy đón xem Nhi làm gì để chứng minh Tú nói dối nha :3

Cảm ơn bạn Nhã đã đưa ra ý tưởng “thuyết âm mưu” cho chap này :*

See ya!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đom Đóm Hay Thiêu Thân?

Bắt đầu một ngày mới.

”Tú...” – Tỉnh mở cửa phòng thì Tú khựng lại rồi quay về phía giường. À thì ra con bé kia nó đang bị mớ. Tú lắc đầu ngao ngán. Đầu cứng như đá thế kia thì làm sao dụ nó rút lui được đây?

Chung một nhà, cách mặt nhau thì kỳ nên cách đó đã bị Tú loại ngay từ vòng giữ xe. Có lẽ trở về chế độ lạnh như băng Bắc Cực là kế sách tuyệt hảo nhất rồi. Phải không nhỉ? Mà thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi. Đối với Tú công việc vẫn là trên hết. Chưa xong việc thì Tú có ăn tổ yến cũng thấy vị như bún tàu.

Bằng khả năng thu vén tài tình của mình thì Tú đã hoàn tất mọi việc trong buổi sáng. Superman chưa? Nhưng super tới cỡ nào thì cũng phải về nhà đối mặt với Nhi. Vẫn chưa tìm ra cách nào phù hợp để trị con bé này cả. Thôi thì cái gì tới thì cứ tới.

”Cạch!” – Cánh cửa căn hộ được mở ra. Điều đầu tiên đập vào mắt Tú là bóng dáng thấp thoáng của Nhi trong gian bếp. Trời ạ! Lại tính phá phách gì nữa đây?

- Tú! Về rồi hả? Em chờ Tú này giờ. – Biết đi làm còn chờ? Chuyện gì đây...

- Làm gì đấy? – Là Tú đang lo cho cái nhà bếp của mình thôi mà.

- À... Em sắp xếp lại đồ đạc một tí ý mà.

Sắp xếp? Đồ đạc? “Một tí”? Thôi chết rồi! Chết yêu rồi! Tú lao thẳng vào bếp mà không màng tới cời giày. Căn hộ hoàn hảo mà Tú cất công sắp đặt sẽ biến thành cái gì đây trời?

Lạ thay, Tú không kêu la phản ứng thái hoá như dự định, chỉ lặng im rồi nhủ cặp chân mày lại. “Trả lại cho Tú hết rồi đấy nhá!” – Nhi lên tiếng. Cô đã mua lại đồ ăn thức uống cho Tú. Nhưng thật sự là không có vụ “trả hết” đâu. Một nửa vẫn là địa bàn của cô mà! Nhưng dù gì có vẫn hơn không.

- Cảm ơn. – Tú vẫn hơi hoang mang. Sao hôm nay tự dưng lại tốt đột xuất đến thế?

- Là em sai trước mà. Hìhì. – Á trời? Nhận mình sai luôn! Ngày gì hú hồn chim én quá vậy?

- Biết thì tốt. – Tú nói rồi quay ra cời giày.

- À Tú này?

- Sao?

- Trưa nay Tú muốn ăn gì?

- Hà? – Tú có nghe nhầm không? Bình thường toàn đòi ăn mà! Câu này đáng nhẽ phải là Tú hỏi mới đúng chứ?

- Trưa nay Tú muốn ăn gì? – Nhi lặp lại.

- ...

- Lúc nào mình cũng ăn món mà em chọn rồi. Giờ phải cho Tú chọn bù chứ. – Cô tiếp lời.

- ... Vậy thì... lẩu cá hồi. – Bắt đầu lạ quá lạ rồi nha. Oái oăm quá oái oăm rồi nha.
- Ủ! Thế thì mình đi ăn lẩu.
- Ở đâu?
- Ồ... Sao em biết? Tú phải dẫn em đi chứ!
- Ủ nhỉ? – Bị dẫn rồi! Quá dân vì biểu hiện hôm nay của Nhi.

Nhưng ai cho đi ăn lẩu mà đi? Điện thoại reo lên. Công việc lại lôi kéo Tú nữa rồi.

- Tú nghe nè.
- Tú đã viết bài mới chưa? – Giọng hỏi hả như vậy thì chắc chắn là của Gia Hân rồi.
- Chưa. Từ từ chứ Hân.
- À. Vậy thì tốt quá.
- Tốt?
- Đừng viết vội nha. Hân nghĩ lần này nên hát RnB.
- Ủ. Vậy cũng được.
- RnB có rap thì càng tốt. Ok không?
- À! – Tú chợt nhớ ra. – Đang có sẵn hai bản RnB nè. Mà không có rap.
- Vậy gửi mail cho Hân đi. Có gì 30 phút sau Hân liên lạc lại.
- Ok. Bye.

Rồi Tú vào phòng gửi mail và ngồi nhìn điện thoại suốt nửa tiếng đồng hồ mặc kệ cho cái bụng của Nhi kêu lên ùng ục.

- Mình đi ăn được chưa Tú? - Nhi đói tới méo xeo mặt.
- Chờ xúu nữa nha.
- Vâng ạ...

Vừa lúc đó màn hình điện thoại Tú cũng sáng lên.

- Tự ăn nha. Tú bận rồi. – Đọc được tin nhắn của Hân thì Tú vội vã đứng dậy bước ra ngoài.
- Ồ... Tú đi đâu đấy? – Nhi chưng hửng.
- Bàn công việc. Vậy nha. Bye. – Tú khoác cái áo da cũ trên móc vào rồi đóng sầm cửa. Một lần nữa, Tú lại biến đi mất hút.

Nhi man mác buồn. Tốt với Tú không được đáp trả mà còn bị bỏ rơi nữa. Đúng là làm người tốt không ổn tí nào mà! Cứ khi nào tốt với lão một hôm là bị lão lên mặt lại liền thôi! Có phước không biết hưởng. Thử ôn dịch hạch. Mà giờ có rửa bao nhiêu lần cũng không nghe được. Bên cô chỉ còn bé Gà và tô mì gói mới đổ nước sôi còn chưa chín.

Cùng lúc đó, tại một nhà hàng sang trọng.

- Rồi, chuyện gì quan trọng nói đi nào. – Tú lên tiếng trước.
- Hân chọn bài này. - Cô giờ điện thoại lên trước mặt Tú.
- Chà, nay chọn nhanh vậy.
- Háo hức lắm rồi! Mà chắc đến lúc Tú trả nợ cho Hân rồi đó.
- Ok! Muốn Tú làm gì nào?
- Hân muốn Tú hợp tác với Hân trong dự án này.

- ??? – Chẳng phải hai người đã đang hợp tác rồi còn gì?

- Với vai trò một ca sĩ.

Con dao đang lướt trên miếng gan ngừng dừng lại. Cái miệng đang nhai nhóp nhép của Tú cũng dừng lại. Không khí im lặng đang bao trùm nơi đây.

- Hân biết là Tú thích “ở ẩn”. – Hân rành ông quá mà. – Nhưng thử một lần xem sao?

- Um.. Tú nghĩ không nên xài phép thử như vậy. – An toàn. Tú lúc nào cũng khép kín như thế.

- Một lần thôi cũng không được sao?

- Um..

- Thôi! Nếu không tiện thì bỏ qua đi. Hân không ép Tú đâu. – Cô cũng không đành thấy Tú khó xử.

- À... ừ...

Mặc dù chưa từng nói ra nhưng được song ca với Tú là ước mơ bấy lâu nay của Gia Hân. Cô luôn muốn Tú là người đứng chung trong ánh hào quang với mình chứ không phải là người lặng lẽ đằng sau thành công của cô. Nhân dịp có món nợ chưa đòi, Hân liều một phen nêu ra ý tưởng điên dại của mình. Nhưng với cách trả lời của Tú cũng đã đủ cho cô biết rằng ước mơ đó mãi sẽ không thành hiện thực.

Về phần Tú. Là người đam mê nghệ thuật, có chất giọng trầm ấm truyền cảm trời phú, có thừa khả năng để thăng tiến, ắt hẳn cũng sẽ có đôi lần ý nghĩ cầm mic đứng trên sân khấu hát vút qua đầu Tú. Nhưng chưa bao giờ Tú để ý nghĩ đó phát triển hơn cả. Tú không muốn chuốc nhiều phiền phức vào thân. Được vài ba người biết đến, có cả fanpage là đủ rồi. Tú không muốn nó lấn sâu hơn vào đời tư của mình. Nhưng hôm nay được Hân hỏi đến như thế hạt mầm được gieo xuống đất. Bao đam mê của Tú như trời dậy sau cơn ngủ say.

7 giờ tối.

”Ăn đi.” – Nhi giăng hộp cơm cái phịch lên cây dương cầm. Từ lúc về tới giờ Tú không nói không rằng với cô một câu nào mà cứ lằm lằm lì lì đi vào phòng cách âm rồi ôm lấy cây đàn suốt buổi. Người gì đâu kỳ dị hết chỗ nói. Miệng phát triển bình thường mà cứ tưởng như bị câm. Làm như sợ cất giọng lên là vi khuẩn bay hết vào mồm rồi lăn đùng ra chết ngay lập tức không bằng.

- Nhi! – Tính quay lưng ra ngoài cho khỏi chướng mắt, ai ngờ lại bị gọi tên.

- Gì đấy? – Nhi kênh mặt lên hỏi.

- Nếu bây giờ Tú trở thành ca sĩ thì sao?

Cơ mặt Nhi giãn ra. Tính già bộ căng căng ngẫu ngẫu mà ai ngờ câu hỏi của Tú nghe cũng hấp dẫn đó. Thôi đành ngồi xuống kể bên tám chuyện vậy.

- Chuyện này mới à nhá! Tưởng không muốn dính thị phi chứ?

- Ừ.

- Thế sao còn hỏi?

- Hôm nay Tú đi bàn công việc với một người. Người đó nói muốn Tú góp giọng trong single mới của người ta. Nghe hỏi tự nhiên cũng muốn đi hát. – Trời ơi, nay có người biết tâm sự luôn kia!

- Chị Gia Hân á? - Cô không cố tình nghe lén, nhưng cả buổi trưa Tú đã nháo nhào lên vì vụ này rồi.

- Ừ.

- Thế thì cứ hát đi! Ngại gì nữa? Hai người hợp tác cũng đã lâu rồi mà?

- Nhưng mà...

- Ui sợ gì! Chị Gia Hân hát hay mà, Tú có lỡ hát dở cũng không ai để ý đâu.

- Cái... - Ăn ở sao để bị con nít con nôi nó sỉ dờ tợn vậy hả Tú?

- Hahaha. Đùa tẹo thôi làm gì nóng thế? Mà trả lời em cái này đi.

- Ừ.

- Tú có đam mê nghệ thuật không?

- Hối có thừa không vậy? – Tú trề môi.
- Cứ trả lời đi. – Nhi nhăn nhó.
- Ừ có.
- Tú có thích được ca hát không?
- Ừ thì... Cũng có.
- Thế thì cứ hát thôi!
- Nhưng mà...
- Nhưng nhĩ gì nữa? Thích thì cứ hát thôi. Đã già đâu mà sao cứ sợ này sợ kia hoài thế? Chẳng lẽ vì một chút sợ sệt mà dẹp luôn cả đam mê à? Thử một lần có chết ai đâu?
- ...
- Đừng sống quá lý trí nữa. Hãy thử một lần đi theo tiếng nói của lòng mình xem. Nó sẽ dễ dàng hơn là Tú nghĩ đấy!
- Ừ... Chắc là Tú nên suy nghĩ lại.
- Tốt đấy. Mà dù Tú quyết định sao thì em vẫn sẽ luôn ủng hộ Tú! Thôi ăn cơm đi. Em ra ngoài xem tivi đây.
- Nhi!
- Vâng ạ?
- Cảm ơn em.
- Hìhì. Fighting! – Cô nói rồi giờ nắm tay cao lên trước mặt. Kèm theo đó là một nụ cười đậm chất cổ động viên.

9 giờ 30 phút.

Đang trên xế hộp riêng từ show diễn về nhà thì Hân nhận được một cuộc gọi.

- Alô? Có chuyện gì đó Tú?
- Bài hát sẽ có một chút thay đổi.
- Hả? Thay đổi gì vậy? – Hân lo lắng.
- Tú mới viết bổ sung thêm phần rap.
- Ồ... - Hân thờ phào nhẹ nhõm. Làm tưởng chuyện gì nghiêm trọng lắm chứ! – Mà tính cho ai rap đây? K.T à?
- Không.
- Chứ ai?
- Lee.
- Lee? Lee nào? – Từ lúc vào nghề đến giờ Hân chưa nghe danh của rapper nào tên Lee cả!
- Tú Lee.
- Hả?
- Tú sẽ rap và hát chung phần điệp khúc với Hân.
- Thiệt hả?
- Ừ. Mai rảnh thì tới studio rồi mình bàn thêm.
- Ok. Hẹn Tú ngày mai.
- Ok. Bye Hân.

- Bye Tú!

Hân thật không thể tin được vào những gì mình vừa nghe nữa. Lần đầu trong nhiều năm làm việc chung, người kiên quyết như Tú cũng đã có một lần thay đổi quyết định của mình. Cô không biết điều gì đã làm Tú suy nghĩ lại, nhưng cô không quan tâm đâu. Chủ yếu là bây giờ, trong một mùa hè rực rỡ, Tú đã nhận lời sánh vai hát cùng cô. Đây có lẽ sẽ là dự án tuyệt vời nhất mà Hân thực hiện trong suốt những năm đi ca hát của cô. Đợi ông trời!

Ba ngày sau.

Sau cuộc bàn bạc ở studio, hôm nay là ngày dự án chính thức đi vào khuôn khổ. Quay cuồng cùng âm nhạc làm Tú quên hết mọi thứ rắc rối, phiền muộn ở ngoài kia. Tú quên bèn luôn chuyện phải suy nghĩ làm sao cho con heo Nhi nó ngưng moi móc đào bới để “chứng minh Tú nói dối” nữa luôn rồi. Cứ vậy mà nói chuyện với nhau bình thường thôi.

- Hôm nay thu âm, em có muốn tới nghe không? – Tú ngỏ lời.

- Được đến nghe á? – Nhi đang ngồi dựa dẫm một mồi vào chiếc sofa thì bật dậy.

- Ừ. Mau đi thay đồ đi.

- Áaaaa! Chờ em một tí nhá! – Cô nhảy cẫng lên. Vừa được đi xem “bạn ấy” hát vừa được gặp chị Gia Hân mà cô thần tượng bấy lâu thì còn gì tuyệt vời hơn nữa! Cái lần gặp chị ở nhà hàng là cô đã phát cuồng muốn bay lại xin chữ ký các kiểu rồi.

6 giờ tối.

Tú và Nhi có mặt tại Lee Studio. Biết con heo này thế nào cũng sẽ mè nheo khi không được cho ăn đúng giờ, Tú đã chuẩn bị sẵn một cái sandwich để có gì cho nó ngồi gặm nhấm trong khi Tú và Hân làm việc.

Vừa nhắc thì Hân đã đến. Kế cạnh bên Hân là một nữ trợ lý. Dù là một ngôi sao hạng nhất nhưng Hân đối xử với người trợ lý rất tốt, thân thiết là đằng khác. Không giống như tên đàn bà Đình Duy lúc trước. Thấy vậy, sự ngưỡng mộ của Nhi dành cho Gia Hân càng tăng lên gấp bội lần.

- Hi Tú! Hi Khang! – Hân niềm nở.

- Hi chị! - Khang cũng vui vẻ chào.

- Ok! Đồng đủ rồi. Bắt tay vào làm việc thôi. – Lúc nào cũng công việc trước. Haiss...

- Chào chị Gia Hân! – Ôi mẹ ôi! Fan cuồng ập đến phòng thu rồi kia! Đã vậy còn cười nhăn răng híp cả mắt.

- À... Quên giới thiệu. Đây là Hạ Nhi.

- Chào Nhi! – Hân vui vẻ mặc dù không biết con nhỏ này từ đâu chui ra.

- Em là trợ lý mới của Tú. – Mặt Nhi tỉnh bơ.

- Hà? – Tú đực mặt ra. Đâu ra cái vụ nhận vợ như vậy hả trời?

- Ừ... Rất hân hạnh được làm quen với em. – Hân có đôi chút khó hiểu. Người như Tú cũng cần trợ lý nữa sao? Mà dù sao cũng không phải chuyện của cô.

- Thôi mình bắt đầu nè! – Khang lên tiếng. Cậu cũng không hiểu sự mẩu của mình đang nói cái gì nữa.

- Ok! Go go! – Hôm nay trông Tú có vẻ hào hứng không kém gì Hân đâu.

Sau bao nhiêu lần thân cò lắt léo làm cu li chạy vặt cho Tú, hôm nay Khang mới được vươn lên giai cấp mới. Sau khi cân nhắc, Tú sẽ cho Khang làm kỹ thuật viên phòng thu kiểm sản xuất âm nhạc cho dự án này dưới sự hỗ trợ của Tú. Tức là Khang sẽ trực tiếp setup phòng thu, vận hành các thiết bị thu âm và thêm hiệu ứng, thu âm từng phần hát của Tú và Hân rồi mix các đoạn lại. Ngoài ra Khang còn phải chuyển các đoạn thu âm về dạng kỹ thuật số để có thể chỉnh sửa trên máy tính, tạo ra thành phẩm cuối cùng. Phải nói đây là một công việc yêu cầu người nắm vững cách sử dụng các phần mềm thu âm và có kỹ năng chỉnh sửa cũng như kỹ năng nghe tốt.

Buổi thu được bắt đầu với phần của Hân trước. Ca khúc này được Tú đặt tên là “Người luôn bên anh”. Hôm đó, Hân chọn bài hát này cũng bởi lẽ nó có một phần giống cô. Ừ, thì lúc nào Tú cần Hân cũng có thể là người luôn bên Tú. Nhưng bị một cái Tú có bao giờ cần cô đâu! Thế mới đau...

Là một ca sĩ chuyên nghiệp, Hân dễ dàng hoàn thành những đoạn thu của mình một cách nhanh gọn lẹ. Tất nhiên là Tú rất hài lòng rồi. Còn vỗ tay khen tấu tấc nữa.

Ở trong xó kia có một con ngốc đang ngồi ngẩn ngơ. Con bé ấy chưa bao giờ thấy Tú làm vậy với nó bao giờ. Có lẽ trước giờ, nó chưa hề làm Tú hài lòng. Nó tự nhủ rằng mình toàn gây phiền phức cho Tú mà thôi.

Bây giờ là tới phần thu của Tú. Đoạn rap này đã làm tăng thêm sự bất tài cho bài hát nhưng thật sự là nó không ăn nhập với tâm tư của Hân cho lắm. Mà Hân không quan tâm, vì nó là “đứa con chung” của cô và Tú. Dù nó có tròn méo ra sao thì cô cũng không hề có một tí phản nản về nó.

Mà nói nó không ăn nhập với tâm tư của Hân cũng đúng thôi. Cái đoạn này lúc lão Tú viết toàn nghĩ về con heo Nhi của lão cơ mà! Tú có biết Hân là ai đâu nào?

Sau một hồi “feel the beat” nhắm mắt nhắm mũi tay chân quơ quàng giật giật chỉ tro tựa lưạ hạt đưạ thì ông nhà chúng ta cũng hoàn thành tốt đoạn thu. Mới lần đầu tập tành làm ca sĩ mà không cần thu đi thu lại nhiều lần thì chắc chắn rằng lão phải vênh mặt lên tự tin hết cỡ rồi.

Phần cuối của buổi thu ngày hôm nay: điệp khúc. Người trầm ầm lắng đọng, người cao vút ngân nga nhưng vẫn hoà quyện vào nhau. Họ hát một cách tự nhiên, họ nhún nhảy theo điệu nhạc mà không có một chút gò bó cảm xúc cũng như cơ thể. Bảo đảm sự kết hợp của Tú và Hân sẽ là sức công phá chà bá của mảng âm nhạc trong mùa hè nóng nực này.

”Woohooooo!” – Khang hò hét vỗ tay um cù tới khi giọng của Tú và Hân đã lắng xuống. Thế là họ đã cùng nhau hoàn tất buổi thu ngày hôm nay. Hân mừng rỡ ôm chầm lấy Tú như một lời cảm ơn, Tú cũng quàng tay qua ôm lấy cô.

Ở đâu đó trong một góc, có người đã chứng kiến hết mọi cử chỉ hành động của họ. Nhưng người đó không có phản ứng gì, chỉ vỗ tay hùa theo Khang và nữ trợ lý của Hân.

”A...” – Tú nhăn mặt và ôm lấy bụng mình. Nhi, Khang và cô trợ lý của Hân cùng đứng phắc dậy.

- Tú! Sao vậy? – Hân một tay đỡ ngang eo một tay vịn lấy vai Tú.

- A... - Con đau càng ngày quặn lên khiến chân Tú lúng búng, miệng không nói nổi. Mọi người đã tiến lại gần để xem Tú.

- Sao vậy? Đau bao tử hả? – Hân vừa hỏi vừa lay lay người Tú. Tú đau đến nhắm tít cả mắt nhưng cũng ráng gật đầu một cái.

- Để con ra lấy thuốc. – Khang vội vã chạy tốt ra ngoài.

Lúc này Tú đã ngồi bệt xuống sàn. Mấy hôm nay lão ăn uống giờ giấc thất thường lại còn ăn vội ăn vàng nên bệnh đau dạ dày bị tái phát. Cũng là do đồ công đồ sức vào dự án này quá nhiều đó thôi. Cảnh này Hân đã thấy đôi lần rồi nên cũng không lạ lắm gì mấy, rất bình tĩnh giải quyết. Chỉ có Nhi là lần đầu thấy Tú như vậy. Cũng đúng thôi, đi với Nhi toàn là ăn với ăn thì có bao giờ thấy được? Hèn gì có những lúc thấy Tú ngon miệng mà vẫn không dám ăn nhiều. Cứ tưởng ông theo chế độ giảm cân diet này nọ, ai ngờ là sợ ăn no quá rồi đâm ra bị đau.

Thuốc được Khang nhanh chóng đem vào. Sau đó Tú được diu ra ngoài để ăn một cái bánh bao lót dạ. Hân thì ngồi kế bên liên tục lau lau chặm chặm mồ hôi cho Tú. Tú không nhăn nhó nữa, bù lại còn cười nói rất vui vẻ.

Ừ thì hôm nay Nhi thua. Thua cái cách mà Hân làm cho Tú ưu ái tán dương mình, thua cái cách mà Hân chăm sóc tận tình cho Tú, thua cái ôm thắm thiết mà Hân trao tặng Tú, thua nụ cười ngọt lịm mà Hân nhận được của Tú.

Có lẽ, Nhi đang thua mất luôn cả Tú.

Hôm nay đường về lạnh tanh. Chẳng phải vì Nhi không mặc áo khoác của Tú, chẳng phải vì người đằng sau không ôm lấy người đằng trước, cũng chẳng phải vì hai người họ không ai lên tiếng. Đơn giản chỉ vì trong lòng Nhi không cảm thấy ấm áp, còn Tú thì lại không mang một hơi ấm nào đến đây.

Một tuần trôi qua.

Dạo này Tú không có mặt ở nhà nhiều. Nhi có nhắn vài tin cho Tú nhắc ăn uống đầy đủ đúng giờ nhưng toàn nhận lại những câu trả lời qua loa, thậm chí là không có lời hồi đáp. Tú đang tất bật cùng Khang và Hân để chỉnh sửa bản thu âm. Người thì điều khiển máy, người thì hướng dẫn còn người thì góp ý. Họ đang đi tới những bước cuối cùng để có được bản thu hoàn chỉnh.

”Xong! Xong rồi! Xong rồi sự phụ oi!” – Khang vừa đưng đưạ tay Tú vừa nhảy dựng lên. Sau bao lâu học nghề cuối cùng cậu cũng đã được góp phần vào một dự án lớn. Rồi khi bài này ra mắt cả MV, cuối video sẽ là tên của cậu được đặt dưới dòng chữ “Music Producer”. Cậu không thể chờ nổi cái ngày đó được nữa rồi.

- Chúc mừng em, nhà sản xuất trẻ! – Hân nói.

- Cảm ơn, cảm ơn chị! – Khang vui tới nổi tay run lấy bầy.

- Sự phụ bỏ đâu rồi hả? - Tú chống nạnh.

- Đâu! Đâu dám bỏ. Người ta đang mừng mà! Đừng có bắt bẻ được không?

- Rồi rồi. – Tú cười. Lão cũng mừng cho cậu học trò này lắm. Lâu lâu lão toét nhưng vẫn là gà cưng của lão mà!

- Bản thu vậy là xong rồi. Hân về lo phần bìa single cái nha. - Cô bắt đầu thu gom đồ đạc.

- Trời! Chưa xong nữa hả?

- Ủ. Mấy nay nhà anh design có tang nên không đi làm.
- Ủ. Vậy thôi Hân về sớm đi. Bye.
- Ủ. Bye Tú, bye Khang.
- Bye bye chị Hân! – Khang vẫy tay chào kịch liệt. Dù rất đuối nhưng sự vui mừng của cậu đã lấn át tất cả.

Khang soạn đồ rồi xách balô đi về. Dù đang trong giờ làm nhưng cậu biết sự phụ không chấp nhất mình đâu. Cậu sẽ về nhà khoe thành tích với ba mẹ rồi đánh một giấc tới tận trưa mai luôn.

- Sự phụ con về nhe.
- Ủ bye con. – Thấy chưa? Nói đâu có sai.
- Bye Khang! – Thanh lên tiếng. Vì dự án này mà Thanh cũng bị bỏ bê không kém gì Nhi.
- Ồ. Bye!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hoá Ra Em Vẫn Ở Đây

Trong chuyện tình cảm, không phân biệt ai đến trước hay đến sau. Chỉ cần không nhận được yêu thương, người đó sẽ tự khắc trở thành người thứ ba. Và chắc là Tú cũng biết được điều đó nên đã rút lui khỏi cuộc chơi này. Giờ điều Tú cần làm là tạo nên một mặt nạ hoàn hảo để che dấu cảm xúc của mình và bên Nhi với danh nghĩa một người “chị”. Ủ, khó. Nhưng sẽ cố gắng lắm. Tú chẳng muốn chen chân vào rồi làm khổ ai đâu. Bản thân mình khổ là đủ rồi.

Vẫn độc thân như mọi ngày, nhưng bây giờ hết vui tính nổi rồi. Nhìn chiếc dép còn có đôi có cặp cũng khiến Tú phát quạu quọ lên. Chẳng lẽ giờ như mấy con cún đi cắn xé đôi dép ra sao?

Ngó qua căn hộ đối diện thì có đôi vợ chồng mới chuyển tới, tình tình tứ tứ cười nói các kiểu. Chẳng lẽ giờ đám bang nhào vô nói: “Ê! Có gì thì đóng cửa tắt đèn rồi thủ thủ với nhau. Có cần hành hạ tôi đến vậy không?”.

- Sự phụ!
- Sao đấy?
- Con..
- Chuyện gì thì nói đi?
- Con và Thanh đang quen nhau. Sự phụ chúc phúc cho tụi con đi!
- ...

À rồi... Đến cả thằng đệ từ ruột cũng phản luôn thầy nó. Chúng nó sẽ cùng nhau biến cái studio này thành cái trại tình thương cho coi. Riết rồi nơi của mình cũng không muốn lui tới.

Tối rảnh rang ra công viên chạy bộ mấy vòng chơi ông trời cũng không tha. Đến trẻ nhỏ lóc nhóc còn tựa vai tựa đầu âu yếm nhau. Bà mẹ nó! Lại còn đút kẹo cho nhau ăn nữa kia! Bộ cụt tay cụt chân hay sao hả? Ôi quỷ thần ơi sao tụi nó lại dất nhau chui vào lùm thế kia? Tú rùng mình rồi bỏ chạy một mạch thẳng về nhà luôn.

”Cạch!” – Tiếng cửa vang lên. Nhi đã ở đó. Đứng như cô từng nói, buổi phỏng vấn diễn ra rất tốt. Cô nhận được công việc ở một nhà hàng tiệc buffet gần khu trung tâm thành phố. Và hiển nhiên chức vụ tài xế kiêm thổ địa của Tú được chuyển nhượng qua cho gã Tuấn. Còn Tú bây giờ hả? Chắc gặp Nhi mỗi ngày được dăm ba tiếng, nói dăm ba câu rồi lại mạnh ai nấy ngủ.

Không biết có phải Tú tu cả mười kiếp rồi hay không mà có phước tới nỗi “được” Nhi mời đi ăn tối chung với cô và Tuấn. Điểm phúc. Quả là điểm phúc mà!

- Nhi này? – Vâng! Suốt buổi gã nói chuyện như Tú đang dùng thuật ẩn thân nên tạm không thấy đâu vậy.

- Sao anh? – Lại còn xưng anh này anh nọ ngọt sớt nữa chứ! Hừ...

- Hôm nay ở chỗ anh làm vui lắm. Có... blah blah blah... bloh bloh bloh... bleh bleh bleh... – Nói chung Tú coi lời của gã như chó sủa bên tai vậy. Gâu gâu!

- Hahahaha. – Nhi cười giòn tan.

Ồ! Hahaha. Mắc cười quá làng xóm ơi! Tú thật sự không hiểu nổi cái câu chuyện nhạt nhẽo đó có gì đáng cười nữa? Hay tại do nhìn thấy Nhi với Tuấn hà hê vậy làm Tú không cười nổi nữa rồi? Rõ ràng cả cái thế giới này đang chống lại Tú mà!

Nói nghe nhọ nhọ vậy thôi, chứ thật sự trong tình cảnh của Tú thì nó nhói lắm. Cả tuần nay Tú đã định công không đi làm rồi. Cả dự án chung với Hân mà Tú còn không thêm màng tới. Nhi không quan tâm đến lão nữa thì hà cớ gì lão lại quan tâm đến cái thứ mà cô đã ủng hộ, đã đặt nền móng cho lão? Một người ham mê công việc như Tú cũng phải ngả mũ chịu thua trước chuyện tình cảm rồi.

Nói đến single “Người luôn bên anh“. Ngày đầu tiên ra mắt online thì đã nhận được rất nhiều phản hồi tốt từ cư dân mạng. Cái tên Tú Lee cũng được mọi người lòng sục nhiều hơn hẳn. Sau thời gian dài biết Tú với vai trò một nhà sản xuất cũng như nhạc sĩ, cuối cùng những fan trung thành từ trước tới giờ của Tú cũng đã được thấy một “ca sĩ Tú Lee“. Phải nói là họ bán loạn hết cả lên. Còn fan của Gia Hân cũng không kém cạnh. Liên tục replay và share bài hát đến điên cuồng. Những nhóm người đó đã góp phần đưa bài hát vào top 1 trên bảng xếp hạng của trang nghe nhạc hàng đầu Việt Nam chỉ vồn vện trong vòng một tuần. “Người luôn bên anh” rõ ràng đã trở thành một hit siêu hot trong thời gian hiện tại rồi.

Trong khi Khang, Hân và những người bạn gần xa liên tục PR cho bài hát trên mạng xã hội thì Tú lại lạng thính. Tú như mất hút khỏi dự án này vậy.

- Alô?

- Sao Tú bỏ bê “con” nó quá vậy nè? Không quảng bá gì hết! – Hân điện thoại trách.

- Hân làm là được rồi.

- Nói vậy mà nghe được hả trời? Mau lên fanpage đi! Im re cả tuần rồi!

- Ừ.

- Thôi Hân bận rồi. Cúp đây. Nhớ lên page post bài đi đó nha.

8 giờ tối.

Đi show về mà thấy Tú vẫn chẳng có động tĩnh gì gọi là quan tâm tới “đứa con chung” này, Hân bắt đầu cáu rồi nha. Nguyên buổi rảnh không biết làm cái gì mà không chịu bỏ ra mấy phút post bài được nữa. Sẵn đang trên xe, Hân kêu tài xế chạy thẳng qua nhà Tú luôn.

Khu chung cư cao cấp Thảo Điền, tầng 14.

Điện thoại reo lên. Tú lười nhác tới nỗi không muốn nhấc máy. Nhưng bị cái nó cứ rung hoài, bực hết cả mình. Tú nghĩ ai đó đang cần mình gấp nên cũng lết người cầm điện thoại lên.

- Alô...?

- Hân đang ở dưới nhà Tú. - Cô vào thẳng vấn đề, không chút vòng vo.

- Há? Sao giờ này lại ở đây?

- Có chuyện cần nói. Xuống đây gặp một chút được không?

- À... ừ... Chờ Tú xíu.

Đây là lần đầu tiên Hân đường đột đến nhà Tú. Cũng vì đây là lần đầu tiên Hân thấy Tú hờ hững với công việc như vậy. Cô nghĩ Tú đang không ổn.

- Đây! Có chuyện gì vậy? – Tú ôm đầu gối thở hân hân.

- Tú đang làm cái gì vậy?

- Há?

- Cả tuần nay, Tú làm cái gì vậy?

- ...Nghỉ ngơi?

- Nghỉ ngơi? Tú đang giỡn chắc?

- Có ảnh hưởng đến ai sao? – Lại đây... Lâu rồi Tú mới thấy Hân ăn nói khó nghe vậy đây...
- Trước giờ Hân không muốn xen vào chuyện riêng của ai đâu. Nhưng thật sự là nó đang ảnh hưởng đến chuyện chung đó!
- Ý Hân là sao?
- Có chuyện gì thì nói ra cho nhẹ lòng. Nếu không muốn thì giấu nhẹm nó luôn đi. Đừng để nó tác động tới công việc nữa. Trước giờ Hân chưa từng thấy Tú lơ đãng trong công việc như bây giờ cả.
- ...
- Hân không có ý phản nản. Nhưng dưới cương vị là một đối tác, Hân thật sự thất vọng về Tú.
- ... - Cái gì đây trời? Tự nhiên lại nhà người ta rồi nói một tràn thế này? Lại còn thất vọng gì nữa chứ...
- Có gì không ổn hay cần giúp đỡ thì nói Hân. Hân luôn sẵn lòng giúp Tú mà!
- ...
- Chứ đừng như vậy nữa... Có được không?
- ...
- Hân... lo.
- ...
- Thôi Hân về đây. Chủ tài xế đang chờ. – Hân nói rồi quay lưng bước đi.
- Hân! – Cô khựng lại. – Cảm ơn.

Hân nhếch môi cười rồi mở cửa xe ra. Có vẻ hôm nay cô đã bộc lộ hơi nhiều. Cô tự nhắc bản thân rằng sau này phải kiểm soát cảm xúc tốt hơn. Nhưng cũng là do lo cho Tú thật mà! Con người sắt đá kia có bao giờ hiểu được lòng cô?

Tú không lên nhà. Cứ thế rảo bước đi không cần xác định phương hướng. Hân nói đúng. Công việc đã bị bỏ lơ cả tuần nay. Nhưng thật sự là Tú không có tâm trạng để thực hiện tốt bất cứ thứ gì nữa. Tú lại nhớ Nhi rồi. Còn Nhi bây giờ hả? Như một viên đá quý cực phẩm được lộng kính. Có thể ngắm nhìn bất kỳ lúc nào nhưng mãi mãi không thể chạm vào được. Tú khẽ cười đều lên chính bản thân mình. Quả là thứ ngu xuẩn.

- Tú! Đi đâu đó? – Nghe tiếng gọi thì Tú ngẩng đầu lên. Đó là một khuôn mặt quen thuộc.
- Tám?
- Mặt mũi làm gì chằm dằm vậy? Lại đây Tám biểu coi.

Chẳng biết cái ma xui quỷ khiến gì mà Tú đi một đoạn dài tới tận gần nhà đi Tám. Di đang ra ngoài cửa hàng tiện lợi 24 giờ để mua một ít đồ. Thế là hai di cháu dắt nhau đi qua những con phố.

- Mày với con bé Nhi gì đó sao rồi hả con? - Di Tám mở lời trước.
- Sao là sao hả di? – Tú ủ rũ.
- Tính giấu di mày tới bao giờ nữa hả? Mày thích nó rồi đúng không?
- ...
- Thôi đừng bày đặt nữa. Tám mày biết tông hết rồi!
- Dạ... Con có thích Nhi...
- Biết ngay mà! – Di Tám vỗ đùi. - Thấy cái cách mày nhìn nó là tao biết rồi.
- Bộ lờ lăm hả Tám?
- Tại di mày tính ý thôi. Mà sao? Tò tính với nhỏ chưa?
- Vẫn chưa di. – Tú đút hai tay vào túi quần.

- Trời ơi sao mày khờ quá vậy hả con? Tao thấy con bé đó tốt đó. Không lạ thằng khác nó hốt như chơi.
- Thì là bị thằng khác hốt thiệt rồi còn gì nữa...
- Á trời?! Sao vậy? Mày làm sao vậy con? – Di Tám quay qua nắm lấy hai vai Tú.
- Con tệ quá Tám ơi.
- Sao sao? Chuyện là sao kể tao nghe coi.

Tú và di Tám ngồi xuống một trạm xe buýt gần đó. Lâu lắm rồi hai người mới có dịp tâm sự với nhau.

- Uống công tao với má mày cho mày ăn học đàng hoàng mà sao giờ mày ngu quá vậy con? – Nghe kể sơ sơ quá trình từ lúc Nhi chuyển tới nhà Tú đến giờ, di bức xúc.
 - Con cũng tự thấy vậy nữa.
 - Thấy thấy cái đầu mo mày! – Di gõ một cái rồ to vào đầu Tú.
 - A!
 - Ô a cái gì? Tao đập mày thêm một cái nữa bây giờ. Dốt gì mà dốt hết chỗ nói!
 - ...
 - Mày lo mà giành lại con nhỏ đi! Còn gấp là còn cơ hội.
 - Người ta nói hết nghĩ tới con rồi thì làm sao đây hả Tám?
 - Ngu ngu ngu! Ngu nè! – Lại thêm một cái cốc nữa.
 - A!
 - Thì đi nói với nó là mày có tình cảm với nó đi. Bình thường mặt mũi bặm trợn với cấp dưới ghê gớm lắm mà giờ có mấy câu cũng không nói ra được. Hồi đó nuôi mày chi cho tốn cơm không biết nữa.
 - Để con cô tìm cách.
 - Tìm tìm tìm! Tìm cái gì nữa? Mày không rước được nó về làm dâu thì đừng có trách Tám!
 - Dạ... Mà Tám nè?
 - Vụ gì?
 - Tám... Tám không kỳ thị con hả?
- Di Tám thở dài.
- Mày nghĩ thử xem. Tại sao tao chịu cùng má mày nuôi mày từ nhỏ tới lớn, rồi lúc má mày mất tao cũng không đi lấy chồng mà ở lại với mày tới giờ, mặc kệ mày lông nhông bỏ tao hả? Mày nghĩ thử coi tại sao?
 - Tám... Tám yêu má hả?
 - Đồ điên! – “Cốc!“. Hiểu rồi há. - Yêu cái đầu mo mày. - “Cốc!“.
 - A! – Hôm nay coi bộ Tú ăn gỗ tới mức sắp thấy sao trên đầu luôn rồi. – Chứ sao? – Tú vừa hỏi vừa nhăn mặt xoa đầu.
 - Thì tại tao thương mày. Tao coi mày như ruột thịt trong nhà. Chẳng lẽ vì chuyện mày yêu ai mà tao cấm cản rồi kỳ thị mày hả? Không thương mày là tao bỏ xó luôn rồi chứ ở đó mà kỳ thị.
 - Haha. Thôi con biết Tám thương con mà. – Tú ôm lấy di.
 - Thôi thôi bỏ ra! Bày đặt ôm ôm ấp ấp nữa.
 - Haha. Lâu lâu có một lần thôi mà.
 - Mày lo bắt taxi về nhà đi. Trễ lắm rồi đó.

- Tám đuổi con đó hả?
- Ủ. - Tám phủ. - Về lẹ đi cho tao cũng về nhà ngủ nữa. Ở đây lạnh quá. Tao già cả rồi chịu không nổi.
- Haha. Vậy thôi con về nha. Có taxi bên kia rồi.
- Ủ. Mày về cẩn thận. Có gì rảnh ghé chơi. Bỏ tao hoài tao buồn đó nha.
- Rồi rồi. Con biết rồi. Bye bye Tám
- Bye bye. Nhớ đem con Nhi về cho tao đó nha. Không thì đừng nhìn mặt tao.
- Rồi rồi. Biết rồi mà.

12 giờ 30 phút.

Tú trở về căn hộ. Nhi đã ngủ say trên sofa. Tú ngó vào điện thoại. Màn hình trống trơn. Tú chợt cười cay đắng. Bình thường không thấy Tú đâu là cô đã cuống cuồng lên gọi điện muốn cháy máy rồi. Bây giờ một tin nhắn cũng không có. Di Tám nói nghe thì dễ lắm. Nhưng liệu bây giờ Nhi có còn tình cảm để quay về bên Tú không? Tú đặt mồm lê thê bước chân vào phòng rồi đánh một giấc.

Sáng hôm sau.

”Dậy rồi đó hả?” – Thấy Nhi cựa quậy, Tú từ trong bếp nói vọng ra.

- A! Tú! Sao hôm nay dậy sớm thế?
- Ủ. Có làm đồ ăn sáng nè. Mau đi rửa mặt rồi ra ăn.
- Vâng ạ!

Từ ngày Nhi có công việc cũng như có Tuấn, đây là lần đầu tiên họ ăn sáng cùng nhau. Ủ thì đồ ăn của Tú làm vẫn ngon như xưa, nhưng nó đã thiếu một chút gì đó. Phải chăng người thưởng thức không được hồ hởi như trước nữa? Đó rõ ràng là sự thất bại của một người đầu bếp rồi.

- Em đi đây. Trễ giờ rồi. – Nhi vội vã đứng dậy.
- Bye em
- Bye Tú.
- À Nhi nè? – Nghe tên mình thì cô dừng lại. Tú cũng bỏ lửng câu nói của mình.
- Gì đấy Tú?
- Từ nay em không cần phải ngủ ở ngoài nữa.
- A! Sao nay Tú tốt thế? Mà thôi mình nói sau đi. Em trễ giờ rồi.
- Ủ bye em

Dấu hiệu tốt rồi nhì? Mà thật ra thì không tốt gì mấy đâu. Tú nói vậy là có dụng ý hết. Lý do Nhi được hưởng trọn cái giường của lão là vì cả tuần sau lão sẽ không về nhà ngủ. Trời ạ! Còn tưởng sẽ cho con người ta ngủ chung rồi tò tính các kiểu nữa chứ! Theo triết lý của di Tám, nuôi Tú đúng thật là tốn cơm tốn gạo quá đi mà!

Về cái con người tốn cơm tốn gạo này. Từ cái đêm Hân đến gặp lão, lão đã điên cuồng vui mình vui đầu vào công việc. Lão ru rú ở studio gần như 24/24, làm hết việc mình rồi giành làm luôn việc người khác. Lão sáng tác cả đồng bài hát không theo cảm xúc hay chủ đề nhất định. Lão nghĩ, chỉ có mỗi cách đó mới có thể làm mình quên đi cô bé kia. Nhưng tất cả chỉ là tạm thời. Chỉ cần buông công việc xuống một cái là lão lại nghĩ đến Nhi.

Rồi Tú cuồng việc đến nỗi lú lẫn nhận lời cùng Gia Hân góp mặt trong MV “Người luôn bên anh” phiên bản dance.

Từ đó nhiều tin đồn được dựng lên. Chỉ là MV hai người đứng nhảy chung với nhau trong nhiều khung cảnh mà lại bảo Tú và Hân đang yêu nhau, người thì bảo Tú đang đu bám Hân để hồng được thăng tiến. Rõ ràng lão mới là người đỡ đầu cho Hân mà! Những lời đồn thất thiệt quá đáng! Càng ngày càng có nhiều ký giả tìm đến hai người hỏi chuyện. Hân chọn cách ba mặt một lời giải thích, còn Tú thì chọn cách im lặng. Vậy có gọi là hèn khi để một cô gái tự đứng ra giải quyết mọi chuyện không? Tú không quan tâm. Tú chỉ cảm thấy không có việc gì phải đi giải thích với đám nhà báo đó. Thời đi học Tú từng bị đồn thổi, bêu rếu nhiều nên quen rồi.

Ngày “Người luôn bên anh” đoạt giải “Bài hát yêu thích” tháng 6.

Mọi người cùng nhau tổ chức một buổi tiệc nhỏ để chúc mừng. Điều đáng nói là Tú đã vắng mặt. Để lại một tin nhắn “Bận.” xong rồi khoá máy, không ai

liên lạc được.

- Alô? Chị nghe này Thanh.

- Alô chị hả? Có sự phụ ở đó không?

- Không em ơi. Có chuyện gì hả?

- Nay có party mà ông bảo bận rồi tắt ngấm máy. Tưởng đang đi chung với chị chứ.

- Đâu có. Chị đang ngoài đường có biết gì đâu.

- À... Vậy thôi nha chị. Chắc thằng chả đang tự kỷ ở xó nào rồi.

- Ủ. Bye bye em.

- Bye chị.

12 giờ tối.

Tú đang ngồi tựa lưng vào một gốc cây ở khu Bờ Kè. Tú đã ngồi đây suốt ba tiếng đồng hồ rồi. Chỉ đơn giản là ngồi và ngồi. Trời bắt đầu đổ mưa. Dù chỉ là những hạt mưa li ti nhưng nó đã nhuốm lạnh hết cả trái tim Tú. Tú chưa bao giờ cảm thấy trống trải và nhớ Nhi nhiều đến thế. Con mưa dần to lên, trút đổ mọi thứ xuống tóc và quần áo Tú. Tú vẫn ngồi đấy, tiếng khóc cũng to dần theo con mưa. Những giọt nước mắt hoà vào dòng mưa khẽ chạm đến môi Tú. Sao nó không nhạt bớt đi mà lại mặn đắng đến nhường này?

"Ngày 23 tháng 5, trước giờ tôi luôn nghi ngại về cái cảm giác mà mình dành cho em. Nhưng sau buổi tối hôm nay, tôi khẳng định rằng tôi thích em, thích em nhiều lắm."

"Ngày 28 tháng 5, hôm nay định tỏ tình với em nhưng rồi lại thôi. Tôi không muốn em bị người khác kỳ thị. Tôi xót lắm. Thương em."

Tú chọt giật mình. Những câu từ này dường như đã rất quen thuộc.

"Ngày 8 tháng 6, hôm nay là sinh nhật em. Thấy em vui nên tôi cũng vui lắm. Cảm ơn em đã đến bên đời tôi."

Giọng đọc ấy vẫn đang văng vẳng bên tai Tú.

"Ngày 11 tháng 6, em vừa dùng dùng tỏ tình với tôi cơ đó. Mà tôi... không dám nhận lời. Nói cho tôi biết, tôi phải làm sao đây hả em?"

"Ngày 21 tháng 6, tôi lại định tỏ tình. Lần này tôi đã đủ can đảm rồi em ạ. Nhưng mà em nói em buông rồi. Chẳng lẽ tôi đã đánh mất em một cách dễ dàng như vậy sao?"

Tú ngược mặt lên. Trước mặt Tú là một cô gái nhỏ đứng dưới chiếc ô màu hồng.

"Ngày 5 tháng 7, cứ nghĩ tập trung vào công việc thì sẽ quên được em. Nhưng không em ơi! Tôi nhớ em. Nhớ em nhiều lắm. Tôi đã yêu em mất rồi. Tôi biết làm sao đây?"

Cô gái hoàn thành nốt dòng cuối rồi gấp quyển sổ da màu nâu lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đang ngấn lệ của Tú.

- Cuối cùng em cũng chứng minh được rồi. – Giọng cô khẽ rung lên trong màn mưa.

- ... – Tú chồm người về phía trước.

- Em chứng minh được rồi. – Cô rung rung nước mắt.

Tú bay tới ôm chầm lấy Nhi. Chiếc ô rơi xuống đất. Hai người bây giờ đã ướt sũng.

- Tú yêu em. – Tú thì thầm. Trong giọng nói có chút run rẩy.

- Em cũng yêu Tú. – Cô nói rồi xiết càng chặt thêm cái ôm.

Mưa ngoài kia đã tạnh. Và cái lạnh giá trong lòng cả hai cũng đã được dập tắt đi.

2 giờ sáng.

Tú đang ôm trọn Nhi vào lòng mình. Lâu lắm rồi hai người mới được nằm chung như thế này. Trong phòng lúc này đang rất sáng. Sáng là vì những ánh nắng trong tim của cả hai. Tú bắt đầu đặt những câu hỏi. Lão hỏi còn nhiều hơn cả cái lần đầu mà cô đặt chân đến đây.

- Em? – Lão ngọt sớt, vòng tay vẫn không rời lấy Nhi.

- Em nghe đây.
- Sao em tìm được nhật ký của Tú vậy?
- Có người viết xong quên cất vào nên tìm được á!
- Ủa vậy hả? - Bất cần, bất cần quá Tú ơi! Mà không nhờ sự bất cần ấy chắc có cả kiếp sau lão mới dám mở mồm nói yêu người ta. Nhất tới nỗi ông trời phải ra tay đây mà!
- Nó đấy. Mà công nhận trước giờ mới biết Tú sến đến thế.
- Có đâu...
- Có cần đọc hết tất tần tật mọi thứ trong đó ra cho nghe lại luôn không?
- Thôi thôi! Đừng đừng! Ngại lắm. – Tú cong người, rứt đầu vào trong tóc Nhi.
- .
- .
- .
- Em nè?
- Em nghe đây.
- Sao em biết Tú ở đó mà tới vậy?
- Di Tám nói trước giờ Tú buồn đều hay ra đó.
- Em tới tìm Tám hả?
- Ừ. Có người biến đâu mất nên tôi phải đi tìm khắp nơi đây.
- Thương quá vậy?
- Biết thế thì đừng chơi trò mất tích nữa.
- Ừ ừ. Không mất tích nữa.
- Em ơi?
- Sao đấy?
- Mình có giống đang ngoại tình không?
- Ngoại tình? – Nhi xoay đầu lại nhìn vào mặt Tú với vẻ khó hiểu.
- Thì... Tu... Tuấn đó. – Cái tên mà lão cảm thấy khó phát âm nhất trong cái cõi đời này.
- Tuấn sao?
- Thì em với Tuấn đang...
- Đang gì?
- Thì đang... Uishhh không nói nữa...
- Haha. Ý Tú là đang quen nhau chứ gì?
- ... - Tú muốn mếu luôn rồi nè.
- Vớ vẩn. Quen nhau hỏi nào? Đã nhận lời bao giờ đâu?
- Ồ...? Vậy sao bảo nhận lời? Lại còn đưa đón nhau đi làm nữa? – Tú ngồi bật dậy.

- Chỉ “chắc là nhận lời” thôi chứ nhận lời bao giờ? Tiện đường thì đưa đi thôi. – Nhi vẫn lười biếng nằm đấy.
 - Sao không kêu Tú chở?
 - Phiền lắm... - Cô quay lưng về phía Tú.
 - Cái gì mà phiền? Em nói vậy mà nghe cho được hả? – Lão ta bắt đầu lên mặt rồi kìa.
 - Chứ còn gì nữa? – Cô cũng đâu có vừa. – Lúc đó Tú có biết em là ai đâu? Chỉ biết công việc với cô Gia Hân kia thôi. – Tin nóng: fan cuồng của Gia Hân bỗng nhiên biến thành antifan trong vòng một nốt nhạc.
 - ... - Rồi. Cứng họng rồi nha ông tướng.
 - Bị bơ thế chẳng lẽ còn mặt dày đi theo Tú nữa sao? - Ủa sao kỳ vậy? Bình thường mặt cũng cỡ bánh xe mà ta? Nay xì lốp hả?
 - Thôi thôi. Cho Tú xin lỗi mà. Tú không bơ em nữa. – Chịu nằm xuống ôm người ta tiếp rồi.
 - Hừ...
 - Từ nay Tú sẽ đưa đón em đi làm. Đừng nhờ tên đó nữa nha.
 - Biết rồi. Thôi ngủ đi. Khuya lắm rồi.
 - Ừ. Em ngủ ngoan.
 - Tú ngủ ngon.
 - .
 - .
 - .
 - Em à? Ngủ chưa?
 - Gì đấy...
 - Sao Tuấn tốt vậy mà em không nhận lời?
 - Ồ điên à? Đang bận yêu người khác thì nhận lời nó làm chi?
 - Chẳng phải em bảo yêu Tú không đáng, giống con thiêu thân sao?
 - Một phần trong em vẫn tin mình là đom đóm...
 - Cảm ơn em, đom đóm nhỏ của Tú. Thật là hạnh phúc...
 - Thôi ngủ đi. Lại sến nữa rồi đấy. - Nhi ngắt lời.
 - Ờ... - Tụt hết cả cảm xúc mà!
 - .
 - .
 - .
 - Em ơi?
 - Lại gì nữa đấy? – Bắt đầu cáu rồi nhá!
 - Tú... Tú hôn em cái nha? – Giết tui đi bà con ơi! Có ai như ổng không trời? Hôn cũng phải hôn nữa hả?
 - Ừ... thì... Thì hôn đi! – Bền lên ngại ngùng kìa. Hị hị
- Tú chồm người lên và hôn cái chóc vào má Nhi. Có chút ửng hồng đang hiện lên đó.
- Thế... thế thôi hả? – Mặt cô tỉnh bơ.

- Hà? – Nghe hỏi cái chung hứng liền.
 - Bắt người ta chờ lâu ời là lâu mà giờ hôn một cái thể thôi hả? – Chết chưa! Cáo chín đuôi lộ nguyên hình rồi.
 - Tú... - Tội chưa? Gái mới lớn tập tành yêu mà bị nó hối dữ quá. Lần này chết tươi rồi Tú ơi!
- Thôi thì đành thuận theo ý trời. Tú chống hai tay lên rồi khom người xuống chạm vào môi Nhi.
- Hahahaha. – Cái tự nhiên con nhỏ nó cười khàn khạch lên. – Thôi đi ngủ. – Rồi trùm mền lại kín mít.
 - ... - Trời nhìn cái mặt kia! Cái mặt bị dụ kia. Sao dạo này bị đần độn xuất quá vậy Tú?
 - .
 - .
 - .
 - Em? – Tú kéo mền xuống.
 - Gì nữa???????? – Bùng cháy rồi nha Tú nhây. Bùng cháy rồi nha.
 - Em có sợ dư luận không?
 - Vớ vẩn. – Cô nhắm mắt lại.
 - Không! Tú hỏi thiệt đó! Trả lời Tú đi. – Lão lay lay người cô.
 - Trời ạ! – Nhi tung hết mền lên rồi phóng tọt xuống giường.
 - Ồ... Em đi đâu vậy? – Mặt Tú dờ ra.

Trong phút chốc, Nhi quay lại giường cùng chiếc điện thoại và tai nghe. Tú chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã có một dây nghe được đặt vào tai mình.

”Nghe đi rồi ngủ. Hôm nay lắm mồm thế không biết.” – Nhi nói rồi đắp hờ mền lên. Cô cũng đang cầm một dây nghe trong tay.

Không rõ chuyện gì nhưng lão Tú cũng ngoan ngoãn nghe theo lời Nhi, im lặng rồi nằm xuống nghe nhạc. Tiếng nhạc du dương bên tai làm Tú mau chóng chìm vào giấc ngủ, miệng vẫn vẽ một nụ cười vì lời của bài hát.

”Em không thể biết mây sẽ trôi về đâu

Em không thể hỏi mưa còn rơi bao lâu

Nhưng em nguyện luôn đi bên anh

Vì con tim em đã thấm ướt mưa tình yêu...”

~ Hết chap 21 ~

Note: Vừa lòng các độc giả rồi nhé =))

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhật Ký Một Tuần Yêu

Từ cái ngày mà ông nhà hốt được bà nhà về thì ông chăm bà y như chăm trứng non. Thiếu điều chỉ còn thiếu cái vụ bông bà lên xong rồi móm sữa cho bà bú nữa là đủ bộ. Cũng đúng thôi, sợ bà bỏ đi quá mà! Một lần là đủ tồn rồi. Giờ bà mà không thèm ông nữa chắc ông lăn đùng ra chết tươi ngay tại chỗ quá.

Sau đêm mưa đó là những ngày tháng màu hồng sến rện mà ông nhà up vô mặt bà nhà. Phải nói là bà muốn chết ngạt trong màu hồng đó luôn. Nhưng phải kể đến là cái tuần đầu tiên hai ông bà quen nhau. Một số chuyện tiêu biểu của hai người được tóm gọn lại trong một thứ. Um... cứ tạm gọi là “nhật

ký một tuần yêu” đi nhé. Và giờ thì vào thẳng vấn đề.

Nhật ký một tuần yêu: Chuyện ngủ.

Do hôm qua hai ông bà nhoi tới nhoi lui đến tận 3 giờ sáng nên đã đồng lòng đình công và ngủ tới 12 giờ trưa. Thiệt là hết nói nõi với bà thím Nhi. Chồng thím là ông chủ thì thành thôi được chứ thím ấy làm công mà đi trễ đã vậy còn không xin phép thì có mà găm cổ ăn à? Thôi thì về làm trợ lý cho chồng bà thật luôn đi. Mắc mệt hà!

Và tất nhiên những ngày sau đó hai người vẫn chui vào phòng ngủ chung. Sofa bỗng nhiên bị ế nhẹ. Mà chán một cái là chỉ ngủ chung. Ngủ chung thôi nhé! Chứ không có thức chung làm chung cái gì hết. Ông Tú nhà mình còn bánh bèo mắc cỡ nên chưa dám đụng chạm gì cả.

Còn bà Nhi nhà ta thì đêm nào cũng mớ. Mà mớ sang tận tiếng Tàu, tiếng Thái gì đó. Hôm nào cũng quất tay bành bạch vô mặt ông nhà xong rồi ú ớ nói nói chửi chửi gào gào lên cái gì đó. Ông nhà hết hồn phải lấy tay ôm quần ôm quẹo bả lại cứng ngắc như ôm vàng. Chắc thấy ầm quá nên cũng cười cười rồi im im ngủ tiếp.

Từ đó mặt ông cũng xuất hiện một số vết đỏ bắt đầu đi do bà gây ra. Sáng túi thân ra nói với bà thì bà lại chối mảy may. Đành ôm mặt tự xúc Dermatrix Ultra. Hức...

Nhật ký một tuần yêu: Chuyện thức.

Bà nhà làm ca từ 10 giờ rưỡi nên chẳng bao giờ dậy sớm. Có ông nhà giờ giấc thoải mái, nhưng lại sợ bà nhà vác bụng trống lên chỗ làm nên ngày nào cũng thức sớm để nấu đồ ăn rồi gọi bà dậy xoi. Hôm bún, hôm mì, hôm nui hôm thì theo Tây ăn sandwich, ăn pancake. Có hôm bận không nấu được cũng ráng xách cang chạy đi mua cho bà gói xôi rồi để ở nhà mới yên tâm đi giải quyết công việc. Mà mua xôi xong cũng bày đặt màu mè dán thêm tờ note về ba cái trái tim nữa mới chịu. Sến sến sệt!

Nhật ký một tuần yêu: Chuyện xưng hô.

- Em! Ủi sao mà áo rách nguyên lỗ vậy nè? – Tú giờ cái áo somi lên trước mặt Nhi. Cái lỗ nó to đến nỗi đứt vừa cả bàn tay vào.
- À... Lo xem phim nên quên mất. Hihi.
- Trời! Vậy sao mai đi gặp khách hàng? – Lão hơi nhăn.
- Thì đổi áo khác đi! Có gì đâu nào? – Mặt cô vẫn nhơn nhơ.
- Em biết áo này là hàng limited không? – Đang tiếc đứt ruột luôn đấy.
- Em xin lỗi mà... Em có biết đâu... - Bắt đầu giờ trò ngày thơ vô số tội.
- Một em không cần ủi nữa. Để Tú tự ủi được rồi. – Lão lăm bầm quạo quạ.
- Ồ hay? Người ta ủi cho còn nói thể nữa. – Vậy mà gọi là ủi đó hả trời?
- Ai biểu em ủi đâu?
- Ồ hay? Nay dám ăn nói với bố thế à? Bố ủi cho là may phước lắm rồi đấy! – Bị phán một câu quê quá nên bắt đầu sùng cồ lên đây mà.
- Em ăn nói kiểu gì vậy?
- Bố thích thế đấy! – Nhi vênh váo nói.
- Ồ... Con này nay ngon nhỉ?

@#%\$!^%(@!#\$%^&^%\$#@!...

Vâng! Và sau cuộc cãi nhau chí choé đó thì Nhi chính thức được lên làm bố.

Hai quả đầu cứng ngắc gặp nhau nên hay chặt chém vậy thôi. Chứ đôi lúc cũng đáng yêu không tưởng. Còn đặt cho nhau cả chục cái biệt danh nữa. Chẳng hạn như...

- Đom đóm nhỏ ơi!
- Không còn cái tên nào ngắn với ít sến hơn để gọi à? – Biết tin gì chưa? Thím Nhi nhà ta từ ngày quen Tú cái tự nhiên biến hình thành một nửa Tú luôn. Hi hi.
- Chứ em muốn Tú gọi em là gì? Um... Cá nha?
- Cá? – Nhi nheo mày.

- Thì Tú thích ăn cá. Ăn thịt cá không bao giờ ngán. Giống ăn thịt em vậy đó. Haha.

- Vớ vẩn. Thế chẳng lẽ em gọi Tú là vịt à?

- Chứ còn gì nữa? Tú biết là Tú quẹo rữ giống mấy em vịt mà. Hahaha. – Còn từ ngày quen Nhi thì lão đã mắc chứng bệnh “thần kinh bị tự tin”.

.

.

.

- Em! Con này giống em nè. – Tú đưa điện thoại cho Nhi. Đập vào mặt cô là một cái con gì đó xanh lè.

- Gì đây?

- Trên mạng người ta gọi con này là khủng long xanh hỏi ngu.

- Rồi liên quan gì đến em?

- Lúc mới gặp Tú em toàn hỏi mấy câu ngu ngu giống vậy đó. Khủng long Nhi hỏi ngu. Hahaha.

- Tú..

- À mà quên. Em còn ăn nhiều nữa. Khủng long heo hỏi ngu. Hahaha.

Và sau đó ông nhà có sống sót không thì chẳng ai biết.

.

.

.

- Mông cong! Ra đây em bảo.

- Nói ai mông cong đó?

- Chứ không phải sao?

- Mông cong hỏi nào? Chứng minh coi!

Bà nhà mặt dâm dâm nhìn ông nhà rồi rút điện thoại ra lướt lướt cái gì đó.

”Này! Cái này không phải mông cong thì là cái gì?”. Mặt ông nhà tối sầm lại. Trên màn hình là bức ảnh ông đang quay lưng lại ống kính. Có điều là... không mặc gì hết. Lộ ra nguyên bờ mông trắng nõn cong vòng vòng kia.

- Em... em... em lấy đâu ra cái hình này?

- Tưởng thay đồ lúc chị ngủ là chị không biết à? – Rồi xong! Tiêu tùng luôn. Mất đời gái luôn. Khổ thân chưa. Giặc vào tận nhà thì làm sao mà tránh đây?

- Đồ mất nết! Trả đây! – Tú chồm người tới giật cái điện thoại.

- Không trả thì làm gì nhau hả đồ mông to? Hahaha.

Hai người rượt nhau giành cái điện thoại suốt buổi. Và rốt cuộc thì mông to vẫn mãi là mông to.

Nhật ký một tuần yêu: Chuyện đưa đón.

Hiển nhiên là chuyện của ông nhà rồi. Nhưng chỉ riêng có một ngày là nó hơi lệch lệch sai sai một xíu thôi. Hôm ấy ông nhà bận việc nên đón bà nhà trễ. Lúc đến nơi thì thấy một cảnh tượng hết sức bức bối.

- Sao dạo này em tránh mặt anh vậy? Anh buồn lắm đó biết không? – Đó là thanh niên bị đưa vào danh sách đen của ông nhà: Tuấn.

- Đừng theo em nữa! Em đã nói rõ với anh rồi mà!

- Anh không tin! Em nói em có người yêu mà người yêu em đâu? Sao anh chưa bao giờ thấy hả?

- Là tao nè.

- A! Tú! – Nhi chạy te te lại bên ông nhà.

- Minh về thôi em.

Và kể từ đó, ông nhà luôn có mặt trước giờ tan ca của bà nhà tận một tiếng đồng hồ. Gã Tuấn cũng lặn mất tăm mất tuổi.

Nhật ký một tuần yêu: Chuyện gặp mặt.

Tất nhiên là gặp ngày gặp đêm muốn chai mặt rồi. Mà điều đáng nói ở đây là cái ngày sau hôm gã Tuấn đến thì gặp luôn cả trong giờ làm việc.

”Ting!” – Đang ngồi ở studio thì Tú nhận được một tin nhắn.

Cá nhỏ: nhớ bạn Vịt ư

Trong lúc Nhi còn chưa kịp nhắn nhủ vì không nhận được hồi âm của Tú thì đã thấy lão đậu xe trước nhà hàng, nhăn răng cười với cô. Hú hồn con chồn chồn, cô chạy ra đuổi lão về.

- Trời ơi! Sao lại đến đây giờ này? Về đi!

- Ủa? Người ta tới đây ăn mà! Vô duyên không? – Lão nói rồi thân nhiên đi vào.

- ...

Tú mua suất ăn rồi chọn một cái bàn trong góc ngồi. Đây là một nhà hàng buffet lẩu và đồ nướng có tiếng ở Sài Gòn.

- Rảnh tiền quá nhỏ? – Nhi vừa nướng thịt vừa trách Tú. Lão đã tốn thêm 5% phí phục vụ để “mời” cô lại “phục vụ” tại bàn cho lão.

- Tốt cho em quá rồi còn gì? Đỡ mắc công chạy ra chạy vô bụng bê đồ này nọ. Tiền bạc cứ để tui lo, em chỉ việc đứng đây nướng đồ ăn và ngắm người yêu đẹp trai xuất chúng của em mà thôi.

- ... - Câm nín luôn.

- Mệt rồi, ngồi xuống ăn một miếng đi.

- Điên à? Cho bị đuổi việc á?

- Ồ! Tốt đó. Về nhà ngồi chơi cái đi cho tui nhờ. Đi làm suốt ngày bầm mình bầm mẩy. Chả biết làm cái giống gì nữa...

Nhật ký một tuần yêu: Chuyện nấu ăn.

Việc đám đang thế này thì người phụ trách là Tú can cook rồi. Nhưng hôm nay bạn Nhi của chúng ta được off nên rảnh rỗi vào bếp trở tài một bữa.

- A! Tú! Về rồi đây à?

- Ừ. Nhớ bé Cá quá đi thôi!!!!

- Hôm nay em có nấu com này. Mau vào rửa tay rồi ra ăn.

- Chà... Giỏi quá vậy? Chờ Tú xúi nha. Ra ngay.

”Bạch!” – Dừng bận tâm, đó là tiếng hằm của Tú rút xuống đất mà thôi. Vừa mở lồng bàn ra thì Tú như muốn ngất lịm đi. Trời ạ! Đại hội cà chua! Cái thứ mà Tú ghét nhất. Ừ thì là cá đấy, nhưng mà lại đi sốt cà ngập ngụa. Canh thì là canh cà chua trứng thịt băm. Úi! Lại còn giá xào nữa à? Cái thứ cũng khó ưa không kém đối với Tú.

- Ăn đi Tú! Em lựa cá ngon lắm đấy!

- Ừ... ừ...

Lão nuốt nước mắt ngược vào trong để ăn hết bữa com hôm đó. Xong là nguyên tủy y như câm luôn. Tội ghê chưa! Mà công nhận cũng chiều vợ, ăn liên tục còn tấm tắc khen ngon nữa. Tình yêu đúng là mù quáng ghà mà!

Mãi đến hôm sau khi Nhi chat với Thanh mới lòi ra chuyện lão ghét cà chua và giá. Lúc đấy cô mới bỗng thấy thương lão hơn bao giờ hết.

Nhật ký một tuần yêu: Chuyện hôn hít.

- Từ ngày quen Tú em béo hẳn ra!

- ...

- Hết xinh rồi! Bất đền Tú đấy!

- ...

- Này! Tú có đang nghe em nói chuyện không? Sao không trả lời gì hết thế?

- ...

- Này!

-

- Này... Tú...

Chưa kịp nói dứt câu thì miệng của Nhi đã bị chặn lại bởi cái hôn mãnh liệt của Tú. Thì ra là bữa ông giả bộ thôi mấy chế. Giờ thì hôn điều luyện và cuồng nhiệt như con thú ấy! Bà Nhi nhà ta khoái lắm. Muốn bấm nghìn like, thả nghìn tim luôn rồi.

- Làm... làm cái gì thế? – Bà nhà buông ông nhà ra, mặt làm bộ diễn sâu mặc dù cũng cho hôn nát bét rồi.

- Giảm béo cho em

- Ồ... hay? Nói điên khùng cái gì đấy?

- Thì em bảo em béo?!

- Ồ... Thì liên quan gì?

- Ủa, em không biết sao? Hôn giảm calo hơi bị nhiều đó!

- ...

- Sau này không cần tập thể dục đâu. Lúc nào cảm thấy mình béo thì đưa mỡ đây giải quyết cho. Sáng trưa chiều tối mỗi buổi chực cái là ôm liền à. Hahaha.

Kể từ đó bà nhà “vô tình” gọi chuyện mình bị béo nhiều lên hẳn. Còn ông nhà thì kiêu lời y chang lúc mới quen vì bị liệt cơ môi.

Kết thúc cái tuần đầu yêu nhau đó thì cũng vừa đúng keng sinh nhật Tú. Người người nhà nhà từ bạn bè tới fan hâm mộ bu vào chúc mừng lão. Khang, Thanh và mấy anh kỹ thuật viên phòng thu còn làm hẳn một cái băng rôn “Mừng đại thọ 26 tuổi của lão sư” treo trước cửa làm cả phố ai đi ngang qua đều biết hôm nay là ngày gì. Nhi thì xin nghỉ một hôm ở nhà chuẩn bị chút bất ngờ cho Tú.

Treo cái băng rôn trước tiệm như yểm bùa, cả sáng không làm ăn được gì. Nay sinh nhật mà hẳn học với tụi nó rồi đòi tháo xuống thì kỳ. Đạo này người ta bớt cộc, biết suy nghĩ thấu đáo cho người khác đỡ lăm. Chắc nhiệm tánh tốt của bà nhà đây mà. Nên cuối cùng ông nhà quyết định làm hết buổi sáng rồi đóng cửa cho mọi người về nghỉ.

10 giờ 30 phút.

Chưa gì hết là cả đám nháo nhào lên dọn đồ đi về rồi. Giờ mà có khách vào chắc tụi nó cũng đuổi người ta luôn quá.

Có tiếng mô tô phân khối lớn vút ngang rồi đậu trước studio. Trên xe là một cô gái có thân hình nóng bỏng bốc lửa nhưng mặt mũi thì chưa rõ ra sao. Cô đồng dục bước vào trong.

- Chị ơi! Hôm nay tụi em đóng cửa sớm. Mai chị quay lại sau nha chị. – Nói mà! Người ta chưa mở mồm đã muốn tiễn người ta về rồi.

- Tôi đến tìm người.

- Xin hỏi chị muốn tìm ai ạ?

- Chủ của phòng thu này.

- Chị chờ em một xíu. Sự phụ ối!? – Thanh kêu vọng vào trong.

- Gì đấy? – Tú chạy ra.

Cô gái cười bỏ mũ bảo hiểm. Làn tóc dài màu đỏ dần hiện ra và rũ xuống vai cô. Cô gái có một khuôn mặt sắc sảo, nét nào ra nét nấy. Và từng đường nét đó đang hiện rõ ra ngay trước mắt Tú.

- Lâu không gặp. Vẫn khoẻ chứ? – Cô lên tiếng trước.

- Linh...?

.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nhã Linh

- Linh...?

Cô gái khẽ cười. Vẫn là một nụ cười hiền hoà không hề phai mờ theo năm tháng. Đầu Tú như cuốn phim chiếu chậm, tua lại từng khoảnh khắc của ngày tháng ấy...

10 năm trước.

Dưới chân cầu thang của một trường trung học.

- Oái! Ai đây? Sao lại chui dưới cầu thang mà ăn vậy nè?

- ...

- Tổ tên Linh. Là học sinh mới.

- ...

.

.

.

- Lại là cậu à?

- ...

- Sao không ra ghế đá ngồi ăn?

- ...

.

.

.

- Ngày nào cậu cũng ngồi đây ăn à?

- ...

- Sao không nói gì hết vậy?

- ...

.

.

.

- Hôm nay tớ có mua được một gói xôi ngon lắm! Cậu có muốn ăn chung không?

- ...

- Trời.. Hỏi ăn mà cũng không trả lời là sao?

- ...

- Mà cậu tên gì vậy?

- Tú.

- Ý! Chịu lên tiếng rồi hả?

- ...

.

.

.

- Tú không có nhiều bạn bè nhỉ?

- Ừ.

- Sao không đi kết bạn thêm?

- Không.

- Trời! Cởi mở xúu có chết ai đâu?

- Không thể.

- Ừm... Vậy thì coi Linh là bạn nha? Được không? Linh là ma mới nên cũng không có ai hết.

- ...

.

.

.

- Linh vừa nghe mọi người nói về chuyện của Tú.

- Đi đi.

- Gì vậy? Sao lại đuổi Linh?

- Đi đi.

- Linh chưa nói hết mà? Linh đâu có giống bọn họ!

- ...

- Dù chuyện gì cũng được, Linh vẫn luôn bên Tú.

.

.

.

9 năm trước.

- Nhìn nè! Ngầu quá há?
- Ủ. Sau này có tiền, Tú một chiếc, em một chiếc. Chịu không?
- Chịu chứ. Mà Tú hứa rồi đó nha.
- Haha. Ủ ừ.

8 năm trước.

- Tú có bị điên không? Sao lại đi làm mấy việc này?
- Tiền.
- Vì tiền mà Tú có thể làm bất cứ điều gì sao?
- Ủ. Có tiền là có tất cả.
- Tú nói vậy mà nghe được hả? Tú có biết Tú đang làm gì không?
- Vậy em có biết tại sao mẹ không qua khỏi không? Là vì tiền đó!
- ...

.

.

.

- Hứa với em đừng làm những chuyện đó nữa được không?

- ...
- Ráng cố gắng học đi rồi mình sẽ cùng nhau kiếm tiền. Tú và em sẽ là những nhạc công nổi tiếng nhất thành phố!
- ...
- Có được không...?
- Ủ...

7 năm trước.

- Là ai nhận nó cũng được. Phải cố gắng hết sức mình. Nghe không?
- Ủ. Tú biết rồi.
- .
- .
- .
- Đến giờ rồi.
- Qua đó nhớ cố gắng học nha.
- Em ở đây cũng phải cố gắng học đó.
- Em chờ Tú.
- Đừng chờ Tú. Em xứng đáng có được những thứ tốt đẹp hơn.
- Ủ... Hứa với em phải sống thật vui vẻ. Nhớ không?

- Ủ...

- Đạo này Linh sao rồi?

- Em tốt. Vẫn vui tươi như ngày xưa.

- Ủ...

- Còn Tú có vẻ không còn mê tốc độ nữa rồi... – Linh nói rồi nhìn ra chiếc xe của Tú đang dựng trước tiệm cafe.

- Đầu! Có cả con z1000 ở nhà đó! Đi làm nên chạy cub thôi.

Hai người đã từng là những đứa trẻ cùng nhau chết ghiền vì mô tô. Và chết ghiền vì nhiều thứ khác nữa. Âm nhạc chẳng hạn. Họ là những con người đồng điệu với nhau về tính cách lẫn sở thích. Nhưng cũng vì có một chút thiếu đồng điệu mà họ phải xa cách nhau.

- Linh đang ở đâu?

- Nhà cửa chưa ổn định lắm. Em vừa tu nghiệp ở Anh về.

Ừa vậy hả? Chúc mừng, chúc mừng!

Là Tú mừng thật chứ không phải một câu chúc băng quơ. Đó là điều Tú luôn mong cô đạt được.

12 giờ trưa.

Tú trở về nhà. Đập vào mắt Tú những sợi dây kim tuyến, những tấm bìa giấy, súng bắn keo và một số thứ lặt vặt khác đang nằm ngổn ngang giữa sàn nhà.

- Ố... Tú! Sao lại về giờ này? – Nhi vội gom mớ đồ và nhét về phía sau lưng.

- Tú hỏi em mới đúng đó! Sao lại trốn việc về nhà vậy nè? Rồi còn giấu cái gì sau lưng đó? - Tú giả vờ hỏi.

- Em... - Cô lúng ta lúng túng.

- Thôi tui biết rồi. Nay sinh nhật tui nên ở nhà chuẩn bị quà cho tui phải không? Haha.

- Ủa? Hôm nay sinh nhật Tú á? Sao không biết gì hết thế này?

- Thôi thôi! Còn giả bộ nữa. Tui biết cô thương tui mà.

- Xí... Ai thèm!

.

.

.

- Em nè?

- Gì đấy?

- Hôm nay Tú vừa gặp lại một người bạn cũ.

- Thế à? Rồi sao nữa?

- Người ta hỏi Tú có người yêu chưa.

- Rồi Tú trả lời sao? – Nhi tò mò. Đương nhiên là muốn biết Tú nói gì về mình rồi.

- Tất nhiên là nói có rồi! Em không biết Minh Tú này khoái khoe bồ lắm hả? Haha. – Hú hồn chưa! Làm tưởng giấu nhem đi nữa chứ.

- Thứ khoe khoang! - Nhi vờ như xì mặt xuống.

- Phải khoe chứ! Huống hồ gì em là một con nhóc đáng yêu như thế này. – Lão nhéo mũi bà nhà của mình.

- A! Đau! Cái con Vịt thú này!
- Haha. Mà người ta bảo muốn gặp em đó. Em thấy sao?
- Kỳ lắm! Em đâu có biết bạn của Tú đâu? – Cô vừa nói vừa xoa xoa cái mũi.
- Tú lờ kể quá trời quá đất về bé Cá rồi. Giờ bé Cá không đi thì làm sao đây? Mất mặt lắm đó! – Rõ ràng là lời người ta vào bước đường cùng mà!
- ...
- Đi mà... Đi đi nha? – Lão đứng đưa tay cô, mắt còn chớp chớp liên hồi.
- Được rồi! Khổ quá! – Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà!
- Haha. Từ đầu như vậy có phải ngoan hơn không?
- Đồ mặt dày!
- Haha. Ngoan ngoan đi nào bé Cá. – Tú xoa đầu Nhi.
- Thứ gì đâu không..
- Thôi! Mau thay đồ rồi đi gặp người ta nè.
- Hả? Bây giờ á?
- Ủ. Mau mau lên nào bé con.
- Ồ. Nhưng mà... - Cô lưỡng lự. Cái kế hoạch làm Tú bất ngờ của cô còn chưa hoàn thành xong nữa mà!
- Nhưng nhì gì nữa? Mới vừa hứa với Tú rồi mà!
- ...

1 giờ 30 phút.

Tú và Nhi có mặt tại một quán cafe nhỏ trong hẻm. Người bạn mà lão nói vẫn chưa xuất hiện.

”Linh!” – Tú giơ tay lên quát. Nhi cũng ngoảnh đầu lại nhìn theo. Cô gái có mái tóc đỏ au đang tiến dần về phía hai người.

Mắt Nhi như muốn lòi ra rớt cái bẹp xuống đất. Con nhỏ còn tưởng người bạn mà Tú nói đến là một cậu trai chứ. Ai ngờ là một cô gái mà lại còn... Aishhh... Thật là không muốn nhắc đến mà!

- Xin lỗi em bị kẹt xe nên tới trễ một xíu. – Em? Sao lại là em? Sao bảo là bạn cơ mà! Nhi thấy kỳ quá rồi nha!
- Không sao. - Tú nói với Linh rồi quay qua Nhi. - Em! Đây là Nhã Linh. Người mà Tú nhắc tới lúc nãy.
- ... - Nhi đang thả hồn đi đâu đó, mặt thì trơ trát ra.
- Em? Sao vậy?
- À! Em xin lỗi. Em chào chị ạ!
- Linh, đây là Hạ Nhi. Người yêu của Tú. – Lão nói rồi khẽ nắm lấy bàn tay đang toát đầy mồ hôi lạnh của Nhi, trao cho cô cái nhìn đầy yêu thương và một nụ cười thật triều mến.
- Chào Nhi!

Ba người nói chuyện một hồi thì Nhi cảm thấy trong lòng có một sự khó chịu không hề nhẹ! Tại sao cô nàng này lại có cách ăn nói giống hệt người yêu của cô vậy? Đã vậy hai người còn rất hợp gu với nhau nữa! Nhiều khi nói cái gì cô còn không hiểu nổi nữa! Cứ phải cười xuề xuòa mòi cả hàm. Sao mấy bà bên cạnh Tú bà nào cũng thuộc hàng kinh khủng khiếp không thể? Không hot girl xinh đẹp chu đáo thì cũng cool girl cạ cứng thân hình bốc lửa nóng cháy da cháy thịt. Còn lão Tú kia nữa. Nhìn gì mà nhìn? Sao cứ nói chuyện hai ba câu thì lại quay qua cô cười tít cả mắt làm gì? Đi mà nhìn cái cô gái lò nướng 1000 độ kia đi kìa!

”Xin lỗi. Tú có điện thoại một xíu.” – Lão nói rồi đứng dậy đi qua một góc khác. Không gian trên bàn cũng trở nên tĩnh lặng tới mức con ruồi bay qua còn nghe tiếng vo ve vo ve.

- Tôi là bạn gái cũ của Tú. – Câu nói của Linh làm xé tan bầu không gian đó.

- Chị không cần nói huych toẹt ra thế đâu ạ. Em nhìn thấy được mà...
- Tôi là người thẳng tính. Có sao nói đó. Tóm lại là bây giờ tại tôi là bạn bè bình thường. Cô em không cần phải lo lắng như vậy đâu.
- Em..
- Sao sao? Hai người đang nói chuyện gì đó? – Tú quay lại bàn.
- Không có gì! – Hai cô gái đồng thanh.

2 giờ 30 phút.

Linh xin phép về trước vì có việc bận. Tú và Nhi cũng trở về căn hộ của mình. Nhi ngồi trên sofa ôm con Gà bông rồi cứ liên tục chuyển kênh tivi. Cái remote bị bấm đến nỗi muốn văng cả nút sút cả lò xo ra.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Lời Thỉnh Cầu

Sáng hôm sau.

- Tú! Tú! Túuuuuu!

- Oi oi! Tú đây Tú đây. – Đang nấu súp trong bếp mà ông nhà phải chạy vèo vào trong phòng vì tiếng kêu thất thanh của bà nhà. Chả hiểu sao nay lại dậy sớm đến vậy. Còn kêu réo um xùm như cái sờ thú nữa.

- Tú nhìn này... - Bà chìa cái điện thoại ra trước mặt ông nhà, mặt mày thì méo xẹo.

Ông nhà cầm lấy cái điện thoại, đập vào mặt là bài báo với tiêu đề bao giật tít: Độc quyền: Bò bê Gia Hân, Tú Lee đi “hẹn hò” cùng “gái lạ”. Ông thờ một hơi dài. Lại là ba cái tờ báo lá cải lá mít gì nữa đây. Đưa ngón cái chạm vào màn hình và lướt lướt, ông không hiểu nổi sao những cái này cũng làm thành một bài báo cho được nữa. 2

”Tôi vừa qua (14/7) chúng tôi vừa bắt gặp nhà sản xuất âm nhạc đa tài Tú Lee trên phố. Cô và một người bạn nữa đang cùng nhau ăn kem vỉa hè ở khu vực quận 3. Trông họ rất vui vẻ.” – Sau đó là một loạt hình ảnh ông bà nhà nắm tay nhau cười nói, hút kem cho nhau ăn và nhảy nhót nhoi nhoi trên đu đưa. Mọi chuyện không dừng ở đó khi bài báo còn lôi thêm Hân vào.

”Trong khi đó, “người yêu tin đồn” của nhà sản xuất trẻ - nữ ca sĩ Gia Hân đang có bận rộn với liveshow khai màn tour diễn xuyên Việt của cô.” – Vâng! Tất nhiên sau đó là hàng loạt hình ảnh ráo riết chuẩn bị tiết mục sau hậu trường và hình ảnh trên sân khấu của Gia Hân. Bài báo còn chất hơn khi phán câu cuối làm dân tình nổi sùng: “Kể từ khi ra mắt single “Người luôn bên anh” đến nay, hai nữ nghệ sĩ chưa từng cùng nhau biểu diễn bài hát này trên sân khấu. Phải chăng đây là dấu hiệu rạn nứt của hai người?”

Lướt xuống phía dưới là những dòng bình luận với ý kiến đa chiều, tạm thời chia thành bốn phe: phe fan Gia Hân, phe fan Tú Lee, phe fan chung của hai người và sự góp mặt không thể thiếu của antifan.

Phe antifan thì vào chê nhạc của Tú và Hân, nói những lời khó ưa, bảo đây là chiêu trò đánh bóng tên tuổi nên chả có gì hấp dẫn. Và kỳ thị điều tất yếu.

Phe fan Gia Hân thì xúm vào chửi ông nhà vô trách nhiệm, bài hát chung mà toàn để Hân hát một mình. Có người còn nói ông nhà ta ăn bám lấy tiếng rồi giờ làm lơ Hân. Nói chung toàn những lời lẽ độc mồm độc miệng không à...

Phe fan Tú Lee thì hiển nhiên vào phản bác lại phe fan Gia Hân. Họ nói vai trò chính Tú vẫn là nhà sản xuất chứ đâu phải ca sĩ mà bắt đi hát chung. Họ nói dù Tú có chơi với ai, đi với ai, yêu ai thì họ vẫn hâm mộ Tú vì tài năng. Và họ cũng nhắc tới việc hôm qua là sinh nhật Tú.

Phe fan chung thì lại chia ra thêm thành hai nhánh. Một nhánh thì một lòng một dạ tin tưởng vào tình cảm của cặp đôi Tú – Hân, một nhánh thì hoang mang, lo lắng không rõ thực hư ra sao. Tệ hơn là họ còn bảo bà Nhi nhà ta là người thứ ba xen vào chuyện tình cảm này. Họ chửi bới, mắng nhiếc bà toi bời. Đọc đến những lời bình này thì ông Tú nhăn mặt nhăn mày. Muốn nói gì ông cũng được, ông không quan tâm. Nhưng đừng bao giờ động đến những người mà ông yêu thương!!!

- Giờ sao đây hả Tú? – Nhi nắm lấy vạt áo ông rồi phẩy phẩy.

- Không sao đâu nhóc. – Tú vừa nói vừa lấy tay vuốt vuốt đầu cô, cơ mặt cũng dần ra nhiều hơn so với lúc nãy. – Chuyện nhỏ thôi mà. Không sao đâu. – Tú trấn an cô.

- Có thật là không sao không ạ? – Cô ngây thơ.
- Thiệt mà! Họ chụp từ xa đâu có thấy rõ mặt em đâu nè? Yên tâm, Tú không để ai ăn hiếp em đâu.
- Nhưng còn Tú thì sao?
- Không sao cả mà! Nhưng từ giờ Tú nghĩ tụi mình ra đường nên cẩn thận hơn. Tú không muốn ai có cơ hội soi mói em đâu.
- Thế thì em sẽ đi mua thật nhiều thật nhiều khẩu trang, rồi thật nhiều thật nhiều nón rộng vành và thật nhiều thật nhiều bao tay nữa. Ra đường mặc vào hết lên người là khỏi ai nhận ra em nữa! – Nhi vừa nói vừa đứng trên giường vung tay múa chân như một đứa con nít.
- Haha. Rồi rồi! Giờ thì leo xuống đi. Loi nhoi như con dòi à!
- Em là con dòi đáng yêu nhất thế giới! – Sáng! Sáng rồi kia! Đã vậy còn nhún muốn sập cái giường.
- Ủ ừ rồi rồi. Xuống đi. Tê bây giờ. Khổ quá! – Rõ ràng đây là chị vú nuôi chính hiệu mà!

10 giờ sáng.

Tú đang tà tà chờ Nhi đến chỗ làm. Gió hè thổi phà phà nhưng không bay nổi vào mặt được vì người nào người nấy bịt khẩu trang, đeo kính mát kín mặt kín mày như ăn trộm. Nổi tiếng một cái thôi là vậy đó! Khổ thân..

- Tú ơi?
- Oì em?
- Lỡ có người nhận ra chúng mình thì sao? – Cô nương ơi là cô nương! Lo xa quá thế?
- Bịt vậy mà em còn sợ bị thấy nữa hả? – Chính lão còn muốn nhận không ra lão hướng chi người ta!
- Em không muốn bị lên báo đâu... - Nhi dụi đầu vào sát lưng Tú.
- Không có đâu mà trời... - Mắc mệt với con bé này luôn!
- Nhưng mà lỡ. Lỡ thôi nhé! Thì sao...?
- Lỡ ghê cái gì hả trời... - Tú nói rồi rút tay trái của mình xuống khỏi nắm xe, chuyển xuống bụng mò tìm tay Nhi rồi nắm lấy.
- Em chỉ ví dụ thôi mà... Phòng bệnh vẫn hơn chữa bệnh chứ!
- Để Tú nói em nghe.
- ...
- Dù chuyện đó có xảy ra, hay là bất kỳ chuyện khó khăn gì khác xảy ra đi nữa.
- ...
- Chỉ cần mình luôn nắm tay nhau, bao nhiêu sóng gió cũng thành yêu thương. – Tú siết chặt tay Nhi.
- Aishh! Tồm! – Cô rút phăng tay ra đằng sau. – Đạo này ăn nhằm cái gì mà nói chuyện nghe kinh thế?
- Ồ... Cái con nhỏ này? – Lão tụt húng. – Ăn nói vậy đó hả?
- Ai biểu sến quá làm gì? Nổi hết cả da gà!
- Nay ngon nhĩ? Bộ lâu rồi không bóp đầu xe nên lòn mặt hả? – Lão rồ ga rẹt rẹt hăm dọa.
- Tú dám... - Cô hồng hách dịch.
- Dám chứ sao không? – Kẻ tám lạng, người nửa cân. Tú đâu có chịu thua! Chuẩn bị nâng người lên bóp đầu đây.
- Tú! Tú! Tú! Em đùa em đùa!
- Sao...? – Lão khoái chí tiếp tục rò ga.
- Thôi thôi! Em đùa tí mà! Tú đẹp trai! Tú rộng lượng!

- Hahaha! Ngoan! Bé Cá nay giỏi đó.

- ...

8 giờ tối.

”Bé Cá! Ra ăn dưa hấu nè.” – Tú kêu vọng từ bếp vào phòng. Không có ai trả lời. Thấy lâu quá đành phải bung vào tận nơi cho con bé kia. Đúng là cực hơn đi làm công cho người ta nữa mà!

- Kêu mà sao không trả lời vậy? – Tú bực mình. - Ủa? Em đang... - Nhưng rồi lại chuyển sang ngo ngắc khi thấy cảnh tượng trước mắt.

- Em soạn đồ. – Nhi nói ngắn gọn.

- Em tính đi đâu đó? Sao lại soạn cả một balô vậy nè?

- Về Hà Nội ờ.

- Hà? – Lão đặt đĩa dưa xuống bàn rồi vội sà đến chỗ cô. – Về Hà Nội ở là sao? Em tính đi bỏ Tú hả? – Lão lắc lắc vai cô.

- Ừ đúng rồi. Có người khó ưa quá nên phải đi đây. – Nhi trêu.

- Nè! Tú không có đùa đâu đó! Đang nghiêm túc đó! – Mặt lão tối sầm xuống, hai mắt long lanh ánh lên tí nước.

Bà nhà nhìn thấy thì không nhịn cười được. Đành bỏ ra sân vừa cười nắc nẻ vừa đập tay phình phịch xuống đất. Ông nhà thì ngo ngắc đá ra.

- Hahaha. Em đùa tí thôi mà. Tú làm em mắc cười quá.

- Không có gì đáng để cười cả! – Tú nói rồi hậm hực bước ầm ầm ra ngoài.

Cảnh này đối với Nhi nó quen lắm rồi! Toàn chơi trò chọc điên Tú lên xong rồi ngồi cười ha hả. Nhưng thế nào lát nữa Tú cũng quay vào nói chuyện vui về với cô thôi. Nhưng sao hôm nay lâu quá lão vẫn chưa chịu mở lời nhỉ? Cô tò mò ngó ra ngoài xem thử. Lão đang nằm chèo queo co rúm trên sofa, tivi thì không mở. Mọi thứ dường như im bần bật.

- Sao hôm nay dỗi dai như đĩa thế? – Lần đầu đi làm hoà trước nên có mang “một tí” thái độ không giống muốn hoà xiu.

- ... - Tú với tay lấy cái gối rồi quay mặt vào trong.

- Đây... Em giỡn xiu thôi mà!

- ... - Vẫn không lên tiếng.

- Đây! – Nhi lay lay vai Tú. - Đùa một tí làm gì giận ghê thế?

- ... - Nhất quyết không trả lời!

- Đây! Đủ rồi nhá! Tú làm gì trẻ con thế?

Lão ngồi phắc dậy, đập chiếc gối cái phạch xuống sàn.

- Em coi lại coi ai là đồ con nít? Giỡn cũng có giới hạn thôi chứ!

- Ồ... Không thích thì thôi. Mất không giỡn nữa. Làm gì căng thế! - Cô hơi bất ngờ với thái độ của Tú.

- Em có nghĩ tới cảm giác của Tú không?

- ... - Nhi thấy Tú đã đi xa quá xa rồi! Xa tận biển Đông luôn rồi! Mất hết dám trêu gì luôn.

- Em nghĩ xem, người em thương đang yên đang lành cái tự nhiên nói phải đi. Em bình tĩnh nỗi không?

- ...

- Phải rồi xa người em yêu thương, em chịu nỗi không? Không biết em sao chứ Tú là Tú không nỗi rồi đó!

- ...

- Bởi vậy mai một đùa cái gì cũng được, đùa đùa chuyện đó nữa.

- ...

- Đừng hù Tú như vậy nữa, có được không?

- Em xin lỗi... - Nhi sà vào lòng Tú, khóc ngất cả lên.

- Thôi thôi. Ngoan nè. – Tú vỗ về. – Có ngày Tú yếu tim chết với em quá.

- Hức... hức...

- Thôi thôi. Ngoan ngoan. Không được khóc nữa.

- À mà Tú này... - Cô quệt hết nước mắt vào áo Tú rồi ngẩng đầu dậy nói.

- Sao em?

- Em đi Hà Nội là thật đấy!

- ... - Mặt lão lại biến sắc. Cảm giác như trâu bị dắt mũi.

- Nhưng đi vài ngày thôi. Gia đình em có việc. Mai em làm xong thì sẽ ra sân bay luôn.

- À... Tú ra Hà Nội với em nha?

- Thôi! Em bận chứ có phải đi chơi đâu? Tú ở đây lo công việc đi. Lén phén đi cùng con nào thì chết với em đấy!

- Biết rồi biết rồi. Mà bé Cá đi phải mau về với bạn Vịt đó nha!

- Ủ. Xong việc là em về liền.

- Thôi lo soạn đồ đi. Để Tú phụ em.

3 giờ sáng.

- Nhóc con, sao em chưa chịu ngủ nữa?

- Ó... Tú còn thức á?

- Em rục rịch như vậy ai mà ngủ được.

- Em xin lỗi... Thôi Tú ngủ đi. – Nhi nói rồi quay lưng lại Tú.

- Nè... Có chuyện gì vậy? Em đang suy nghĩ gì đó? – Tú quay qua ôm trọn lấy cô.

- Không có gì to tát đâu. Thôi ngủ đi.

- Nói Tú nghe xem nào. Để trong lòng hoài không tốt đâu.

Nhi hít một hơi sâu rồi tựa đầu vào hóm cổ Tú, bắt đầu kể.

- Đan là mẹ kế của em. Bà ta vừa nhập viện do một tai nạn giao thông. Tuy đã qua cơn nguy kịch nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

- ...

- Năm em mười tuổi, mẹ em cũng mất vì một tai nạn giao thông...

- ... - Tú không nói gì, tự động siết chặt lấy eo Nhi. Có lẽ Tú cũng thấu nỗi đau mất người thân này như cô.

- Em sợ cảm giác đó lại ủa về một lần nữa.

- Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà. – Tú thì thầm.

- Bà ta luôn đối xử tốt với em. Còn em thì không.

- Tại sao?

- Có lẽ vì em không mở lòng được. Nghe vớ vẩn quá hả Tú nhỉ?

- Em lúc nào mà chả vớ vẩn hả bé Cá? – Tú cười hiền. – Nói chứ lần này về, nếu dì có tính lại thì em thử cãi mở với dì đi?
- ...
- Tú là người dung mà em còn tốt, còn thương Tú đến vậy được. Tại sao dì Đan là người một nhà thì không?
- ...
- Có thể dì Đan mãi mãi không bằng và không thay thế được mẹ ruột của mình, nhưng mà theo em nói thì dì cũng đâu đến nỗi tệ?
- ...
- Em thử cho dì một cơ hội đi.
- ...
- Thôi ngủ đi nè. Đừng suy nghĩ nhiều nữa. Mai đi làm không nổi bây giờ.
- Bạn Vịt ngủ ngon. – Nhi ngoái đầu lại hôn nhẹ vào mũi Tú.
- Bé Cá ngủ ngon. – Tú cười ngọt.

Trưa hôm sau.

- Nhi! Có khách muốn em phục vụ bàn cho họ kia. – Chị quản lý nhướng mắt về phía cái bàn trong góc.
- Vâng ạ!
- .
- .
- .
- Chào cô.
- ...Chị... chị Linh...?

Không ngờ đến cách gặp Nhi của Linh cũng giống y hệt Tú. Lại chỗ làm của cô, chọn một góc khuất rồi bỏ thêm 5% phí phục vụ để vừa được nói chuyện, vừa không làm ảnh hưởng đến công việc của Nhi. Nói họ xa nhau cả mấy năm trời cũng không ai tin đâu!

- Chị đến đây tìm em có việc gì? – Nhi mở lời sau một hồi hai bên im lặng khá lâu.
 - Tôi đã từng nghĩ mình sẽ vẫn sống tốt nếu thiếu Tú.
 - ...
 - Tôi nghĩ chỉ cần tránh mặt Tú thì tôi sẽ quên được Tú. – Lựa chọn cách quên một người cũng giống hệt nhau.
 - ...
 - Nhưng sau ngần ấy thời gian mọi chuyện vẫn không khá khảm hơn. Tôi quyết định gặp mặt Tú vào hôm qua, đúng ngày sinh nhật Tú. Hy vọng mọi thứ sẽ trở lại như ban đầu.
 - ...
 - Nhưng người tính đâu bằng trời tính. Năm ấy Tú chọn Mỹ, tôi chọn Tú. Vài năm sau Tú trở về, tôi lẩn tránh và chọn quên. Đến khi tôi lại một lần nữa chọn Tú, thì Tú đã chọn quên. – Linh cười. Một nụ cười mang đầy cay đắng.
 - ...
 - Nhi à! Tuy tôi biết là việc này nó quá đáng nhưng tôi cần phải hỏi cô.
 - Chị cứ hỏi đi.
- Linh cầm lấy tay Nhi. Mọi thứ xung quanh dường như dừng lại.
- Cô... cô có thể... nhường Tú lại cho tôi không? – Mắt Linh đỏ ngầu.

- ...

- Tôi đã chờ Tú lâu lắm rồi. Chúng tôi đã bỏ lỡ cơ hội bên nhau nhiều lần lắm rồi. Tôi không muốn tôi và Tú kết thúc như vậy. – Đã có những giọt nước mắt lăn dài trên má cô gái mạnh mẽ này. Nó khác hẳn với vẻ bề ngoài cứng cáp của cô.

- ...

- Coi như tôi xin cô. Lần này thôi có được không?

- ...

- Một lần thôi Nhi. Tôi cầu xin cô. Cô có thể có rất nhiều người ở ngoài kia. Nhưng tôi... tôi chỉ có một mình Tú mà thôi...

- Này chị! Chị đừng khóc nữa. Để người khác nhìn thấy thì không hay đâu.

- Trả lời tôi đi Nhi. – Linh nắm chặt tay cô. – Có được không Nhi? – Cái cách Linh nói những từ này cũng giống Tú. Nó nhẹ nhàng và tha thiết khiến con người ta phải mềm lòng. Nhi đang mềm lòng bởi những lời nói của Linh...

- Không. – Nhưng lý trí Nhi không cho phép cô làm vậy. Tú là của cô! 4

- ...

- Em nghĩ chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng và nhường nhịn lẫn nhau như thế được đâu chị ạ.

- Phải rồi... Tôi đang nghĩ cái gì vậy nè... - Linh vội lau đi những giọt nước mắt.

- Em nghĩ thay vì đau buồn thì chị hãy tìm cho mình một ai khác thử xem?

- Ủ. Có lẽ đó là cách tốt nhất.

- ... - Nhi không nói. Chỉ đáp lại lời Linh bằng một nụ cười.

- Tôi nghĩ tôi nên về. Cô tính tiền dùm tôi đi.

- Chị chờ một lát.

.

.

.

- Nhi nè?

- Vâng ạ?

- Cô là một cô gái tốt. – Linh nói rồi dúi vào tay Nhi một mẫu giấy. – Mọi chuyện cũ coi như xí xoá hết. Có gì cần giúp đỡ thì gọi điện cho tôi. Ok?

- Vâng ạ! – Nhi cũng vui khi bà chị này chịu vứt bỏ chuyện xưa cũ.

7 giờ tối.

Tú lấy con BMW ra chở Nhi đến sân bay. Dù Linh đã nói là buông bỏ nhưng sao Nhi vẫn có chút không yên lòng. Và điều đó không lọt qua khỏi mắt Tú được.

- Sao đó bé Cá? Sao em ngồi thần thờ ra quá vậy?

- Hả? Đâu có gì! Hôm nay làm nhiều nên mệt tí thôi.

- Thiệt không đó?

- Thật mà!

- Dám không thiệt thử coi. Tú xử đẹp em luôn.

- ...

- Nói chứ có chuyện gì thì phải nói cho Tú biết nha. Đừng có im im rồi buồn thiu một mình đó. – Tú rời một tay khỏi vô lăng, nắm lấy tay Nhi.
- Biết rồi! Lái tay bằng hai tay đi cái con Vịt thúi lăm mồm kia! – Nhi quát.

Hà Nội, một ngày sau.

Di Đan vẫn chưa tỉnh dậy. Nhi và bố tranh thủ về nhà sau một đêm túc trực ở bệnh viện. Đây là lần đầu tiên Nhi dành nhiều thời gian bên cạnh dì như vậy.

Hôm nay biểu hiện của bố rất lạ. Ông khác xa với ông bố của mấy tháng trước và cả ông bố của mấy năm trước. Ông dịu dàng và quan tâm Nhi y như lúc còn mẹ cô. Có lẽ sau vụ tai nạn của dì Đan đã làm ông thức tỉnh. Ông nghĩ mình cần nên trân trọng đứa con gái này hơn.

Ông và Nhi cùng đi ăn trưa. Ngoài ra còn có bé Luân – con của dì Đan, em cùng cha khác mẹ của cô. Bé Luân thua cô 13 tuổi, tức năm nay chỉ mới 10 tuổi. Bé hoạt bát, lanh lợi và rất thích chơi với Nhi. Nhìn lại, cô thấy mình còn trẻ con hơn cả đứa bé này vì đã từng ghét cay ghét đắng nó do bị giành hết sự chú ý.

- Con gái? - Bố Nhi lên tiếng.
- Sao đây bố?
- Con về Hà Nội lại nhé? Bố muốn gia đình mình đoàn tụ.

Nhi ngưng nhai miếng thịt đang ăn dở.

- Không có mẹ mà bố gọi là gia đình á?
- Bố biết là con nhớ mẹ nhiều lắm. Bố cũng vậy...
- Thế sao bố còn hỏi? – Cô nói rồi cúi xuống nhai tiếp.
- Mẹ luôn trong tim chúng ta. Nhưng con có thể chấp nhận dì được không? Bố không muốn nhà mình mỗi người mỗi nơi như thế.
- ...
- Về đây đi con. Về với bố, với dì, với em Luân và cả với mẹ nữa.
- Về đi chị hai! – Luân lên tiếng sau một hồi im lặng nghe bố và chị nói chuyện.

Mọi không gian xung quanh đang trầm xuống hẳn. Tại sao dạo này có nhiều thứ cần Nhi quyết định như thế này? Đã vậy còn toàn là những thứ đáng để người ta xiêu lòng mà đồng ý.

- Cảm ơn lời đề nghị của bố và em. Nhưng con đang có công việc ổn định ở Sài Gòn. Chuyện đó hiện tại con chưa nghĩ đến. – Lại một lần nữa Nhi sử dụng lý trí. Quái lạ! Kiểu như Tú với cô đang hoán đổi vậy. Một Tú lý trí thì đang trở nên tình cảm, suốt mướt hơn bao giờ. Một Nhi sống tình cảm thì có cái đầu đang bị lạnh hoá.
- Ủ... Con cứ từ từ mà suy nghĩ. Bố không ép con đâu. Nhưng phải nhớ liên lạc và về thăm mọi người thường xuyên nhé!

Chiều hôm ấy.

Nhi trở về nhà. Cô nhắn cho Tú một cái tin rồi vội đi tắm xong và vào phòng ngủ sắp xếp đồ đạc. Cô đảo mắt một vòng xung quanh căn phòng. Mọi thứ vẫn nguyên vẹn như trước ngày cô đi. Ủ thì cô đã bỏ rơi căn phòng này cũng hơn 3 tháng rồi. Cũng có chút nhớ nhưng nó một tí. Cô ngồi phịch xuống giường rồi lại mở điện thoại lên. Cô lướt qua mấy tấm ảnh rồi chợt dừng lại. Nhi nhìn đắm đắm vào màn hình rất lâu. Đó là bức ảnh cô chụp lên Tú trong lúc lao đang hăng say làm việc, trông rất khả ái và rạng ngời.

Chẳng biết Nhi đang đắn đo việc gì, nhưng rồi cô thoát ra màn hình chính, chuyển sang mục quay số.

"Tút... tut..." – Sau hai hồi tông thì đầu dây bên kia có người bắt máy.

- Alô?
- Alô! Xin hỏi có phải chị Linh đấy không ạ?
- Ủ. Là tôi đây. Cô là...
- Em là Nhi. – Cô ngắt lời Linh.
- À... Có chuyện gì cần giúp nói tôi nghe nào?

- Là chuyện về điều hôm qua chị hỏi.

- ...

- Em nghĩ là có thể.

.

.

.

~ Hết chap 24 ~

Note: Lại một chap dở dang :) Nhớ đón xem tiếp nhé!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tạm Biệt, Yêu Thương Của Em

Buổi sáng đẹp trời.

Hôm nay ông Tú nhà ta dậy rất rất sớm. 5 giờ sáng là dậy rồi. Lý do là chuyến bay của bà nhà sẽ đáp cánh vào lúc 5 giờ rưỡi... chiều. Cũng rảnh lắm.

4 giờ chiều.

Ông Tú nhà ta ngồi ở sân bay, liên tục ngược lên ngược xuống nhìn vào cái đồng hồ trên tay, mặt thì bịt khẩu trang kín mít, đầu thì đội nón không lòi ra được một cọng tóc. Người ngoài nhìn vào nhiều khi còn tưởng ông là dân khủng bố canh giờ chờ bom nổ cũng nên. Chưa gì 3 giờ rưỡi đã lật đật chạy ra sân bay, còn sợ bị trễ nữa chứ! Không biết là mặt có vấn đề, ngó đồng hồ nhìn số 3 ra số 5 hay thần kinh không ổn định nghĩ rằng từ nhà tới sân bay xa tận trăm dặm? Lại rảnh tập hai!

5 giờ 45 phút.

Sao giờ này mà vẫn chưa thấy bà Nhi nhà mình đâu nhỉ? Ông nhà bắt đầu nôn nao nôn nóng rồi nha. Ông đứng dậy đi đi lại lại dòm tới dòm lui một hồi vẫn chẳng thấy bà đâu. Ba hồn bảy vía bà nhà đang ở đâu mau về đây gấp!!! Ông nhà trông muốn đứt ruột bậc bậc rồi nè. “Hay là xuống nãy giờ rồi mà mình không thấy?” - Ông nhà tự hỏi bản thân rồi rút điện thoại ra.

Mèn ơi! Trưa giờ để chế độ im lặng không thấy tin nhắn. Chuyến bay bị hoãn, tới 6 giờ mới bắt đầu bay. Thế là ông nhà tốn nguyên buổi ngồi chơi không trong khi ở studio đang đăng đăng đề đề công việc.

8 giờ tối.

Cuối cùng cũng có bóng dáng một cô nhóc nhỏ thấp thoáng ở sân bay. Lão Tú vội te te chạy lại giành xách đồ dùm cô nhóc ấy.

- Em! Về trễ quá trời. Có đói không? Đã ăn uống gì chưa?

- Khi nãy em mới ăn cơm với cá rán rồi. No nóc!

- Ủ' vậy thì tốt rồi. Mệt lắm không em? - Tú vừa nói vừa lấy tay vén lọn tóc rũ xuống mặt của Nhi lên. Cô trông có vẻ phờ phạc.

- Mệt! Mệt quá trời luôn! - Nhi xị mặt xuống.

- Đi có mấy bữa mà ốm quá trời rồi nè. - Thật ra lão cũng sụt cân không kém ai đâu! Lo lắng quá mà!

- Ô! Thế thì sắp đi thi Next Top Model được rồi!

- Thôi thôi! Đẹp dùm cái đi. Về nhà tui nấu đồ ngon cho ăn nè. - Tú nắm tay lấy Nhi và kéo cô ra xe.

- ...

.

- Em ăn sườn nha? Sườn nướng mật ong chịu không? - Tú vừa lái xe vừa gợi ý món ăn.
- Thôi em còn no lắm. Mai đi rồi hãy làm cho em ăn. Hihi- Lần đầu tiên từ chối đồ ăn. Ghê chưa?
- Mai gì mà mai! Tí tối em lại đói nữa bây giờ. - Vâng! Thẳng nhưng rất thật.
- Ờ? Làm gì mà như nuôi in thế?
- Chứ trước giờ em thấy chế độ ăn của em có khác gì với con heo không? Ăn gà nha? Gà sốt chanh.
- Đây! Vừa phải thôi nhá!
- Hay ăn bò? Bò lúc lắc? - Tú bỏ ngoài tai lời nói của Nhi.
- Em không ăn. Em có phải là heo đâu mà ăn hoài.
- Mực? Mực hấp gừng nha?
- Không ăn! Em không phải là heo! - Nhi hét lên.
- Há?
- Đừng nói nữa! Không ăn! Không ăn! Không ăn! Không ăn đâu! - Nhi lấy tay bịt hai lỗ tai lại.
- Hahaha. Đồ con... - Tú bỏ lửng câu nói, mặt mũi tự nhiên xanh lét.
- Còn mở mồm ra nói từ “heo” nữa thì đừng trách bố về Hà Nội ở luôn đấy. - Cô lại hăm dọa.
- ... - Tú không trả lời, bẻ lái tấp xe vào lề.
- Đây! Sao im luôn rồi? Sao không trả lời bố?
- Đau quá... - Tú mấp máy được vài từ, môi thì tái mét lại.
- Gì đấy? Đau dạ dày à? - Nhi quay qua nhìn. Miệng Tú run bần bật còn trán thì đỏ đầy mồ hôi.

Tú gật gật đầu rồi gục mặt xuống vô lăng, một tay thì bám chặt lấy bụng mình.

- Thuốc! Thuốc đâu? - Nhi lục xung quanh khu vực mình ngồi.
- ... Không... có... - Tú thều thào.
- Chờ một tí. - Cô nói rồi gấp gấp rời khỏi xe.

10 phút sau.

Nhi trở lại cùng thuốc và một cái bánh bông lan. Sau khi uống thuốc và ăn bánh xong thì ông nhà đã khá hơn nhiều. Xe lại được tiếp tục lăn bánh.

- Biết mình hay đau dạ dày mà không chịu ăn uống cho đàng hoàng đi. Muốn chết lắm à?
- Hôm nay hơi bận tí. Hề hề. - Tú nhe răng ra cười ngờ ngạc nhiên.
- Người gì đâu lúc nào cũng chỉ biết đến công việc. Sao không ăn công việc luôn đi!
- Haha. Ăn được cũng ăn.
- ... - Bà nhà bó tay. Không biết khi nào ông mới chịu bớt siêng dùm cái đây?

8 giờ 30 phút.

Cuối cùng cũng đã về được căn hộ. Nhi mừng hết nói nổi. Bị delay ngồi chờ một gần chết. Mà tại sao hôm nay lão già kia lại bảo cô tự mở cửa rồi còn đứng cười nham hiểm hoá nữa? Có âm mưu gì đây?

“Cạch!” - Nhi đẩy cửa vào. Có một luồng sáng hắt nhẹ vào mặt cô. Đó ánh sáng từ những dây đèn được treo dọc tường đi khắp căn phòng. Dù chỉ là

những bóng đèn vàng nhỏ tí tí nhưng vẫn có thể thấp sáng được hết không gian nơi này. Nó còn làm căn phòng trở nên có không khí ấm áp hơn.

Nhìn ra khu trung tâm, đập vào mắt Nhi là một cái băng rôn to dùng được giăng dài từ bếp đến cuối phòng khách có ghi hàng chữ “Welcome home, babe!”.

“Hôm nay không có cắm tú cầu. Nhận đỡ nha?” - Tú nói rồi chìa ra trước mặt Nhi một bó hoa to. Nhưng nhìn lại thì nó không phải là hoa thật. Nhưng cũng không phải hoa giả đâu nha! Mà là... giả hoa. Hơi khó hiểu rồi đúng không? Thật ra đây là một bó “hoa” làm từ hơn mấy chục cây kẹo mút được Tú tự tay bao bọc cẩn thận lại bằng những lớp giấy lụa màu trắng và dây ruy băng màu hồng buộc ngang, trông chuyên nghiệp chẳng khác gì đồ mua ngoài tiệm.

- Ôi! Kẹo! - Hai mắt Nhi sáng rực lên. Tay thì với tới tính cầm bó hoa.

- Nhận quà của người khác thì em phải nói gì? - Tú giờ bó kẹo lên cao.

- Đưa đây coi cái đồ lắm mồm! - Cô nhón chân lên giật phăng lấy bó kẹo làm Tú bay cả hồn. Chịu thôi. Gặp đồ ăn là thú tính nó trỗi dậy liền.

- Trời ơi...

- Cảm ơn Tú. Hihihi. - Hên quá còn chút nhân tính. - Mà nhớ cho tiền em đi làm lại rảnh nhá! Ăn hết cái này chắc sún cả hàm. Hihi. - Cô vừa nói cô đứng mân mê bó kẹo.

- ... - Tú không trả lời, tự nhiên đi thẳng một mạch vào bếp.

“Cọc!” - Chiếc đĩa cuối cùng được đặt xuống bàn ăn. Nhi rời mắt khỏi bó hoa và quay qua nhìn. Đồng tử cô dần như bỏ bột nở vào trong đấy.

- Tiramisu, Brownie, Flan xoài, Cookies trà xanh, Creme Brulee và Chocolate Mousse. - Tú nói, một tay thì lia tới từng món có trên bàn. - Đặc biệt còn có bánh Tart dâu tây. - Tú quay đầu qua nhìn Nhi mỉm cười. Đó là món trắng miệng mà cô thích nhất.

- T...Tú... ơ? - Mắt, mũi, mồm gì của Nhi đua nhau rớt lạch bạch xuống đất. Trời ạ! Cả một thiên đường đồ ngọt!

- Sao em? - Lại cười rạng ngời nữa rồi.

- E...Em... nghĩ... lại rồi.

- Chuyện gì nào?

- Làm heo cũng dễ thương mà nhỉ? Hihihi. - Cô đặt bó hoa lên sofa rồi bay vèo vô bếp ngồi vào bàn ăn khi thể không biết trời trăng gì. Ăn từ món này đến hết món kia.

Tú khoanh tay đứng nhìn cô ăn. Lòng thầm mừng vì đã làm được một điều khiến cô vui vẻ.

- Tú? - Sau một hồi lâu thì bà thím nhà ta mới phát hiện ra sự hiện diện của chồng bà.

- Sao em?

- Em xin lỗi...

- Chuyện gì đó? Sao tự nhiên lại đi xin lỗi?

- Em xin lỗi... - Cô chạy lại ôm quăn lấy cổ Tú muốn nghẹt thở, miệng mồm thì vẫn còn dính đầy bánh.

- ... - Tú chưng hửng.

- Em xin lỗi Tú nhiều lắm... - Giọng cô nghẹn lại, mắt thì ươn ướt.

- Há? Vụ gì đây? Sao lại xin lỗi rồi khóc lóc vậy nè? - Tú hết hiểu nổi cái củ cái gì đang xảy ra rồi.

- Em xin lỗi... - Cô mếu máo khóc oà lên.

- Thôi thôi thôi! Nín nào! Ngoan nào! - Tú không biết làm gì ngoài việc dỗ cho cái con bé này ngưng khóc cả.

- Tú ơi em thương Tú nhiều lắm.. Em sai rồi... Em xin lỗi...

- ... - Tú biết Nhi thương Tú rồi. Nhưng cô sai cái gì Tú biết Tú chết liền luôn đó!

- Là em không tốt. Em xin lỗi...

- Ngoan ngoan. Ngoan nào. Làm gì mà lại bù lu bù loa lên vậy nè?

- Em hay nói những lời khó ưa, hay bắt nạt Tú, hay bảo ghét Tú nhưng thật ra em thương Tú nhiều lắm. - Cô nước nở.

- Ủ ừ! Tú biết mà. Thôi đừng khóc nữa. Em ngoan nè.

- Xin lỗi Tú... Xin lỗi...

Bao nhiêu nước mắt hoà với... vụn bánh rơi vãi hết cả vào áo Tú. Cái này có nước phải đem đi rửa bằng tay mới sạch hết quá. Mà đến cuối cùng, Tú vẫn không biết được rằng Nhi đang ra sức xin lỗi Tú vì việc gì...

11 giờ 30 phút.

Ông nhà đã ngủ say vì một ngày vất vả vừa trang trí vừa làm bánh rồi vừa dỗ bà nhà đủ thứ trò. Chỉ có con heo kia vẫn còn mở mắt thao láo nhìn lên trần nhà. Chắc khóc dữ quá cạn hết nước nên mắt khô khan khó chịu không ngủ được đây.

Sáng hôm sau.

- Túuuuuu!!! - Lại là một ngày bà nhà dậy sớm và la lối um cù tởi.

- Oì em! Chuyện gì đó?

- Mau bắt điện thoại này! Reo um xum chả ai ngủ được! - Bà quau.

- Em bật loa ngoài dùm Tú đi. Đang lơ tay rồi. - Ông nhà đang xắt rau củ.

Bà nhà nhận cuộc gọi rồi mở chế độ loa. Đang tính quay vào phòng ngủ tiếp mà tự nhiên máu nhiều chuyện nổi dậy nên đành lại sofa ngồi vắt vẻo nghe ké.

- Alô?

- Tú! Tú phải có mặt ở show Đà Nẵng. - Đó là Gia Hân, giọng cô có vẻ gấp rút.

- Từ đầu Tú đã nói là không tham gia rồi mà?

- Biết là vậy rồi. Nhưng mà lần này Tú coi như là làm phước đi.

- Ý Hân là sao?

- Có một cô bé muốn xem Tú và Hân diễn cùng nhau. Hân đã nhận lời cô bé đó rồi.

- Tại sao lại không hỏi ý kiến Tú mà nhận lời rồi? Trước giờ cái gì cũng bàn với nhau mà? - Tú gắng giọng. Có vẻ đây là lần khó chịu hiếm có khi làm việc với Hân.

- Cô bé bị suy tim. Sắp được mổ thay van, tỷ lệ thành công là 95% nhưng đến phút chót lại nhận được tin rằng thể trạng không phù hợp, tỷ lệ giảm xuống chỉ còn 35%.

Tú ngừng mọi hoạt động. Lại là những căn bệnh về tim đang muốn cướp đi sinh mạng của người khác...

- Alô? Tú đâu rồi?

- Đây. Bao giờ tới show ở Đà Nẵng?

- Bốn ngày nữa. Có anh Đức ở ngoài rồi. Tú bay ra đó trước đi. Diễn ở Nha Trang xong Hân cũng bay ra liền.

- Ok.

- Vậy nha. Giờ Hân bận rồi. Hẹn gặp sau.

- Ok. Bye.

Tú cúp máy rồi đứng thờ thẫn ra. Cảm giác kinh khủng của tám năm trước bỗng nhiên ủa về. Vì đồng tiền, vì sự phân biệt giai cấp của cái xã hội này mà năm ấy Tú phải gục mặt khóc tức tưởi nhìn mẹ mình ra đi mà không thể làm bất cứ điều gì. Tú hận đồng tiền, Tú hận sự vô tâm của những tên cầm thú đội lớp bác sĩ, Tú hận mình vì đã quá vô dụng.

- Bạn Vịt có lên! Bạn Vịt là giỏi nhất! - Nhi động viên. Cô đã thấy được sự mệt mỏi của lão. Trình nắm bắt tâm lý lão già khó tính này của cô đã tốt hơn trước.

- Điều hiển nhiên nên không cần phải nói ra đâu. Hahaha. - Tú vờ cười để giấu đi tâm trạng của mình.

- Em biết Tú đang nghĩ gì mà. - Cô chạy vào bếp ôm hờ lấy eo Tú từ đằng sau. - Đừng cố gồng mình nữa. Tú còn có em đây mà! - Nhi thì thào vào tai Tú. Cô bé đã đạt được cảnh giới cao nhất: nhìn xuyên thấu được tâm tư của người yêu mình. 2

- ...

- Này! - Nhi quay sang đứng đối diện với Tú. - Đừng tưởng em bé bé thế này mà khinh thường nhá! Em có một bờ vai siêu rộng lớn và siêu vững chắc đấy! - Cô gồng hai tay lên rồi chu mỏ nhìn Tú. - Nếu mệt thì tựa vào đây. - Cô tự vỗ cái bốp vào bả vai mình.

- Haha. Vậy từ nay trông vào lực sĩ Nhi hết đó nha.

- Yên tâm! Anh đây cân hết cả thế giới! - Nhi vung tay múa chân.

Sau màn an ủi của con heo kia đã làm Tú cảm thấy khá hơn rất nhiều. Cảm ơn ông trời đã ban một người phù hợp cho tâm hồn yếu đuối của Tú. Tú quay lại xắt nốt mớ rau củ. Nhi thì biết rõ tài làm bếp của mình đạt con số 0 tròn trĩnh nên đã ra sofa nhường lại gian bếp cho Tú tung hoành.

- Em vào phòng ngủ thêm chút đi. Nằm chèo queo ở đây làm gì?

- Xem Tú nấu ăn. Hihi. - Một trong những điều cô thích. Nhi cứ thế mà nằm ườn ra sofa ngóc đầu lên nhìn Tú.

- Bé Cá muốn ra Đà Nẵng không? Bạn Vịt nhét em vào hành lý cho em theo luôn. - Tú nói đùa. Nhưng thật ra lão cũng có phần muốn cô theo.

- Muốn! Muốn chứ! Nhưng em nghĩ làm mấy bữa nay rồi. Nghỉ nữa chắc bị đuổi việc mất!

- Nói rồi. Nghỉ quách ở nhà đi. Để tui nuôi cho. Bảo đảm ba bữa chính hai bữa phụ đầy đủ. - Lão nửa thật nửa đùa.

- ... - Cô bó tay bó chân với con người này. Suốt ngày dụ dỗ người khác thôi việc là cái lẽ gì không biết nữa!

10 giờ sáng.

Ông nhà đưa bà nhà đi làm rồi vì qua studio bàn giao một số công việc cũng như chuyện đưa đón bà nhà cho Khang. Thanh thì ngâm đắng nuốt cay nghe khách hàng chửi xối xả qua điện thoại do mọi cuộc hẹn với Tú đều bị dời lại. Không biết ăn gì mà số toàn bị hững hờ. Tú chửi, Khang chửi, khách hàng chửi về nhà thì ba má chửi. Mà riết rồi cũng quen, coi như gãi ngứa lỗ tai vậy đó.

11 giờ 30 phút.

"Hẹn các bạn Đà Nẵng ngày 21 này nhé!!!

#GiaHanthelstVNtour."

Một tấm hình của Tú kèm theo dòng chú thích kia được up lên facebook. Lâu lâu lão già này mới chịu sống ảo một hôm. Chứ bình thường đồ ai mà moi ra được một tấm lão tự sướng như vậy. Lạy thánh Ala! Phải nói là fan nó rần rần lên hết luôn. Người thì vui mừng nhảy dựng, kẻ thì ganh tị với Đà Nẵng tùm lùm tùm la hầm bà lẩn.

Còn đối với Tú, đó chỉ là một lời xác nhận chính thức mà Tú muốn dành cho cô bé fan kia. Tú mong cô bé thấy được nó và vui vẻ hơn.

Tối hôm ấy.

Nhi đang soạn đồ giúp Tú. Cô muốn thử một lần cái cảm giác tự tay chăm lo cho người yêu như lão đã và đang làm với cô. Còn Tú thì dùng thời gian của mình sơ chế và nấu đồ ăn đủ dùng trong cả bốn ngày để vào tủ lạnh cho cục vàng cục ngọc của lão. Lão còn nhờ hai vợ chồng ở căn hộ đối diện và bác bảo vệ trông chừng cô công chúa này giúp lão. Cái này là thành trẻ sơ sinh luôn rồi chứ công chúa công nương nổi gì! Sau đó là còn cả một màn hướng dẫn "bí kíp vào bếp" cho Nhi. Đi có bốn buổi mà làm như đi cả năm không bằng!

- Em nhớ rõ chưa? - Ông nhà hỏi làm bà nhà chả biết trả lời sao. Nãy giờ ông nói quá trời thứ mà sao nó cứ chui lỗ tai này xong lọt thẳng qua lỗ tai kia không đọng lại chút gì.

- Rồi ạ. - Mà bảo không nhớ cái mắc công ông lại ngồi lải nhải nguyên buổi lại những điều vừa rồi bà chết mất!

- Ừ tốt. Có gì không biết thì cứ điện thoại cho Tú. - Lão dặn dò.

- Vâng ạ.

- Sáng ráng dậy sớm hơn một chút rồi kiểm gì ăn rồi hãy đi làm. Đừng có nhịn đói đó nha.

- Vâng.

- Mà thôi để Tú điện thoại gọi em dậy cho. Ngủ như con heo mà ở đó cứ vâng vâng. - Riết rồi chăm như má chăm con vậy.

- Rồi rồi! Mau đi đi. Trễ giờ bay bây giờ.

- Ủ. Nhớ lời Tú dặn đó nha.

- Rồi rồi! Biết rồi! Khó quá!

- Vậy Tú đi nha. Em nhớ ngủ sớm đó.

- Bye bye bạn Vịt! Đến nơi nhớ nhắn tin báo cho em biết đấy.

Vậy là Tú một mình bắt taxi ra sân bay. Cũng muốn bà nhà đi chung lắm nhưng trễ rồi không dám thả cho bà tự về nhà. Trước lui thui một mình quen rồi, cái bà nhào vô cuộc sống thành ra đi đâu cũng hai mình, rồi giờ lại quay lại giống cái lúc một thân một mình hồi trước nên cũng có chút buồn buồn.

Đà Nẵng, sáng hôm sau.

Dù còn mệt vì chuyến bay hôm qua và không có lịch ôn vũ đạo nhưng Tú vẫn dậy sớm như thường. Tú tranh thủ thời gian rảnh của mình để đến bệnh viện thăm cô bé fan kia. Cô bé mừng lắm. Nói chuyện lủi lo suốt cả buổi. Nhưng có điều để đảm bảo sức khỏe cho ca mổ vào tháng sau nên cô không được tham dự đêm liveshow. Điều đó làm cô bé hụt hẫng lắm. Nhưng nhờ Tú đã hứa rằng sẽ thuê một ekip chuyên nghiệp quay lại một bản sắc nét và đầy đủ toàn bộ show diễn để tặng riêng cho cô thì cô cũng tươi cười trở lại.

5 giờ chiều.

Gia Hân đã có mặt tại Đà Nẵng. Cô chạy vèo ra phòng tập chung với Tú. Đúng là ham công việc chẳng khác gì lão già kia. Do đi diễn suốt nên vũ đạo chẳng thành vấn đề gì với cô. Còn Tú thì cũng bắt kịp nhịp độ khá nhanh. Chẳng mấy chốc mà hai người đã nhảy rất đồng đều với nhau.

7 giờ tối.

Gia Hân dẫn Tú đi gặp stylist thử đồ và sẵn tiện làm tóc lại. Cô muốn cả hai nhìn trông thật ăn ý trong đêm diễn. Đúng là Hân, lúc nào cũng làm Tú hài lòng được hết. Lão không có một ý kiến nào hết vì cảm thấy rất ưng ý với sự thay đổi này. Hôm nay đến đây là xong. Ngày mai họ sẽ tiếp tục với việc tập hát và ngày mốt duyệt lại mọi thứ là xong.

Đêm liveshow.

"Và tiếp sau đây là bài hát đang hot nhất của nữ ca sĩ của chúng ta. "Người luôn bên anh" cùng với sự góp mặt của khách mời đặc biệt - Phía dưới bắt đầu hò hét. - Tú Lee! - Những tiếng gào lăm át luôn cả giọng anh MC.

Ánh đèn rơi vào giữ sân khấu. Tú và Hân cùng xuất hiện. Cả khán đài như vỡ oà. Nhạc nổi lên và cả hai cùng cháy hết mình vào giai điệu. Lâu rồi Hân mới thấy đi diễn ít mệt mỏi và hưng phấn như thế này.

Và sau đó, buổi liveshow của Gia Hân đã biến thành một buổi fan meeting Tú Lee - Gia Hân khi fan liên tục chèo kéo Tú ở lại đến nỗi MC phải lui về hậu cung nhường sân khấu lại cho hai người họ. Tuy buổi biểu diễn này có hơi thiếu đẳng cấp so với những show trước đó trong tour diễn do không đi theo kế hoạch chương trình nhưng nó rất gần gũi. Họ giao lưu trò chuyện cùng fan và Tú đệm đàn cho Hân hát những bản nhạc mộc mạc thay vì nhạc điện tử thường ngày.

Đặc biệt hơn, trước đó Tú đã âm thầm đến bệnh viện một lần nữa để mời cô bé suy tim đến tham dự buổi biểu diễn trong vòng nửa tiếng dưới sự cho phép của bác sĩ làm mọi người và Hân rất bất ngờ. Một số người trước đó chửi mắng Tú cũng có cái nhìn thiện cảm hơn với lão.

9 giờ 30 phút.

Buổi liveshow kết thúc tốt đẹp. Tú vội về khách sạn lấy hành lý để kịp chuyến bay cuối ngày về Sài Gòn.

- Không chịu nghỉ một đêm rồi về. Tú lúc nào cũng khẩn trương như vậy. - Hân lắc đầu.

- Còn nhiều việc lắm. Không khẩn trương sao được? Thôi tới giờ rồi. Tú đi đây. Bye. - Lão nói rồi quay lưng bỏ đi không chút lưu luyến.

- Bye...

Hôm nay Tú không ở sân bay một mình. Tú có Hân. Tú mệt và cũng muốn nghỉ ngơi sớm nhưng khổ nỗi trái tim Tú nó đang ở Sài Gòn mất rồi. Nó kéo bộ não lẫn thân xác đã hoạt động hết công suất mấy bữa nay về với Nhi cho bằng được.

Thành phố Hồ Chí Minh, sáng hôm sau.

Bà nhà mắt nhắm mắt mở tỉnh dậy. Không hiểu sao mà người cứng ngắc không thể nào xoay trở được. Cố gắng hí mắt ra một xiu xem chuyện gì đang xảy ra.

- Aaaaaaaaaaaaa! - Bà la lên. Tại sao trên giường lại có một tên đầu tóc bạc trắng ăn mặc hở hang nằm ôm bà thế này?

- Gì đó...

- Sầm sồ!!! - Nhi vùng dậy, hát văng tên đầu trắng ra một bên.
- Em làm cái gì vậy? - Tên đầu trắng ngẩng mặt lên nói.
- Ủa? Tú! - Trời ạ! Ông nhà mà bà nhận không ra luôn kia!
- Chứ em nghĩ ai vào đây?
- Nhuộm bộ đầu trắng bóc còn nằm sấp thế kia thì ai mà biết! Cứ tưởng thằng nào chui vào nhà làm sợ gần chết đây!
- Hahaha. Thôi ngủ thêm tí đi. Nay em được off mà đúng không? - Ông nhà quàng tay qua cổ bà nhà rồi kéo bà nằm xuống.
- Bỏ tay ra! Nóng quá! - Bà thầy tay ông qua một bên.
- ... - Lại đưa tay về vị trí cũ.
- Bỏ ra! - Bà nhà cố vùng vẫy.
- Không bỏ làm gì nhau nào? - Nhưng lần này ông nhà đã dùng cả hai tay tóm lấy bà.
- Buông ra!
- Yên nào! - Tú quát.
- ... - Nhi sợ quẩn quéo đuôi, không dám nhúc nhích nữa.
- Vậy có phải ngoan hơn không? Ôm xiu cũng không cho.
- Thì cho rồi này. Còn đòi hỏi nhần nhó gì nữa? Hứ!
- Hề. Thôi đi ngủ. - Tú nói rồi nhắm tít mắt lại. Miệng vẫn cười toe toét.

Nhi cũng cười hiền lại. Nóng thì nóng thật nhưng còn gì tuyệt vời hơn là được nằm trong vòng tay của Tú chứ? Mấy ngày thiếu hơi nhau là cô đã mất ăn mất ngủ lắm rồi. Giờ về thì quất thêm quả đầu bạch kim đẹp trai bánh bao thế kia thì chắc sẽ chuyển sang mất mắt mất máu mất mũi quá. Cô dụi đầu vào hóm cổ của Tú hít một hơi sâu và ôm chặt lấy Tú nhắm mắt ngủ. Cô dặn lòng mình rằng sẽ mãi ôm chặt Tú không bao giờ buông như thế này...

Một tuần trước.

- Là chuyện về điều hôm qua chị hỏi.
- ...
- Em nghĩ là có thể. - Nhi nói chậm rãi từng từ một, cố ngăn sự run rẩy của mình lại.
- Vậy là tôi đã đánh giá cô quá cao rồi.
- Ý chị là sao?
- Cô nghĩ tôi thật sự muốn quay lại với Tú đến mức phải cầu xin người khác vậy sao? Tôi đâu có bị khùng!
- Vậy là...?
- Cô đúng là đồ ngu xuẩn.
- Chị nói cái gì?
- Tôi nói cô là đồ ngu xuẩn. Là ngu xuẩn đó hiểu không?
- Xin lỗi chị, tôi thật sự không biết chị muốn gì khi nói như thế. Nhưng tôi cảm thấy tôi đang bị xúc phạm. - Nhi đổi giọng.
- Đi nhường một người tốt đến vậy cho người khác, không phải ngu thì là gì?
- ...
- Thử cô một xiu thôi mà đã dễ dàng bỏ cuộc vậy rồi. Có chút sóng gió mà đã không vượt qua. Thử người thiếu chí khí.
- Đây chị... - Nhi ghen hòng.

- Ước chứ gì? Vậy thì đừng để ai có cơ hội khinh thường cô.

- ...

- Cô làm vậy không thấy có lỗi với Tú sao? Tú yêu thương cô đến vậy mà! Nhưng vậy có ngày hối hận không kịp. Gặp tôi là hên cho cô rồi đó.

- ...

- Sau này còn nhiều chuyện khó khăn hơn cái chuyện còn con này. Muốn đi tiếp thì tốt nhất là đừng bao giờ nghĩ đến hai từ buông bỏ.

- ...

- Tôi nói vậy thôi. Giờ tôi cúp máy đây.

- Khoan đã!

- Gì nữa?

- Cảm ơn chị.

- Không cần đâu. Đừng bỏ lỡ những điều quý giá của cuộc đời mình là được rồi.

Linh nói rồi cúp máy. Sau đó Nhi cũng có đôi lần cố liên lạc với Linh nhưng không được.

Linh cúi xuống nhìn đồng hồ và thở dài. Cô xoay người lại ngắm nhìn nơi này lần cuối thật kỹ. Sài Gòn đang ngủ yên, giống miền ký ức của cô bây giờ.

”Tạm biệt, yêu thương của em” - Chiếc vali được kéo lê đi. Có những giọt nước mắt trên mi khẽ rơi xuống và tan đi trong chốc lát. Bóng dáng của cô gái có mái tóc đỏ kia cũng khuất xa dần.

Linh giống Tú. Giống luôn cả cái tính lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho người khác trước, còn mình thì sao cũng được. Mười năm và ba tháng. Rõ ràng là chuyện tình cảm không thể nào đo đếm bằng thời gian được. Chỉ xót xa thay cho một người con gái đã chờ đợi ngần ấy năm trời... Mọi mòn mỏi chứ...

Phải chăng khi ta yêu thương một ai đó quá sâu đậm là nỗi cực hình dành cho trái tim mình?

2

~ Hết chap 25 ~

Note: Bạn quá nên đến bây giờ mới viết xong. Dự là các bạn lại phải chờ dài dài như vậy nữa rồi. Mình xin lỗi nha :(Nhưng dù bạn đến đâu cũng ráng không drop fic đâu ==))

Sau chap này thì các bạn có suy nghĩ gì về các nhân vật? Đề lại cmt cho mình nhé!

Cảm ơn bạn Nhã đã cho mình động lực để viết hết chap này :))

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Vĩ Cầm

Sau show diễn ở Đà Nẵng, Tú phải nói là cực kỳ bận rộn. Một phần là vì khách tới studio và khách đặt lịch hẹn riêng với Tú ngày càng tăng lên, một phần là vì Tú tham gia thêm những show diễn cùng với Gia Hân sau khi tour xuyên Việt của cô kết thúc. Lý do đơn giản là Tú muốn cô bé fan kia được tiếp tục nhìn thấy hai người biểu diễn cùng nhau. Tú biết một tháng trời đối với cô bé kia nó khắc nghiệt lắm. Cô bé cần một nguồn động lực. Và Tú sẽ là nguồn động lực đó.

Tú có bàn chuyện này với Nhi. Tất nhiên là cô hưởng ứng rồi. Có người yêu vừa đẹp trai vừa đa tài giờ lại còn có lòng nhân hậu nhân ái các kiểu thì phải nói là khoái chết bỏ. Cô còn nằng nặc đòi ủng hộ ông nhà bằng cách đi kè kè theo ông vào những đêm diễn dưới danh nghĩa một nàng trợ lý tháo vát.

Hưởng ứng thì hưởng ứng nhưng có một điều bà nhà không thể nào đỡ nổi. Đó là việc Gia Hân cứ liên tục quan tâm chăm sóc cũng như dành những cử chỉ thân mật cho ông nhà trên sân khấu cũng như sau hậu trường. Đã thế còn thêm mấy thím fan cuồng nhào vào đòi chụp hình ôm ấp còn hun hít ông nhà

nữa! Né không kịp là ăn trọn rồi. Trời ơi bỏ của người ta mà! Có phải đồ chùa đâu mà xài ké ghê vậy? Bà nhà đành ngậm cục tức bự chà bá hà bá xong nuốt cái ực xuống bụng cho qua. Linh nói không sai, quả thật là còn vô kể chuyện khó khăn. Trời ạ! Phải làm sao đây? Có ai có thể cho họ biết Minh Tú là của Hạ Nhi không? Có ai chịu nổi trong một đêm mà bỏ mình bị hơn cả chục cô gái bu lại ôm như chết đói chết khát không? Chứ Nhi là Nhi chịu hết nổi rồi! Hàng của riêng có một không hai mà giờ như hàng của chung vậy nè?

Một ngày giữa tháng 8.

- Em sao vậy? – Tú ôm Nhi từ đằng sau rồi khẽ thì thầm.

- Tú đi tắm trước đi. – Cô gỡ tay Tú ra.

- Nè sao vậy? Bé con thích ôm ấp của Tú đâu mất rồi?

- Đã nói là đi tắm đi! – Cô bỏ ra ngoài phòng khách.

- ...

Không thể trách bà nhà khó tánh cục cằn được. Có ai mà muốn ngửi được mùi nước hoa của kẻ khác trên thân thể người mà mình yêu chứ? Đã vậy còn gặp thể loại nước hoa gì mà nồng nặc, đứng từ xa đã muốn xộc lên tận óc huống chi là lại gần.

Nhưng cũng không thể trách ông nhà được. Cũng là do một con nhỏ ca sĩ mới nổi kia. Cùng diễn tại một show, xin chụp hình chung mà không cho thì cũng hơi kỳ. Mà cho xong rồi thì còn kỳ hơn nữa. Không thân không thích mà làm như yêu nhau tám kiếp trước, ôm eo choàng vai bá cổ tùm lum tè le. Đến nỗi ông nhà sợ quá đứng xa ra giữ khoảng cách mà cũng ráng lấy lợi đứng sát rạt lại chụp thêm vài tấm. Phải chăng mặt dày đang là một bây giờ sao? Tổ cha lũ mặt thót!

”Sạch sẽ thơm tho rồi nè!” – Tú đứng chắn ngang màn hình tv khoe. Nhi tỏ ra không quan tâm, với tay lấy cái điện thoại ra bấm bấm. Dù đã tắm rửa đang hoàng rồi nhưng sao mặt mũi vẫn cứ đáng ghét thế kia? Hờn! Không nói chuyện!

- Nè, sao không nói gì hết tron vậy?

- ... - Đã bảo là người ta đang hờn rồi!

- Giận Tú gì hả? – Lão ngồi phịch xuống sofa kế bên cô.

- ...

- Nè, sao vậy? Ai ăn hiếp em hả? Nói đi Tú xử cho. – Nay sao nói chuyện thiếu iốt quá vậy Tú? Não cát vô ngăn đá tủ lạnh rồi hả?

- Ai làm gì thì tự biết lấy! – Cô nói rồi chui tọt vào phòng, bỏ mặc Tú đàn ở lại vẫn ngơ ngác nhìn.

Trời ơi Tú ơi là Tú! Nói tới vậy còn chưa hiểu sao. Chẳng lẽ chờ người ta nói toẹt ra hết mới thấm sao? Lú lẫn quá rồi đấy!

- Tú vô nha? – Bày đặt ló ngó ngoài cửa. Vào đại đi cha nội!

- Phòng Tú Tú muốn vào thì vào đi. Mặc gì phải hỏi em?

- À... Tú biết rồi!

- Biết cái gì? – Dù dối nhưng vẫn rất nhiều chuyện.

- Ghen rồi phải không? – Lão cười gian xảo. Cuối cùng nào cũng được rã đông rồi.

- Hừ...

- Nào nào. Nói cho Tú nghe. – Lão tiến lại giường rồi choàng tay qua cổ cô. – Em đang ghen đúng không? – Lão thì thầm.

- Mặc gì? Ai thêm đi hơn thua với con điên ỷ? – Nhắc tới con diêm dúa đó là cô muốn nghiền răng nghiền lợi.

- Thiệt không?

- ...

- Thiệt là không hơn thua không?

- Không! – Chịu hết nổi rồi!

- Haha. Đáng yêu chưa kia? – Tú bẹo má Nhi.

- Không cần nói. Tôi biết tôi đáng yêu rồi. – Mặt cô vẫn chủ ỳ.
- Thôi mà! Cho Tú xin lỗi đi mà. Tú cũng không muốn như vậy đâu mà. - Tú năn nỉ.
- Biết là thế. Nhưng đừng để mấy con nhỏ đó ôm ấp được không? Trông... khó chịu lắm! – Cô nói, trong giọng có tí bứt rứt. 2
- Haha. Em đang giành độc quyền đứng không? – Tú lần ra cười. Con nhóc này hôm nay nói chuyện nghe cung ghê.
- Em không đùa đâu! Khó chịu thật đấy! – Cô nhăn mặt.
- Ủ ừ. Hahaha. – Dù biết là có người đang nghiêm túc nhưng cái bộ mặt bím sữa kia làm Tú không nhịn cười được.
- Quá đáng! – Nhi đập cái phịch lên giường rồi tính đứng dậy bỏ đi.
- Thôi thôi. Cho Tú xin lỗi mà. – Nhưng bị cánh tay của lão Tú kéo lại. Lão vẫn chưa khỏi mắc cười.
- Đồ vô cảm!
- Đúng rồi. Vô cảm với người lạ nhưng tràn trề tình cảm với người thương. Haha.
- Thứ già nồm! - Bày đặt chửi chửi thôi chứ nghe cũng mát dạ thấy mờ.

Nhảy nhụa giỡn thót với nhau một hồi xong thì ông nhà ra gọt trái cây cho bà nhà ăn. Bà thì vắt vẻo ngồi bắt chéo chân trên sofa chờ ông dâng miếng ăn tới miệng.

”Ting!” - Điện thoại bà nhà có tin nhắn facebook. Đó là tin nhắn từ một tài khoản lạ hoắc, không để avatar.

Andrew Huang: Hello! Còn nhớ em không bà chị?

Hạ Nhi: Um... Ai vậy?

Andrew Huang: Phũ đến vậy sao? :(

Nhi cố vặn hết óc hết não mình ra suy nghĩ. Andrew, Andrew, Andrew Huang..

Hạ Nhi: Thái?

Andrew Huang: May quá bà chị vẫn còn mình mẫn.

Hoàng Thái An, 21 tuổi, người Việt gốc Hoa. Cậu biết Nhi qua hội sinh viên của trường đại học mà cả hai cùng theo học. Do hội còn có một thành viên khác cũng tên An nên cô toàn gọi cậu bằng Thái. Năm đó cô là sinh viên năm ba, còn cậu là sinh viên năm nhất. Cô là một hội trưởng giỏi giang, biết quán xuyến mọi công việc. Còn cậu là hội phó kiêm trợ thủ đắc lực của cô. Chỉ tiếc là hai người không dịp hợp tác với nhau lâu dài. Hội hoạt động được một năm thì Thái An phải về Thượng Hải phụ việc cho công ty ba cậu.

Hạ Nhi: Lâu quá không gặp. Em vẫn khỏe chứ?

Andrew Huang: Khỏe như trâu. Em vừa về Việt Nam được mấy ngày. Đang ở Sài Gòn.

Hạ Nhi: Ồ thế hả? Chị cũng đang ở Sài Gòn này!

Andrew Huang: Trùng hợp thế! Hôm nào đi chơi đi.

Nhi liếc qua nhìn lão Tú đang chăm chú gọt trái cây rồi nở một nụ cười ranh mãnh. Một ý tưởng hết sức điên rồ và đậm chất cay cú vừa nảy ra trong đầu cô.

Hạ Nhi: Ok! Ngày nào cũng được. Sau 6 rưỡi tối là chị rảnh hết.

Andrew Huang: Vậy mai luôn nha? Nhắn em địa chỉ của chị đi. Có gì em qua đón.

Nhi đánh địa chỉ nơi làm việc của cô vào khung chat rồi nhấn gửi. An nói lời tạm biệt với cô trước vì có việc bận.

- Ăn nè. – Vừa lúc đó thì trái cây cũng đã được lão Tú gọt xong.

- A! Táo! – Có thực mới vực được đạo. Ăn trước rồi hãy tính.

Bà nhà chén hết mớ táo rồi chén sang mớ lê cũng như mớ cam. Ông nhà ăn bậy ăn bạ được vài miếng rồi cũng nhường sân chơi cho bà nhà quẩy hết mình. Nói chứ nhìn bà nhà ăn đã là thói quen cũng như niềm vui của ông rồi. Đố ai mà cướp đi được cái niềm vui này của ông đó!

- À Tú này? – Ăn uống no say rồi mới bắt đầu vào việc chính.
- Sao em?
- Mai Tú khỏi đón em về nhé! Em đi chơi với bạn. – Cô nói tình bơ.
- Ồ... Có cần Tú chờ tới chỗ hẹn luôn không? – Tú thấy hơi lạ. Từ khi vào đây ngoài Tú ra thì đa số mối quan hệ của cô đều dừng lại ở mức đồng nghiệp, chỉ xã giao trong lúc làm việc. Thế quái nào lại lòi đâu ra một người bạn thế kia? Mà thôi đi, Tú cũng không quen tò mò chuyện người khác lắm. Muốn thì Nhi sẽ tự khắc kể.
- À không cần đâu. Anh ý qua chờ em luôn mà. – Cô cố tình cho An già thêm mấy tuổi, xưng hủ bằng anh.
- Anh? – Cho rút lại câu lúc nãy nha. Thật ra ông cũng còn cào thắc mắc trong bụng nãy giờ rồi. Và chính cái từ “anh ý” của bà nhà đã là một chất xúc tác mạnh mẽ để ông bùng ra cái sự tò mò của mình.
- Ủ. Anh Thái là bạn từ thời tiểu học của em. Anh ý học trên em một khoá. Tốt bụng lắm! – Điều! Điều hết sức điều! Xạo ke mà không nhắm mắt không biết ngượng là gì luôn! Đỉnh cao của sự phóng đại là đây!
- Ồ... Vậy à? Còn ai đi chung nữa không? – Bạn Tú của chúng ta hiện vẫn đang rất thân thiện.
- Không. Chỉ có hai chúng em mà thôi. – Cô cố nhấn mạnh để xem biểu hiện của Tú.
- Ủ. Vậy thì đi sớm về sớm nha. – Vẫn rất điềm tĩnh.
- Tú không muốn biết thêm gì về anh Thái à? – Còn Nhi thì đang rất hấp tấp. Không hiểu sao đi chọc tức người ta mà người ta chưa kịp tức là bà đã nộ khí lên rồi!
- Không!/? Bạn của em mà? – Lúc này lão đã bật tivi lên rồi ngồi ngả ngón coi.
- Tú không muốn tìm hiểu kỹ về người ta trước khi cho em đi chung à? Tú không nghĩ rằng người đó là người xấu, sẽ lợi dụng em, sẽ bắt cóc em, sẽ hãm hại em sao? – Cô xô một tràn. Coi bộ đi gây chuyện trước mà lại bị thái độ hời hợt của người ta làm khùng lên rồi đây.
- Ồ... Cũng có thể lắm đó. Mà Tú nghĩ bạn em chọn thì cũng không tới nỗi tệ vậy đâu há?
- Tú... Tú... Tú thật quá đáng! Bộ quan tâm đến em một xíu thì Tú chết à?
- Để Tú nói cho em nghe cái này.
- Cái gì?
- Nếu em muốn đi chơi với bạn cũ thì tất nhiên Tú không có cứ gì ngăn cản em rồi. Tú tin em mà! Nếu cảm thấy có gì không ổn thì gọi ngay cho Tú thôi. Còn nếu như em đang cố tình làm cho Tú ghen thì xin lỗi em nha, chiều này xưa rồi đi! – Thâm! Thâm vô cùng! Phải nói là thâm như tụi Tàu luôn! Coi bộ sau khi quen Nhi thì thì điển của Tú đã bổ sung thêm hai từ “kiên nhẫn” và “điềm đạm” trong khi cụm từ “dễ nổi nóng” thì lại trở nên lu mờ.
- Tú... - Cô ghen hòng. Bao nhiêu ruột gan của cô đều bị lão moi ra hết.
- Sao? Tú nói sai chỗ nào à? – Lão vênh mặt lên nói. 1-0 nghiêng về đội của Tú.
- Được...Được lắm.. Tú chờ đây...
- Haha. Ok Ok! Thôi em vô phòng trước đi. Tú dọn dẹp cái rồi vô với em liền.
- ... - Cô quay ngoắt đi, không thèm trả lời. Quê quá trời quê mà! Tưởng là một kế hoạch trả thù hoàn hảo ai ngờ lại bị dắt mũi kéo đi thế kia. Hời coi có điên không chứ?

Tối hôm sau.

Kế hoạch bị bại lộ nhưng Nhi vẫn không bỏ cuộc. Cô quyết tâm phải làm Tú phát hỏa lên vì ghen thì cô mới hả dạ. Ngoài việc đi chơi với Thái An như một người bạn lâu năm không gặp thì cô còn mượn cậu làm công cụ hạ bệ Tú. Đi ăn, đi xem phim, đi dạo phố rồi chụp một đồng hình thân thiết sau đó lập tức up facebook với dòng chú thích sến súa. Tú lần này không quê thì cũng cụt mà thôi! Làm sao mà đỡ nổi được đòn này chứ?

Một điều! Đội của Nhi đã gỡ hoà. Đúng như cô định đoán. Tú nhìn thấy hình thì liền gửi cho cô cả chục cái tin nhắn. Cô không thèm trả lời mà vẫn tiếp tục up hình. Tú phải nói là vừa bực vừa lo đến phát khùng. Lần này Nhi chơi khăm thật rồi!

12 giờ tối.

Nhi trở về sau một buổi tối vui vẻ. Vui vẻ vì được gặp lại cậu em trai và tính nết cậu vẫn y xì không khác gì ngày trước, vui vẻ vì đã thực hiện thành công kế hoạch làm Tú lủng lộn của cô. Mà nhắc tới Tú mới nhớ. Chắc giờ này ngủ mất đất rồi, đèn đóm gì cũng tắt tối thui tối hù. Cô với tay bật cái công tắc

cho nhà cửa sáng sủa một tí.

”Á!” – Nhi hết hồn. Trước mắt cô là Tú đang ngồi chinh ỉnh trên sofa, mặt không một chút biểu cảm.

- Về rồi đó à? – Tú chỉ mấp máy môi, khuôn mặt vẫn không thay đổi.

- Ôi! Tú! Sao giờ này chưa đi ngủ?

- Em chưa về thì kêu Tú ngủ bằng kiểu gì đây?

- Em xin lỗi... Em chơi vui quá nên quên mất giờ. - Tự nhiên thấy mặt Tú cái xiu luôn.

- Đã vậy còn không trả lời tin nhắn rồi khoá máy luôn. Em muốn Tú tức chết mà đúng không?

- Em...

- Thôi khuya rồi. Mau thay đồ rồi đi ngủ đi. – Tú nói rồi vào phòng trước.

- Vâng ạ...

Nhi đứng một mình giữa phòng khách. Cô đảo mắt qua một vòng thì thấy có gói thuốc nằm ngổn ngang trên bàn ăn. Tú lại đau dạ dày sao? Người bị bệnh dạ dày khi lo lắng hay bức nhọc thường sẽ phát bệnh. Chắc lúc này Tú đã lo cho cô lắm đây... Bỗng nhiên cô thấy mình có lỗi quá. Sao cô không còn vui vẻ được như lúc này nữa vậy nè? Một chút cũng không có nữa...

Một lát sau.

Nhi vào phòng ngủ. Có vẻ con đau kéo dài lúc này làm Tú mệt lã nên giờ đã ngủ mất rồi. Cũng hên là vậy. Chứ không thì cô cũng chả biết đối mặt với lão như thế nào nữa. Cô chỉ nhẹ nhàng nằm xuống kế bên rồi ôm Tú ngủ một giấc ngon lành.

Sáng hôm sau.

Bà nhà bị cuộc điện thoại gọi nhầm số làm phiền nên đã dậy từ lúc 6 giờ rưỡi. Trời ạ! Còn tận ba tiếng nữa mới tới giờ phải thức. Bà cha cái thằng lộn số vô duyên. Bà định bụng ngủ lại thì quay qua không thấy ông nhà đâu mất tiêu. Ra phòng khách, vào phòng tắm, ghé phòng cách âm cũng không thấy ông đâu. Bà nhà bắt đầu thấy sợ. Chẳng lẽ vì chuyện hôm qua mà ông nhà bỏ bà đi sao? Không được! Phải gọi cho ông thôi.

- Dậy sớm vậy? – Đang lui cui tính bấm gọi thì ông nhà bỗng từ đâu xuất hiện.

- A! Tú! Nay giờ Tú đi đâu thế? Làm em lo muốn chết!

- Đi chợ. Đi sớm mới có đồ ngon.

Trước giờ bà thừa biết là ông dậy sớm để đi chợ nấu đồ ăn cho bà rồi. Mà không ngờ rằng ông dậy sớm đến vậy luôn đó! 6 giờ rưỡi hơn là về nhà, tính luôn cả thời gian lúc ở nhà lẫn ra ngoài vậy thì nghĩa là ít nhiều gì ông cũng dậy từ 5 giờ mấy. Mà ngày nào cũng đều đặn như vậy. Trong khi bà ngủ chêm bẹp tới 9 giờ rưỡi mà còn than ông kêu bà dậy sớm. Xin hỏi ông nhà sức trâu hay sức bò vậy? Vô tình bà nhà lại cảm thấy mình đang sống trong một dân tội lỗi. Thế là bà nhà quyết định thức cùng ông nhà làm bữa sáng.

10 giờ 15 phút.

Lại như thường lệ, Tú vẫn chờ Nhi đi làm nhưng có điều là không hoạt động mồm miệng nhiều cho lắm.

- Em xin lỗi... - Cô mở lời trước.

- Về việc gì?

- Chuyện... hôm qua.

- ... - Có vẻ Tú không muốn nhắc tới chuyện này.

- Tú giận em lắm phải không?

- Ừ... Nhưng giờ thì hết rồi.

- Em xin lỗi... Em sẽ không đi chơi riêng với người khác nữa. – Không đùa không vu vơ. Nhi nói dứt khoát thật thà.

- Tú đâu có cấm em đi với An? Chỉ cần đừng về trễ với khoá máy như hôm qua là được rồi.

An? Tại sao Tú lại gọi cậu ta là An? Rõ ràng Nhi đã giới thiệu với Tú cậu tên Thái mà? Tại sao Tú lại biết tên thật của cậu? Hay là do cô vô tình gọi cậu bằng Thái An mà chính cô cũng không nhớ?

- Tú nói gì em có nghe không vậy?

- Vâng? À! Nghe! Em nghe chứ!

- Tốt. Thôi xuống xe đi. Tới nơi rồi.

- Vâng ạ! – Cô nói rồi bước xuống xe, cố gắng soi biểu hiện của Tú lúc này. Mà bà nội ơi! Bịt khẩu trang đeo kính như khủng bố thế kia thì soi bằng niềm tin à? Chỉ biết rằng mọi câu nói của Tú này giờ đều không có một chút cảm xúc, âm điệu gì cả!

- Tú về đây. Bye. – Tú nói rồi rồ máy xe chạy vọt đi luôn.

- Bye bye T...

Lại là một Minh Tú lạnh tanh thoát ần thoát hiện như thuở mới quen. Lúc trước Nhi bị chết ngất với cái sự lạnh lùng này nhưng sao bây giờ thấy Tú vậy cô không tài nào vui nổi. Rõ ràng cô đang là tội nhân thiên cổ dám làm tan nát trái tim soái ca của hàng nghìn cô gái trẻ ngoài kia mà!

6 giờ 30 phút tối.

Nhi tan ca. Hôm nay cô mới hỏi được chị quản lý một chỗ bán lẩu cá nổi tiếng nên đã sửa soạn đồ đặc siêu lẹ rồi vọt ra ngoài. Trước giờ Tú toàn lấy vịt quay ra dụ cô, tại sao bây giờ không lấy cá ra dụ ngược lại Tú chứ? Tú như con mèo mướp, bảo đảm sẽ không chê cá!

- Chị Nhi! – Nhưng đời mà dễ dàng thì đâu có gọi là đời? Thái An từ trong chiếc Audi A8 màu đen đậu kế bên cửa bước ra. Vút BMW ở nhà thì làm sao mà độ nổi đây hả Tú?

- Thái! Sao em lại ở đây?

- Thì chờ chị đi chơi! Chị nói sau 6 giờ rưỡi là chị rảnh mà đúng không?

- Nhưng mà... - Nhi nhìn sang bên kia đường. Tú đang nhìn chăm chăm vào hai người. Làm ơn, làm ơn! Đừng bỏ đi nha Tú ơi!

- Sao thế? Có chuyện gì à?

- Chị có hẹn mất rồi.

- ...

- Tú! – Nhi hét to lên. Cô cứ sợ rằng Tú thấy cảnh này thì sẽ đề máy xe bỏ đi mất.

Chưa đầy một phút Tú đã băng xe qua đường và dừng lại ngay trước mặt Nhi và An.

- Chào cậu! – Tú bắt chuyện trước. – Còn nhớ tôi chứ?

- Xin lỗi... Đây là...? – An bó tay. Mặt mũi trùn kín mít thì làm sao mà biết là ai?

- Trí nhớ của cậu kém quá. – Tú lột khẩu trang và bỏ kính xuống.

- ...Chị Tú? Chị Tú! Lâu quá rồi chưa gặp. Chị vẫn khỏe chứ? – An có thể nhận ra người này trong vòng một nốt nhạc.

- Khỏe. Mới về nước à?

- Xí xí! Hai người quen biết nhau à? – Nhi chen ngang.

- Tất nhiên là quen rồi! Thầy giáo đa tài của em mà!

Rồi... Nhi hiểu tại sao lúc sáng Tú gọi cậu là An rồi. Thì ra là hai người này có dây mơ rễ má với nhau! Ủi trời ạ! Vậy là cả việc cô chém gió rằng Thái An lớn tuổi hơn cô cũng bị bại lộ rồi sao? Nhi cảm thấy mình là người bị hại mới đúng!

- Mà hai người là...? – An tiếp tục.

- Là người một nhà. – Tú đáp rồi quay sang nhìn Nhi nháy mắt.

- Há? – An không hiểu.

- Đùa. Là bạn. Tụi tôi đang share căn hộ.

Biết là Tú không muốn tiết lộ mối quan hệ này quá sớm và đây là cách trả lời khôn khéo nhất, nhưng sao trong lòng Nhi lại có chút chùn xuống. Cô không hài lòng với câu trả lời này. Cô muốn nhiều hơn cơ!

- À... thì ra là vậy. Tính ra cũng trùng hợp quá chứ?

- Ủ. Mà cậu có hẹn với Nhi à?

- Ủa? Chẳng phải hai chị có hẹn trước rồi sao?

An và Tú đều hướng mắt về Nhi để chờ câu trả lời của cô. Rốt cuộc là ai hẹn với ai trước?

- Tụi chị đang hẹn hò với nhau.

Bốn con mắt kia rơi tõm xuống đất. Một câu trả lời hết sức là liên quan! Vâng! Do không hài lòng với câu trả lời lúc nãy của Tú nên cô đã bác bỏ, vút phăng nó vào sọt rác và thay vào đó một “mệnh đề” chắc nịch. Con nhỏ này nó có máu điên trong người thiệt đó trời!

- Wow... - Thái An há hốc mồm không biết nói gì hơn.

- Em nói cái gì vậy Nhi? – Tú gằng giọng rồi lay lay cánh tay Nhi nói lí nhí trong miệng.

- Wow... Là... là... thật hả? – An vẫn chưa khỏi bàng hoàng.

- Tất nhiên là không r... A!- Tú đang nói thì bị Nhi nhéo tay đến đau điếc.

- Tú sợ cái gì? Chẳng phải lúc trước nói thích khoe người yêu lắm à?

- Hà...? Vậy... vậy là sao? – Có ai nói cho An biết rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào không? Đầu cậu đang bị hai ông bà già kia quay mòng mòng rồi đây.

- Phải! – Nhi đồng đặc. – Là tụi chị đang yêu nhau.

Máu hâm của Nhi rõ ràng đang được đun sôi sùng sục. May phước cái này là cửa sau nhà hàng chứ mà là cửa trước thì mai xác định lên báo ngồi chêm chệch nhè cô gái! Có phải một khi yêu thì con người ta không kiểm soát được lời nói của mình không?

- Tú! – Nhi quay qua nhìn lão già của mình. – Em yêu Tú. – Trời ạ! Chẳng lẽ nguyên ngày làm việc không uống lấy nửa giọt bia, chỉ hít mùi từ đồ nướng thôi mà cô bị xỉn hay bị phê pha gì sao? 2

- ... - Mặt Tú chưng hửng. Hôm nay con bé này nó uống lộn thuốc gì sao?

- Ồ... Chị Nhi...? – Thái An cũng chào thua kèo này luôn.

- Chị yêu Tú. – Nhận của con một lạy đi thím Nhi. Thím bị sáng nắng lắm rồi!

- Về về về! Về nhà thôi! – Tú nói rồi bịt khẩu trang đeo kính râm lại. Lão không thể để con nhỏ này nó hoành hành được nữa.

- Ủ... - Thật ra An vẫn chưa tiếp thu được hoàn toàn hết câu chuyện này đâu.

- Sao lại về? Em chưa nói xong mà! – Nhi vung tay múa chân. Giờ nói cô đang say thì cũng có cả khối người tin ngay.

- An, cậu về trước đi. Có gì gặp nhau sau. – Tú không thèm quan tâm tới lời nói của Nhi.

- Ủ... Vậy em về nhé! Hẹn gặp hai người sau.

- Thái! Khoan đã! Chị chưa nói xong mà! – Nhi lôi kéo An.

- Về đi An. – Tú xua tay ra hiệu cho An, tay còn lại giữ cho bà thím Nhi nhà ta đừng có lên con tăng động mạnh động nữa.

Và rồi suốt chặng đường về nhà, Nhi chỉ lải nhải đúng có một câu duy nhất: Em yêu Tú. Lão già nhà ta vừa buồn cười vừa muốn chấp hai tay lại quỳ lạy bà luôn! Có ai yêu mà đi la làng la xóm oai oái lên như bà không trời?

- Mệt chưa? Uống miếng nước đi. Để Tú đi mua đồ ăn. – Ban đầu cũng tính ra ngoài ăn mà với tình trạng nửa tỉnh nửa tỉnh này của Nhi thì Tú phải lập tức nhốt cô vào trong nhà, không cho đề trứng!

- Thôi... Đừng đi mà... Ở lại với em đi... – Cô kéo Tú ngồi xuống sofa.

- Không đi lấy gì ăn?

- Gọi đồ ăn về đi! Chứ em không muốn Tú đi đâu cả! – Cô ôm xà nẹo Tú.

- Rồi rồi!

11 giờ tối.

Vẫn giữ nguyên trạng thái đeo theo, bám như sam, dính như keo 502, dai như đĩa trâu. Nhi dường như không rời Tú được nửa bước. Và bây giờ đi ngủ cũng bất chấp ôm quần ôm quéo, quập chân quập cẳng vào người Tú. Đến cả quả đầu bạch kim chất ngất ngay kia cũng sung sĩa lên vì bị Nhi vò nát.

- Em à? Cho Tú thử với. – Tú nói nhỏ nhẹ.

- Được thôi. Nhưng mà phải trả lời em một chuyện. – Quý thần ơi? Giờ muốn thử cũng phải trả lời câu hỏi nữa hả?

- Chuyện gì nào?

- Tại sao từ đầu Tú đã biết thằng Thái mà không nói cho em hay?

- Không cần thiết. Mà cũng nhờ quen cậu ta mà Tú mới biết em thích nó đó. Này thì “bạn thời tiểu học”, này thì “học trên em một khoá” đồ. Haha.

- Im ngay! – Thật sự là bị vạch trần vậy nó quê lắm các bạn ạ.

- Mà lúc này em nói thẳng vậy không sợ cậu ta buồn sao?

- Buồn? Buồn gì cơ?

- Em không biết sao? Cậu ta thích em đó!

- Hả? Cái gì? Có chuyện đó sao?

- Ủ. Bởi vậy Tú mới kêu đi về đó.

- Trời ạ! Mà sao Tú biết?

- Nếu không phải vì em thì cậu ta đâu có theo Tú học violin?

Nhi nhớ lại cái năm ấy. Trong một lần tổ chức hoạt động âm nhạc cho hội sinh viên, cô đã đề xuất lấy violin làm nhạc cụ chính nhưng bị mọi người phản đối. Đối với họ, violin là một nhạc cụ kén người chơi hơn piano hay guitar, là một nhạc cụ nhảm chán, gây buồn ngủ. Còn đối với Nhi, đó là một thiên đường của sự đa diết và nổi hoang vu. Cô yêu vĩ cầm. Tiếng vĩ cầm du dương như phản ánh chân thật mọi điều trong cuộc sống của cô. Mặc dù chơi còn chưa vững lắm, nhưng ở thời điểm đó, tiếng vĩ cầm của Thái An là thứ làm cô cảm thấy dễ chịu nhất. Đó là lý do cô rất mến cậu em này.

Năm ấy Tú vừa du học về được nửa năm. Thời buổi kinh tế khó khăn, Sài thành mon morn đất lạnh chìm đầu nhưng lúc đó nó còn quá khát nghiệt cho một Tú non nớt phát triển. Tú ra Hà Nội vừa làm kỹ thuật viên cho một phòng thu nhỏ, vừa tập tành sáng tác cũng như mở lớp dạy chơi các loại nhạc cụ để kiếm thêm thu nhập. Thái An là một trong những học viên đầu tiên của Tú. An nói với Tú rằng cậu muốn học vĩ cầm vì một nữ sinh khoá trên mà cậu mới gặp. Cô ấy thích vĩ cầm, còn cậu thì thích cô ấy. Biết cô gái của mình là người đa sầu đa cảm, cộng thêm sự “bánh bèo” mà lâu lâu húng lên sâu sắc của cô, Tú dám chắc rằng nàng nữ sinh năm ấy chính là Nhi.

- Lúc thấy hình em up facebook thật ra Tú cũng chưa nhận ra cậu ta đâu. Chỉ thấy hơi quen quen thôi. Tới sáng lúc đứng chờ thói quen chợt ngấm lại mới nhớ ra. - Tú trình bày thêm.

- ...

- Em ơi? - Tú tiếp tục.

- Vâng ạ?

- Tú kéo violin cho em nghe nha?

- Ok! Mà mai nhá! Tối rồi.

- Bây giờ đi!

- Mai đi Tú. Em buồn ngủ quá.

- Đi mà...

- Nooooooooo!

- Hết chém gió chuyện thằng Thái rồi giờ thì không muốn nghe Tú kéo đàn. Em thích nó rồi đúng không? - Tú giả vờ ghen tuông. À không, thật ra cũng tí tẹo ghen thật.

- Hả? Nói cái gì thế?

- Tú không biết đâu! Em phải nghe Tú kéo đàn! - Lão nói rồi cắn yêu vào cổ Nhi. - Em làm như có một mình Thái An của em biết chơi violin vậy? - Lại há mồm cắn tiếp. Lần này còn nhây nhây miếng “thịt heo” béo bở kia. 2

- Aaaaaaaa! Đauuuuuuuuu! - Cô vung tay tá lả, tát vào cả mặt Tú.

- Aaaaaaaa! - Tú ôm mặt ăn vạ, la làng lên.

- Ôi! Tú! Em xin lỗi. - Cô lại xoa mặt lão.

- Cái mặt của tuiiii! - Ăn vạ cấp cao, thề là hơn cả Chí Phèo.

- Em xin lỗi. Em xin lỗi. - Cô xuýt xoa.

- Tú không biết! Em phải đền cho Tú!

Thế là có một người hí ha hí hửng đi lấy đàn, một người ngâm ngùi ngồi đực mặt ra làm bữa rửa. Nửa đêm và bị dựng đầu dậy để nghe kéo đàn. Lần đầu tiên Nhi cảm thấy thiếu tình cảm với violin như vậy. Nhi chỉ muốn ngủ thôi mà! Mà buồn ngủ thì buồn ngủ, nhưng cô vẫn nghe được bản nhạc một cách hoàn chỉnh. Nếu như Hạ Nhi của hai năm trước đã trót say tiếng vĩ cầm của một cậu sinh viên kém tuổi mình, thì Hạ Nhi của hai năm sau lại trót đắm chìm trong tiếng vĩ cầm của một tay nghệ sĩ tài hoa. Và cô cũng lỡ trót yêu luôn cái tay nghệ sĩ ấy.

Ba ngày sau.

Thái An sắp phải quay về Thượng Hải nên hẹn Nhi đi ăn bữa cuối. Và tất nhiên cậu cũng mời luôn cả Tú. Cậu chọn đối diện với sự thật thay vì né tránh nó. Tình cảm là thứ không thể ép buộc. Biết An có tình cảm với mình nên Nhi cũng ráng tiết chế sự quan tâm đến Tú trước mặt cậu. Nói chung đây là một buổi tối suôn sẻ.

- Bye bye hai chị!

- Bye.

- Bye bye Thái! Qua đó nhớ giữ liên lạc nhé! Đừng lặng mắt tăm như mấy năm trước nữa đấy!

- Ok! Hẹn gặp vào một ngày không xa. - Thái An nói rồi đóng cửa xe lại.

- Bye bye. – Tú và Nhi đồng thanh rồi bước đi, tay nắm chặt tay tựa vào vai nhau đi tới chỗ chiếc cub đang đỗ ở đằng xa kia.

An nắm chặt lấy vô lăng đến nỗi lộ ra những đường gân xanh trên hai cánh tay, mắt tròn tròng toé ra những tia máu đỏ tươi khiếp tởm.

.
. .
.

~ Hết chap 26 ~

Note: Có trót ghét Thái An thì chửi nhẹ nhẹ thôi nha mấy bạn =)) Tác giả cũng tên An nên tác giả nhột lắm =))

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lửa Hận

Một ngày cuối tháng 8.

Tú đang trên một chiếc taxi ra sân bay. Hôm nay là ngày thực hiện ca phẫu thuật thay van tim của cô bé bị suy tim kia. Tú và Gia Hân đã hứa sẽ đến động viên tinh thần cho cô. Cả hai muốn cô bé có một tâm trạng thật tốt trước khi vào phòng mổ.

Tú cúi xuống nhìn vào đồng hồ rồi tắc lưỡi. Sắp tới giờ rồi mà xe cô kẹt cứng ngắt vậy sao mà kịp đây? Chả hiểu sao không phải giờ tan tầm mà đường xá lại như cái lỗ mũi bị nghẹt thế này? Hình như phía trước có tông xe rồi tranh chấp chửi bới nhau gì đó.

- Từ từ đi. Lát hồi hết kẹt liền giờ. – Chú tài xế nói. Chú đã nhìn ra được nét mặt nhăn nhó của Tú khi đang chỉnh lại kính chiếu hậu.

- Chú! – Tú gọi. – Con gửi tiền. Khỏi thôi. – Tú nói rồi vội vác balô lên vai, mở cửa xe và xông thẳng ra ngoài lộ. Ông không còn kiên nhẫn để chờ đợi thêm một phút giây nào nữa.

Tú ba chân bốn cẳng chạy như bị chó rượt. Thiếu điều muốn vắt cả chân lên cổ. Cho cha nội này đi thi marathon là giành giải nhất chắc luôn đó.

Điện thoại trong túi quần Tú cứ liên tục reo ầm ĩ lên. Tú vừa chạy vừa mò tay xuống dưới túi kiểm cái điện thoại bắt máy cái cho xong chuyện.

- A...lô...? – Giọng Tú run lên do đang hoạt động mạnh.

- Alô Tú hả? Đang ở đâu vậy? Sao giờ này chưa tới nữa? Sắp bay rồi đó! – Là Gia Hân. Có bao giờ Tú trễ hẹn đâu? Chuyện quá bất thường nên cô đành gọi để hỏi xem sao.

- Đ...a...n...g c...h...ạ...y b...ộ t...ớ...i

- Hà sao lại chạy bộ? Tú đang ở đâu?

- P...h...ạ...m V...ă...n Đ...ồ...n...g

- Trời! Để giờ Hân ra đón Tú.

”Bộp!” – Hân nghe có tiếng va chạm trong điện thoại.

- Alô? Tú? Alô?

- ... - Không có ai trả lời, chỉ có tiếng máy xe rồ lên ồn ào kinh khủng.

- Alô? Tú? Còn ở đó không?

Tút... tut... tut...

Đầu dây bên kia dập máy ngang. Hân gọi lại thì gặp ngay phúc chị tổng đài. Cô cảm thấy bất an. Gọi thêm chừng 2,3 lần nữa vẫn y xì như vậy, Hân đành rời sân bay đi tìm Tú.

Bệnh viện FV, 12 giờ trưa.

Tú tỉnh dậy, đầu óc quay mòng mòng như chong chóng, đau như búa bổ.

- Tú! Rốt cuộc cũng tỉnh rồi! Làm Hân lo quá.

- Đang ở đâu thế này? – Tú một tay chống xuống giường một tay ôm phía sau ót của mình rồi cố ngồi dậy.

- Bệnh viện. – Cô lại gần giúp Tú. – Chắc là vừa chạy vừa nghe máy nên bị máy thẳng cô hôn đánh rồi giật điện thoại.

Khi họ! Đánh bằng cái quái gì mà Tú nhức muốn banh não luôn vậy nè? Bỏ qua chuyện đó, Tú chợt nhớ ra vài điều.

- Rồi còn chuyến bay? Chuyến bay ra Đà Nẵng thì sao?

- Phải bỏ thôi chứ sao. Chứ giờ Tú bị vậy làm sao mà đi?

- Sao không đi? – Tú chồm người lên nắm lấy bả vai Hân. – Hân có thể tự đi một mình được mà! Hân có biết con bé cần tụi mình động viên lắm không? – Rồi lắc mạnh vai cô.

- Hân biết. Nhưng đang nói chuyện thì Tú đâu mất tiêu. Lỡ Tú có chuyện gì thì sao? Cũng hên là người đưa Tú đến đây tìm được card visit của Hân trong người Tú. Chứ không Hân cũng không biết tìm Tú ở đâu nữa.

- Hân có biết là tâm trạng tốt thì ca phẫu thuật mới diễn ra suôn sẻ không hả? Há? – Tú hét vào mặt cô. – Tú thì sao cũng được nhưng con bé thì không được phép có chuyện gì xảy ra hết! Hân có hiểu không?

- Tú! Tú bình tĩnh lại đi đã. – Hân nhẹ nhàng đặt tay Tú trở lại giường. – Chuyện đâu còn có đó mà. – Không ngờ Tú lại kích động đến vậy. Nó làm cô hơi sợ.

- Bình tĩnh? Hân kêu Tú làm sao bình tĩnh đây? – Tú lại bấu tay vào vai Hân. – Không được. Tú phải đi Đà Nẵng. – Lão nói rồi phóng xuống giường bay thẳng ra bên ngoài.

- Tú! – Hân vội vã chạy theo.

Đang hùng hồn dậm chân bước đi thì có con đầu quần giữ Tú lại. Không phải chứ? Đang lúc cấp bách như thế này mà còn đau bao tử cho được sao? Tú bây giờ chẳng khác gì con bánh bèo nhều bị lộ ra sự yếu ớt của mình.

Gia Hân lấy thuốc cho Tú rồi đưa Tú vào lại giường bệnh nằm. Sợ trong lúc đi mua đồ ăn Tú khoẻ lại rồi chuồn mất, Hân gọi cho Khang và Thanh nhờ hai đứa nó đến trông Tú. Họ cũng biết lo cho sự phụ lắm, vừa gọi là vèo tới liền.

- Thiệt tình chứ! Chạy thì lo chạy đi. Móc điện thoại ra làm cái gì? – Thanh xia xói.

- Ồ! Đúng rồi! Móc điện thoại ra làm gì? – Khang cũng hòa theo.

- Bị giật đồ đã đánh, đằng này còn bị đập cho ngất xỉu nữa. Sao nghe đồn có võ mà? – Thừa cơ hội si nhục lãng mạn lão sư của mình luôn.

- Ồ! Đúng rồi! Sao kỳ vậy?

Tú không trả lời, hiện đang không tâm trạng để tranh cãi với lũ nhãi ranh này. Cơ bản là tụi nó cũng chỉ muốn làm không khí ở đây náo nhiệt hơn, nhưng thật chất thì Tú không cần.

Tú đang lo sợ. Tú sợ rằng cuộc phẫu thuật thay van không thành công. Tú sợ rằng cô bé kia không qua khỏi. Tú sợ rằng mình lại tiếp tục làm một kẻ bất tài đứng nhìn gã thần chết cướp đi sinh mạng của những người bên cạnh mà không làm được gì. Thanh nói đúng. Học võ để làm gì rồi không tự vệ được, để chúng nó đánh lên đến độ ngất xỉu không biết trời trăng gì. Làm giờ phải nằm đây, bỏ lỡ chuyến đi Đà Nẵng. Người ta chỉ muốn nhìn thấy Tú trước khi lên bàn mổ thôi mà? Một việc đơn giản như vậy mà Tú còn không làm được. Thế thì còn làm nên trò trống gì nữa? Quả thật là vô dụng..

- Su mẩu mà biết được thế nào cũng la cho một trận cho coi! – Khang quả quyết.

- Nghĩ sao vậy ba? Lo còn không hết nói chi là la. – Thanh thì có ý kiến ngược lại. Đã mấy lần cặp đôi này vì chuyện bất đồng quan điểm mà cãi nhau chỉ chớ.

- Thôi! Mỗi đứa bớt một câu đi. – Nhắc tới bà nhà thì ông nhà liền có phản ứng. – Đứa nào mà hé một lời nào ra với Nhi thì đừng có trách.

- Dạ... - Thanh và Khang răm rắp nghe theo. Cũng sợ ông khoẻ lại xong rồi trả thù lắm chứ.

- Tốt. Nhớ đó. Thử hé ra đi rồi biết. – Ông nhà rắn đe.

- Biết rồi ông nội. Vậy thì ráng ăn uống, thuốc than cho khoẻ lại đi. – Khổ đời lũ học trò. Gặp ông thầy gì mà mỗi lần nhắc tới bỏ bịch là dạn dò y chang như má dạn con không bằng.

7 giờ tối.

Bà nhà tan ca. Đang chán nản vì nghĩ tới chuyện tối nay không được ai nấu cơm cho ăn thì nhìn thấy xe của ông nhà đang đậu bên đường. Cứ tưởng mình nhìn nhầm cho đến khi bà thấy ông nhà băng xe qua đường rồi dựng chống cái cạch trước mặt bà.

- Lên xe!

- Ồ... Tú! Sao lại ở đây? Không đi Đà Nẵng à?

- Ồ a cái gì? Nhiều chuyện! Lên xe mau! Tui dẫn đi ăn vịt quay.

- A! Vịt quay á? Đi đi. – Lúc này còn ngơ ngáo ngáo nhưng nhắc tới đồ ăn là quay sang hỏi ông nhà đi mau liền.

Những cái ôm thật chặt của bà nhà khi ngồi sau xe được bầu chọn là một trong những điều ấm áp nhất mà ông nhà từng có. Hôm nay cũng không ngoại lệ, nó là thứ khiến tâm trạng ông nhà dễ chịu hơn. Những điều đơn giản, tưởng chừng như nhỏ xíu nhưng lại là liều thuốc thần kỳ có thể chữa được bách bệnh. Bây giờ cái gát không phải là điều cần làm. Điều cần làm là tập trung vỗ béo thêm cho con heo mập này. Nhận được tin ca phẫu thuật cũng đã thành công, chỉ còn chờ cô bé kia tỉnh lại nên sự lo lắng của ông nhà phần nào cũng được giảm đi bớt.

8 giờ 30 phút.

Tắm rửa sạch sẽ thơm tho cho người nó nhẹ. Xong rồi giờ ông nhà phải ra kêu con ỉn béo kia vào tắm nữa. Cái thứ đệ nhất hám trai! Về nhà là chỉ biết cắm rề trong phòng rồi bật ba cái phim Hàn Quốc gì đó mà coi thôi. Chả biết đến ai cả! Có ngày ông nội kia ông bức lên đập cho nát cái laptop rồi ngồi khóc hụ hụ nha.

- Oái! – Vừa mở cửa nhà tắm ra thì thấy nguyên cục nợ chân xếp bằng ngồi chinh ỳnh dưới đất. Chẳng lẽ chuyển sang mọc rễ trước cửa nhà tắm rồi à?

- Hihihihhi. Tú!

- Làm trò gì đó?

- Thương Tú. Hihihihihhi. – Trời thần ơi đáng sợ chưa! Đã vậy còn bấu víu lấy cẳng chân ông nhà nữa.

- Muốn xin xỏ gì tui đây?
- Sao lại nghĩ xấu về em thế hả? – Bà nhà bữu môi rồi đứng dậy chống nạnh.
- Chứ ngoài chuyện đó ra thì còn gì nữa?
- Đầu óc hạn hẹp! – Bà nói rồi bồng choàng tay qua ôm ông nhà. – Em biết cả rồi!
- Há? Biết chuyện gì?
- Chuyện gì từ sáng đến giờ em đều biết hết! – Bà đổi giọng, chuyển sang thì thầm. – Sao lại giấu em cơ chứ? Đồ đần thôi!
- Là con Thanh hay thằng Khang nói với em đó? – Tèn ten. Chuẩn bị lên đĩa nha hai bạn trẻ.
- Lúc nãy chị Hân gọi vào điện thoại bàn. Chị ý kể cho em nghe hết rồi. - À! Thì ra là bị đầu mối mà bị thiếu một lỗ.
- Aishhhhhh!
- Cọc cái gì? – Bà nhà buông tay khỏi eo ông nhà rồi nói. - Sao cứ thích giữ khư khư mọi chuyện thế nhỏ? Tú không coi em ra gì hết à?
- Không phải... Chỉ không muốn làm cho em lo thôi.
- Không lo cho Tú thì lo cho ai? Yêu nhau mà không biết chia sẻ gì hết! Thế thì yêu làm gì? – Đến phần giận lẫy rồi.
- ...
- Chắc kiếp trước em ác ôn lắm nên kiếp này mới phải yêu nhằm đồ con bò như Tú á! Chưa thấy ai thích chịu đựng một mình như thế. – Bà nhà mắng.
- Yêu nhằm vậy bây giờ có muốn kiếm thằng khác yêu lại không?
- Diên à? Nghĩ sao thế? Mơ đi! Còn lâu Tú mới thoát khỏi em được nhá!
- Hahaha. Biết rồi biết rồi. Cũng chẳng có ý định muốn thoát đâu.
- Nhưng làm ơn sau này có chuyện gì thì phải nói ra nghe chưa? Để cho em phát hiện Tú giấu giếm chuyện gì thì biết tay với em!
- Haha. Biết rồi biết rồi. Sau này có chuyện gì cũng kể cho em nghe hết được chưa?
- Good! Giờ thì bồn tiểu thư đi tắm. Vào phòng chuẩn bị đi lát còn đấm bóp cho bồn tiểu thư đấy!

Trong lúc chờ bà Nhi nhà ta đi tắm, Tú truy cập vào điện toán đám mây icloud để lấy lại dữ liệu trong điện thoại cũ. Cũng hên là tính cẩn thận nên có sao lưu mọi thứ. Chứ không mất hết hình của bà Nhi với ông chắc ông khóc hết một dòng sông luôn quá.

Tú down hết dữ liệu xuống rồi vô hiệu hoá luôn điện thoại cũ. Tú chả tha thiết gì việc xài định vị để tìm lại máy. Là bọn cướp vặt, chấp nhất chúng làm gì? Dù sao giờ vô hiệu hoá rồi, cái điện thoại đó chả khác gì cục gạch chứ không mua bán sang nhượng được gì hết. Giờ chỉ cần tung tăng đi mua điện thoại mới xài cho sướng. Nhà giàu mà!

Sáng hôm sau.

Tú đưa Nhi đi làm như thường lệ rồi ghé sang cửa hàng sửa điện thoại mới. Thanh niên có điều kiện nên cũng đưa đòi theo thời đại xiu, quất luôn con Iphone 6s.

- Em gửi chị. – Cậu nhân viên nói và đưa chiếc túi có đựng điện thoại cho Tú.
- ... - Tú không trả lời, đang bận nhìn ngắm cái gì đó.

Tối hôm đó.

”Cạch!” – Bà nhà mở toang cửa ra rồi chạy riết vào phòng ngủ. Nghe đồn cái phim gì đó bà đang coi hôm nay có tập mới ra lò còn nóng hổi.

- Oaaa! Tú mua điện thoại mới rồi đấy à? Sao chưa mở ra xài nữa? – Bà nói rồi cầm lấy cái hộp điện thoại đang đặt trên laptop lên sửa soi.
- Chờ em về đó. Mở ra đi. – Tú khoanh tay, đứng tựa vào cửa phòng rồi cười hiền.
- Thế thì em mở đấy nhá!
- Ủ. - Lại cười nữa rồi.

Bà nhà quýnh quáng “khui hàng” ra. Cảm giác được tự tay đập hộp nó sướng gì đâu. Nhưng rồi tự nhiên bà nhăn mặt.

- Tú bị hâm à? Sao lại bánh bèo đến nỗi mua màu hồng xài thế này? 2

- Xài màu hồng gì? Tú đâu có bị khủng? – Mặt ông nhà tỉnh bơ.

- Ồ...? Thế cái này là cái gì? – Bà chạy lại giờ cái điện thoại thẳng vào mặt ông nhà. – Màu hồng đấy! Mù màu à?

- Thì có ai nói nó không phải màu hồng đâu? – Vẫn tỉnh như ruồi.

- Ồ...? Tú nói sáng cái gì đấy? Chả hiểu gì hết! – Bà nhà bắt đầu thấy nhức đầu với cái sự phi logic của ông nhà rồi nha.

- Chứ không phải em thích màu hồng à?

- Ồ...? Thế là sao...?

- Thì là mua cho em chứ còn gì nữa!

- Ồ... Thật... thật á? – Bà nhà ngờ ngàng.

- Chứ chẳng lẽ giả? Không xài thì thôi Tú cho người khác đó nha. – Trời trời! Nói chuyện nghe sang chánh chưa kia.

- Diên mới không xài! – Bà nói rồi ôm cái điện thoại vào người, sợ ông nhà đòi lại.

- Haha. Là đồ đôi đó. – Ông nhà nói rồi móc trong túi ra một chiếc Iphone màu vàng đồng y chang vậy. - Liệu mà giữ gìn cho kỹ đi.

- Em biết mà. Hihihi. Mà tặng em đồ đắt tiền thế này thì làm sao mà em trả nổi đây hả?

- Đã bảo là cho rồi mà!

- Nhưng mà...

- Không có nhưng nhị gì hết! – Ông chặn họng bà. - Muốn trả thì làm osin hầu hạ cho tui suốt đời đi.

- Thế thì quyết luôn!

- Cái gì? Nói lại một lần nữa thử xem?

- Tôi nói là tôi sẽ quyết nợ mấy người! Nghe chưa đồ điếc!

- À... Giỏi lắm... – Ông nhà tiến lại sát rạt bà nhà.

- Ồ... Làm gì nhau?

- À... Rồi... Ngon... – Ông vừa dứt lời thì túm lấy giò con lợn kia, bẻ nhấc bổng lên.

- Aaaaaa! Thả em xuống!

- Sao? Giờ có làm chịu làm osin trả nợ hay không?

- Không! Thả em xuốngggggg!

- A... Con này lỳ à nha. Được rồi. Tú sẽ cho em biết tay.

Nói rồi lão bông con nhỏ thấy lên giường. Chưa kịp để nhỏ định hình lại thì đã nhảy tót lên đê người nó.

- Sao? Có chịu làm chưa? Nói mau! – Bớ người ta giờ trò đời bại kia!

- Aaaaaaaa! Biến ra cái đồ đẻ xòmmmmmmm! – Nhi vừa nói vừa quơ tay đập chân từa lư.

”Bụp!” – Nguyên cái ngón tay nuôi móng dài thông chọt vào thẳng mắt Tú. Và thế là nợ không đòi được mà còn xem xú nữa bị biến thành hiệp sĩ mù. Bài học được rút ra: mai một vật lợn phải đeo kính!

Hôm sau.

Được hay tin cô bé fan kia đã tỉnh, Tú và Hân đặt vé bay ra để hỏi thăm sức khỏe cô sẵn tiện chuẩn bị cho buổi giao lưu với fan của Hân vào cuối tuần này và cũng diễn ra tại Đà Nẵng. Gia Hân đã lên dự định cho buổi offline này hơn cả tháng trước và nhờ Tú giúp đỡ nhưng tới nay mới có dịp tổ chức.

Cô cũng đã ngó lơ lời mời tất cả mọi người ở phòng thu của Tú đến tham dự coi như lời cảm ơn sau một thời gian dài hợp tác với nhau. Và theo định nghĩa của Hân, người ở phòng thu cũng bao gồm cả cô “trợ lý” Hạ Nhi của Tú. Đã nhiều lần Hân hoài nghi về cái chức danh đó vì cách đối xử của Tú với Nhi. Tò ra lạnh lùng, nhưng nếu để ý kỹ lại thì Tú rất quan tâm đến người này. Nhưng rồi cô cũng không muốn xen vào chuyện riêng tư của Tú nên đành thôi.

Chiều cuối tuần, tại buổi giao lưu.

Nhân vật chính chắc chắn là Gia Hân rồi. Ngoài ra còn hai khách mời đặc biệt được ngồi ngang hàng với cô là Tú và Khang, nhạc sĩ và nhà sản xuất âm nhạc cho single “Người luôn bên anh”. Bây giờ là phần câu hỏi dành cho bộ ba này. Vô số cánh tay giơ lên muốn đặt câu hỏi, anh MC chọn một bạn fan ở phía xa kia.

- Em muốn hỏi là producer Tú Lee đã có người yêu chưa ạ? – Tất cả những bạn fan có mặt đều vỗ tay và ồ lên, hướng mắt về phía Tú chờ đợi câu trả lời.

- Cảm ơn em đã đặt câu hỏi cho Tú. Người yêu thì Tú chưa có nhưng người thương thì Tú có rồi. – Tú khẽ cười rồi kín đáo nhìn thoáng về phía Nhi đang ngồi.

- Tú có thể tiết lộ thêm về người đó được không? – Người hâm mộ reo hò đồng tình. Họ cũng đang thắc mắc xem một nửa của Tú là người như thế nào.

- À... Xin được bật mí với các bạn là người đó đang có mặt tại đây.- Tú cúi mặt xuống ngại ngùng.

Fan hú hét vỗ tay, đa số mọi người đều đổ dồn về phía Gia Hân. Họ đoán già đoán non rằng cô chính là nhân vật được nhắc đến. “Đồ con Vịt chết tiệt! Dám lấy mình ra nói bóng nói gió.” - Một người ngồi trong góc đang lầm bầm, cố gắng kiềm chế không cho mặt mình mọc cả chua lên.

- Ghê! Người đó là ai vậy hả Tú Lee? – Khang cầm mic lên trêu chọc. Trong studio, không người nào mà không biết danh tánh đích thị kẻ “ấy ấy” của Tú là ai.

- À... Cái đó thì... - Tú cười ngượng ngùng. - Bí mật.

Gia Hân chỉ biết cười xoa theo. Nhắm mắt lại cô cũng đoán ra được người đó là ai. Mọi người đều nghĩ cô là người được Tú nhắc tới, nhưng đâu có ai nghĩ rằng trái tim cô đang gục ngã, vỡ vụn ra thành từng mảnh đau thấu trời. Trước giờ cô không yêu cầu bất kỳ điều gì ở Tú. Không cần Tú phải bên cô, không cần Tú phải chăm sóc cô, không cần Tú phải yêu thương cô. Nhưng tại sao khi nghe những lời nói đó, trong cô lại như có lửa đốt. Nó như thiêu rụi hết từng thớ thịt trên người cô đến mức đau điếng tột cùng... Nhưng Tú nào có hiểu đâu? Một chút cũng không. Hân nuốt nước mắt ngược vào tận sâu đáy lòng rồi thản nhiên tiếp tục buổi giao lưu một cách bình thường và vui vẻ nhất có thể.

8 giờ tối.

Buổi offline kết thúc. Mọi người kéo nhau đi ăn một buổi no canh hồng. Gia Hân báo hơi mệt nên đã về trước. Cô sợ rằng mình nhìn thấy Tú và người con gái của Tú thì không cầm lòng được. Cô không muốn Tú biết cảm xúc của cô lúc này. Cô cũng không muốn làm người xen vào chuyện tình cảm của Tú.

Cả bàn đang rôm rả thì có tiếng điện thoại của ai đó reo lên. Tú và Nhi chẳng chú ý đến tiếng chuông đó, vẫn ghé vào tai nhau thì thầm rồi nói cười. Đơn giản vì họ biết rằng tiếng chuông ồn ào đó không liên quan đến mình. Họ đã giao ước với nhau rằng hôm nay sẽ tắt điện thoại để quây một buổi đúng nghĩa mà không bị ai làm phiền.

”Dạ phải anh. Là em nè.” – Thì ra là điện thoại của Thanh làm phá vỡ không khí xôm tụ ở đây. Khang thì vừa vánh tai lên lắng nghe vừa lờm lờm. Nói chuyện với ai mà xưng anh ngọt sớt thế kia?

”Hả? Sao anh? Anh nói thiệt hả?” – Thanh la toáng lên, mặt hoảng hốt. Lần này không chỉ Khang mà cả bàn đều quay lại nhìn Thanh.

Thanh và người đó nói thêm vài câu nữa thì cúp máy. Mọi người nhìn chăm chăm vào Thanh chờ cô lên tiếng.

- Sư phụ, mình phải về Sài Gòn gấp thôi. Studio bị cháy rồi.

.

.

.

~ Hết chap 27 ~

Note: Chap không dài nhưng đừng hờn tác giả nhé :)) Cắt ngang giữa chừng nhưng đừng hờn tác giả nhé :)))

Chia sẻ một câu chuyện nho nhỏ: Bạn của mình sau khi xem xong bản demo của chap này thì nhảy dựng lên, cay cú và la ó um xùm. Lý do là mình viết đoạn Nhi hám trai, suốt ngày xem phim Hàn Quốc làm bạn ấy nhột :))

Các bạn độc giả có ai bức xúc mình giống bạn ấy không? :)) Có thì nói cho mình biết để những chap sau mình lại... tiếp tục làm các bạn bức xúc nữa nhé :))) Tạm biệttttt :)))

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Người Rối Rối Người

Sài Gòn, 10 giờ 30 phút tối.

Tú và Khang đáp chuyến bay cuối ngày xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Do chỉ mua gấp được hai vé nên với vai trò trụ cột của phòng thu, họ được ưu tiên về trước. Còn Nhi, Thanh, Hân cùng mọi người phải ở lại Đà Nẵng thêm một đêm nữa và sẽ bay chuyến bay vào trưa ngày mai.

Chiếc taxi chờ Tú và Khang dừng lại trước studio. Khang mở cửa và chạy ào ra ngoài trước. Tú ở trong xe tay lạnh ngắt, không dám cầm lấy cái nắm cửa mà mở ra. Tú vẫn chưa tiếp nhận được những thứ đang diễn ra. Nhưng chuyện gì đến, rồi cũng sẽ đến. Tú chậm rãi mở cửa xe ra.

Trước mặt Tú là căn nhà bị thiêu rụi, nhiều thứ cháy đen đồ nát nằm ngổn ngang dưới mặt đất, xung quanh là người dân trong khu vực cùng với công an đang thi hành công tác phong toả hiện trường. Khang thì thay mặt Tú trao đổi với bên phường. Họ nói rằng chưa tìm ra nguyên nhân cháy, cần điều tra kỹ càng hơn.

”Chị ơi không vào đây được đâu chị!” – Một anh cán bộ nói khi thấy Tú đang thất thần bước vào bên trong khu vực phong toả. Tú không mấy may mắn xia tới, tiếp tục lê thê bước chân đi.

Tú đảo mắt rồi xoay một vòng nhìn hết xung quanh. Tất cả không còn gì ngoài một màu đen ngịt bao trùm. Tú ôm đầu rồi ngồi thụp mặt xuống đất. Bao nhiêu công sức, bao nhiêu cố gắng của Tú bây giờ lại trả về những nắm tro tàn.

11 giờ 30 phút.

Khang hộ tống Tú về nhà. Trên đường về, cậu cố tình nói vô số chuyện trên trời dưới đất nhưng Tú chẳng nói chẳng rằng một câu. Thà là Tú la hét chửi bới um xùm như bình thường đi, cho cậu hứng hết cũng được. Chứ bây giờ Tú lặng thinh như vậy, cậu nhìn mà cũng xót lắm!

12 giờ 30 phút.

Tú vẫn chưa ngủ. Dán đôi mắt lơ dờ vào màn hình laptop, Tú cảm thấy lòng mình có chút nhoi nhói. Xem lại những tấm hình từ lúc mới khai trương studio cho đến khi nâng cấp nó, rồi từng ngày vươn lên trở thành phòng thu có tiếng nhất nhì đất Sài thành này làm Tú nhớ đến khoảng thời gian trước kia. Cái thời gian mà Tú dành dụm từng đồng từng cắc một để ấp ủ đứa con này. Từ thiết bị điện tử cho đến từng thứ nhỏ nhặt như cái bàn, cái ghế hay chỉ chiếc bình hoa trưng bày ở quầy tiếp tân thôi cũng đều là do một mình Tú tự tay đi mua. Tường ở ngoài sảnh cũng do một tay Tú sơn, thảm trải dài từ ngoài vào trong mỗi căn phòng cũng do một tay Tú lót, những tiểu tiết nhỏ ở phòng thu đều do một tay Tú chăm chút từng li từng tí. Vậy mà bây giờ tất cả đều không một lời gĩa từ tan biến đi hết. Buồn lắm chứ!

Trong lúc đó tại Đà Nẵng.

Nhi cũng không khá khảm gì hơn Tú. Cô thấp thỏm mãi mà chẳng ngủ được. Cô biết đây là một chuyện khá shock đối với Tú vậy mà giờ này cô không thể ở cạnh an ủi. Nãy giờ ngoài tin nhắn của Khang báo Tú đã về nhà ra thì cô không tài nào liên lạc được với Tú. Điện thoại không mở, mạng xã hội không online. Chẳng lẽ Tú lại ra gốc cây yêu thích của mình ở Bờ Kè sao? Rồi không biết Sài Gòn giờ này có mưa không? Nhớ có thì Tú sẽ cảm lạnh mất! Hay là Tú có nghĩ quần rồi làm bậy gì không? Nhớ có thì cô sẽ phát điên mất! Bây giờ cô chỉ ước mình có đôi cánh, lập tức bay đến bên cạnh Tú rồi ôm Tú vào lòng thật chặt. Con đường của Nhi và Tú đang chọn không hề dễ đi tí nào cả! Nó cứ gập ghềnh chông chênh một cách khó hiểu. Ông trời thật là khoái trêu ngươi người khác mà! Nhi đầu óc trống rỗng cứ mãi ngồi nhìn vào màn hình điện thoại chờ Tú đến mức kiệt sức ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau.

Nhi giật mình tỉnh dậy. Cô bật phát người dậy và cầm điện thoại lên. Cô sợ mình bỏ lỡ những tin nhắn và cuộc gọi từ Tú. Nhưng trên thực tế, chẳng có một con khi mốc gì cả! Cô vừa hực hắng vừa căng lo lắng hơn cho người yêu của mình. Nhi vội đi soạn đồ đạc để chuẩn bị cho chuyến bay về Sài Gòn.

11 giờ trưa.

Cả đoàn có mặt tại sân bay. Hân biết chuyện nên cũng liên tục hỏi han từ sáng tới giờ. Nhưng rất tiếc bây giờ đến lượt Khang cũng lặn đầu mất tăm, không ai liên lạc được.

Mây đen ùn ùn kéo đến, trời bỗng nhiên trút một cơn mưa nặng hạt xuống. Chuyến bay về thành phố Hồ Chí Minh bị hoãn lại. Nhi cố gắng không tỏ ra nôn nóng, bật điện thoại lên lướt vài trang báo nhưng rồi lại không kiềm lòng nổi khi thấy những tin đăng về vụ hoả hoạn tối hôm qua. Vô số hình chụp căn nhà bị đổ nát, rồi hình Tú quỵ xuống trước cảnh tan hoang đó. Nhi chưa bao giờ cảm thấy mình thiếu kiên nhẫn như thế này. Cô nhìn vào đồng hồ, thấy từng giây từng phút trôi qua thật chậm rãi mà lòng còn cào cào tự nắm chặt lấy hai bàn tay mình, run bần bật lên và khẽ nấc. Cô cảm giác rằng như thể chỉ cần một khắc nào trôi qua, cơ thể mình bị bào mòn đi bớt một chút. Còn cái lạnh công từ cơn mưa ngoài kia đang bám víu lên thân người nhỏ bé của

cô. Cô nhắm mắt lại để mọi thứ lo âu nhẹ đi bớt.

4 giờ chiều.

”Àm!” – Nhi tung cánh cửa căn hộ mạnh bạo. Giờ nó có rớt xuống cô cũng chịu. Chỉ cần được gặp Tú một cách nhanh nhất thì cô bất chấp hết! Cũng như việc cô vừa giành chiếc taxi với một người đàn bà trung niên lúc này.

Tú đang nằm co rúm ở sofa, quần áo vẫn y nguyên như tối hôm qua. Có vẻ do mệt nhiều nên Tú đã ngủ say.

- Không... – Mặt Tú nhăn lại, mắt vẫn nhắm.

- Tú?

- Không... Không! Đứng! – Tú la hét, hai tay ôm lấy đầu.

- Tú! – Nhi vội chạy đến sofa. – Không sao không sao! Không sao hết! Có em đây rồi. – Cô cúi xuống ôm trọn Tú vào lòng và vỗ về. Cô bỗng nhiên trở thành một nàng bảo mẫu bắt đắc dĩ. Sự hoán đổi cũng khá là thú vị nhĩ?

Tú đã không còn cựa quậy và tiếp tục giấc ngủ. Lúc này khi ôm, Nhi cảm thấy được cái nóng hừng hực toả ra từ người Tú. Có lẽ đã bị sốt rồi. Chắc là cô phải đảm nhiệm vai trò bảo mẫu trọn ngày hôm nay đây.

11 giờ tối.

”Tú ngủ ngon!” – Nhi nói rồi đóng cửa phòng lại ra ngoài rửa chén. Thức được mấy tiếng đồng hồ thì lão già nhà cô lại chui tọt vào trong phòng rồi trùm mền kín cả đầu. Nói chính xác hơn là không muốn gặp ai, không muốn nói chuyện với ai. Kể cả cô từ chiều tới giờ chăm sóc, nấu cháo, đút cho Tú ăn, lau người cho Tú mà còn không được nghe chất giọng trầm ấm của Tú nữa là đằng khác.

Ba ngày trôi qua.

Sốt thì Tú đã hết, nhưng miệng cây hoai vẫn chưa chịu mở. Nhi thì vẫn như thế. Vẫn hằng ngày ngày dậy sớm mua đồ ăn cho Tú rồi đi làm xong chiều tối lại về làm việc nhà và chăm sóc cho Tú. Cô cũng đã nhiều lần mở lời đề Tú nói chuyện lại với mình nhưng kết quả lại không như mong đợi. Thấy vậy lòng cô cũng nhứt nhối lắm chứ giỡn! Nhưng mà biết làm sao bây giờ? Cô đành kiên trì ở bên làm hậu phương vững chắc chờ cho tâm trạng Tú ổn định lại mà thôi.

8 giờ tối.

”Aaaaaaaa!” – Một tiếng hét to kèm theo những âm thanh loảng choảng vang lên. Nhi đang lau nhà thì vội vã chạy vào phòng ngủ. Nhiều đồ vật rơi rớt, đang nằm lổn lổn đầy trên sàn, cả chiếc laptop được Tú nâng niu bấy lâu nay cũng bị quăng thẳng xuống đất. Tú thì ngòì bệt xuống sàn tựa đầu vào thành giường.

- Tú... Đứng như thế nữa mà... - Nhi vừa ôm Tú vừa khóc. Lòng cô đau thắt như có nhát dao lựi thẳng vào.

- Ra ngoài đi. – Câu nói đầu tiên sau ba ngày. Nhưng nó lạnh lùng và tàn nhẫn đến nỗi không ai muốn nghe nó.

- Không! Tú một mình đã đủ rồi. Em sẽ không để Tú như thế nữa đâu.

- Làm ơn đi ra đi! Tôi muốn ở một mình. – Tú lớn tiếng.

- Em không đi! Có chết em cũng không đi! – Cô siết chặt vòng tay mình lại.

- Buông ra! – Tú cố thoát ra khỏi vòng tay Nhi. Hôm nay cô mạnh một cách lạ thường. Quả là không gì qua nổi sự mãnh liệt của tình yêu.

- Không! Không buông! Em không buông và cũng sẽ không đi đâu hết!

- Được. Không đi thì tôi đi! – Tú dùng hết sức gỡ tay Nhi ra rồi đẩy cô ngã lên giường.

- Tú! – Cô gọi thật to cố níu Tú lại. Nhưng tiếc là đôi chân ấy vẫn cứ bước đi.

Nói là đi, nhưng thật ra Tú cũng không biết mình đang đi đâu. Đường phố đông đúc nhưng dường như chẳng có chốn nào là dành cho Tú. Tú thấy một số người đang chỉ trỏ nhìn về phía mình. Chắc là họ nhận ra Tú. Không quan tâm, Tú nhếch mép rồi bước đi qua.

Tú bước đến những vạch trắng nằm ngay ngắn dưới chân đèn băng qua bên kia đường. Chợt có một tia sáng vụt tới nhanh như chớp làm Tú loé cả mắt và không phản ứng kịp những gì hiện diện.

”Rầm!” – Tú ngã nhào vào trong lề đường. Chiếc xe hơi vừa gây ra vụ va chạm phóng đi mất hút. Tú lồm cồm bò dậy và cố xác định xem chuyện gì đang xảy ra.

- Nhi! – Tú vội chạy ra đường khi mọi chuyện hiện ra trước mắt.

- ... - Cô gái đang nằm giữa đường, bất động.

- Cứu! Ai đó gọi xe cứu thương đi! – Tú phát hoảng. Tú mò hết túi này đến túi kia nhưng không thấy điện thoại mình đâu. Lúc này do nóng giận dùng dùng bỏ đi nên Tú đã không mang theo. Một số người đi đường và người dân ở đó đang bu lại quanh Tú và Nhi.

- ... - Hai tay cô buông thõng, không một phản ứng trước những lời nói của Tú.

- Gọi xe cứu thương! Gọi xe cứu thương mau lên! – Tú vừa ngước lên nhìn mọi người xung quanh gào to vừa ôm Nhi.

- ...

- Không! Không được! Em nhất định không được có chuyện gì. – Tú đan tay mình vào tay cô. – Xe cứu thương! Xe cứu thương đâu?

.

.

.

9 giờ tối, bệnh viện quận 2.

Tú ngồi ngoài phòng cấp cứu ôm mặt khóc nức nở. Cho dù trước đây Tú từng làm sai nhiều việc và chưa một lần nào hối hận, nhưng đây có lẽ đây là việc đầu tiên làm Tú ân hận đến tận cùng. Chỉ vì một tên antifan vô danh tiểu tốt trên mạng chế giễu chuyện studio bị cháy mà Tú phát điên lên rồi bỏ ra ngoài. Nếu không vì lo cho Tú, Nhi đâu có âm thầm chạy theo Tú trên từng con phố, từng nẻo đường? Nếu không vì chạy theo Tú, cô đâu có gặp tai nạn? Người nằm trong căn phòng kia đáng lẽ phải là Tú! Và nếu không vì yêu Tú, chắc có lẽ cuộc sống của cô đâu có bị xáo trộn như thế này?

Phải chăng yêu một người như Tú đã là sai lầm ngay từ đầu?

Sáng hôm sau, tại một căn nhà cũ ở ngoại ô.

Có một người đang ngồi trên bàn máy tính, bật trang tin tức lên xem, vẻ mặt trông rất điềm đạm. Người đó đội khur khur cái nón kết đen mặc dù đang trong nhà.

”Chưa hết bàng hoàng vì phòng thu bị cháy, Tú Lee lại gặp phải tai nạn giao thông.”

Kẻ đó bấm vào bài viết có tiêu đề giật tít kia, lướt sơ qua nội dung cũng như hình ảnh rồi cười nhếch mép, trông có vẻ rất đắc chí.

”Rầm!” – Có một người khác mở tung cánh cửa ộp ộp kia. Vẻ mặt tức giận tiến lại gần bàn máy tính.

- Chuyện này là sao? – Hấn đập tờ báo Thanh niên xuống bàn.

- Phải. Là tôi làm.

- Tôi đã nói là không được đụng tới Nhi rồi mà! - Khuôn mặt hấn đanh thép lại.

- Bình tĩnh đi cậu trai trẻ. Đó chỉ là sự cố. Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi.

- Mới bắt đầu? Làm ra nhiều đó chuyện chưa đủ nữa sao? Còn muốn cái gì nữa?

- Hình như cậu đã quên mục đích ban đầu của chúng ta. Tất cả chưa bao giờ là đủ cả.

- Đủ lắm rồi! Xin đừng làm hại Nhi của tôi nữa!

- Nếu cô ta tự chuốc lấy họa vào thân như chuyện này thì tôi không dám chắc với cậu được.

- Nếu còn một lần nữa thì tôi sẽ báo công an.

- Cậu đừng quên rằng chúng ta đang ngồi chung một thuyền đấy!

- Hừ tôi à?

- Tôi đâu có hù cậu. Chỉ đang nói sự thật thôi mà!

- Đừng tưởng tôi sợ. Tôi sẽ gọi người đến đây ngay bây giờ. – Hấn nói rồi rút điện thoại ra tính bấm gọi.

- Tôi đang tự hỏi rằng nếu mấy người bên Anh biết được người họ tin tưởng mời về làm việc mà lại đi ăn cắp dữ liệu, phóng hỏa đốt nhà thì họ sẽ nghĩ sao nhỉ? Cậu thật là không biết nghĩ đến tương lai của mình đó, An à. - Kẻ đó lắc đầu.

- Muốn gì? - Thái An hạ điện thoại xuống.

- Chỉ muốn biết họ sẽ phản ứng ra sao khi thấy những hình ảnh này mà thôi. – Tên nón đen nói rồi xoè ra trên tay những bức hình. Đó là hình ảnh của đêm hoà loạn tại studio. Chính Thái An là người đã tạo nên đám cháy đó.

- Đưa đây! – An nói rồi giật lấy sắp hình trên tay kẻ kia. Cậu điên loạn xé nát từng tấm hình một.

- Tiếp tục đi. Tôi còn nhiều hình lắm.

An bắt lực quý xuống đất. Cậu cảm thấy mình không còn lối thoát. Vì chỉ một bước lầm lỡ mà cậu đã trở thành con cờ mặc cho kẻ cầm thú kia điều khiển. Cậu tự hại bản thân mình đã đành, giờ cậu còn gián tiếp giúp kẻ ấy hãm hại cả Hạ Nhi mà cậu luôn thầm thương trộm nhớ bấy lâu nay.

Hơn nửa tháng trước.

An ngồi trong xe, nắm chặt lấy vô lăng đến nỗi lộ ra những đường gân xanh trên hai cánh tay, mắt tròn tròng toé ra những tia máu đỏ tươi khiếp tửm. Hai năm Hai năm cậu lao đầu vào làm việc vất vả để có đủ vị thế, có đủ tư cách quen với Nhi. Hai năm cậu chờ mỗi ngày trở về để thổ lộ với cô. Nhưng rồi mọi chuyện lại diễn ra thật khác. Cậu không thể chấp nhận được rằng Tú và Nhi đang yêu nhau. Cậu cứ mang suy nghĩ rằng Tú đã cướp đi cô gái của cậu.

”Cộc cộc!” – Đang mang trong mình sự phẫn nộ thì có người ở ngoài gõ vào ô tô của cậu. An lập tức thu sắc mặt đáng sợ lại và kéo cửa kính xuống.

- Xin hỏi tôi có thể giúp được gì? – An hỏi. Cậu cố nhìn mặt người kia dưới chiếc mũ đen.

- Không cần phải gồng lên. Tôi biết cậu cũng không thích nhìn thấy họ đi cùng nhau.

- Um... Xin lỗi?

- Nhìn người cậu yêu bên cạnh người khác. Cậu có cam tâm không?

Một người không quen không biết nhưng lại hiểu thấu tâm trạng cậu lúc này. Quả thật là cậu không cam tâm nhìn thấy Nhi bên người khác. Ai cũng vậy, kể cả người từng giúp đỡ cậu như Tú.

- Cậu không cần biết tôi là ai. Tôi chỉ đơn giản là một người giống như cậu. Họ bên nhau cũng là thứ mà tôi không muốn nhìn thấy. – Kẻ đó nói, hướng mắt nhìn xa xăm, khuôn mặt chất chứa nỗi niềm.

- Ra là vậy. – An cười nhạt.

- Tôi vào xe nói chuyện với cậu một chút được chứ?

- À vâng. – An nói rồi mở cửa cho người đó.

- Cảm ơn cậu.

- Không có gì.

- Tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề. Tôi muốn cậu hợp tác với tôi.

- Hợp tác?

- Tôi có một số việc thú vị nhưng cần người giúp đỡ.

- Việc gì?

- Tôi muốn làm cho cuộc sống của Tú bị đảo lộn một tí.

- Thì liên quan gì tới tôi?

- Tôi biết cậu cũng đang muốn như vậy mà. Phải không?

An im lặng. Mọi suy nghĩ của cậu như bị người này nắm thóp. Cậu cố kiềm chế nhưng những câu mời gọi làm cho phần quý dữ trong cậu trỗi dậy.

- Vậy tôi cần phải làm gì?

- Không làm thì cậu học ngành công nghệ thông tin đúng không?

- Phải. Có gì sao?

- Sắp tới đây tôi sẽ đưa điện thoại của Tú cho cậu. Tôi cần cậu phá lớp bảo mật và lấy hết mọi dữ liệu về cho tôi.

- Tại sao tôi phải làm vậy?

- Đến đó rồi cậu sẽ biết. Tôi sẽ liên lạc với cậu sau. – Người đó nói rồi mở cửa xe thông thả đi đến chiếc mô tô dựng gần đó và nhảy lên lái đi mất.

Thái An có chút phân vân mơ màng. Tuy vậy nhưng cậu vẫn cuộc một vấn đặt hết niềm tin vào kẻ không quen biết ấy. Cậu nhấn cho bố bảo sẽ ở lại Việt Nam thêm một thời gian nữa rồi cũng điện thoại huy về đi Thượng Hải luôn. Không lâu sau, An nhận được tin nhắn để lại địa chỉ của một căn nhà ở ngoại ô. Cậu lái xe đến đó không chút ngần ngại.

- Sao? Có giúp ích được gì không? – An khoanh tay đứng nhìn kẻ đội mũ đang xem xét lại những dữ liệu mà cậu vừa hack được từ điện thoại của Tú.

- Được. Nó làm tôi có một ý tưởng.

- Ý tưởng?

- Cậu đoán xem, thứ gì quan trọng đối với Tú?

- Nè! Không được đụng đến Hạ Nhi! – An giật mình, la toáng lên.

- Cậu khá là nhạy cảm đấy cậu nhóc à. Nhưng cô ta không phải mục tiêu của tôi. Tú mới là kẻ sai trái. Tú mới là kẻ đáng bị trừng phạt! - Tên đó nói rồi đập bàn, nổi đóa lên. Nhưng lại rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

- Chứ còn thứ gì nữa?

- Lee Studio. Theo như lịch trình được ghi chú lại trong điện thoại thì cuối tháng này mọi nhân viên trong phòng thu đều đi Đà Nẵng.

- Thì sao?

- Cậu có thích lửa không Thái An? – Mũ đen nói rồi mở hộc bàn ra lấy chiếc bật lửa và dùng ngón cái vặn cái xoáy trên đó. Ngọn lửa chọt bùng lên lấp ló trước mặt An.

- ...

- Phòng thu đó hơi bị tối. Chúng ta giúp cho nó sáng thêm một tí thì sao nhỉ?

- Muốn đốt studio à?

- Một ngọn lửa nhỏ thôi. Tất cả sẽ sáng như ban ngày. - Kẻ đó nhếch mép cười.

- Tôi sẽ không làm những chuyện thất đức đó đâu! – An nói rồi quay lưng bước đi.

- Có thật là cậu không muốn làm không? – Nhưng rồi khựng lại. – Tôi biết cậu muốn mà!

- ...

An lại bị những lời nói đó mê hoặc. Cậu như bị cuốn vào mọi thứ phát ra từ miệng của kẻ ấy. Cậu nghe theo lời tên đó âm thầm phóng hỏa phòng thu âm theo một kế hoạch bí mật đã được định sẵn trước đó. Nhưng sau khi nhìn trận hỏa hoạn kia thiêu đốt hết mọi thứ, cậu như chột bùng tỉnh. Cậu rút khỏi mọi kế hoạch của tên đó và soạn đồ chuẩn bị trở về Thượng Hải. Còn một tháng nữa thôi là cậu sẽ được nhậm chức ở một công ty lớn tại Anh. Tương lai của cậu rất sáng lạn, có thể Nhi sẽ quay về bên cậu. Cậu không thể vì chuyện trả thù một ai đó mà đánh mất hết bao công sức đã từng gây dựng.

Đúng là có nhiều thật không thể lường trước được. Cũng vì hay tin Nhi bị tai nạn mà Thái An bỏ chuyến về Thượng Hải và lại tìm đến kẻ kia. Phải chăng tất cả mọi chuyện đều nằm gọn trong tay của người đội chiếc mũ đen đó? An đang bị bòn rút như một con rối từ lúc nào mà chính cậu cũng không hay biết.

11 giờ trưa, bệnh viện quận 2.

Di Tầm đang trông chừng Nhi. Vừa hay tin cháu dâu tương lai gặp chuyện thì di đã vội vã chạy đến. Dù đã qua cơn nguy kịch nhưng Nhi vẫn còn hôn mê. Hết vụ phòng thu rồi tới vụ này, di biết Tú mấy hôm nay mệt mỏi nhiều nên đã kêu Tú về nhà nghỉ ngơi.

Trong lúc đó, ở một nơi khác.

Không về nhà, Tú ghé sang một cửa hàng hoa tươi mua bó ly trắng rồi bắt taxi xuống Bình Dương. Cũng đã hơn hai tháng rồi Tú không đi trên con đường này.

”Mẹ! Con lại đến rồi đây.” – Tú đứng trước mộ mẹ mình nở một nụ cười tí mắt. Lúc nhỏ, mỗi lần Tú không vui, mẹ đều cười như thế rồi bảo Tú làm

theo. Mẹ nói chỉ cần Tú luôn mỉm cười thì may mắn tự khắc sẽ đến.

”Tháng vừa rồi con bận quá, không đến thăm mẹ được. Đừng buồn con nha.” – Tú nói rồi ngồi xuống trước mộ. Trừ những năm du học ở nước ngoài và vài tháng sinh sống ở Hà Nội ra, từ khi Tú trở lại vào Nam thì không có tháng nào là Tú không đến thăm mộ mẹ và dành ra kha khá thời gian để tâm sự về cuộc sống hiện tại của mình.

”À, mẹ này? Mẹ còn nhớ Hạ Nhi chứ? Cô gái hoàn hảo mà con hay kể với mẹ đó. Cuối cùng tụi con cũng được bên nhau rồi. Con vui lắm” – Tú lại cười tí mắt. “Mà mẹ ơi? Sao con thấy mọi thứ nó khó khăn quá vậy mẹ? Tụi con mới bắt đầu thôi mà đủ thứ chuyện xảy ra hết. Tại sao từ khi không có mẹ thì không có ngày nào dễ dàng đối với con hết vậy mẹ?” – Tú rung rung nước mắt. Thật sự là tám năm qua là những chuỗi ngày vô cùng khó khăn khi Tú không có vòng tay êm ấm của mẹ.

”Bây giờ con không những là kẻ vô dụng mà còn là kẻ ăn hại nữa. Con hại Nhi rồi mẹ ơi. Từ hôm qua tới giờ mà cô ấy vẫn chưa tỉnh dậy. Bác sĩ cũng không xác định được khi nào cô ấy sẽ tỉnh dậy. Con biết phải làm sao đây mẹ ơi? Lỡ như cô ấy không chịu tỉnh dậy gặp con thì làm sao đây hả mẹ? Một mình mẹ bỏ đi là con đã đủ tổn thương lắm rồi. Con không thể chịu đựng thêm một tổn thương nào nữa đâu mẹ. Con chịu không nổi đâu mẹ à...” – Tú nhắm mắt lại để dòng lệ chảy dài trên má. “Mẹ ơi đừng để cô ấy xảy ra chuyện gì nha mẹ... Con thương cô ấy lắm. Con không thể mất cô ấy được. Mẹ giúp con đi mẹ ơi...” – Ai trong chúng ta dù ít hay nhiều thì vẫn có một phần yếu đuối luôn bám theo mình. Tú cũng không ngoại lệ. Nhất là khi bây giờ Tú đang nhắc đến người mà mình yêu thương nhất.

7 giờ tối.

Tú đang nấu cơm. Mặc dù không có Nhi ở đây nhưng đó lại là một thói quen khó bỏ của Tú. Có điều căn nhà này đã không còn ấm áp như trước nữa. Không ai ăn cơm Tú nấu, không ai chọc ghẹo Tú, không ai hát rêu rao cho Tú nghe, không ai ngồi chống cằm ngắm Tú kéo đàn, không ai trong căn nhà này yêu thương Tú nữa cả. Tú tắt hết đèn, bỏ nơi đây tối tăm như lúc Nhi chưa đến sống. Cô đã từng nói, mở đèn sẽ làm cho không gian trở nên ấm cúng hơn. Tú cũng đã từng tin và làm theo lời nói đó nhưng bây giờ Tú cảm thấy nó thật vô nghĩa. Thiếu Nhi, dù Tú có bật hàng trăm bóng đèn thì trong lòng Tú cũng sẽ chẳng có một tia sáng nào cả.

Điện thoại rung và màn hình sáng lên. Tú nhìn vào. Đó là cuộc gọi từ dì Tám.

”Con bé Nhi nó tỉnh rồi. Mau mau tới thăm đi.” – Tú nghe được thì lập bắp vớ vẩn vài từ rồi cúp máy, vội rửa tay và vào phòng ngủ lấy chiếc quần jeans xỏ vào chân. Tính quay lưng đi thì Tú thấy rèm cửa sổ chưa được kéo lại, liền tiến tới gần đó.

Nhìn ra bầu trời lung linh nghìn sao ngoài kia, Tú thấy có một ngôi sao be bé nhưng rất sáng. Nó lấp lánh, rạng ngời đến không tưởng.

”Cảm ơn mẹ!” – Tú cười tí mắt rồi kéo rèm lại, cầm chìa khoá xe lên và đi đến bệnh viện.

~ Hết chap 28 ~

Note: Vậy là xác định được An có liên quan đến vụ hoả hoạn rồi đó :)) Nhưng đừng quên là đằng sau An còn có một nhân vật đặc biệt nữa nhé ;) Các bạn có đoán được người đó là ai không?

À, mình có đang đọc một fic thấy hay (theo cảm nhận của mình) nên muốn giới thiệu. “Thương thô thủy tinh” của chị Phalaenopsisorchid. Truyện tuy không có nhiều tình tiết gây chấn động nhưng nhẹ nhàng, êm ái làm người đọc thấy dễ chịu vô cùng. Mình thích truyện này vì mình cảm nhận được chị tác giả viết rất chau chuốt câu từ, không thô với ba xàm ba lạp như mình viết :)))

Câu chuyện nho nhỏ: viết fic này mình toàn xài văn nói, đến khi tuần vừa rồi mình kiểm tra văn trên lớp thì quen tay viết văn nói luôn :)) làm bà cô chữ xối xá :)) cô còn bảo mình mà viết theo kiểu đó nữa thì rớt đại học như chơi :((người nông dân phải biết làm sao đây :((hay là drop fic nhĩ? :))

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Vén Màn Bí Mật

7 giờ 30 phút tối, bệnh viện quận 2.

- Nhi! – Tú la lên rồi quỳnh quáng chạy vào phòng bệnh.
- Tú... - Nhi thều thào như mèo quào. Mới tỉnh dậy nên còn hơi yếu một chút.
- Tú nhớ giọng nói của em quá... - Lúc này lão đã bay lại ôm chầm lấy cô.
- Mới có một ngày thôi mà...
- Một ngày hay nửa ngày gì cũng vậy. Tú nhớ em muốn phát khùng đây...

- E hèm... - Di Tám tăng háng. – Thấy gái là tươm tướp à! Sao mày gặp tao mày chưa bao giờ mừng hết vậy hả Tú?
- Thôi mà Tám! Đừng có chọc con nữa mà.
- Ủa? Tao nói thiệt mà! Có chọc mày đâu? Nuôi mày tốn cơm tốn gạo cho đã rồi giờ mày có nhớ tao là ai nữa đâu. – Di giả bộ dỗi.
- Thôi mà! Con thương Tám mà! – Tú nói rồi quàng một tay qua cổ dì.
- Có thằng khùng mới tin mày. Giờ mày chỉ biết thương cái con nhỏ này thôi. – Di Tám nói rồi hất mặt về phía Nhi làm cô chưng hửng. Cô vẫn chưa quen với cách giỡn này của hai dì cháu.
- Tám này... Nay còn bày đặt đi ganh tị nữa. Mình là người một nhà hết mà! – Nghe câu này Nhi còn giật mình hơn nữa. Cái định nghĩa người một nhà từ đâu rồi xuống vậy trời?
- Thôi tao thua mày. Cái gì cũng nói được.
- Kệ đi dì ơi. Người ta bị điên đấy! – Chà! Mới tình thôi mà đã khơi mào công kích rồi.
- Dám nói Tú điên hả? Em được lắm!
- Thôi thôi! Tao mệt hai tụi bây quá. Tao đi về.
- O... Dì! Dì ở lại chơi một tí nữa đi! – Nhi níu tay dì Tám.
- Thôi! Ở lại nghe tụi bây nói chuyện cho nổi da gà chết sao? Tao già rồi. Tha cho tao đi!
- Nhưng mà...
- Với lại giờ người tao hôi rình à. Cho tao về tao tắm rửa nữa.
- Để Tám về đi em. Mai Tám lại đến thăm em nữa mà. Đúng không Tám? – Thấy Nhi không muốn dì Tám đi, Tú liền “dụ dỗ” cô. Thôi bảo mẫu chăm bé đã trở lại rồi!
- Mai không lu bu thì tao ghé. Thôi tao về đây.
- Bye dì!
- Bye Tám!

Sau khi dì Tám vừa đi khỏi thì Nhi lập tức lộ nguyên hình hội tình, nũng nịu nằng nặc đòi ăn bánh tart dâu tây cho bằng được. Thế là lão Tú phải xách cang đi mua. Trong lúc đợi bánh thì con heo Nhi ngồi một mình rảnh rỗi sinh nông nổi, tự nhiên cái nghĩ đến dì Đan. Bà không hiểu tại sao mình và dì Đan không được vui vẻ như Tú và dì Tám. Chắc trước giờ cũng tại bản thân bà hết. Tại cái tính bướng bỉnh của bà mà mối quan hệ này chưa bao giờ tốt đẹp được hơn cả. Tính từ ngày dì Hà Nội về đến giờ, Nhi cũng chỉ nhắn được vài hỏi thăm sức khỏe của dì chứ cũng chẳng tỏ ra thân thiết gì. Nhưng Nhi đâu biết, dì Đan mừng muốn chảy nước mắt khi thấy những tin nhắn đó. Dì coi đó là một bước chuyển biến khá lớn trong mối quan hệ này. Chỉ cần Nhi chịu mở lòng, dì nhất định sẽ còn yêu thương cô hơn trước.

“Mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời dì ghê lại thương con chồng”. Tính ra thì dì Đan là miếng “bánh đúc có xương” hiếm có khó tìm vào thời đại này rồi. Thế mà Nhi không chịu trân trọng mới đau chứ! Không biết khi nào cô mới bỏ được cái tính cố chấp của mình đây?

Đang cuốn vào trong những suy nghĩ của mình thì Nhi nghe có tiếng bước chân. Chắc là lão Tú nhà bà về. Nay đi bằng trực thăng hay sao mà nhanh dữ thần! Bà giả bộ nằm xuống rồi trùm mền như đang ngủ để hù Tú. Lâu lâu cũng phải chơi lầy xiu nó mới vui nhà vui cửa.

Tiếng bước chân ngày càng gần. Nhi chợt rùng mình. Đây đâu phải tiếng bước chân của Tú? Tú thường ngày thanh thoát, đi như lướt trên mây chứ có bao giờ phát ra tiếng nặng như vậy? Cô giờ mền ra xem ai đang đi vào phòng.

- Chưa ngủ à?
- A! Bác sĩ! Tối rồi mà bác sĩ chưa về nhà ă? – Thì ra là bác sĩ. Làm hù hồn à!
- Hôm nay tôi trực đêm. Sẵn tiện vào kiểm tra tình hình sức khỏe của các bệnh nhân.
- À! Ra là thế ă.

Bác sĩ im lặng. Tưởng sẽ tạm biệt rồi sang phòng khác nhưng ai ngờ lại tiến gần đến Nhi.

- O... Bác... bác sĩ? – Cô run rẩy.

- Ngủ ngon! – Hân nói rồi lấy một chiếc khăn mùi xoa úp vào mặt Nhi. Cô cố chống cự nhưng dần dần bị mất cảm giác. Đầu óc cô quay cuồng, xung quanh tối đen lại.

Tại căn nhà cũ ở ngoại ô.

- Nè! Tại sao cô ấy vẫn chưa tỉnh nữa?

- À... Xin lỗi. Lúc này tôi tắm thuốc mê hơi quá liều.

- Mẹ khiếp! Diên à? Đã bảo phải nhẹ tay với cô ấy rồi mà!

- Bình tĩnh đi cậu trai trẻ. Tôi đã làm gì tổn thương người cậu yêu chưa nào?

Thái An đang nổi đóa thì im bặt. Cậu biết mình bị phụ thuộc nên không thể làm phật ý người ta được. Cậu ức lắm. Nhưng dù sao tính mạng Nhi được giữ an toàn nên cậu cũng bớt cảm thấy áy náy. Điều cần làm bây giờ là dụ Tú đến đây mà thôi. Đang suy nghĩ thì cậu nghe tiếng ú ớ.

”Tỉnh rồi đây à?” – Thái An nghe tên mũ đen nói thì xoay đầu lại. Đúng là Nhi đã tỉnh rồi. Cậu cúi đầu xuống tránh ánh mắt của cô. Mặc dù không bị nhận ra nhưng cậu vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ và không có mặt mũi nào đối diện với cô nữa.

- Cậu ra ngoài đi. Ở đây hết việc của cậu rồi.

- Tôi... - An chần chừ.

- Yên tâm. Tôi sẽ không làm hại Nhi của cậu đâu.

Thái An do dự nhưng vẫn phải đi. Theo kế hoạch, nhiệm vụ tiếp theo của cậu là chờ Tú đến rồi đánh lén cho Tú ngất xỉu. Còn phần sống chết của Tú thì do tên kia toàn quyền quyết định. Nhi thì đang hoang mang. Chẳng lẽ người vừa bỏ đi kia có quen với cô sao? Tại sao tay bác sĩ giả mạo này lại nói với hân như vậy?

”Đến giờ gọi cho Lê Minh Tú rồi!” – Mũ đen nói rồi cười ranh mãnh, bấm số của Tú và bật chế độ loa. Nhi nghe đến đây thì hoảng hốt. Cô hiểu được có người đang muốn dùng cô làm công cụ hãm hại Tú.

- Alô? – Tú bắt máy trong vòng một nốt nhạc.

- Xin chào. Hình như cô đang bị mất đồ nhỉ?

- Xin hỏi ai vậy?

- Hahahahaha. – Chỉ có tiếng cười dài đáp lại lời Tú.

- Xin hỏi là ai vậy? – Tú cộc cằn. Đang cuống cuống vì từ bệnh viện về đến nhà đều không thấy Nhi đâu còn gặp phải cái tên dám vờn tới vờn lui như vậy nữa.

- Bớt nóng nào. Tôi muốn cho cô nghe cái này.

Tên đó nói rồi tiến về phía Nhi, mở miếng băng keo bịt miệng của cô ra. Cô cố giữ bình tĩnh để không la lên. Cô biết chỉ cần mình lên tiếng thì Tú sẽ đến đây và gặp nguy hiểm.

- Nói vài lời nào. – Mũ đen nói rồi dùng tay bóp chặt lấy xương hàm của Nhi.

- ... - Cô kiềm cơn đau xuống, vẫn nhất quyết không lên tiếng.

- Alô? – Tú vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Nói! – Tên đó nói rồi dùng chân đạp thẳng vào bụng Nhi.

- Aaaaa! – Cô la lên theo phản xạ. Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ.

- Nhi!

- Hahaha. Khả năng nhận diện tốt lắm.

- Mà là ai? Sao lại bắt Nhi? Mà không được làm hại đến cô ấy!

- Hahaha.

- Mày muốn gì? Nói mau đi!

- Đến đây đi Tú. - Giọng mũi đen thì thầm khiêu khích. - Nếu muốn cô ta còn nguyên vẹn thì nhớ phải đi một mình đấy.

Tút... tut... tut...

Tú gào vào trong điện thoại. Biết người mình yêu bị bắt nhưng Tú không có một manh mối nào để tìm ra cô. Đang tính bấm gọi lại cho số điện thoại kia thì Tú nhận được một tin nhắn. Trong đó để lại một địa chỉ cùng lời nhắn “Cô có 15 phút. Thời gian bắt đầu!”

Tú hồi hả chạy xuống hầm lấy chiếc Kawasaki và phóng đi. Lâu rồi mới đung vào chiếc mô tô này. Từ ngày biết Nhi sợ ngồi mô tô, Tú đã dẹp nó sang một góc. Và giờ cũng vì Nhi, Tú lại lấy nó ra chạy.

10 phút sau.

Tú dừng xe trước một căn nhà cũ. Cổng đã mở ra sẵn. Tú cởi nón bảo hiểm và bước vào trong sân nhà. Khắp nơi âm u không một bóng đèn, không khí quanh đây lạnh tanh đến sồn tóc gáy.

Tú ngó nghiêng xung quanh, tính bước đến gần cửa thì nghe có tiếng xột xoạt. Chưa kịp quay lưng lại thì có một vật cứng giáng xuống ngay đầu...

Nhi nheo mắt lại nhìn chằm chằm vào tên bác sĩ giả mạo đang thản nhiên ngồi chễm chệ trên bàn máy tính. Dáng người trông rất quen, dường như đã gặp ở đâu đó rồi. Cô đang chăm chú thì cửa phòng mở ra. Là người lúc nãy vừa bỏ ra ngoài. Hắn quay lại không chỉ một mình mà còn có cả Tú. Tú đã bất tỉnh và bị trói hết tay chân. Nhi cố gọi tên Tú nhưng vô ích, miếng băng keo trên miệng làm cho những gì cô nói chỉ còn là âm thanh ròi rạc.

- Làm tốt lắm.

- Thả Nhi ra.

- Bình tĩnh! Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

- Bắt đầu con m* mày! – An nổi nóng, la lên và đổi cách xưng hô. - Thứ mày muốn đã có rồi. Mau thả Nhi ra! – Cậu tiến lại gần phía của Nhi, tính cời trói cho cô.

- Cậu tính làm gì đó Thái An? Cậu không muốn đi Anh à? – Nhưng mũi đen đã nhanh hơn cậu một bước, lấy điểm yếu của cậu ra uy hiếp.

Nhi trừng mắt lên. Cô vừa nghe thấy cái gì vậy? Thái An? Là Thái An thật ư? Cô không tin vào tai mình được nữa. Từ một người em trai hiền lành, một người trợ thủ đắc lực của cô mà nay lại thành một kẻ bất cóc. Cậu trai của ngày xưa đâu rồi? Cậu đang biến thành cái thể loại gì thế này?

- Tôi... tôi... – An lắp bắp. Cậu lúng túng khó xử khi biết Nhi đã nhận ra mình.

- Ra ngoài đi.

- ...

- Ra ngoài! – Mũi đen hét lên. - Còn không thì những bức hình đó sẽ được lập tức được gửi đến công ty ở Anh.

- Đứng... đứng! Tôi đi. – An nói rồi bước thụt lùi ra cửa.

- Từ đầu hợp tác như vậy thì có phải tốt hơn không? – Mũi đen hạ giọng xuống, nói chuyện ngọt ngào nhưng đậm vẻ biến thái.

- Nhớ là không được làm hại cô ấy.

- Tôi biết rồi. Không cần nhiều lời thế đâu.

An ngậm ngùi đóng cửa lại. Lòng cậu bồn chồn vô cùng. Không nghe theo lời của tên ấy thì cậu sẽ mất hết tất cả. Mà nghe lời tên ấy rồi, liệu Nhi có được bình yên hay không? Có vẻ cậu đã sai ngay từ đầu khi bị cám dỗ bởi những lời dụ ngọt khiến cậu sa ngã kia.

“Thứ cận bã.” – Tên đó lại gần rồi đá vào vai Tú một cái. Nhi lập tức vùng vẫy. Mắt cô đã có chút ươn ướt vì hành động cũng lời nói mà kẻ đó dành cho người mình yêu thương. Hắn thấy thế thì cười khoái chí rồi quay sang cô, ném một ánh nhìn xảo trá.

“Chắc em cũng muốn biết tôi là ai.” – Hắn tiến lại gần Nhi rồi lần lượt tháo nón và khẩu trang ra. Thật không thể ngờ nổi. Nhi một lần nữa shock đến tận óc khi khuôn mặt của một người quen thuộc lại hiện ra trước mắt mình.

Khoảng hai tháng trước.

- Đứng theo em nữa! Em đã nói rõ với anh rồi mà!

- Anh không tin! Em nói em có người yêu mà người yêu em đâu? Sao anh chưa bao giờ thấy hả?
- Là tao nè.
- A! Tú!
- Mình về thôi em.

Tuấn như chết lặng. Gã không dám tin vào sự thật này nữa. Nhi từ chối gã, gã không trách. Nhưng cô từ chối gã để đi yêu một kẻ bán nam bán nữ như thế thì không thể chấp nhận được! Chính Tú đã dụ dỗ Nhi! Chính Tú đã biến cô trở thành người đồng tính. Tuấn phải thay trời hành đạo trừng trị kẻ làm Nhi ra thế này. Tuấn phải thay trời ngăn cản những kẻ đồng tính như họ đến với nhau.

2

- Bất ngờ lắm phải không? – Gã cười gian xảo.
 - ... - Nhi thờ dài rồi nhắm mắt lại.
 - Sao? Muốn nói gì à? – Tuấn lại gần rồi xé miếng băng keo trên miệng cô.
 - Tại sao anh lại làm như thế?
 - Tại vì nó. – Gã nói rồi chỉ tay về phía Tú. – Chính nó đã lây bệnh cho em. Chính nó đã khiến em trở thành một người đồng tính. Em không thấy mọi thứ hoàn toàn sai sao?
 - Yêu một người là sai hả anh? Thế em phải làm thế như nào thì mới đúng đây hả anh?
 - Yêu một người không sai. Nhưng em yêu nó thì sai! Sai! Sai hết! – Gã Tuấn thét lên. – Nó là đồ bệnh hoạn! Em không thể giống nó được!
 - Tuấn...
 - Em không cần nói nhiều. Giờ em chỉ cần trả lời một câu thôi. Em chấp nhận yêu một kẻ trời đất không dung túng giống nó đúng không? Đúng không?
 - Anh điên rồi Tuấn... Tình yêu không có lỗi!
- Tuấn cười đau khổ. Gã mong một câu trả lời khác từ cô.
- Người đàn bà đó đã như vậy, sao đến cả em cũng vậy? Tôi còn tưởng em khác chứ...
 - Anh điên rồi! – Nhi hét lên.
- Nét mặt Tuấn lập tức có sự biến đổi. Đôi mắt nheo lại rồi cười nhếch mép.
- Được. Nếu em không chịu quay đầu thì tôi sẽ trừng phạt luôn cả em.
 - Dừng tay lại đi! Anh còn muốn làm gì nữa?
 - Cảm ơn!
- Tuấn nói rồi lại ngồi chồm hồm xuống kế bên Tú đang nằm bất động dưới sàn và gờ trối tay cho Tú.
- Đẹp quá nhỉ? – Gã cầm bàn tay Tú lên lật qua lật lại soi. – Đúng là đôi tay của nghệ sĩ.
 - ... - Nhi im lặng. Cô đang theo dõi coi Tuấn muốn làm gì tiếp theo.
 - Mất đi vài ngón, chắc đánh đàn nghe lạ lắm nhỉ? – Gã nói rồi khứa vào ngón cái của Tú.
 - Tuấn! Anh không được đụng đến cô ý! – Nhi vừa hét toáng lên vừa vùng vẫy.
 - Sao? – Gã dừng lại. - Xót lắm à? – Rồi lại tiếp tục khứa.
 - Tuấn! Đừng mà!
 - Hahahahaha... - Gã vui sướng khi nhìn thấy những giọt máu nhỏ ra từ ngón tay Tú.
 - Tuấn! Đừng! Tuấn! Em xin anh... - Nhi méo mào nói. Cô không thể làm gì trước những hành động tàn nhẫn của gã.

Tú mơ màng mở mắt ra. Tú nhìn qua bàn tay phải khi cảm nhận được có chút ran rát. Thấy Tuấn đang cầm cùi lút dao trên ngón tay mình, Tú căng mắt ra nhìn rồi co chân đạp thẳng vào xương sườn của gã. Gã buông con dao xuống, ôm mình co rúm người lại.

- Nhi! – Tú thốt lên khi thấy cô đang bị trói.

- Tú! – Cô mừng rỡ khi nghe được tiếng người yêu của mình.

- Chờ một xú. – Tú nói rồi cúi xuống tháo trói chân.

- Tú ơi! Tay Tú kia! – Nhi hoảng loạn dậm chân bành bạch. Ngón cái của Tú đang chảy máu không ngừng. Gã Tuấn đã khứa vào nó rất sâu rồi.

- Kệ đi. – Vừa nói dứt câu thì Tú cũng đã cời trói xong và đứng dậy.

- Coi chừng!

”Mày tưởng mày thoát được hả?” – Tinh chạy lại bên Nhi thì có lưỡi dao từ đằng sau kẻ lên cổ Tú.

- Đùng Tuấn! – Nhi lại phát hoảng. Tại sao ông trời không cho cô một giây nào để thở hết vậy?

- Không sao đâu em. – Tú nhìn Nhi rồi nở một nụ cười trấn an cô. Nhưng thật ra trong lòng Tú cũng đang không biết phải xử lý như thế nào.

- Mày nghĩ là mày sẽ không sao à?

- Mày muốn gì?

- Tao muốn cái mạng của mày! – Gã Tuấn nói rồi ấn dao mạnh vào cổ Tú.

- Đùngggggggggg!

”Àm!” – Cánh cửa ngã xuống. Thái An cùng năm cán bộ công an xông vào vây quanh căn phòng.

- Gio tay lên! Anh đã bị bắt. – Năm đầu súng lần lượt chia thẳng vào mặt Tuấn.

- Mày dám phản bội tao sao Thái An? – Tuấn không quan tâm đến lời nói kia, chỉ chăm chăm nhìn vào An.

- Tôi không thể để anh làm hại người khác được nữa.

- Khốn kiếp!

- Lập tức bỏ dao xuống và thả con tin ra! – Một người cán bộ ra lệnh.

- Bỏ súng xuống và đá qua đây. Không thì con nhãi ranh này sẽ chết. – Tuấn vẫn ghì chặt dao. Đã có chút máu rướm ra từ cổ Tú.

- ... - Mấy anh công an đều nhìn nhau.

- Mau lên!

Năm người bỏ súng xuống, đá qua chỗ Tuấn và dạt ra một bên cho hắn đi. Tú cũng thuận theo mà bước cùng gã. Tú sợ sệt một tí thì tất cả mọi người ở đây sẽ đều gặp nguy hiểm giống mình.

Tuấn khẽ cười đắc ý rồi thản nhiên bước ra ngoài. Tú thì ôm lấy ngón tay đang nhuộm máu của mình, mắt đảo qua lại tìm thời cơ hạ gục tên này.

”Tuấn!” – Một người phụ nữ tuổi trung niên vội vã chạy vào sân nhà. Tuấn hơi nói lỏng tay. Đầu gã như có một thước phim chiếu chậm đang được tua lại.

Mười năm trước.

Tuấn vừa đi học về. Cậu rất háo hức để đón sinh nhật lần thứ 15 cùng với ba mẹ mình. Lâu rồi ba cậu mới có dịp rảnh rỗi như thế này. Nhìn quanh quần không thấy ba mẹ đâu, Tuấn liền chạy lên lầu xem thử. Tính gõ cửa phòng thì cậu khựng lại.

- Anh buông tha cho tôi đi! Anh cũng biết cuộc hôn nhân này nó không đi đến đâu rồi mà!

- Cô nói vậy mà nghe lọt lỗ tai à? Cô không nghĩ tới thằng Tuấn sao?

- Con nó sẽ hiểu mà.

- Hiểu? Ai sẽ hiểu cho một người mẹ muốn bỏ bê con mình chứ?

Tuấn giật mình. Ba đang nói gì thế? Mẹ muốn bỏ cậu? Không thể được!

- Bao nhiêu năm nay người chăm sóc con đều là tôi. Người bỏ bê con mới là anh!

- Tôi không có thời gian dành cho con cũng là vì kiếm tiền về cho cái gia đình này. Còn đỡ hơn cô thấy con bây giờ bắt đầu khôn lớn thì lại tính bỏ mặc đi theo người tình đồng giới của cô!

- Còn tôi thì đã vì cái gia đình này quá nhiều rồi! Tôi cũng có quyền được hạnh phúc mà!

Họ vẫn tiếp tục cuộc tranh cãi. Mọi thứ đều lừng bùng bên tai Tuấn. Những điều bây giờ cậu có thể nhớ là: mẹ vì yêu một người phụ nữ khác mà chấp nhận từ bỏ cậu.

Họ bắt đầu lớn tiếng với nhau. Mọi thứ đang được đẩy lên đến đỉnh điểm.

- Giờ một là tôi và con, hai là người tình đồng giới của cô. Cô chọn đi.

- ... - Tuấn đứng lặng thinh ở ngoài. Cậu mong mẹ sẽ vì cậu mà suy nghĩ lại.

- Minh ly dị đi. – Mẹ Tuấn đắn đo một hồi thì nói. - Quyền nuôi dưỡng con tôi sẽ nhường cho anh. Tài sản tôi cũng sẽ không lấy một đồng nào.

Vài tháng sau, ba mẹ Tuấn chính thức ly dị. Họ nói với cậu rằng mẹ phải đi công tác nước ngoài nên không ở chung nhà nữa, lâu lâu có dịp sẽ về thăm cậu. Tuấn chỉ biết cười nhạt nhẽo. Trong hai người họ không một ai biết rằng hôm đó Tuấn đã nghe hết được toàn bộ câu chuyện. Và họ cũng không biết rằng từ đó mà Tuấn hình thành một nhận thức khác về người đồng tính. Cậu cho rằng họ là những kẻ dụ dỗ, phá hoại gia đình người khác, là cặn bã của xã hội, là tội đồ của thế gian này. Và từ ngày mẹ cậu không còn đến thăm cậu nữa, sự căm thù của Tuấn đối với người đồng tính ngày càng không ngớt.

- Bà đến đây làm gì?

- Mẹ đến tìm con.

- Tìm tôi? – Tuấn cười khẩy. – Vứt bỏ cho đã rồi đi tìm lại à?

- Mẹ không muốn như vậy đâu Tuấn à...

- Không muốn? Bà nghĩ là tôi không biết lý do thật sự mà bà bỏ đi là gì sao?

- ...

- Là vì những kẻ bại hoại như con nhỏ này! – Tuấn siết chặt tay mình.

- Mẹ thương con nhiều lắm Tuấn à...

- Bà nói dối! Nếu thương tôi thì bà đâu có đi theo người tình của bà? Nếu thương tôi thì bà đâu có bỏ mặc tôi cả mấy năm trời không một câu hỏi thăm?

- Mẹ xin lỗi... Mẹ đã cố liên lạc với con nhưng không được...

- Bà nói dối!

- Gia đình bên nội ngăn cấm không cho mẹ gặp con. Họ nói mẹ là nỗi nhục của gia đình họ. Họ không muốn con tiếp xúc với mẹ. Họ uy hiếp mẹ, họ thuê người đánh mẹ, họ tìm mọi cách để ngăn cản mẹ tìm con.

- Bà nói dối! Bà nghĩ ai cũng xấu xa như bà à? – Tuấn nói trong tức tưởi.

- Mẹ không có! Mẹ muốn gặp con lắm... Mẹ nhớ con nhiều lắm... Mẹ ước gì mình chưa từng vì hạnh phúc cá nhân mà bỏ rơi con...

- Bà nói dối! Bà nói dối! Bà nói dối! – Tuấn vừa lắc đầu vừa vô thức cào lười dao vào cổ Tú. Tú khẽ rên lên đau đớn.

- Đừng mà Tuấn! Dừng tay lại đi con. Về đây với mẹ đi. – Có những giọt nước mắt khề lằn dài trên má của bà.

- Tôi không thể dừng lại được nữa rồi. Tất cả là vì bà! Là vì bà!

- Quay đầu vẫn còn kịp mà con. Rồi con sẽ vẫn mãi là con ngoan của mẹ mà...

- Không kịp. Không còn kịp nữa rồi...

- Không bao giờ là trễ để hối cải đâu con. Về đây làm con ngoan của mẹ đi Tuấn ơi! Mẹ xin con...

- Mẹ...

Tuấn chột bụng dao và ngã quy xuống. Các anh công an ủa ra còng tay gã lại. Tú thì thờ phào nhẹ nhõm và nhìn về phía Nhi đang đứng, cười hiền rồi...
ngắt xiu. 2

Tình mẹ con là thứ thiêng liêng nhất trên đời này. Kẻ biến thái, hung hăng, tâm lý có chút kích động như Tuấn mà vẫn không tài nào thắng được thứ tình cảm thiêng liêng ấy. Nó đã cảm hoá những phần tối đang hiện hữu và lớn dần trong gã. Nhưng lần này cũng phải cảm ơn Thái An. Không nhờ cậu tìm ra được mẹ Tuấn thì giờ này chắc đã tâm của gã vẫn chưa được người ngoại.

”Bị cáo Hoàng Thái An, tội danh đánh cắp dữ liệu, bắt giữ người trái phép và gây thiệt hại tài sản của người khác được thành lập. Do bị cáo tự thú, có hợp tác với chính quyền và được người bị hại xin giảm hình phạt nên quan toà khoan hồng, lãnh án hai năm tù giam.”

”Bị cáo Trần Thanh Tuấn, tội danh trộm cắp, bắt giữ người trái phép, cố ý gây thương tích và xúi giục người khác phạm tội được thành lập. Do bị cáo ăn năn hối lỗi và được người bị hại xin giảm hình phạt nên quan toà khoan hồng, lãnh án năm năm tù giam.”

- Em xin lỗi chị. Em thật tệ quá... - Trước khi đi, An xin nán lại nói với Nhi.

- Chị mới phải xin lỗi em. Đáng lẽ chị không nên quá thẳng thắn trong chuyện của chị và Tú. Không phải do chị thì em đã ở Anh rồi..

- Chị đâu có lỗi. Do em là người xấu mà thôi.

- Đừng nói như thế chứ! Trong lòng chị em mãi là cậu Thái tốt bụng và đáng yêu nhất!

- Cảm ơn chị. Nhớ gửi lời xin lỗi của em đến chị Tú nữa nha.

- Yên tâm! Chị sẽ nhắn với Tú mà! Em đừng lo.

- Tạm biệt chị. Hẹn chị hai năm sau.

- Bye Thái!

Thái An được áp giải đi. Cậu biết mình sắp đánh mất ba năm tuổi thanh xuân, đánh mất cơ hội được làm việc ở Anh nhưng cậu không hề hối tiếc. Vì đến phút cuối cùng, cậu vẫn kịp quay đầu lại để bảo vệ người mà cậu yêu thương. Và hơn cả, người đó vẫn còn coi cậu là người tốt là cậu đã mãn nguyện lắm rồi.

Kế bên là Tuấn. Gã biết mình đã đánh mất tương lai, đánh mất những gì mình đang có nhưng gã vẫn dũng cảm đối mặt, vì gã biết rằng mình không cô đơn, rằng vẫn còn gia đình luôn chờ đợi và đang tay chào đón mình trở về.

Phiên toà hôm ấy được kết thúc như vậy. Nhi bước ra ngoài rồi thở dài. Đúng là trên đời này có nhiều chuyện mà không ai đoán trước được. Nhưng dù sao thì cô cũng thật tâm cầu mong cho hai người bạn này của cô có đoạn quãng đời còn lại suôn sẻ hơn. Chỉ cần còn một hy vọng nhỏ, họ nhất định sẽ vực dậy bằng niềm tin của mình.

~ Hết chap 29 ~

Note: Không phải Linh, cũng chẳng phải Hân :))) Các bạn đoán sai rồi nha ;)

Từ đầu mình đã nhắm đến Tuấn và không có ý định cho hai cô gái này là chủ mưu rồi :) vì trong lòng mình họ vẫn luôn là người tốt :3

Vì 3 chap gần đây nhất (27,28,29) mà mình và bạn editor đã cãi nhau một chap :) Lý do là mình cố chấp muốn nhân vật An là người tốt, còn bạn ấy bảo An phải xấu cùng Tuấn :) (tác giả tên An, nên muốn ai tên An cũng tốt :)) nên cuối cùng mình đã cho An làm “lăng tử hồi đầu” ;)

Nói về nv Thái An, cậu ta cũng sẽ quay lại vào một ngày không xa giống như nv Nhã Linh :) mà mình cũng không biết “không xa” là bao xa nữa :) Nên các bạn cứ chờ nhé!

Giờ thì tạm biệt và hẹn gặp lại vào tuần sau :)))

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đồng Hoa Oải Hương

Những ngày cuối tháng 12.

Ông Tú đang đứng ở mặt tiền trên một con đường thuộc khu trung tâm thành phố. Và tất nhiên nơi mà có thể khiến ông kiên nhẫn từng ngày đến ngắm nhìn và quan sát chỉ có thể là vị trí của phòng thu âm. Sau một thời gian quẩn quại như chó dại vì đứa con này bị người ta ức hiếp, cuối cùng lão cũng đã thông nạo và thổi tỉnh bánh bèo khốc lóc lẻo nhều, đứng dậy dựng lại một phiên bản con khác hùng mạnh hơn. Bằng số vốn sẵn có và tiền bồi thường của Thái An và Tuấn, Tú sẽ thuê luôn hai căn nhà kế bên để mở rộng studio của mình.

Bà thím Nhi nhà mình thì cũng bận rộn không kém. Bà tham công tiếc việc tới nỗi nhận luôn cả làm đêm Giáng sinh và Tết Tây mà quên luôn cả ông Tú. Chắc đợt này lại có cái bản mặt của bà lồng trong cái khung gỗ đề dòng chữ “Nhân viên của tháng” nữa quá.

Nói thì nói vậy thôi, chứ bận đến mấy thì hai ông bà cũng không quên yêu thương nhau đâu. Nhất là ông Tú nhà mình. Dù là đang lu bu bên studio, nhưng hễ bà nhà tan ca là ông không rời bà nửa bước. Đi bộ thì bắt bà nắm tay, đi xe thì bắt bà ôm eo. Nói chung là không đụng chạm là ông chịu không nổi đó. Sợ con heo mập của mình bị người ta rình đi làm thịt nữa quá mà! Cũng hên là hai cái mặt bịt khẩu trang bung bít hết rồi đó, chứ không báo chí nó rần rần lên cho coi. Hồi bà bị tên Tuấn chơi đều tông xe làm ông gào thét ngoài đường như bị uống nhầm thuốc là hai người đã lên trang nhất rồi nên giờ càng phải ăn bận giống ninja hơn hồi trước nữa. Khổ thân, hát có một bài mà giờ ai cũng cuồng. Ai biểu soái ca nam thần đẹp trai ưu tú quá chi hà Tú?

Một buổi tối cuối tháng Giêng.

Ông nhà của chúng ta đang phê pha ngồi ngay mép giường hưởng thụ làn gió ấm từ chiếc máy sấy. Làn gió ấy đang len lỏi qua từng kẽ tóc ông nhờ bàn tay mềm mại của người yêu dấu.

- Tóc Tú dài rồi đấy. Mai đi cắt đi. Để còn đón Tết nữa. – Bà nhà vuốt quả đầu bạch kim đã sồn màu và nói. Đạo này bận rộn quá nên ông nhà bỏ bê tóc tai đồ luôn.

- Cắt làm gì? Cắt xong có ai thèm nhìn đâu mà cắt? - Ông bịu môi, làm vẻ con nít dỗi hờn.

- Tú! Đừng giận em mà!

- Tui không biết!

- Túuuuuu!

Chuyện là như thế này. Ông nhà đã mua cặp vé đi Ý để Tết này hai người vui vi với biển cả. Đang hí ha hí hửng tính về khoe với bà nhà thì lại bị bà đội nguyên gáo nước lạnh vào mặt. Bà nói là bà sẽ đi làm xuyên suốt tới 29 Tết, sau đó thì về Hà Nội thăm gia đình. Thế là xuân này ông nhà phải làm cánh én lẻ bóng, giận quá nên thành ra giờ ăn hiếp bà nhà cho đỡ tức.

Mùng bốn Tết.

Quay qua quay lại đã bước sang năm mới. Quay qua quay lại thì dì Tám đã bị hành gần cả tuần rồi. Từ ngày chuyển bay đi Hà Nội vừa cất cánh, nhà đi bỗng nhiên như có tai họa sóng thần lũ lụt động đất ập đến. Đứa cháu thân yêu của dì như cuốn gói về đây ở hẳn.

Ở một mình lâu lâu có người qua chơi thì cũng vui thiệt. Nhưng đằng này nó qua phá nhà phá cửa thì ai chịu cho nổi. Một ngày nấu cả mấy bữa cơm. Mà nấu toàn mấy món bà dì này không biết ăn mà cũng nấu! Làm bánh thì toàn bánh tây bánh tàu gì đâu không. Hỏi ra thì lại bảo “Nhi thích ăn cái này lắm”. Ôi lạy! Cháu gì mà có hiểu ghê gớm. Vậy mà còn chưa đủ. Hồi mừng một nhà người ta cúng gà luộc thì lại đi quay nguyên con vịt đem lên cúng. Mà gắp dì Tám kiêng kỵ, không ăn vịt đầu năm nữa mới đau chứ! Giờ dì chỉ muốn con bé kia nó mau về để tổng khứ cái cục nợ này đi dùm cái thôi.

Trong lúc đó.

Nhi đang ngồi trong phòng xếp đồ vào vali. Cô cầm con vịt bông mà Tú tặng mình lên và lướt nhẹ vào bộ lông mượt mà của nó. Có nó mấy ngày nay cũng đỡ buồn. Bữa giờ toàn nó làm người yêu hờ cho cô ôm ấp không đấy! Không ấm bằng ba nó nhưng xài tạm thì cũng không đến nỗi tệ.

Vừa bỏ món cuối vào vali thì có tiếng gõ cửa. Đó là bố của Nhi. Ông mở cửa vào phòng rồi ngồi lại bên cạnh cô.

- Mai con định vào lại Sài Gòn thật à?

- Vâng ạ. Con còn nhiều việc phải làm lắm.

- Tháng bảy thì bảo thu xếp tháng tám. Xong tháng tám lại bảo Tết. Xong rồi giờ Tết lại nói chờ thêm một thời gian nữa. Thế con tính hoãn chuyện này lại đến bao giờ đây?

- Bố chờ con thêm tí nữa nhé. Sớm muộn gì con cũng về lại Hà Nội sống thôi mà!

- Mấy hôm nay bố thấy con với dì nói chuyện vui vẻ lại rồi mà?

- Vâng ạ?

- Thế thì còn lý do gì mà con phải ở lại Sài Gòn cơ chứ?

- Con vẫn muốn sống tự lập trong thời gian này bố ạ.
- Thật không? Hay là con có mối quan tâm khác ở đây rồi?
- Ý bố là gì ạ? – Nhi nhăn mặt lại. Bố đang muốn vòng vo chuyện gì đây?
- Con vào Sài Gòn không chỉ để tự lập thôi phải không?

Nhi nghe tới đây thì giật mình rồi xám mặt lại. Chẳng lẽ chuyện của cô và Tú đã bị bại lộ rồi sao?

- Gì thế ạ? Làm gì có! – Nhưng rồi cô lại chối mày may. Cô không tin cả chục tay báo chí còn không biết mà bố lại biết.
- Thế cái này là cái gì? – Nhưng cô đã sai.

Bố của Nhi lấy trong túi áo ra một sấp hình rồi đặt lên giường. Nhi cầm lên rồi lật nhanh từng tấm. Đó là loạt ảnh của cô và Tú đang tay trong tay đi dưới phố. Và còn tệ hơn nữa, lúc hai người chưa chính thức yêu nhau, còn hưởng chế độ bạn bè thì bố đã biết đến Tú. Chỉ có điều ông ngấm ngầm im lặng đợi đến giờ này mới nói ra.

- Con còn gì để giải thích nữa không? – Ông chống nạnh rồi nhìn về Nhi.
- Bố đang theo dõi con đấy à? – Cô thấy cọc hình xuống giường rồi đứng phắt dậy, giọng có chút khó chịu.
- Bố không theo dõi con. – Ông vẫn nhẹ nhàng. – Bố nhờ người vào Sài Gòn để giúp đỡ con thôi. Nhưng vô tình lại thấy những thứ này.
- Con thấy bố đang xâm phạm quyền riêng tư của con thì đúng hơn!
- Thế còn con? Con có nhớ con xin phép bố vào Sài Gòn là vì gì không? Bây giờ thì con làm cái trò gì đây? – Ông lớn tiếng, cầm sấp ảnh giơ lên trước mặt Nhi.
- Bố không biết gì hết cả! – Cô cũng không vừa, nhắm mắt nhắm mũi cãi lại với bố mình.
- Thế con giải thích đi! Con và con bé này có quan hệ gì?

Nhi thờ dãi rồi lấy hai ngón tay xoa vào thái dương mình. Chuyện này đến thật quá nhanh so với dự định của cô.

- Nếu bố đã biết thì con cũng không muốn giấu giếm gì nữa.
- ...
- Phải. Con thừa nhận. Con và Tú đang yêu nhau. Nhưng chuyện con muốn ở lại Sài Gòn để tự lập là thật.
- Con đừng lấy cớ tự lập để đi yêu đương với một con ca sĩ rác rưởi bán nam bán nữ nữa! Thật là không ra thể thống gì mà! – Bố Nhi đã không còn giữ được bình tĩnh. Ông nhất định phải chấm dứt cái chuyện bại hoại này.
- Bố có quyền mắng con nhưng bố không được hạ thấp người mà con yêu thương! Người ta tốt hơn bố nghĩ nhiều đấy! – Nhi cũng không giữ được bình tĩnh khi nghe bố lăng mạ Tú. Trước giờ bố có nói gì sai, cô đều im lặng và cho qua. Nhưng lần này thì không.
- Giờ con vì con nhỏ đó mà hỗn với bố đấy à? Con tỉnh lại đi! Con chỉ có cảm giác với nó bởi vì nó nhìn trông giống con trai. Nhưng thật chất nó vẫn là một đứa con gái giống con mà thôi!
- Con yêu Tú vì những điều nhỏ nhặt mà Tú dành cho con. Chứ không phải như bố nghĩ! Dù bố có nói gì đi nữa thì con vẫn sẽ thế thôi.
- Con không thể yêu con gái được! – Ông hét lên. – Con có hiểu không?
- Nhưng con yêu Tú. Dù Tú có là ai, như thế nào, mang giới tính gì thì con cũng yêu Tú!

Bố Nhi trầm ngâm không nói một lời. Ông biết cự cãi không phải là cách để giải quyết đứa con gái cứng đầu, bướng bỉnh này của mình.

- Được. – Ông hạ giọng, nén cơn giận xuống. – Bố đồng ý chuyện này. Với một điều kiện. Con phải cho bố gặp con bé kia.
- Bố tưởng con không biết bố đang nghĩ gì sao? Con là con gái của bố đấy!
- Ý con là gì?
- Bố đừng tưởng con không biết bố muốn gặp rồi nói những lời khó nghe với Tú. Con không để bố làm tổn thương cô ý đâu!
- Thế con tưởng bố không tự đi gặp nó được sao?

- Bố đang uy hiếp con đấy à?

- Bố cho con bốn tháng để tự giải quyết chuyện này. – Ông không màng đến lời của Nhi, vẫn tiếp tục nói. - Sau bốn tháng vẫn chưa có tiến triển thì bố sẽ trực tiếp đến gặp nó. Mà con biết tính bố như thế nào rồi.

- ... - Nhi như chết trân. Từ khi gặp cô, Tú đã rước đủ bao nhiêu là phiền phức rồi. Cô không muốn cuộc sống của Tú bị ảnh hưởng bởi gia đình của mình nữa.

- Con biết mình phải làm gì rồi đấy.

Ông nói rồi đóng cửa ra ngoài. Trả lại những tháng ngày bình yên cho Tú hay tiếp tục đứng nhìn bố làm xáo trộn cuộc sống của Tú. Nhi phải làm sao đây?

Chiều hôm sau.

Chuyến bay đưa bà nhà về Sài Gòn đã hạ cánh. Nhìn quanh quần mãi mà chẳng thấy bóng dáng của tên già kia đâu hết đâm ra cũng có đôi chút bức bối.

- Sư mẫu! – Vừa tính moi điện thoại ra thì bà lại nghe tiếng tay sai vật số một của lão già kia gọi.

- Khang! Sao lại ở đây?

- Sư phụ kêu con tới đón sư mẫu.

- Oh... Ủa? Vậy Tú đâu?

- Ông kêu lười quá nên nằm ở nhà rồi.

- Oh... - Tú ới là Tú! Lần này chết chắc rồi. Đi đón người thương mà bảo lười là sao?

30 phút sau.

”Àm!” – Cánh cửa căn hộ bị mở tung ra một cách không thương tiếc. Có một sinh vật mang thân nhiệt một nghìn độ xông vào nhà.

”Đồ con Vịt thú! Sao mấy người không ra đón tôi?” – Sinh vật bốc lửa la lên, miệng phà phà khói như muốn nướng ai đó. Mà ai thì mọi người cũng biết rồi đó.

Không ai trả lời sinh vật. Sinh vật tự kỷ. Sinh vật không vui. Sinh vật lại tiếp tục bốc hỏa. Sinh vật thấy cửa phòng cách âm đang mở. Sinh vật nghĩ có người vì mãi mê sáng tác nên đã bỏ mặc sinh vật. Và thế là sinh vật hùng hồn tiến về phía phòng cách âm.

”Này! Tính già điếc cho qua à?” – Sinh vật ngó vào phòng rồi phà lửa hùng hục. Con Vịt gan hùm kia vẫn đứng trơ ra. Đã vậy còn cười như hoa hậu thân thiện nữa chứ!

Đang định mở mồm ra chửi cái nụ cười chẳng liên quan đó thì bà nhà nghe những âm du dương vang lên. Lão kia vừa kéo những nốt đầu tiên trong một bản nhạc bằng cây vĩ cầm quen thuộc của mình. Nay không hiểu sao lão lại đi sửa soạn, mặc một bộ vest đuôi tôm cổ điển như quý ông thập niên 90.

Bản nhạc vẫn cứ ngân nga nhảy múa dưới bàn tay của người nghệ sĩ tuần tú hào hoa. Nhi nhắm mắt lại thương thức mà quên mất đi rằng mình đang nổi nóng với cái người đang kéo đàn đó. Ngược lại, cô cảm thấy mình đang bị cái thứ âm nhạc tinh khiết đó dẫn dắt đến một chốn thiên đường thăng hoa.

- Em thấy sao? – Tú hỏi khi những nốt nhạc cuối cùng vừa hạ xuống.

- Hay quá! Êm gì đâu ý!

- Viết cho em đó. – Tú nói rồi cười hiền hậu.

- Ờ...?

- Ờ a cái gì? - Tú lắc đầu rồi tiến lại chiếc bàn gỗ lấy một tờ giấy đưa cho Nhi xem.

- Cái này là...?

- Hạ. Chữ Hạ trong Hạ Nhi. – Tú chỉ vào đầu trang giấy. Đó là tờ khuôn nhạc của bản nhạc lúc nãy.

- ... - Nhi im lặng, nghiêng đầu qua một bên ngắm nhìn tờ nhạc đắm đuối.

- Tú đã viết nó từ lâu rồi.

- ... - Nhi ngước mặt lên lắng nghe người yêu của mình nói.

- Tính lấy ra để tỏ tình với em mà cuối cùng nhất quá đầu có dám đầu. – Tú gãi đầu.

Nhi nghe tới đây thì bật cười. Nhìn nam tính lịch lãm thế mà lại nhất như thỏ đế. Lúc trước không phải cô phát hiện ra quyển nhật ký thì chắc giờ hai người vẫn là chị em tốt quá.

- Hồi đó có viết lời. Mà giờ thấy không hợp nữa. Nên...

- ...?

Tú nói rồi móc trong túi áo ra cái hộp nhỏ, một chân khụy xuống trước mặt Nhi.

- Tú biết là hơi sớm, nhưng em có thể cùng Tú viết tiếp bản nhạc này được không? – Nấp hộp được bật ra. Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh đang loé sáng trước mắt Nhi.

- Ồ... Em...

- ... - Tú không nói gì. Vẫn quỳ gối và nhe răng ra cười chờ lời hồi đáp từ Nhi.

- Em xin lỗi. Em nghĩ bây giờ không phải là lúc. – Cô thờ dài rồi tự tay đóng chiếc hộp lại.

- Ừ... Không sao! Dù gì cũng hơi gấp quá. – Tú chống tay xuống sàn rồi lấy thế đứng dậy, khuôn mặt có chút không vui.

- Không phải là về thời gian đâu! – Nhi lắc tay, cô hiểu Tú đang nghĩ gì. - Là vì công việc của em vẫn chưa thật sự ổn định thôi. Em không muốn mình phụ thuộc vào Tú.

- Ừ...

- Đừng buồn em nha! – Nhi quàng tay qua ôm lấy Tú. - Dù sao chúng mình cũng giống người một nhà quá rồi còn gì.

- Hừm! – Tú được âu yếm thì làm tới. – Đừng tưởng nói như vậy là dụ được tui. Tui chưa có buông tha cho cô đâuuuuu! – Tú siết chặt lấy Nhi.

- Rồi rồi! Em biết rồi! Nhưng giờ thả cho em đi tắm cái đã.

- Hừ... - Tú rời khỏi thân hình mà mấy ngày nay lão đã nhớ nhưng, trả tự do cho Nhi đi kỳ cọ.

2 phút sau.

Nhi đóng cửa nhà tắm lại rồi thờ dài. Cô vừa từ chối một lời cầu hôn vô cùng chân thành từ người mà mình yêu thương nhất. Nhưng làm sao mà cô có thể nói đồng ý ngay bây giờ đây? Cô không nói dối Tú, thật sự là cô muốn sự nghiệp của mình vững vàng trước đã. Nhưng đó chỉ là một phần. Phần còn lại trong cô đang bị ám ảnh bởi những lời răn đe của bố hôm qua. Một bên ép cô rời bỏ, một bên thì đang muốn tiến tới. Đúng là sắp đường cùng rồi...

Một ngày giữa tháng 4.

Bà Nhi nhà ta đang yên giấc giữa ánh nắng mặt trời mới nhú lên. Thật may mắn, bà đã sống sót qua được hơn hai tháng sau vô số chuyện xảy ra. Bố có vài lần nhắn tin hỏi về việc này nhưng bà đã làm lơ rồi xóa luôn mấy cái tin mang tính “nhắc nhở” đó. Còn ông Tú thì từ ngày đó vẫn đối xử bình thường với bà, không có dấu hiệu muốn tiến tới nữa. Chắc bị từ chối nên cũng què xệ rồi. Mà bị cái ông què trừ ngày hôm nay thôi...

- Em! Em! Em!

- Hờ... ơ...

- Dậy! Dậy! Dậy mau!

- Hờ...

- Dậy đi con heo mập! - Ông vỗ lên cặp mông béo bở của bà nhà.

- Hôm nay em được off mà! – Bà cộc cằn trả lời. Giọng lí nhí trong miệng chả ai nghe được.

- Dậy! Minh đi Phú Quốc.

- Đừng phá em nữa! Cho em ngủ đi mà... - Bà nói rồi lấy cái gối che mặt lại.

- Dậy đi! – Ông lay lay người bà. – Em còn nợ Tú một chuyến đi biển đó!

- Đồ điên! – Bà nhà quát lên rồi quẳng thẳng cái gối vào ngay mặt ông nhà. Người gì đâu mà toàn chơi trò mạnh bạo dã man thế không biết...

30 phút sau.

Không một sự chuẩn bị, bà Nhi nhà ta vơ đại bộ bikini màu hường neon chói lóa và một số đồ cá nhân vào balô để lên đường đi Phú Quốc cùng cái tên người yêu phát khùng bất chợt này. Có gì thì cũng phải nói trước một, hai ngày chứ! Đợi còn một, hai tiếng mới báo hỏi có phải là lên con không? Đã vậy còn như thú điên vứt phăng cái bộ bikini của người ta ra ngoài, bắt mặc đồ kín cổng cao tường. Đi biển mà làm như đi nghỉ đông không bằng. Mà nói vậy thôi chứ có người cũng thèm đi biển lắm nên đành ngoan ngoãn nghe lời.

4

Buổi chiều tại Phú Quốc.

Gió thổi man mát làm hương muối biển xộc vào sóng mũi của Tú và Nhi. Sau màn chơi đùa dưới nước thì giờ họ đang nằm kế bên nhau, hưởng cái nắng chói chang của biển trời thẳng tưng.

- Em có biết hôm nay là ngày gì không? – Tú lên tiếng, phá tan không gian yên tĩnh.
- Hôm nay là ngày gì? – Nhi hỏi ngược lại. Mặt ngờ nghệch ra. Quái lạ! Có phải ngày kỷ niệm quen nhau đâu nhỉ?
- Haha.
- Cười cái gì? – Hơi khó hiểu rồi nha. Hôm nay cái con cáo già này lại lên con gì đây?
- Ngày gì thì tối về em sẽ biết. – Tú nói rồi cười há hê.

7 giờ tối.

Chuyến bay từ Phú Quốc về thành phố Hồ Chí Minh vừa được cất cánh. Bà thím Nhi đang rất trông chờ lời giải đáp cho câu hỏi lúc chiều kia. Còn bỏ bả thì lại bày thêm mấy cái trò dị hợm. Lên máy bay ngồi có ai dòm ngó đâu mà cũng bịt khẩu trang kín mít. Đã vậy còn diện nguyên cây đen thui. Áo phông đen, quần đen, giày đen đến cái khẩu trang đang đeo kia cũng màu đen. Tính đi ăn trộm nhà ai vậy trời? Thứ duy nhất không đen trên người ông chính là mái tóc vàng óng mà ông vừa mới nhuộm lại vào tuần trước.

8 giờ 15 phút.

- Ra ngoài ăn nha em? – Bà nhà vừa đặt cái balô xuống sàn chưa kịp thở nữa là ông nhà đã hỏi.
- No! Gọi đồ ăn về nhà đi! Em mệt rồi! – Bà đừng đưa tay ông nhà nhõng nhẽo. Đã quấy cả sáng rồi, tối mà quấy nữa chắc sáng mai bả khỏi đi làm luôn quá!
- Ok! Chờ một xíu. – Ông nói rồi đi một mạch vào phòng ngủ.
- Ồ... - Bà nhà chưa kịp ú ớ gì thì ông đã đóng sầm cửa.

Phòng trắng, áo khoác jeans, quần da màu đen và một đôi boots hầm hố. Đó là ông nhà sau một phút ba mươi giây ở trong phòng bước ra. Ông chẳng nói gì, lại sofa ngồi phịch xuống rồi mở tivi lên coi.

- Tú làm trò gì đấy? Trong nhà mà ăn mặc như dờ hơi thế này!
- Tú kêu hủ tiếu rồi đó. Khoảng 15 phút nữa là có ăn. – Trả lời có vẻ liên quan?
- Tú!!!!!! – Nhi vừa đói vừa mệt vừa cáu. Trời ơi sao trên đời này lại có một người nhây từ sáng đến tối như vậy chứ! Mà tính ra thì cũng giống cô lúc mới thương người ta thôi! Nồi nào úp vung nấy mà.
- Haha. Đừng cộc mà. – Tú kéo Nhi ngồi xuống bên cạnh mình. – Chẳng phải em muốn biết hôm nay là ngày gì sao?

Đang giận dỗi nhưng tính tò mò vẫn không vứt được. Thế là Nhi chống cằm nhìn Tú chớp chớp mắt liên hồi để hóng câu trả lời.

"Hôm nay là 15 tháng 4. Ngày đầu tiên tụi mình gặp nhau." – Tú nói rồi móc trong túi áo ra tấm vé máy bay của một năm trước. Đó là ngày Tú trở về Sài Gòn sau chuyến công tác ở Hà Nội và cũng là lần đầu Nhi chân ướt chân ráo vào đây sinh sống.

Đến đây thì Nhi đã nhận ra mọi việc Tú cố tình làm từ sáng đến giờ và biết mình là một con bé nào cá vàng. Không ngờ cô lại quên bén đi mất. Nói đúng hơn là không màng đến luôn á! Người yêu cô đúng là thật biết để ý đến từng tiểu tiết.

"Còn đây là bộ Tú mặc hôm em mua bánh trắng nướng trên đường rồi bị giật giò đó." – Tú nhắc lại rồi cười. Tú cười vì sự đáng thương lẫn đáng yêu của cô nàng vào đêm hôm ấy. Như vậy có tính là cười lên nỗi đau của người khác không nhỉ?

Còn Nhi thì lại cười muốn không nổi. Tự nhiên đang yên đang lành mà đi gọi lại chuyện lúc mới quen biết làm cảm xúc trong cô nó cứ dâng ùn ùn lên. Thời gian không ngắn, cũng không dài nhưng họ đã phải khó khăn lắm mới đi được tới đây. Nước mắt Nhi chực trào. Cô không tin nổi tình yêu của mình

đã vượt qua được chùng ấy chuyện.

”Em” – Tú nắm tay rồi nhìn Nhi hiền hoà. “Minh cưới nhau nha. Tú sẽ cho em một cuộc sống thật an nhàn.”

Băng tan. Những lời nói của Tú ngắn gọn nhưng mà sao nó lại làm người ta xao xuyến đến thế cơ? Chắc là nó đúng với những gì mà Nhi đang mong muốn. Cô không chịu nổi nữa rồi. Cô cũng chỉ là một người con gái yếu đuối cần sự yêu thương và che chở mà thôi.

”Tú sẽ tìm cách thuyết phục gia đình em.”

”Chưa được đâu Tú à! Cho em một thời gian nữa đi.” – Nhưng chính Tú đã tự phá hỏng cơ hội của mình. “Gia đình”. Hai từ nhắc đến là khiến Nhi cảm thấy đau đầu. Không vì chuyện này cũng vì chuyện khác. Lời nói của Tú làm cô tỉnh táo quyết định hơn. Cô hiểu bố của mình. Ông có thể bất chấp để đạt được thứ mình muốn, ông có thể làm tổn hại Tú về mặt vật chất lẫn tinh thần để cô buông tay. Cô không biết mình còn bao nhiêu cứng rắn để gồng lên nữa...

Đầu tháng 6.

Hôm nay là ngày Quốc tế Thiếu Nhi. Và đúng là “thiếu Nhi” đối với ông Tú nhà ta thật. Ông đang đi công tác cùng đám người ở studio tại Nhật. Từ ngày phòng thu được xây lại, ông làm ăn lên như điều gặp gió, chó gặp xương. Nên bây giờ mới được mời qua tận đây ký hợp đồng với người ta đây nè. Giới chưa? 3

Bà Nhi thì trông ông nhà về miết. Nói ra thì hơi phủ nhưng bà trông quả nhiều hơn là trông người yêu. Cũng không trách được, tháng này là tháng của bà mà! Thử mà không có quà xem, bà bắt ông quay lại Tokyo gom hết cái thành phố về cho bà liên đó.

Ba ngày sau.

Bà nhà đang đứng tại sân bay háo hức đón soái ca của bà về. Bà lo nhoi không yên được, thiếu điều muốn cầm thêm cái băng rôn như fan cuồng Kpop nữa là đủ bộ.

Chuyến bay từ Tokyo đã về. Từng dòng người đi qua nhưng chẳng thấy lão Tú đâu. Chẳng lẽ tới nhầm giờ ta?

- Chị Nhi! - Ủa đâu có nhầm? Thanh, Khang và mọi người trong studio nè!

- Tú đâu rồi em? – Trời ơi... Người ta chào mà không chịu chào lại. Chỉ biết lo cho trai thôi.

- Su phụ tới mới về chị.

- Ó... Sao thế?

- Ông bảo qua Hokkaido bận việc gì đó sư mẫu. Chắc là đi với gái rồi. – Khang đốt nhà.

Và xong. Đốt nhà thành công. Các bạn cũng biết là gái Nhật nó ngon com đến cỡ nào rồi đấy. Đàng này còn tách đoàn đánh lẻ ở lại nữa. Lết xác về mau đi Tú ơi! Không là có tên trên bảng cáo phó bây giờ!

9 giờ tối.

Lão Tú niềm nở đẩy cửa bước vào nhà. Nhưng có một người đang ngồi trên sofa mặt đờ đờ sát khí không niềm nở một chút nào cả.

- Em..

- Đưa đây! – Bà Nhi không để ông Tú nói hết câu, chạy lại giật cái vali to dùng trên tay ông. – Để xem mấy người có giấu con nhỏ nào vào đây không.

Lão Tú cười muốn phụt cả hàm. Thế loại gì mà lại đi giấu người trong vali chứ? Đúng là suy nghĩ chả khác gì một đứa con nít.

Đúng thật là không có nhỏ nóng bỏng nào trong vali cả. Chỉ toàn là mấy em mỹ phẩm và quà bánh ngon lành thôi. Ít ra cũng không đáng thất vọng.

”Tú sang Hokkaido là vì cái này.” – Biết cục ngọc cục ngà của mình bị lũ tính quái kia trêu chọc, Tú liền đưa ra một cục hình làm bằng chứng ngoại phạm. Mắt Nhi phản chiếu lại một màu tím mộng mơ.

”Đồng hoa oải hương Furano. Đẹp và thơm lắm.” – Tú khẽ vẽ một nụ cười.

Nhi có nghe về loài hoa này, nhưng chỉ được biết qua một cánh đồng ở miền Nam nước Pháp. Không ngờ ở châu Á mình cũng có một nơi đẹp không thua kém gì châu Âu. Như Tú nói, hoa oải hương đẹp giản dị và thơm ngát một cách trong lành.

”Tú muốn tụi mình được chụp hình cưới ở đây.” – Tú nói rồi lấy trong túi ra một chiếc nhẫn được làm từ cành và hoa của bông oải hương khô. “Lấy Tú, nha?” – Tú nói rồi đưa ánh mắt long lanh nhìn cô gái của mình.

Nhi gạt đầu rồi oà khóc ôm chặt lấy Tú. Không gì có thể qua nổi một tấm chân tình. Quá tang ba bận, cuối cùng Tú cũng đã thành công rồi.

Đêm ấy, Nhi nằm gọn trong vòng tay bình yên của Tú. Mặc kệ sự đời, mặc kệ ngày mai có ra sao, cô vẫn muốn được ở bên Tú. Vì đơn giản, yêu thương là tất cả.

Và yêu thương là Tú.

~ Hết chap 30 ~

Note: Xin lỗi các bạn đọc giả vì lời cầu hôn của Tú không được hoành tráng cho lắm :)) Chắc tại tính mình không lãng mạn rồi :)) tác giả chỉ thích bình dị mộc mạc chân chất như nông dân thôi :3

Nhắc tới Nhật Bản, người ta thường nghĩ tới hoa anh đào đầu tiên nhưng vì tác giả thích hoa oai hương hơn và trùng hợp là mùa hoa này là vào tháng 6, tháng 7 nên đưa vào đây luôn :))

Đà Lạt cũng có một đồng hoa oai hương ở làng hoa Vạn Thành nhưng vì ý thức người dân của mình quá kém, đi vào dẫm đạp lên hoa nên đã bị đóng cửa :(

Nhưng theo thông tin mới đây, một nhiếp ảnh gia đã phát hiện ra một đồng hoa khác cũng ở Đà Lạt. Nếu các bạn quan tâm thì có thể tìm hiểu thêm :3

Thôi nói nhiều rồi, đi đây. Bye bye!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Mọi Sự Là Vì Em

- Đi! - Tú rời khỏi ghế sofa.

- Ô... Tú đi đâu thế? – Nhi ngu ngơ hỏi.

- Ra Hà Nội. – Tú ưỡn ngực đồng dục nói.

- Trời ạ! – Nhi đứng dậy. - Bị điên à? – Rồi siết chặt lấy cổ tay Tú.

- Tú không có điên. Tú nói thiệt đó. – Mặt Tú vẫn tỉnh bơ.

- Thế này giờ không nghe em nói gì về bố sao? Bị điên à?

- Tú có nghe. Nhưng không sao đâu. Vì em, Tú có thể vượt qua hết. – Tú cười khả ái.

Nhi buông lỏng cổ tay Tú. Tan chảy. Sao dạo này cô hay bị tan chảy bởi những lời nói của Tú thế nhỉ? Thề là lúc trước một câu từ tẻ có cạy phanh mồm Tú ra thì cũng không nghe được. Sao bây giờ một ngày phát ngôn cả chục câu gây rung tim vậy nè? Hay là khi tình yêu đạt đến một mức độ nào đó, chỉ cần đối phương mở miệng ra thì cái gì cũng bắt chợt hoá ngọt ngào?

Nhi không tài nào giấu được chuyện của mình và bố vào mấy tháng trước. Cô đã kể nó cho Tú nghe. Dù sao, chỉ còn năm ngày nữa là hết thời hạn mà bố cô đưa ra.

- Nhưng Tú phải cho em theo cùng!

- Không! Em ở nhà cho Tú.

- Này! Đừng có độc tài quá thế chứ!

- Một người đi là đủ rồi. Tú không muốn tình cảm của hai bố con em bị sút mẻ.

- ...

- Ngoan. Nghe lời Tú đi. – Tú ôm rồi vuốt đầu Nhi.

- Mọi thứ sẽ ổn phải không Tú? – Cô rung rung nước mắt.

- Ủ. Sẽ ổn thôi.

Bốn ngày sau.

Tú bay ra Hà Nội sớm hơn thời hạn để chuẩn bị tinh thần. Nhưng khác với dự định ban đầu, Nhi cũng có mặt tại đây. Bằng tài ăn vạ xuyên lục địa, vút qua hệ mặt trời, tiến thẳng ra dài ngân hà của mình, cô đã thuyết phục được Tú cho mình làm sinh vật ký sinh. Nói vậy thì trông hơi bần một tí, nhưng dù sao cũng chỉ là lo cho Tú mà thôi. Cô nào nỡ để người thương một mình chống chọi với mọi thứ cơ chứ?

Tối hôm đó.

Ông Xuân - bố Nhi, bà Đan và bé Luân đang ngồi quây quần trên bàn ăn. Không khí được giữ yên tĩnh đến khi có tiếng tin nhắn. Bố Nhi lấy điện thoại ra xem, mặt bỗng nhăn nhó.

- Sao thế ông? – Thấy chồng có vẻ không vui, bà Đan hỏi.
- Ngày mai Nhi và con bé đấy sẽ đến. – Ông nói rồi cất điện thoại vào trong túi.
- Thế hả? Thế mai tôi sẽ làm thêm vài món nhé!

Không ai trả lời bà. Ông Xuân thì cắm cúi ăn, giả vờ như không quan tâm đến. Bé Luân tuy nhỏ nhưng rất lễ phép, không dám xen vào chuyện của người lớn.

Ăn cơm xong, ông bố thì đi hút lên phòng. Chỉ có ông con ở lại phụ với mẹ rửa chén đĩa.

- Mẹ ơi...? – Bé Luân ngập ngừng.

Gi thế con?

- Chị Nhi... Chị ý yêu con gái ạ?

Bà Đan bỗng khựng lại. Chuyện này bà đã biết từ lâu lắm rồi. Trước cả lúc mà ông Xuân đưa bà sắp hình chụp lên được. Bà đã vô tình thấy tấm hình chụp lấy liền của Nhi để quên sau một lần về Hà Nội. Chính bà cũng là người giấu nhem nó đi trong một thời gian dài. Bà có lên mạng tìm hiểu và tham khảo một số tài liệu về đồng tính. Từ đó bà cũng biết được, đồng tính không phải là một căn bệnh như nhiều người vẫn thường hay nói. Bà Đan cởi mở, sống thoáng và suy nghĩ thoáng chứ không như ông Xuân. Nhưng có điều bé Luân thì còn nhỏ quá. Để giải thích chuyện này thì có quá phức tạp với một đứa trẻ đầu óc non nớt như nó không?

- Ừ con. Nhưng đó hoàn toàn là chuyện bình thường. Không có vấn đề gì cả. Con không phải lo. – Nhưng dù sao thì bà vẫn phải nói. Bà không muốn đứa con của mình sống một lối sống đầy cô hủ như chồng bà.

- Vâng ạ! Con hiểu rồi. – Bé Luân lễ phép.
- Ừ. Thôi con ra phòng khách xem tivi đi. Trong này mẹ lo được rồi.
- Vâng ạ!

Trong lúc đó.

- Alô?
- ...
- Alô? Bố hả?
- Bố vừa nhận được tin nhắn của con.
- Vâng ạ. – Giọng Nhi chắc nịch.
- Bố chỉ muốn gọi để nhắc nhở chuyện ngày mai. Nếu con thua, con phải lập tức dọn về đây.
- ...
- Không hối hận chứ?
- Hẹn bố ngày mai.

Cuộc hội thoại kết thúc. Tú và Nhi nhìn nhau thở dài. Những lời vừa rồi của bố Nhi, Tú cũng đã nghe thấy được. Lần này Nhi cược rằng Tú sẽ làm hài lòng bố mình nên cũng không còn một sự lựa chọn nào khác nữa. Đáng lẽ cô không nên mạo hiểm như vậy. Nhưng đã đến đây, nhất định phải liều một phen. Tú sẽ không làm Nhi thất vọng. Tú nhất định sẽ được.

Sáng hôm sau.

Tú và Nhi có mặt đứng giờ hẹn. Lấy tay vuốt lại cổ áo somi cho chỉnh chu, Tú hít một hơi sâu rồi ấn chuông. Bàn tay Nhi mò qua đan chặt lấy bàn tay Tú. Cô muốn làm điểm tiếp sức cho Tú vào lúc này.

”Mời hai người. Ông chủ đang đợi ở trong” – Lần đầu Nhi trở về nhà mà có cảm giác ngọt ngào như thế này. Nhiều đó thôi cũng đã làm cô muốn quay đầu đi ra rồi hướng chỉ là Tú.

- Hai đứa về rồi đó hả? – Bà Đan ra mừng. Theo sau là bé Luân.

- A! Di! Em!

- Con chào bác! – Tú cúi đầu chào bà Đan.

- Gọi là di được rồi! Xưng hô xa lạ thế làm gì? – Bà Đan vui vẻ đáp lời Tú.

- Còn đây là bé Luân. – Nhi giới thiệu.

- Em chào chị! – Luân lễ phép chào Tú.

- Ủ. Chào em. – Tú niềm nở.

Hai người đã có một khởi đầu suôn sẻ. Nhưng ả chính vẫn là bố của Nhi. Nãy giờ ông trong phòng khách, vẫn ngồi điềm tĩnh uống trà đọc báo.

- Hai đứa ngồi xuống đi. – Vừa nghe tiếng bước chân thì ông liền nói.

- Để tôi đi lấy ít bánh mứt. – Bà Đan nói.

- Khỏi. Chuyện đấy có người khác làm. Bà ngồi xuống đây. – Ông Xuân nói, mắt vẫn không rời khỏi tờ báo.

- Luân, con lên lầu đi. – Bà Đan nói.

- Vâng ạ! – Luân đáp rồi chạy thẳng lên phòng.

Không khí vẫn đang rất ngọt ngào. Ông Xuân không nói gì khiến sự yên nhàn của mọi người dần cạn kiệt. Ông chăm chú đọc mãi cho đến hết tờ báo rồi mới chịu buông xuống.

- Tú đứng không? – Ông nói rồi nhấp một ngụm trà.

- Dạ, Tú.

- Gia đình như thế nào? Có những ai?

- Dạ, con là con một. Mẹ mất rồi nên giờ con ở một mình.

- Ồ... Thì ra là mồ côi. Thế còn bố?

Tú nghe tới đây thì chạnh lòng. Quả thật hôm nay không dễ dàng chút nào cả. Nhi thì lo lắng vô cùng. “Mồ côi” là từ cô chưa bao giờ sử dụng với Tú, vì cô cũng là kẻ mồ côi mẹ mà! Chẳng lẽ bố cũng không nhận ra sao? Còn “bố” là chủ đề mà cô chưa hề dám hỏi lần thứ hai. Nếu Tú thấy thích hợp, sẽ tự nói ra.

- Thật tình thì con cũng không biết nữa. – Tú gãi đầu cười gượng. – Từ nhỏ đến giờ chưa có ai nhắc tới ông.

- Ồ... Con hoang chăng? – Ông Xuân thản nhiên nói. Bà Đan ngồi kế bên nắm cánh tay ông lắc lắc như cầu xin ông rút lại lời nói của mình.

- Bố! Bố nói cái gì thế? – Nhi lên tiếng. Rõ ràng là ông đang muốn đả kích Tú mà!

- Con... Con còn một người mẹ nuôi. Đang sống ở Sài Gòn. – Tú chùng hững, chẳng biết phản ứng sao với câu nói vừa rồi, thành ra phải lấy chuyện khác lấp vào.

- Nói về bản thân đi. Công việc như thế nào? – Ông phớt lờ lời nói của Nhi, tiếp tục hỏi Tú.

- Dạ con đang kinh doanh phòng thu âm. Ngoài ra còn sản xuất và sáng tác nhạc để kiếm thêm thu nhập. – Tú tự hào nói về ngành nghề của mình.

- Tóc nhuộm vàng chói thế này chất quá nhỉ? Trông hết mấy đứa trong vũ trường! – Nhưng lại nhận về một lời hỏi đáp không ăn nhập!

Tú lại bị bố Nhi làm cho bất ngờ. Buồn cười thật. Chẳng lẽ lúc trước hay nói sốc con gái ông nên giờ bị ông trả thù sao? Quay qua thấy Nhi đang tức giận đùng đùng, Tú giật đầu ý bảo mình vẫn ổn.

- Thế còn nhà cửa?

- Dạ con cũng dành dụm chút đỉnh mua được một căn hộ nhỏ.

- Ủ. Nhỏ như hạt bụi. Giống chủ của nó.

- Bỏ thôi đi! – Nhi đứng dậy.

- Ông! – Bà Đan gắng giọng.

- Hai người bình tĩnh. Có thấy Tú nó ý kiến gì không?

Tú cười trừ không biết nói gì hơn. Nhi nhìn thấy mà như có ai xát muối vào tim. Một thân một mình không nhờ vả ai mà lập nghiệp, có chỗ đứng trong giới, được mọi người tung hô, có nhà đẹp để ở, có xe xịn để đi, thua kém ai đâu mà giờ phải ngồi đây nghe những lời lăng mạ coi thường. Dù Tú có làm được hơn thế nữa cũng không bao giờ là đủ đối với bố cô. Thử bố cô cần là một người đàn ông đứng nghĩa. Cô không cảm lòng mình được nữa. Đã có những giọt lệ khế tuôn ra trên khoé mắt cô.

- Tú sẽ không trả lời thêm bất kỳ một câu hỏi nào nữa. Con cũng sẽ không về đây sống. – Nhi nói với bố. – Mình đi thôi Tú. – Rồi quay sang nắm tay kéo Tú đi.

- Mình là người lớn. Hứa thì phải giữ lời. Phải không, Tú? – Ông Xuân ân mạnh.

- ... Dạ phải. – Tú buông tay Nhi ra, ngồi lại xuống bàn. Nhi xót xa nhìn thân gầy của Tú đang trơ ra chống chọi lại cơn bão lớn.

- Tốt. Mắc bệnh lâu chưa?

- Bệnh... Bệnh gì thưa bác?

- Bệnh đồng tính?

14

Tú đôi khi ăn nói sắc bén nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ dùng những lời lẽ kiểu đó làm tổn hại đến người khác. Bố Nhi thì khác. Tất cả đều là do ông sắp đặt có chủ đích. Ông quả không phải là người hữu danh vô thực.

- Con không coi đó là bệnh. – Tú nở một nụ cười.

- Thế thì tốt nhất nên đi bác sĩ tâm lý. Kéo lại lấy cho con bé Nhi. Có cần giới thiệu không? – Ông cũng cười lại với Tú.

- BỐ! – Nhi nghiêng răng nghiêng lợi. Cô hết chịu nổi rồi. Bố còn muốn hành hạ người cô yêu đến bao giờ đây?

- Con cảm ơn lòng tốt của bác. Con nghĩ là không cần thiết đâu ạ. – Tú vỗ vỗ lên mu bàn tay đang run bần bật của Nhi để trấn an cô.

- Nói về giới nghệ sĩ đi. Nghe bảo rắc rối phức tạp lắm đúng không?

- Dạ, cũng có đôi chút.

- Ủ. Giống người đồng tính.

- Bố! Bố thật quá đáng! – Nhi mếu máo. Cô như đứt từng thớ ruột khi nghe những lời nói từ chính miệng của người bố thân yêu thốt ra. Bà Đan chạy đến bên an ủi cô.

- Tôi không muốn con gái mình dính vào những thứ phức tạp.

- Con sẽ không để cô ấy gặp phiền phức.

- Không gặp phiền phức? Với mức độ nổi tiếng bây giờ? Hạnh phúc? Với giới tính này ư?

- Con có thể rút khỏi làng giải trí, chỉ kinh doanh phòng thu. Sau đó đủ tiền thì mở một chi nhánh bên Mỹ và đưa Nhi qua đó sinh sống. Lo cho Nhi là chuyện con hoàn toàn làm được. – Tú trả lời khéo léo.

- Đưa con tôi sang Mỹ. Đưa với tôi chắc? Nó còn cả cái công ty để quản lý đây! – Nhưng không có gì có thể làm hài lòng bố Nhi. Hay nói đúng hơn, ông đã không muốn và không có ý chấp nhận Tú ngay từ đầu.

- Đủ rồi! Ông nói đủ chưa Nguyễn Thành Xuân? – Bà Đan lớn tiếng. – Ông không thấy con nó đau đớn đến chừng nào rồi sao? – Nhìn chồng mình đối xử tệ với Tú làm Nhi tổn thương, bản thân bà cũng không chấp nhận được.

- Kinh doanh phòng thu vẫn có quan hệ với người trong giới nghệ sĩ. – Ông tiếp tục nói chuyện với Tú. – Cơ hội cuối cùng. Một là bán phòng thu. Hai là dừng gặp con bé Nhi nữa. Chọn đi. – Ông thừa biết là Tú không thể chọn.

- Con sẽ không từ bỏ phòng thu của mình.

- ...

- Và cả Nhi.

- Tú... - Nhi rời khỏi lòng tay của bà Đan, ngẩng mặt lên nhìn Tú, nước mắt rung rung.

- Sao không bán phòng thu được? Sợ vô dụng quá không làm ra tiền được nữa à? – Ông Xuân cười khàn khạch.

Tú đơ người. Cuộc đời này Tú sợ nhất là bị người ta coi là kẻ bất tài. Tất cả đang sắp quá tài rồi.

- Không sao. Sẽ có chu cấp mà. – Bố Nhi nói lấy ở túi áo trong ra một tờ chi phiếu, đặt xuống bàn và đẩy qua chỗ Tú. – Đủ không? - Ông biết người có lòng tự trọng như Tú có chết cũng không nhận lấy số tiền này. Ông đang cố ép Tú bỏ đi vì lòng tự trọng của mình!

- Bố... - Nhi bước không nổi, cố bò qua chỗ ông Xuân. – Con xin bố... Đừng làm như thế nữa mà... - Cô nắm lấy vạt áo của ông van xin.

- Ý con không phải như vậy. – Tú trả tờ chi phiếu lại. – Chẳng qua phòng thu là tâm huyết của con mà thôi. – Tú thật lòng.

- Tâm huyết à? Thế thì chắc phải cần nhiều hơn. – Ông nói rồi móc thêm một tấm chi phiếu khác đẩy về phía Tú.

- Bố... Đừng mà bố... - Nhi khóc nước mắt ướt đầm khuôn mặt. Bao nhiêu năm nay, cô chưa từng quỳ xuống cầu xin bố một điều gì như hôm nay cả...

- Con mở phòng thu là vì đam mê chứ không đặt tiền lên hàng đầu đâu bác ơi! Bác hiểu nhầm rồi. - Tú vẫn không biết mình bị trúng kế của ông Xuân...

- Ai mà chẳng thích tiền! Không cần đạo đức giả thế đâu! – Ông rút ra thêm một tờ chi phiếu nữa.

- Bác à, con...

- Sao? – Ông nhìn Tú, tay vẫn rút thêm chi phiếu.

Cứ thế, chẳng mấy chốc trên bàn đã có hơn mười mấy tấm chi phiếu mang giá trị không hề nhỏ. Tú đang cúi mặt xuống đất, mắt nhắm lại, tay hai ghì chặt và thở hổn hển.

- Đủ rồi chứ?

- Thôi đi! – Tú đứng dậy và hét to. Mọi chuyện đã vượt quá mức giới hạn. – Tôi chịu đủ đau khổ vì những đồng tiền này rồi! - Tú khóc. Tú nhớ đến cái lúc mẹ mình không qua khỏi vì thiếu tiền chạy chữa...

”Tú!” – Nhi run rẩy bước đến ôm Tú. “Em xin lỗi... Đáng lẽ em không nên đưa Tú đến đây...” - Không ai trong căn phòng này hiểu Tú nói gì, trừ cô. Cô biết trái tim của Tú đang bị xé nát không khác gì cô bây giờ. Cô ước mình có thể thay Tú chịu hết phần đau đớn này...

Mặt ông Xuân vẫn giữ vẻ điềm nhiên mặc cho bà Đan đứng kế bên có nói gì. Ông không biết điều gì đã khiến Tú có phản ứng như vậy, nhưng mọi chuyện đều vượt qua cả mong đợi của ông. Tú và Nhi thì cứ ôm nhau khóc cho đến khi cạn nước mắt.

- Xin lỗi gia đình. – Tú quệt đi những giọt nước mắt còn đọng lại, cố nói với một giọng ổn định nhất. – Con nghĩ mình không còn đủ can đảm để ở đây nữa. Con xin phép được về trước. – Tú nói rồi kéo đôi tay yếu ớt của Nhi ra khỏi người mình và quay bước đi. Hôm nay quả là quá nhiều sự xúc phạm dành cho Tú.

- Tiền khách. – Ông Xuân nói với người giúp việc.

”Tú!” – Nhi vội với tay ra cố níu lấy Tú nhưng không được. Tú đi quá nhanh. Cô cố gắng bước theo nhưng rồi lại gục ngã. Cô ngất lịm đi khi thấy bóng người mà mình yêu thương khuất dần.

Còn Tú, Tú đang chạy đi thật nhanh dưới cái nắng chói chang của Hà Nội mùa hạ. Nhưng tại sao Tú không cảm nhận được những tia nắng ấy? Phải chăng Hà Nội không thuộc về Tú? Phải chăng cả bầu trời mùa hạ này, bao gồm cả Nhi, cũng không thuộc về Tú?

Tú và Nhi đã thua. Tình yêu của họ đã thua. Không ai trong số họ bảo vệ được tình yêu của mình.

”Con có bưu phẩm. Di để ngoài này. Có gì ra lấy nhá!” – Di Đan nói rồi bỏ đi. Hai tuần nay Nhi đã như vậy, rú rú ở trong phòng không chịu gặp ai. Cô bỏ công việc ở Sài Gòn, cô điên cuồng, cô cố liên lạc với Tú nhưng không tài nào được. Không ai biết tung tích của Tú, kể cả Di Tắm hay Thanh và Khang.

Đội di Đan đi thật lâu rồi Nhi mới chịu mở cửa. Vừa thấy những thứ trước phòng, cô liền quỳnh quáng lùi nó vào trong. Đó là hai cái vali và chiếc balô đựng quần áo, đồ dùng cá nhân của cô lúc ở Sài Gòn. Chắc chắn là do Tú gửi. Ngoài ra còn có một cái thùng carton cao khoảng hai mươi phân, được

dán băng keo kỹ càng. Cô tháo những lớp keo ra rồi mở nắp thùng. Bên trong toàn là vật kỷ niệm của hai người.

“Tú...” – Cô cầm con vịt bông lên rồi nói trong vô thức. Cô đặt nó xuống sàn rồi vội moi hết đồng đồ ra. Cô lục tung hết cái thùng, cô quay sang phẩy từng cái áo từng cái quần, cô xét đến từng ngõ ngách của mọi vật dụng. Nhưng không. Không một lời nhắn nào được Tú để lại. Cô với tay lấy điện thoại gọi cho Tú. Không có tín hiệu.

“Tú ơi Tú...” – Nhi siết chặt chú vịt bông nằm co ro dưới sàn khóc nức nở. Cô biết bản thân mình và bố của cô đã làm tổn thương Tú quá nhiều. Và cô cũng biết rằng mình chẳng còn cái quyền gì để đòi hỏi được ở bên cạnh Tú nữa. Nhưng trái tim cô đau lắm. Nó nhớ Tú. Nó thêm cái cảm giác được bên Tú, được Tú yêu thương, được Tú chiều chuộng chăm sóc. Từ khi mẹ mất, đó có lẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của cô.

Nhưng bây giờ, “Tú” có vẻ sẽ là một con ác mộng dài hạn.

“Con thật không hiểu người lớn nghĩ gì!” – Bé Luân nói rồi bỏ đi. Việc làm của bố đã buộc cậu bé mười tuổi phải lên tiếng. Cậu không cần biết tình yêu của chị cậu có đúng hay không, cậu chỉ cần biết, chị đã khóc rất nhiều và đau khổ rất nhiều vì nó. Còn bố thì chỉ mãi dửng dưng một sắc thái đối với chuyện này.

Mẹ cậu cũng lác đầu bỏ đi. Chung sống chừng ấy năm, bây giờ tâm hồn sắc đá của ông Xuân mới dần lộ diện. Nhi không phải là con ruột mà còn làm bà muốn rơi lệ. Thế mà ông, đường đường là cha đẻ của người ta, đứng đây nửa tiếng đồng hồ nghe con gái mình khóc mà không một chút động lòng.

Con gái ông không vui vẻ, con gái ông cũng chẳng hạnh phúc. Vậy rốt cuộc mục đích của ông có giúp ích gì không?

Nhi đang nằm trên giường, ngược mặt lên trần nhà nhìn mong lung. “Một năm hai tháng, một năm hai tháng, một năm hai tháng...” – Cả buổi sáng giờ cô chỉ biết lẩm nhẩm có nhiều đó. Ừ thì nếu không có chuyện gì xảy ra, cô và Tú đang ăn một buổi thịnh soạn mừng ngày kỷ niệm một năm hai tháng yêu nhau của họ rồi. Chỉ có điều là ở đời hơi nhiều thứ trở trêu. Nhi cười chua chát.

“Chị Nhi! Mau mở cửa!” – Bên ngoài là tiếng đập cửa rầm rầm của bé Luân. Nó trông có vẻ gấp rút. “Mau lên! Tú đang ở dưới phòng khách đấy!” – Thần linh ơi! Cái này là gấp thiệt rồi! Vất giơ lên cổ chạy đi Nhi!

Nhi và Luân vừa chạy ào xuống tới chân cầu thang thì bị bà Đan chặn lại. Bố và Tú đang vô cùng căng thẳng.

- Còn đến đây để làm gì?
- Con đến đây để gặp Nhi.
- Lấy tư cách gì? Người yêu à? – Ông Xuân cười khẩy.
- Những lời nói của bác thật cay độc.
- ...
- Nhưng rất tiếc. Con bị miễn nhiễm rồi. – Tú nói rồi lấy trong chiếc balô của mình ra một tờ giấy được ép plastic, cẩn thận đặt lên bàn.
- Đây là...?
- Là bản sao của giấy chuyển nhượng phòng thu âm.

Ông Xuân giật mình rồi vội cầm tờ giấy lên xem. Quả thật là Tú đã bán đi phòng thu âm. Ông không ngờ rằng Tú có thể vì Nhi mà chấp nhận yêu cầu khó nhằn này của ông.

- Minh là người lớn. Hứa thì phải giữ lời. Phải không bác? – Tú lặp lại lời của ông Xuân vào ba tháng trước.
- Khá lắm. – Ông đặt tờ giấy xuống bàn. – Nhi đang ở trên phòng. Hãy đưa nó về Sài Gòn trước khi tôi đổi ý.
- Dạ! Con cảm ơn bác!

Tú mừng rỡ cúi gập đầu cảm ơn ông rồi vội vã chạy đến cầu thang. Nhi đã đứng đó chờ sẵn từ nãy giờ.

- Tú... – Cô đã khóc nước mắt lấm lem đầy mặt.
- Em! – Tú chạy lại ôm chặt lấy cô gái của mình.
- Sao Tú ngốc thế? Sao lại đi bán studio thế hả? – Nhi vừa trách vừa khóc ngất lên.
- Khờ quá... Studio đâu phải là tất cả. Em mới là tất cả.
- Tú ơi... – Cô vừa khóc vừa ôm chặt lấy vai Tú, sợ Tú sẽ lại vụt đi bất cứ lúc nào. – Em nhớ Tú lắm...

- Ủ ừ. Ngoan ngoan. Tú ở đây rồi. Không việc gì phải khóc nữa. – Tú vỗ lưng cô.

Nhi buông vai Tú ra rồi lấy hai tay chạm vào từng đường nét trên khuôn mặt Tú. Người yêu của cô đã gầy đi rất nhiều. Khuyên tai đã gãy bỏ, cả mái đầu vàng hoe cũng đã biến thành một màu đen tuyền. Tú đã cố thay đổi theo một vẻ bề ngoài mà bố cô mong muốn. Nhi trông mà xót thương. Bố đâu có hiểu, dù trong vẻ bề ngoài nào, Tú vẫn chỉ là một con người chân thành và đáng được trân trọng.

Sau hôm đó, Nhi theo Tú trở về Sài Gòn. Do công việc của cả hai đều trì trệ nên chuyện đám cưới sẽ bị hoãn lại. Nhi do là một nhân viên sáng giá nên được nhà hàng cũ làm nhận lại, tiếp tục làm việc chăm chỉ như trước kia. Tú giờ đây là giáo viên âm nhạc thỉnh giảng của một số trường tư thục và là giáo viên nhạc cụ của một trung tâm dạy nhạc có tiếng ở thành phố Hồ Chí Minh.

Và cũng sau hôm đó, Tú Lee đã dần biến mất khỏi làng giải trí. Bây giờ chỉ còn Minh Tú vẫn luôn hiện hữu bên cạnh Hạ Nhi mà thôi.

Cái se lạnh của cuối năm đã về, ông Tú nhà ta đang nhâm nhi một tách cà phê sữa nóng bên gian bếp của mình.

- Tú ơi? – Cô vợ của ông hỏi. Bà ta đang như mọi ngày, lướt facebook và xem phim mấy anh trai Hàn Quốc.

- Oi! - Ông đáp rồi tiếp tục thổi nhe nhe vào ly cà phê của mình.

- Giáng Sinh năm nay mình làm cái gì đây... đặc biệt một xíu đi!

- Um... Em muốn làm gì? - Ông nói rồi nhấp một ngụm cà phê.

- Làm... làm... - Bà nhà lấp ba lấp bắp.

- Hừm? – Ông nhà nghiêng đầu nhìn bà.

- Làm... làm chuyện người lớn!

Cà phê như muốn xộc lên óc, văng ra ngoài mũi của lão Tú. Cái gì đây? Phát ngôn gây sốc hả trời? Lão tròn tròng mắt, đặt cái ly xuống rồi tiến ra ngoài sofa.

- Em có biết mình đang nói cái gì không hả? – Lão chống nạnh.

- Tất nhiên là biết rồi! – Bà nhà tự tin khoe cá tính.

Ông nhà như muốn vãi lạy. Có cần phải tỉnh đến vậy không? Đây là chuyện để làm chứ đâu phải là chuyện để đem ra bàn?

- Em nói thật ý! Không đùa đâu.

- ... - Vẫn ngơ ngác, không biết trả lời sao.

- Này! Đừng cứ suốt ngày coi em là con nít như thế chứ!

- ...

- Này!

- Tú... Tú có điện thoại. – Lão nói rồi vọt vào phòng tắm.

Mồ hôi mồ kê chảy tèm lem. Mặt mày tên Tú kia bỗng đỏ au. Quen nhau hơn một năm rồi, nghĩ tới thì cũng có... đôi lần. Nhưng đã bao giờ thẳng thắn nói với nhau như vậy đâu? Hay là... tới luôn nhì? Huống hồ gì người ta còn là cừ non tự tới dâng mạng, chỉ cần hoá thành sói già nữa là tròn vai diễn rồi. Mà sói gì thì sói, cũng phải đi tắm cái đã. Mồ hôi vã hết cả người!

Bà thím Nhi ở ngoài đang dọn dẹp lại đồ đạc để lát nữa đón Giáng Sinh cùng người yêu bà. Thôi thì cứ ăn tối, trò chuyện như bình thường vậy. Không nhất thiết phải thử ba cái trò người lớn. Mà có muốn thử với cái ông này cũng không được. Nhìn phản ứng lúc nãy của ông xem, mới hỏi có một xíu là né như né tà rồi. Trông tức cười chết được.

7 giờ tối.

- Tú ra ngoài một xíu. Trên trung tâm dạy nhạc có việc.

- Nhưng hôm nay là Giáng Sinh mà!

- Tú biết. Nhưng mọi người đang cần Tú.

- Nhưng em cũng cần Tú...

"Rầm!" – Tú đóng sầm cửa trước khi kịp nghe những lời nói đó của Nhi. Cô thầm rủa cái quyết định ngu ngốc của mình. Đáng lẽ ra cô nên đi làm như ngày này năm ngoái! Có cực một xíu nhưng không cô đơn như bây giờ. Yêu người mê công việc nó vậy đó, đôi lúc cảm thấy mình không bằng một góc của công việc nữa. Muốn khóc ghê! Thôi mệt. Đẹp hết! Đi ngủ.

"Cạch!" – Cửa căn hộ được mở ra. Đèn đóm gì chả ai bật. Bắt đầu có hơi hương của phim kinh dị rồi nha.

- Sao không đi luôn đi! Còn về đây làm gì? – Nhi thấy Tú bước vào phòng thì trùn mền lại.

- Có diễn thì cũng vừa vừa phải phải thôi cô nương. Tui đi mới có 30 phút mà làm quá. – Trời má nội! Vậy mà bà làm mình làm mẩy như chồng bà đi cả tháng chưa về vậy đó!

- Tú còn dám nói nữa! Đi bao nhiêu phút cũng là đi!

- Thông cảm đi! Noel nên kẹt xe quá. Có vịt là may rồi.

- Vịt? – Nhi tung mền ra. – Tú đi mua vịt quay á?

- Ủ!

- Tú là nhất! Thương Tú quá!

- Thôi! Ra ăn nè. Mắc công nguội.

- ... - Nhi trơ mặt ra, nhìn Tú đăm đũa.

- Gì đó? Còn không mau đứng dậy.

- ...

- Nè! Tính ngồi lý đó chờ Tú bế hay sao? – Tú ngồi xuống giường rồi hỏi vui.

- Đồ chậm tiêu!

Nhi làm bầm rồi nắm lấy cổ chiếc áo somi của Tú, kéo về phía mình. Cô dầy vò đôi môi của Tú bằng một nụ hôn thật mãnh liệt khiến bờ môi ấy tê dại mới chịu buông tha.

"Em hư quá rồi đó." – Tú cười ranh mãnh rồi dùng lưỡi liếm quanh môi mình. Có chút mặn mặn. Là máu từ vết tích mà Nhi để lại.

"Hôm nay nhà mình có món vịt nhĩ?" – Nhi khế thì thầm rồi đẩy Tú nằm lên giường. Bây giờ cô muốn là cô cáo, còn Tú là cừu.

"Không. Là món cá." – Tú thay đổi tình thế, lấy hết thân người nặng trĩu của mình đè lên Nhi. Trong Tú cũng đang có một con thú xảo trá đang trỗi dậy. Tú cúi xuống hít lấy những hương ngọt ngào toả ra từ chiếc cổ trắng nõn nà của Nhi.

"Xoẹt!" – Tay Nhi mạnh bạo xé bay chiếc áo somi kia. Có những chiếc nút rơi rớt dưới sàn. Tú không quan tâm, bắt đầu đặt bàn tay của mình lên cơ thể của Nhi. Cô không kháng cự, ngược lại còn dung túng cho đôi bàn tay đó chạy dài khắp cơ thể mình. Từng sợi tơ ron thân kinh của cô đang rung lên vì hồi hộp.

"Em chắc chứ?" – Tú dừng lại.

Nhi không trả lời. Cô chỉ biết ngắm nhìn Tú của mình. Dưới căn phòng không một ánh đèn, đôi mắt của Tú mới càng rạng ngời làm sao.

"Chắc." – Cô nói rồi đặt lên môi Tú một nụ hôn thật sâu.

.
. .
.

Và thời khắc đó, họ là của nhau.

~ Hết chap 31 ~

Note: Hết rồi, không còn gì để đọc nữa đâu :))) Muahaha :)) Biết sắp ăn gạch nên bây giờ lui trước đây :))

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Người Thương Hoá Người Thân

Một ngày đầu tháng hai.

- Rồi rồi! Tú biết rồi.

- Nhớ đây! Thôi em làm việc đây.

- Ủ. Em làm đi. Yên tâm, Tú lo được mà.

- Bye bye bạn Vịt của em!

- Bye bye bé Cá!

Bà nhà hôn gió cái chóc vào điện thoại rồi cúp máy. Người ta mới chờ đến chỗ làm, chưa đầy năm phút đã nhớ nhưng gọi cho người ta mất rồi. Mà nói nhớ thì cũng không đúng lắm. Chính xác hơn là đang đứng ngồi không yên vì lo lắng cho người ta.

Hôm nay phụ thân vào Sài Gòn, gần Tết rồi nên công việc đùm đê không có thời gian đón tiếp được đành phải nhờ phu quân ra đón hộ. Tết nên trường học, trung tâm dạy nhạc đồ gì đều tạm đóng cửa hết. Ông Tú coi như đang trong mùa vô công rồi nghề nên khá rảnh rang để đảm nhận trách nhiệm cao cả này. Nói chung ăn ở hiền lành nên ông trời cũng thương. Từ ngày rước được phu nhân về Sài Gòn đến nay, tiểu tể Minh Tú hầu như không bị nhạc phụ đại nhân làm khó dễ. Có cái là mối quan hệ tiểu tể - nhạc phụ này vẫn chưa có tiến triển tốt hơn thôi. Đó cũng là lý do tiểu tể kia muốn thừa dịp này gây chút ấn tượng tốt. Mà vụ này tính ra cũng kiểu hên xui ra phết! Lỡ mấy tháng trời sóng yên biển lặng, giờ gặp lại, nhạc phụ bỗng nổi cơn ngứa mồm ăn nói cay độc như lúc trước thì chết dở!

11 giờ 30 phút trưa.

Tiểu tể ra đón nhạc phụ ở sân bay. Kẻ thì đón tiếp hân hoan hồ hởi, người thì đáp trả hơi hợt vô tâm. Tình hình hiện tại không vui vẻ lắm nhưng vẫn còn ổn. Tú vừa đưa ông Xuân đến khách sạn mà ông đã đặt trước để cất đồ đạc.

- Bác đói chưa? Để con dẫn bác đi ăn nha! – Tú mở lời trước.

- Cũng được. - Đang tỏ ra vẻ “đáng tối cao” với Tú nhưng ông Xuân vẫn đáp. Sáng đi sớm chẳng kịp ăn sáng, giờ ông cũng đã đói là người rồi. Để lâu nữa, bụng kêu rờ rờ lên thì càng khổ. Lúc đó thì chả biết để mặt mũi ở đâu nữa.

- Bác ăn hủ tiếu nha? Chỗ này người nhà con làm. Ngon lắm! – Tú thì vô tư hào hứng, nhân dịp quảng cáo cho quán của dì Tám. Tú tin chỉ cần thật lòng, nhất định sẽ cảm hoá được ông Xuân.

- Ủ. Cũng được.

11 giờ 45 phút.

Tú và ông Xuân có mặt tại quán hủ tiếu của dì Tám. Xã giao một tí thôi, chứ dì Tám cũng chẳng muốn nhiệt tình gì với ông xui gia này. Biết được lúc trước ông hành Tú lên bờ xuống ruộng, dì cũng nổi cơn tức dầm. Trước giờ cháu dì có bao giờ hiền đến vậy đâu! Ông biết người ta thương con gái ổng, cái đâm ra sinh tật muốn ăn hiếp người ta. Dù giờ ổng không đá động gì đến Tú nữa, nhưng dì Tám nhìn vẫn chả ưa nổi!

- Không gan của anh. Khô không giá của con. – Dì Tám đặt hai tô hủ tiếu và chén nước súp xuống bàn. Dù sao đây cũng là khách của Tú đưa đến, dẫn sự bực bội xuống và tiếp đãi ổng cũng là điều nên làm. Thử ổng không liên quan gì đến Nhi coi, mười kiếp cũng chẳng thèm nhìn mặt!

- Cảm ơn chị. – Ông Xuân lịch sự đáp.

Dì Tám gật đầu rồi quay đi. Hôm nay khách đông nên dì cũng phải loay hoay nhiều, đến việc ngồi buồn chuyện với Tú còn không có thời gian nữa là đằng khác.

Ông Xuân nếm một muỗng nước súp và bỗng đứng hình, nhìn trân trân vào chén nước.

”Sao vậy bác? Đồ ăn không vừa miệng hả?” - Tú thấy thế liền hỏi. Chắc là khẩu vị ở đây khác ở ngoài Hà Nội nên hơi khó ăn. Ủa, mà đâu đúng? Cô người yêu của Tú cái gì trong miền Nam cũng ăn ngon lành cảnh đào mai! Hay là do một người ăn quá kén chọn, còn người kia thì ăn quá... tạp?

Ông Xuân không trả lời Tú, tiếp tục múc một muỗng nước súp đưa lên nếm rồi chép chép miệng.

- Nước dùng này...

- Dạ, sao vậy bác? - Tú thắc mắc. Ông Xuân thì vẫn đang tiếp tục nếm.
- Ai... Ai nấu nước dùng này? – Ông Xuân khựng lại rồi hỏi.
- Dạ là do đích thân dì Tám nấu đó bác. Dì nấu theo công thức mẹ con để lại.

Mắt ông Xuân trừng lên. Hình như ông đã chợt nhận ra điều gì.

- Mẹ... mẹ con tên gì?
- Dạ, tên Trang thưa bác.
- Trang... Lê Minh Trang có đúng không?
- Dạ...! Đúng rồi bác! Bác biết mẹ con hả?

Trùng hợp ngẫu nhiên hay số phận sắp đặt, ông Xuân lại là người quen của cả mẹ Tú và dì Tám. Nói chính xác hơn, họ từng học chung, từng là bạn rất thân của nhau trong một thời gian dài. Sau đó ông Xuân phải về Hà Nội theo yêu cầu của gia đình, họ mất liên lạc với nhau. Thấm thoát cũng đã hơn hai mươi năm trôi, chính dì Tám là người trong cuộc mà còn không nhận ra bạn mình nữa là...

Tú cũng mơ mơ màng màng, không tin nổi cái chuyện này đâu! Cho đến khi dì Tám chạy lại xác nhận thì Tú mới hoàn hồn. Rồi Tú cứ thế ngồi nghe hai người kể chuyện thời xa xưa. Đặc biệt là ông Xuân, ông nói rất nhiều, khác hẳn với vẻ lạnh lùng trước đây. Ông có nhắc đến mẹ, nhưng đều bằng giọng náo nức. Có lẽ ông cũng đang thương tiếc và nhớ mẹ như dì Tám. Và tình cờ, nó cũng làm Tú nhớ mẹ nhiều...

Nhưng bù lại, sau buổi trò chuyện, Tú lại thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn. Vậy là từ nay Tú có thể khăng khít với ông Xuân hơn rồi! Chỗ quen biết lâu năm của mẹ, vậy là sẽ không còn sợ cãi vả tranh chấp nữa. Mọi nút thắt như đều được tháo gỡ. Tú cũng tự thấy mình và Nhi có duyên với nhau quá chứ! Không về chung một nhà thì uống. Ngại ghê hà...

Mà từ khi biết chuyện thì mặt dì Tám có hơi kỳ kỳ, ăn nói ấp a ấp úng, lơ đãng và ngại ngùng. Gặp lại bạn thân phải vui mừng mới đúng chứ? Sao ngược ngạo quá vậy nè? Hay là... lúc trước dì và ông Xuân là... một cặp? Tình ngay lý gian luôn rồi! Chỉ có gặp lại tình cũ thì mới bồi hồi bồi hồi đến vậy thôi! Nhưng dù sao cũng là chuyện của người lớn và hơn đôi chục năm rồi, Tú cũng muốn hỏi hay đem ra chọc ghẹo để làm gì.

2 giờ trưa.

Tú và ông Xuân tạm biệt dì Tám và rời khỏi quán ăn. Họ hẹn nhau ngày mai sẽ đến thăm mộ của mẹ Tú. Nhi chắc chắn cũng sẽ tham gia vì ngày mai cô được nghỉ. Và chủ yếu là cô ghét ở nhà một mình!

- Tú! – Dì Tám nói vọng ra ngoài khi thấy Tú sắp leo lên xe.
- Sao Tám?
- Lát tối qua nhà tao.
- Máy giờ?
- Mười giờ tao bán xong. Chừng mười rưỡi mày qua là vừa.
- Thôi! Giờ đó con mắc ở nhà chơi với Nhi rồi. – Từ ngày quen Nhi, thời gian của Tú hầu hết là dành cho cô, chẳng còn biết đường phố vui chơi là gì nữa.
- Qua tí thôi. Có chuyện gấp.
- Chuyện gì? Giờ Tám nói luôn đi.
- Giờ nói không được. Tối qua rồi nói.
- Thôi nói đại đi!
- Giờ mày lý đúng không? – Dì Tám chống nạnh. - Đã nói là tối rồi mà!
- Trời! Thì nói luôn đi!
- Tao đập một cái mày chết liền bây giờ. – Dì lấy cái vá inox ra khè trước mặt Tú. – Tao không có giỡn đâu, tối qua đó.
- Rồi rồi! Tối con qua.

Tú gật gù cho xong rồi chui vào ô tô. Ở lại thêm mấy giây nữa chắc cái vá bay vô đầu rồi não văng ra mắt. Tú chẳng hiểu sao nay bà dì của mình vừa làm

là vừa khó chịu vừa cộc cằn thế kia? Chắc bạn đâu, bạn cả chưa gì đấy lại ghé thăm bà rồi.

- Hai dì cháu nói chuyện gì mà rôm rả thế? – Ông Xuân thấy cảnh dì Tám khua tay múa chân mắng Tú mà đâm buồn cười. Bao điều gây nên sự ác cảm đối với Tú, ông không còn nghĩ đến nữa.

- Dạ, dì bảo con tới qua cho dì nhờ việc thôi.

- À ra thế. – Ông Xuân nói rồi ngập dài.

- Bác mệt rồi hả? Con chờ bác về khách sạn nghỉ ngơi nha!

- Chưa! Bác chưa mệt. Minh đi đâu đó tí đi.

Thế là Tú lái xe đi khắp một vòng thành phố để ông Xuân ngắm nhìn mảnh đất Sài thành. Sài thành đẹp lắm, ông nghĩ. Đất Sài thành tuy khắc nghiệt nhưng lại khiến con người ta mơ ước có cơ hội được đặt chân đến. Có thể một ngày nào đó, ông lại chuyển đến nơi trảng lẹ này sinh sống cùng với con gái mình thì sao?

Dù được chiêm ngưỡng cảnh sắc muôn màu nhưng ngồi mãi trong xé hộp gần cả ngày cũng khiến ông Xuân hơi buồn chán. Ông muốn ra ngoài, trực tiếp hít thở bầu không khí của nơi này cơ! Tú cũng hiểu chuyện, liền đưa ông đến một nơi ông chưa bao giờ đặt chân đến nhưng lại mang hơi ấm vô cùng quen thuộc.

”Bố!” – Nhi khẽ la lên khi thấy bóng dáng bố mình và Tú bước vào nhà hàng. Con cáo già ranh mãnh kia lại chơi cái trò “5% phí phục vụ” cũ rích nữa rồi. Nay lại còn bày cho bố làm theo nữa. Mừng thì mừng thật, nhưng lại có đôi chút khó xử. Trong cái nhà hàng này, có rất nhiều người ngưỡng mộ tài năng của cô nhưng lại không thiếu kẻ đang soi mói, sân si. Họ cho rằng việc cô được làm tổ trưởng tổ phục vụ là do vẻ bề ngoài ưa nhìn chứ không hề mang sự cố gắng hết mình của cô. Nói đừng đề ý đến thì dễ lắm, nhưng làm được mới khó. Chuyện này ít nhiều gì cũng đã gây áp lực và ảnh hưởng đến tâm lý của Nhi. Cô buộc mình càng phải nỗ lực nhiều hơn nữa để được công nhận. Đó là lý do cô biến thành kẻ cuồng công việc, y chang như Tú lúc trước. Có tướng phu thê quá mà!

Tại bàn ăn

Mùi khét lẹt phát lên làm ông Xuân ho sặc sụa. Nhi vì lo hóng chuyện mà quên mất mấy miếng thịt đang nằm trên vỉ nướng. Cô đã biết được câu chuyện làm xôn xao dân tình từ sáng tới giờ. Cô còn hơn Tú, vui không tả nổi. Thôi thì để hội cha mẹ kia có dây mơ rễ má thân thiết với nhau như vậy đi, để bớt làm khổ đời con cái này. Vậy là ước mơ được bên Tú xây tổ ấm hạnh phúc là điều hoàn toàn có thể diễn ra rồi!

6 giờ 30 phút tối.

Theo lời Nhi dặn, Tú đến đón cô sớm hơn bình thường nửa tiếng để về nhà tắm rửa sửa soạn. Tối nay, cô cùng bố và bạn người thương kia sẽ đi ăn một bữa thật hoành tráng. Tú có rủ dì Tám nhưng lại bị dì cản nhand và bảo bận. Mà lạ, dì cứ nhắc mãi chuyện tối phải qua gặp dì. Trước giờ bà đi này có bao giờ nhai đi nhai lại chuyện gì đâu? Từ khi gặp bố Nhi mới xoay 360 độ như vậy. Chắc hẳn là có liên quan đến ông rồi.

10 giờ 15 phút tối.

- Bạn Vịt đừng đi mà... - Nhi nắm vạt áo Tú nũng nịu, làm ra vẻ níu kéo.

- Ngoan nào. - Tú nheo má Nhi. - Bạn Vịt lỡ hứa với Tám rồi. Không đi không được.

- Bao giờ bạn Vịt mới về? - Nhi bĩu môi, mặt mày gì xụ xuống hết.

- Bạn Vịt cũng không biết nữa. Ngủ trước đi nha!

- No! – Nhi phản đối. - Chờ bạn Vịt về cơ! – Rồi nhe hàm răng ra cười toe toét.

- Hư nè! – Tú nói rồi bặm môi, tay thì đưa xuống bờ mông của con heo kia và tát một phát. – Thức khuya rồi sao mai ra thăm mẹ nó?

- Ôi! Em quên mất!

- Nhớ rồi thì giờ ngủ đi.

- Nhưng mà không có ai để ôm hết... - Cô nói lí nhí.

- Em ngoan. – Tú xoa đầu Nhi. – Ngủ trước đi, lát Tú về liền. – Rồi đặt một nụ hôn lên trán cô.

Dù bị bỏ rơi nhưng nghe những lời dụ ngọt đó khiến Nhi cũng mê tí như đứa con nít sún răng vẫn đòi kẹo. Với cả cô đang lo cho dì Tám. Bình thường dì hay làm nhảm vì Tú luôn chăm sóc cô mà bỏ quên dì, nhưng nó luôn là lời trêu ghẹo chứ dì có bao giờ nặng nề đòi Tú qua nhà chơi như vậy đâu? Rõ ràng dì đang gặp chuyện gì đó!

10 giờ 30 phút.

Tú đã có mặt tại nhà dì Tám, trên vai lấm tấm ít nước vì cơn mưa phùn của mùa xuân vừa lướt qua.

”Sáng giờ có vụ gì mà Tám nhăn hoài vậy?” – Tú phì phì áo, có hơi quạu quọ vì tối phải vác mặt ra đường để dính cơn mưa kia. Đáng lẽ giờ này Tú có thể chần ìm nệm ấm rồi!

Dì Tám không trả lời, chui rúc vào phòng. Bên trong có tiếng xột xoạt, hình như dì đang kiểm cái gì đó.

”Phịch” – Dì quay ra và thả một cuốn album nhỏ lên bàn rồi đưa mắt nhìn Tú. Dì ngồi xuống rồi cầm cuốn album lên, lật trang đầu tiên ra đưa cho Tú xem. Đó là một bức ảnh trắng đen, lưu lại khoảnh khắc của mẹ và dì đang cười vui vẻ trong sân trường.

”Tao với má mày hồi còn đi học. Đẹp há?” – Dì Tám tự khen. Tú tuy khó hiểu những điều dì muốn vẫn gật gù đồng ý. Nét tinh khôi của tà áo dài trắng, làm sao có thể cưỡng lại được?

Những tấm ảnh tiếp theo cũng vẫn là ảnh của mẹ và dì. Cho đến gần cuối album, bức hình mẹ chụp chung với một người thanh niên lạ xuất hiện.

”Cha mày.” – Dì Tám thờ dài. Tú thì giật mình. Hai mươi mấy năm trời, chưa từng có một câu trả lời rõ ràng nào về con người này dành cho Tú. Nay, dì lại tự nhiên tiết lộ danh tính người đó.

”Tụi nó quen thân xong chuyển sang yêu nhau. Suốt mấy năm trung học. Đến đại học vẫn còn bám lấy nhau.” – Dì Tám kể, Tú thì chăm chú lắng nghe.

”Năm đó má mày có mang mày. Tưởng hai đứa cưới nhau được luôn rồi, ai dè công ty nhà nó sắp phá sản, nó bị bắt về Hà Nội cưới con gái đối tác để cứu công ty. Mẹ mày không muốn làm khổ nó nên không cho tao nói vụ mang bầu. Đến giờ, nó vẫn chưa biết.”

Tú cảm thấy lòng mình nặng trĩu. Vì không muốn ba rước thêm phiền phức, không muốn ba phải khổ tâm mà mẹ đã chấp nhận hy sinh hạnh phúc của mình và một thân nuôi Tú. Cũng hên mẹ còn có dì Tám. Nhưng Tú lại càng tủi thân hơn, khi người bấy lâu nay Tú tìm kiếm lại không hề biết đến sự hiện diện của mình. Có hơi hụt hẫng!

Dì Tám tiếp tục lật quyển album. Đây là tấm hình của mẹ Tú, ba Tú và dì Tám chụp chung. Dì đứng chính giữa, khoác tay ba và mẹ như chiếc cầu nối của họ. Nhưng rồi điều đó làm Tú trần người ra khi nhớ đến một câu chuyện. Bạn thân, nhiều năm, về Hà Nội, không liên lạc. Tú giật mình, ngược đôi mắt ngấn lệ lên nhìn dì Tám. Ba của Tú...

”Người trong hình là Xuân. Ông chính là cha của con. “

~ Hết chap 32 ~

Note: Xin lỗi các bạn vì tuần trước không up chap được, sẵn tiện xin lỗi luôn vì chap này hơi ngắn hơn bình thường. Đạo này bận quá, không có thời gian viết lách gì cả :(

Chap này cũng chính là nguyên nhân vì sao mình không viết tiếp đoạn H của chap trước. Mình không muốn nó khiến các bạn đọc rồi mất thiện cảm với truyện khi phát hiện ra mối quan hệ huyết thống của Tú và Nhi.

Đừng nhàn vì chap này không có màu hường nha =)) Ngoài thực tế cũng vậy thôi =)) Mặc dù cái này có hư cấu hơn =)) Mà cũng không nói được, nhiều khi những cái hư cấu, trùng hợp đó lại “biết đâu bắt ngờ” xuất hiện trong cuộc sống này sao? :D

Chỉ mong dù truyện có hư ảo đến cỡ nào cũng được mọi người ủng hộ là mình vui lắm rồi =)) Nhớ đề lại cmt nha! Một tuần vắng độc giả cũng thấy buồn :(

Hãy chúc mình đạt được thành tích tốt trong học tập để mình đỡ lo và có dư dả thời gian viết tiếp truyện nào :)))

Thôi lại bận nữa rồi! Đi nha! Bye bye!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Espresso Có Đắng Không?

Sáng chủ nhật.

Nhi ưỡn ẹo lẩn qua lẩn lại tìm cái báo thức để tắt rồi dụi dụi đôi mắt. Cô nhìn quanh quẩn, Tú của cô lại biến đâu mất tiêu nữa rồi. Hôm qua người yêu về trễ, cô lên con giặt lấy nhãn nhỏ. Tú không phản bác, không biện minh cũng không làm trò hề hay hứa hẹn dụ ngọt gì để dỗ dành cô cả. Tú chỉ đến bên rồi ôm chầm lấy cô xin lỗi. Tú khóc. Chỉ là rung rung nước mắt nhưng cô vẫn nhận ra. Cô thấy kỳ lạ nhưng lại nhận ra một điều: hoá ra người yêu cô cũng đáng yêu quá. Mất ướm vì sợ cô buồn bực luôn cơ!

"Dậy rồi hả? Mau rửa mặt rồi ra ăn sáng đi em" – Tú tựa vào cánh cửa, cười hiền. Mới sáng sớm thôi đã muốn gây thương nhớ cho người ta rồi. Tú vẫn như thường ngày, vẫn dậy sớm nấu những món ngon cho cô gái của mình thưởng thức.

Ăn sáng xong, họ đi rước bố Nhi và đi Tám. Nay Nhi thấy đi Tám cũng lạ đời như Tú hôm qua. Đi không sôi nổi, không chộc ghẹo đôi uyên ương trẻ nữa. Xe cứ thế lẳng lặng mà chạy, lâu lâu chỉ có tiếng bố cô hỏi thăm hay gọi chuyện thì hai đi cháu kia mới trả lời.

9 giờ 30 phút sáng.

Ông Xuân dùng khăn lau lên tấm hình trên bia mộ của bà Trang. Hôm nay Tú nhường cho ông phần việc đó, còn mình thì loay hoay với những đoá lưu ly trắng mà mẹ thích nhất. Nhi đang soạn nhang và quệt lửa, còn đi Tám thì đang bung dù để che nắng cho mọi người.

Ông Xuân vừa lau vừa trò chuyện với mẹ Tú. Ông tâm sự rất nhiều với bà như thể hai người chưa từng âm dương cách biệt, rất giống với cái cách mà Tú thường làm. Tú nhìn vào nụ cười rạng ngời trên bức hình, nhìn ông Xuân rồi nhìn sang cô bé ngây thơ đang đứng sau lưng ông. Cảm xúc hỗn loạn chực bùng phát, Tú nhanh chân bước vội ra chỗ ghế đá ở đằng xa kia.

Nhi ngờ ngác. Đây không phải lần đầu tiên cô đến đây cùng Tú. Nhưng mười lần đủ mười lần, không lần nào là Tú mang tâm trạng không tốt hay tỏ ra buồn bã trước mộ mẹ cả. Chẳng lẽ đây là "mùa nhạy cảm", đến mấy lời của bố cô cũng khiến Tú cảm động đến vậy sao? Cô đưa bó nhang cho đi Tám cầm rồi chạy đến bên Tú.

- Tú! Sao thế?

- Không có gì. Hơi nhức đầu thôi. – Tú ngẩng đầu lên trả lời.

- Ồ? Sao tự nhiên lại nhức đầu? Để đây em xoa cho. – Cô nói rồi vô tư đặt ngón tay lên vầng thái dương của Tú. Sức khoẻ của người thương là trên hết!

- Thôi được rồi em. – Tú gạt tay cô sang một bên. – Tú hết nhức đầu rồi.

- Đừng có điều với em! – Giọng cô cầu nhàu, tay lại đưa lên tiếp tục xoa xoa.

- Nhi! – Giọng đi Tám từ xa vọng lại. – Ba con thấp nhang xong rồi kìa. Con cũng qua thấp đi.

- Ô... Vâng ạ! – Nhi rút tay mình lại. Bà đi này bắt chợt lắm. Ai biết sáng giờ bà im, nhưng giờ lại lên con chộc ghẹo các kiểu thì sao?

- Đi đi. Có đi ở đây với nó được rồi. – Đi Tám thấy Nhi chần chừ liền lên tiếng.

- Vâng ạ. Thế con đi đây.

Nhi bước đi. Tú trông theo bóng dáng nhỏ bé ấy không rời một giây.

- Mày chưa nói phải không? – Đi ngồi xuống bên cạnh Tú rồi hỏi.

- Dạ chưa.

- Vậy định khi nào mới nói?

Tú im lặng, trong lòng bây giờ chỉ còn một mớ lộn xộn mang tên tội lỗi. Tú hận chính bản thân mình đến tận xương tủy. Đem lòng yêu em gái của mình đã là cái tội tày trời, lại còn làm chuyện vượt quá giới hạn. Vậy Tú có khác gì loài cầm thú cơ chứ?

- Chắc sẽ không nói.

- Sao lại không nói? Nó liên quan tới chuyện này nó có quyền được biết chứ!

- Con không muốn Nhi phải như con bây giờ. Khốn khổ và ám ảnh mãi về chuyện này.

- Nhưng dù sao nó vẫn là em của mày. Còn cha mày nữa. Mày đã chờ hai chục năm nay rồi. Bộ không tính nhận lại ông hay sao?

- Con nghĩ là không cần thiết.

Đi Tám phản đối kịch liệt. Đi cho rằng chuyện gì cũng phải cần giải quyết rõ ràng. Họ là máu mủ của Tú, có trốn tránh đến mấy thì sự thật đó vẫn mãi mãi không thay đổi được. Mặc bao lời đi khuyên răn, Tú vẫn một mực bảo thủ. Mọi thứ đi nói đều không có tác dụng vì cái bi kịch kia đã ăn sâu vào trong não Tú rồi. Tú không muốn Nhi cũng như thế này.

- Không được. Tao phải đi nói với cha con tại nó.

- Ê ê! Cái gì vậy? – Tú vội kéo tay đi lại.

- Mày không nói thì để tao nói.

- Đừng Tám! Từ từ rồi tính.

- Từ gì mà từ? Chuyện này làm sao mà đây đưa được? Mày có chấp nhận hay không thì nó cũng vậy thôi! Để tao.

- Đừng! – Tú nín tay đi.

- Bỏ ra!

Hai dì cháu dùng đặng qua lại. Một người thì muốn giấu nhem với cả thế giới sự thật này. Một người thì muốn đưa nó ra ánh sáng. Không ai chịu nhường bước ai.

- Tám thôi đi! – Tú la lên. – Chuyện gia đình của con, để con tự giải quyết. Đừng có xen vào nữa!

Dì Tám câm nín. Ừ thì “gia đình của con”. Từ khi nào mà dì đã bị ra khỏi cái phạm vi “gia đình” của Tú vậy? Hay trước giờ đều như thế, chỉ có mình dì coi Tú là người nhà, một lòng yêu thương mà chẳng nhận ra mình là người đứng trong mắt Tú?

”Được. Tao sẽ không bao giờ xen vào bất cứ chuyện gì của mày nữa. Sau này cũng đừng gọi tao là dì nữa!” – Dì quát rồi giận dữ bỏ đi. Hết lòng với người khác nhưng người ta lại không coi mình ra một xu nào, tự ái lắm chứ...

Tú đập tay lên trán rồi trút hơi thở nặng nề. Tú biết mình đã nói những điều không phải đạo. Bây giờ Tú không những có lỗi với Nhi, có lỗi với ông Xuân mà còn với cả dì Tám nữa. Sai chồng sai, bây giờ Tú biết một mình chống chọi ra sao với chuyện này đây?

Hôm nay lại là một ngày tồi tệ. Tú ghé qua quán hủ tiếu như thường lệ. Dì Tám vẫn không có ở đó. Đã một tuần nay rồi dì không đứng bán, chỉ nấu rồi giao cho đám nhân viên tự lo lấy, cửa nhà thì khoá trái, chẳng biết dì đã đi đâu. Tú muốn gọi cho dì nhưng không có can đảm. Tú sợ mình xin lỗi rồi lại không được chấp nhận. Chính bản thân Tú còn không chấp nhận được mình nữa thì còn mong ai thể làm việc đó đây?

Cũng đã một tuần nay rồi, chuyện của Tú và Nhi vẫn chưa được giải quyết. Tú nói Tú có cách, nhưng thật ra là không. Tú chỉ biết hạn chế thời gian ở bên Nhi, ít tiếp xúc với cô chứ chẳng biết làm gì hơn nữa. Giờ có muốn chia tay, cũng cần một lý do. Chắc chắn không thể nói lý do thật rồi. Một mình Tú tội lỗi, dẫn vật là đủ rồi. Nhưng để kiếm được một lý do hợp lý để chia tay, cũng là cả một vấn đề. Nhi rất tinh ý. Chỉ cần lấy bừa một lý do thì chắc chắn cô sẽ biết.

Tú đang bận rộn trong suy nghĩ của mình thì có tiếng chuông tin nhắn kéo Tú ra khỏi những bế tắc.

”Lâu không gặp sắp quên mặt Tú luôn rồi. Cà phê không?”

Nhi đặt chiếc bình xuống bàn rồi đưa mũi vào hít một hơi sáng khoái. Là cầm tú cầu mà cô thích nhất. Người yêu cô dạo này bận rộn, thành ra cô phải mua hoa tự thưởng cho bản thân chứ không chờ người ta mua tặng nữa. Cầm tú cầu chỉ là những bông xanh lam nhạt nhỏ bé, không rực rỡ như oải hương của Tú nhưng luôn đem lại cảm giác bình yên cho cô. Bình yên ấy, rất giống những thứ mà Tú mang cho cô.

”Cạch!” – Cửa căn hộ được mở ra. Là Tú. Trên tay cầm theo một sấp giấy tờ.

- A! Tú! Hôm nay về sớm thế? – Nhi mừng rỡ chạy te te lại bên Tú quần quýt.

- Ừ. Nay xong việc sớm.

- Đã ăn tối chưa? Em lấy đồ ăn cho Tú ăn nhá!

- Tí đi. Giờ Tú đi tắm cái. – Tú lảng tránh ánh mắt hiền hoà của cô, bay vút vào trong phòng tắm.

Nhi nghĩ dạo này công việc có hơi khó khăn nên chắc Tú mệt lắm đây. Thương người yêu, cô thôi luôn tính cả chón hay giờ chứng con nít mà thay vào đó sẽ cật lực chăm sóc người ta. Bận rộn, mệt mỏi vì công việc là đủ rồi, cô không muốn Tú thêm phiền lòng nữa. Và cũng muốn mình trở thành một cô người yêu đầy chuẩn mực nên cô đã thay luôn phần Tú dọn dẹp nhà cửa, phòng ốc cũng như đảm nhiệm việc nấu nướng.

15 phút sau.

Tú đã tắm xong nhưng không quay ra phòng khách với Nhi mà lại chui rúc vào phòng ngủ. Nhi thấy thế bèn lui thủ đi theo vào trong. Tú đang cặm cụi trên chiếc laptop đọc mail.

”Có mệt không? Để em đắp bóp cho Tú nhá!” – Nhi nói rồi nhiệt tình bóp vai cho người yêu.

Tú quay người lại và gạt tay Nhi ra trong sự ngỡ ngàng của cô. Mặt Tú nghiêm nghị, có lẽ cô không giúp được gì cho Tú rồi. Nhiều khi còn bị coi là kẻ phiền phức cũng nên.

”Tú có chuyện muốn nói.” – Tú đứng dậy, rời khỏi bàn làm việc, đi đến giường và ngồi xuống. Nhi cũng theo đó mà lại ngồi gần.

- Gì thế Tú? – Cô vừa tò mò vừa lo lắng.

- Mình chia tay đi.

- Ồ... Bị điên à? Nói cái gì đấy? Thích giờ trò á? Tự nhiên đang yên đang lành nói thế là sao?

- Chia tay đi.

- Này! Đừng có nhây với chị nhá! Chị không đùa với cung đâu. Có ngon thì nói lại lần nữa xem nào! – Nhi vênh váo mặt lên hăm dọa, nhưng trong lòng lại có chút lo sợ.

- Tú đang rất nghiêm túc. Chia tay đi.

Nhi chưng hửng. Rõ ràng là Tú không có dấu hiệu muốn bày trò trên chộc gì hết. Tú đang thật sự nghiêm túc!

”Mấy hôm nay đi thực hiện dự án âm nhạc mới cho Gia Hân, Tú nhận ra mình không thể không tiếp tục sản xuất âm nhạc được nữa. Tú phải làm công việc này. Nó là ước mơ của Tú, là cuộc sống của Tú.”

Thì ra dạo này Tú đi sớm về trễ là vậy. Nhi sợ. Cô biết mình đang phải đối diện với một thứ vô cùng quan trọng đối với Tú: sự nghiệp.

”Mấy tháng nay Tú đã sống trong bức rức. Tú chán ghét khi mọi thứ diễn ra thật nhàm chán. Sáng đi làm, chiều đi về, tối ở nhà ru rú làm ba chuyện tào lao. Thật chẳng khác gì cái tù! Nó khiến Tú cảm thấy nản khi mọi thứ chỉ xoay quanh trường học, trung tâm dạy nhạc và...em!”

Nhi cảm thấy nhói trong lòng. Thì ra khoảng thời gian ở bên cô đối với Tú nó ngộp ngạt đến thế sao? Cũng đúng thôi. Cô là một cô gái nhỏ bé, quá nhỏ bé so với thế giới rộng lớn của Tú!

”Phải nói thật, từ lúc ba em ra điều kiện, giờ ở cạnh em nó gò bó quá. Không được thoả đam mê, không được làm những điều mình thích. Tú... Tú khó chịu lắm! Tú không ghét em, nhưng Tú ghét khi cuộc sống chỉ có mỗi mình em. Nó nhàm chán như một bức tranh trắng đen vậy.”

Câu nói như vạn tiễn xuyên qua tim Nhi. Phải, cô là điều duy nhất. Là điều duy nhất mà Tú không cần nữa!

”Tú... Tú không thương em nữa à?” – Giọng Nhi tắc nghẹn, mắt đã đỏ hoe vì những lời nói của Tú.

Tú lặng thinh. Từng từ từng chữ một mà Nhi nói ra như xé nát trái tim Tú. Có, Tú thương Nhi, thương Nhi nhiều lắm chứ. Nhưng đáng tạo hoá không thích như vậy. Ông không cho phép Tú được thương Nhi theo cách mà Tú đã và đang làm nữa rồi...

- Đừng im lặng như thế nữa. Trả lời em đi...

- Tú biết là mình không tốt nhưng Tú không chịu đựng được nữa. Trăng cũng có lúc tròn lúc khuyết, con người thay đổi là chuyện thường tình. Tú tưởng mình có thể chấp nhận được yêu cầu của ba em nhưng cuối cùng lại không được. Nó đã vượt quá sức của Tú rồi. Tú xin lỗi.

- ...

- Em... em trả lại tự do cho Tú có được không?

Nhi cảm thấy từng cơn đau thắt đang đua nhau quấn lấy trái tim mình. Người cô yêu đang cầu xin, cầu xin để được thoát khỏi cô - nơi mà Tú coi là chốn ngục tù. 6

- Được. – Nhi quyết đi giọt lệ đang đọng trên mi mắt, gồng cơ thể yếu ớt của mình lên để thoát ra điều mà cô không hề muốn. – Ngày mai em sẽ dọn đi. Tú không phải gặp mặt em nữa. Yên tâm. – Rồi nở một nụ cười gượng.

- Cảm ơn em.

- Không có gì. Em hiểu mà!

- Ừ. Thôi em nghỉ ngơi đi. Tú có việc bận phải đi đây.

- Bye!

- Bye bye.

”Cạch!” – Cửa phòng đóng lại. Nhi oà khóc trong tuyệt vọng. Muốn giữ Tú lại nhưng cô không phép mình làm điều đó vì cô chính là nỗi phiền phức của Tú, là người làm cho Tú đánh mất sự tự do của mình. Cô bắt buộc phải từ bỏ cuộc tình này để đổi lại niềm vui cho người mà cô yêu thương. Cô đã nợ Tú quá nhiều rồi.

Làm sao đây? Làm sao có thể gói ghém hết những kỷ niệm ở nơi này rồi vứt bỏ ra đi trong vòng một ngày đây? Nhi không mạnh mẽ như cô nghĩ...

Ngoài trời cơn mưa đang đổ xuống ồ ạt. Từng hạt mưa thấm ướt một bờ vai gầy chồn lạnh tênh, thấm ướt cả con tim lở loét của con người ấy. Tồn thương người mà mình yêu thương, thật ra còn kinh khủng gấp trăm lần nỗi đau về xác thịt.

Đêm nay mưa không chịu ngừng, như bị ai không thể dứt.

”Sau nửa năm vắng bóng, Tú Lee đã trở lại và lợi hại hơn xưa.”

”Gia Hân tiếp tục hợp tác với Tú Lee, tạo nên bản hit mới.”

”Phát hành single mới, liệu cặp song hành hot nhất showbiz có lại khuấy đảo các bảng xếp hạng âm nhạc?”

Tú ngồi nơi quán quen lướt qua mấy trang báo mạng. Đó là những tin hot nhất được đăng trên khắp các mặt báo trong mấy ngày nay. Và tối nay, buổi họp báo ra mắt single mới của Gia Hân sẽ được diễn ra. Với vai trò là nhà sản xuất kiêm nhạc sĩ, tất nhiên Tú sẽ tham dự buổi ra mắt này. Và lần này Khang và Thanh cũng là khách mời của buổi họp báo.

- Như thường lệ. - Chị phục vụ đặt tách Espresso xuống. Mùi thơm lừng lan toả khắp góc bàn của Tú.

- Cảm ơn chị. - Tú liền đưa chiếc tách lên miệng nhấp nháp ngon lành. Espresso đối với một số người là sự đắng ngắt khó chịu, nhưng đối với Tú nó là một tuyệt phẩm. Tú luôn cảm nhận được có vị ngọt ngào đâu đó phảng phất trong những tách Espresso này.

- Cái bạn hay đi cùng em đâu rồi? Sao dạo này không thấy tới nữa?

Espresso hôm nay thật đặc biệt. Nó... đáng. Đến dư vị cũng vẫn là đáng...

2 giờ 30 phút trưa.

Tú đội nắng đi gặp anh stylist để thử đồ cho buổi họp báo tối nay. Bộ vest này Tú ưng ý lắm. Rất thoải mái và vừa người.

- Sao nay đi một mình vậy? Bé trợ lý của em đâu?

Tối nay Tú sẽ chỉ mặc áo sơ mi lên thảm đỏ. Bộ vest kia, Tú không muốn mặc nữa. Nó thật chật chội và khó thở.

7 giờ 30 phút tối.

Buổi ra mắt được chính thức bắt đầu. Bao cánh báo chí bu kín khắp nơi, những ánh đèn pha chớp tắt liên tục chia vào mặt Tú. Có lẽ đã lâu rồi không bị như thế nên Tú có đôi chút khó chịu. Ánh hào quang chói chang kia, đâu phải là thứ Tú muốn! Thứ Tú muốn là một cuộc sống giản dị cùng với người mình yêu thương cơ!

Buổi tối được diễn ra khá là suôn sẻ. Tú gây bất ngờ cho người hâm mộ khi tuyên bố rằng sắp ra mắt một bài hát riêng của mình. Và còn bất ngờ hơn, đó không phải là một bản EDM cộp mác Tú Lee như bao lần mà sẽ là một bản ballad đượm buồn. Tú còn làm họ phát cuồng khi hát chạy một đoạn nhỏ trong bài hát đó.

9 giờ 30 phút.

Chương trình kết thúc. Tú và Hân cùng ê kíp thực hiện tạm biệt mọi người và hẹn một ngày không xa sẽ gặp lại. Ai cũng hồi hã ra về ngoại trừ Tú. Tú bị Khang và Thanh giữ lại để nói vài điều.

- Tụi con biết chuyện rồi. – Thanh nói trước.

- Hà? Chuyện gì? – Tú không phải giả dò mà thật sự là không biết hai đứa nhai ranh này đang nói về gì.

- Chuyện... - Thanh định nói nhưng khựng lại, huych vai Khang một cái ý muốn cậu ta nói.

- Chuyện... thì chuyện... của sự phụ với sự mẫu đó! – Khang hét ngập ngừng rồi chuyển sang nói một lèo như xe tăng. Hân là cậu cũng chẳng biết nói sao cho trót lọt.

- À... Mà thông tin đâu ra nhanh vậy? – Mặt Tú tỉnh bơ, ém nhem hết tâm tư của mình vào trong, cô không lộ ra một sơ hở nào. Tú sợ hai học trò của mình nhận ra rồi lại đi kể lại với Nhi thì rắc rối lắm.

- Tụi con đi chơi thì bắt gặp chị Nhi đang ngoài đường một mình. Lát hồi mới biết là đã dọn về đây nhà trọ cũ ở. – Thanh kể.

- Có vậy thôi mà cũng đi đoán mò hả? Dạo này tụi bây thiên tài ha...

- Con không tin rằng hai người vì một chuyện xích mích nhỏ mà dọn ra ở riêng đâu. Bởi vậy chỉ có thể là đường ai nấy đi thôi. – Khang dứt tay vào túi quần nói. Hôm nay cậu không tung tung giỡn hót cũng như chọc ghẹo Tú nữa.

- Bộ hai đứa tụi bây tính chuyển nghề làm thám tử hả?

- Sư phụ. – Thanh nói nhẹ nhàng.

- Sao?

- Con không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng ngày hôm đó con đứng từ xa cũng đã dư sức thấy được ánh mắt ưu tư của chị Nhi. Con tin rằng chị còn thương sư phụ nhiều lắm.

- ...

- Sư phụ cũng vậy mà đúng không? Ánh mắt của sư phụ bây giờ không giấu được con đâu!

- ...

- Dù là chuyện gì cũng vậy, bỏ qua hết được không? Hai người còn thương nhau có gì lại phải như vậy chứ!

Tú thấy nực cười. Hai người còn thương nhau có gì phải như vậy? Là cái cớ của ông trời tạo ra chứ còn gì nữa!

- Chuyện của sư phụ, sư phụ biết phải làm sao. – Tú nói rồi đưa tay lên nhìn đồng hồ. – Thôi trễ rồi. Hai đứa về đi.

- Ông làm sao thì làm. Tui không chấp nhận ai khác làm sư mẫu nữa đâu! – Khang đánh đá.

- Lên làm bà nội người ta hỏi nào vậy? – Tú nói rồi cốc vào đầu Khang một cái. – Mau chở con Thanh nó về đi kia.

- Biết rồi! Còn ông thì mau đi kiểm lại cái người ngồi sau yên xe của ông đi.

11 giờ 30 phút.

Tú vẫn chưa về nhà, đang ngồi dưới gốc cây quen thuộc ở khu Bờ Kè. Tú bật màn hình điện thoại lên rồi cười nhạt. Chủ nhật, 15 tháng 4. Hoá ra mọi việc hôm nay đều dính đến Nhi là do vậy. Kỷ niệm hai năm ngày gặp nhau, sao giờ lại chẳng còn được bên nhau nữa? Tú lấy quyển nhật ký trong chiếc cặp của mình ra rồi ngồi đọc. Đã lâu rồi Tú cũng không đụng đến nó.

Những trang nhật ký kia có vẻ khác lạ. Cũng cùng là những dòng đó, nhưng sao bây giờ đọc lại chẳng còn cảm giác hạnh phúc tràn ngập như xưa nữa vậy? Có lẽ những trang ấy cũng đã nhuộm màu bi ai của trái tim Tú rồi. Tú đặt quyển sổ xuống đất, tựa lưng vào gốc cây, ngẩng đầu lên trời và nhắm mắt lại. Tú chỉ muốn quên đi mọi thứ, muốn một chút yên tĩnh về bên mình.

“Uống không?” – Gia Hân áp một lon nước ngọt mát lạnh vào má Tú. Tú giật mình mở mắt thao láo nhìn cô.

- Đừng nhìn Hân như người ngoài hành tinh vậy chứ!

- Sao... sao Hân lại ở đây?

- Vô tình ghé ngang qua đây thôi. – Hân biết Tú không ổn. Cái nheo mắt khi bị chụp hình, sự e dè khi trả lời phỏng vấn và phong thái kỳ hoặc của Tú không thể qua khỏi mắt của một cô gái mang lòng yêu thầm Tú suốt nhiều năm trời. Cô đã lặng lẽ đi theo Tú suốt chặng đường vừa rồi.

- Trùng hợp vậy sao? – Tú khẽ cười, nhận lấy lon nước và khui ra rồi đưa lên miệng tu ừng ực đến ho sặc sụa vì mùi ga của nó xộc lên tới mũi.

- Trời đất! – Hân ngồi chồm hổm xuống vuốt lưng Tú. – Làm gì nốc kinh khủng vậy?

- Ha...ha ha...ha... - Tú vẫn đang sặc. Tú không thể chối bỏ rằng mình đang điên dại tới mức lú lẫn. Tú còn tưởng đây là bia nên cứ thế để nó lăn ào ào xuống cuống họng mình.

- Bớt làm ba trò khùng điên đi. Quan tâm đến bản thân mình một xíu. Như lúc để tâm đến công việc ấy!

- Cũng muốn lắm mà không được. Haha. – Đừng khuyên răn vô ích chi Hân ơi! Con người này đang muốn tự hành hạ bản thân mình mà...

- Chắc là do thiếu cô trợ lý kia nên bất cân đối hả? – Cô nửa thật nửa đùa ước mồi.

Tú cười nhạt nhẽo. Lại là Nhi. Gần cuối ngày rồi vẫn là Nhi. Mấy người này không để yên cho Tú quên cô được sao? Họ không biết trái tim Tú đã đau âm ỉ như thế nào sao? Tại sao còn moi móc nó ra rồi đâm thọt nữa?

“Không sao.” – Hân chống tay trên mặt đất để lấy thế rồi ngồi bệt xuống. Cô xích lại sát bên Tú rồi đặt bàn tay mình lên bàn tay lạnh ngắt kia.

“Còn Hân đây mà. Lúc nào Hân cũng sẵn lòng để làm trợ lý cho Tú hết.”

Tú ngo ngắc. Đây có được coi là một lời tỏ tình không chính thức không? Nó thiếu sự rõ ràng, nhưng chỉ người có vấn đề về trung ương thần kinh mới

không hiểu! Cũng giống như chuyện Tú với Nhi yêu nhau, bị thiếu năng mồi không nhận ra. Nhưng còn Hân? Hân đã “muốn làm trợ lý cho Tú” từ khi nào vậy? Sao Tú chưa bao giờ nhận ra?

- Tú nghĩ là Tú không cần trợ lý đâu. – Tú nhích tay mình ra khỏi tay Hân.

- Hân biết là khó. Nhưng Hân... Hân chờ được mà!

Hân bộc phát ra những điều từ trong đáy lòng mình. Cô từng nghĩ chỉ cần nhìn thấy Tú vui vẻ hạnh phúc là được rồi, nhưng không. Con người mà! Bẩm sinh vốn đã có tính tham lam rồi. Từ muốn nhìn thấy người ta, cho đến muốn gần gũi với người ta hơn, rồi cuối cùng là muốn người ta thuộc về mình. Lòng tham là vô đáy, không thể nào kiểm soát được! Huống hồ chỉ Gia Hân cũng chỉ là một cô gái bình thường. Cô cũng muốn được êm ấm trong vòng tay của một ai đó giống bao người ngoài kia mà thôi...

- Tú xin lỗi nhưng thật sự là Tú không cần thêm trợ lý nữa. Hân không phải chờ đâu.

- Nhưng...

- Khuya rồi. Hân về đi. Tú cũng về đây. – Tú cướp lời cô, với tay lấy quyển sổ rồi nhảy tọt lên chiếc mô tô của mình.

- Có thể tiếp tục coi Hân là bạn không?

- Tụi mình vẫn luôn là đồng nghiệp mà!

Tú nói rồi đội mũ bảo hiểm lên, phóng xe đi mất.

Một đêm mùa hạ.

Nhi đang trên chiếc taxi trở về nhà trọ. Cô vừa cùng các nhân viên ở chỗ làm đi ăn một bữa no nê. Thật ra cô bận bịu đến nỗi chẳng nhớ đến sinh nhật của mình đâu, là họ bí mật làm cô một buổi tiệc bất ngờ thôi. Cô cảm kích lắm. Nhưng vẫn thấy thiếu vắng một thứ gì đó...

Hôm nay chuyến xe khá là rộn ràng. Anh tài xế vừa cầu hôn bạn gái thành công xong nên vui mừng lắm. Anh ngồi kể hết từ đầu đến đuôi cho Nhi nghe về câu chuyện của anh và vị hôn thê trong sự hân hoan, còn cô thì ồ lên vì ngưỡng mộ và thật tâm chúc phúc cho hai người.

Nhưng rồi cô lại chạnh lòng khi câu chuyện kết thúc. Ừ thì ông trời đi ban phát hạnh phúc cho muôn người, nhưng hình như ông đã bỏ quên cô thì phải?

- Anh mở nhạc nghe cái nha.

- Vâng ạ!

Được sự đồng ý của Nhi, anh tài xế liền bật nhạc rồi vặn âm lượng lớn hết cỡ. Một khúc nhạc dạo quen thuộc đang vang vọng bên tai cô.

- Thôi đổi bài khác. Bài này buồn quá. – Không khí đang vui vẻ, anh tài xế quyết tâm không để bất cứ gì làm tâm trạng anh chùn xuống cả!

- Khoan đã! – Nhi la lên. – Cho em nghe hết bài này với.

Anh tài xế mặt yếu xiu nhưng vẫn để yên bài hát. Khách hàng là thượng đế mà! Không có khách hàng thì tiền đâu mà lấy vợ? Anh ù rù rảng ngồi nghe cái bài hát không hợp tâm trạng của mình. Anh không hiểu vì sao hôm trước có thể tài nó xuống được nữa.

- Bài này tên gì thế anh?

- “Ngày hạ năm ấy” em. Của Tú Lee.

Biết ngay! Nhi biết ngay mà! Giai điệu ấy, tiếng đàn ấy, giọng hát ấy. Nhắm lẩn vào đâu được! Nó đã in sâu vào trong từng ngõ ngách của tâm trí cô từ lâu lắm rồi.

Khu chung cư cao cấp Thảo Điền, tầng 14.

Tú nghe tiếng Nhi khóc thảm thiết. Tú nghe được tiếng ba mẹ chửi rủa mình không ra gì. Tú nghe được tiếng dì Tám quát tháo vào mặt mình. Tú thấy Nhi đang cầm dao tự khứa lấy cổ tay của mình. Tú gào thét và chạy đến nhưng không lấy con dao ra được. Có thứ gì đó đang ngăn cản Tú. Tú không tài nào chạm vào người cô được. Tú không thể chạm đến thân thể ấy được. Cô lăn ra sàn, máu chảy lênh láng khắp mọi nơi. Tú gọi mãi nhưng cô không trả lời. Cô tắt thở rồi. Tắt thở thật rồi. Nhi đã chết. Tất cả là do Tú. Do Tú mà ra cả...

“Đừng! Đừng! Đừng mà!” – Tú hét toáng lên trong vô thức rồi ngồi bật dậy, mồ hôi nhễ nhại. Con ác mộng ấy lại bám lấy Tú. Nhiều lần Tú đã thao thức sáng đêm không dám ngủ vì nó. Nó quá ám ảnh và chân thật đến mức Tú không phân biệt được thực hư. Tú sợ.

Hôm nay Tú đã nghĩ đến Nhi nhiều nên nó lại ập tới. Tú bất lực. Làm sao để thoát khỏi cái thứ kinh hãi này đây? Vì nó, có ngày Tú sẽ phát điên, điên thật sự ấy.

Vừa bình tâm lại một tí thì Tú tiếp tục bị hành hạ. Điện thoại reo lên. Có một cuộc gọi đến không hiện tên. Tú biết là ai. Chính xác hơn, Tú chỉ cần nhìn lướt qua là nhận ra được số điện thoại này. Tú xóa nó trong danh bạ nhưng chẳng thể xóa nó trong ký ức được. Con đây vò lại đoạ đày Tú...

Tú không bắt máy. Điện thoại vẫn cứ reo inh ỏi trong hơn năm phút nữa. Sau đó là một loạt tin nhắn được gửi đến cho Tú.

”Bắt máy đi!”

”Em có chuyện cần nói.”

”Em đang ở dưới chung cư.”

”Mau xuống đây đi! Đừng trốn nữa!”

”Em biết Tú đang ở trên đây. Mau xuống đây gặp em đi!”

Tú đón thang máy xuống toà nhà. Quả thật Nhi đã đến đây. Cô đang đứng ở ngoài sốt ruột chờ. Tú nào lòng. Tú chỉ muốn như lúc trước, chạy đến bên ôm lấy cô, vuốt xoa hỏi vì sao cô lại gầy đi nhiều thế rồi dẫn cô đi ăn một bữa thật ngon. Nhưng không được, tất cả đã không được nữa rồi. Tú mím chặt môi rồi quay lưng bắt thang máy lên lại căn hộ của mình. Điện thoại vẫn liên tục nhận được những tin nhắn và cuộc gọi từ Nhi.

Tú nghe tiếng rào rạc. Mưa đã trút xuống rồi. Con nước từ trời tuôn xuống ngày càng mạnh mẽ như suối nguồn. Con bé bướng bỉnh kia, nếu không gặp nó liệu nó có chịu về không? Hay lại tiếp tục đứng dưới dòng nước xối xả kia đợi? Không được! Tú phải xuống đó rồi. Tú nở nài mà thấy cảnh tượng một cô gái nhỏ ướt sũng vì mong đợi tình yêu của mình chứ? Tú lại quay xuống dưới toà nhà.

Tú chạy ào ra con mưa kia. Nhìn quanh quẩn khắp nơi nhưng chẳng thấy ai. Tú thở phào. Chắc Nhi đã về rồi, là do Tú lo xa quá thôi. Và giờ người ướt đầm trong cơn mưa kia lại là Tú! Tú cảm thấy tức cười vì mình đang làm một chuyện rất ư là sáo rỗng. Nhưng có lẽ chỉ có nó mới khiến Tú yên lòng hơn thôi.

- Chịu ló đầu ra rồi à? – Nhi từ phòng bảo vệ bước ra. Dù biết là cô không còn sống ở đây nữa nhưng mưa to quá nên bác bảo vệ cho cô vào trú mưa một tí.

- Hà? – Tú giật mình. Trời ạ! Vậy là đáng vẻ quay vòng vòng 360 độ dưới mưa này giờ của Tú đã bị cô thấy hết rồi sao?

15 phút sau.

Mái tóc của Tú đang được sấy khô. Vẫn là bàn tay quen thuộc ấy đan vào từng kẽ tóc của Tú. Tú rùng mình vì sung sướng rồi phát hoảng vì chẳng hiểu mình đang nghĩ cái quái gì trong đầu. Tú không ngại ngần, cũng không gạt bỏ đi những hành động âu yếm mà Nhi dành cho mình. Là Tú khó xử, không biết từ chối bằng cách nào hay là chính bản thân Tú cũng quá khao khát có lại sự đầm ấm đó?

- Tôi đây có chuyện gì? – Tú đứng dậy. Tú nghĩ mình cần tỉnh táo hơn.

- Em hỏi Tú, cái này là cái gì? – Nhi giờ điện thoại ra. Màn hình đang hiển thị bài hát “Ngày hạ năm ấy”.

- ...Bài hát? – Tú nhăn mặt trả lời.

- Aishhhh! – Cô bức xúc đứng phắc dậy. – Tú nói bài này là dành cho em, muốn cùng em viết lời. Bây giờ lại lấy đi hát. Tú không nhớ gì sao? Chẳng lẽ trong lòng Tú em không đáng một xu sao?

- ...

- Còn nữa. Ngày này hai năm trước, Tú hứa rằng sẽ cho em một sinh nhật thật hoàn hảo. Tú không nhớ gì sao?

- ...

- Cẩm tú cầu đâu? Năm ý Tú nợ em một đoá cẩm tú cầu!

- Nhi à...

- Tú nói dắt em đi du lịch. Sao đến giờ vẫn chưa đi?

- Nhi...

- Những điều Tú nói vẫn chưa được thực hiện. Tại sao thế?

- Mình chia tay rồi... - Tú nặn ra từng chữ.

- Em không cần biết! Em không cần biết! Tú phải làm! Tú phải làm hết những điều mà Tú hứa! – Cô mặc kệ lời nói của Tú, la oai oái lên.

- Mình chia tay rồi..

- Em không cần biết! Em không cần biết! Em muốn bài hát của em, em muốn sinh nhật hoàn hảo, em muốn hoa, em muốn đi du lịch! Em không cần biết!
- Cô bịt hai tai lại rồi tiếp tục la hét.

- MÌNH CHIA TAY RỒI! – Tú quát to.

Nhi trơ ra nhìn Tú. Lời nói đó như một cái tát mạnh giáng xuống mặt cô. Cô biết mọi chuyện là vậy thật nhưng chưa bao giờ dám thừa nhận nó cả. Cô luôn tự dối lòng rằng Tú cần một ít thời gian riêng tư, sau đó lại trở về bên cô. Họ sẽ bên nhau mãi mãi..

- Mình chia tay rồi. Cô có hiểu không? – Tú thấy Nhi im lặng, liền đôn thêm lời.

- Đừng nói nữa... – Nhi ôm chặt lấy Tú. – Đừng nói nữa...

- Đó là sự thật. Cô phải chấp nhận đi. – Tú cố đẩy cô ra.

- Em biết em không phải là một đứa con gái tốt. – Nhi vẫn cố siết chặt lấy Tú. - Em biết em và bố đã gây ra nhiều phiền phức cho Tú. Nhưng em xin Tú. Đừng bỏ em có được không...? Về với em đi... Em xin Tú... Em sắp không chịu được nữa rồi...

Nhi oà khóc nức nở. Cô biết đi van xin tình yêu của người khác như thế này thì thật nhục nhã nhưng cô không quan tâm. Cô đã quá yêu Tú rồi, đến cái lòng tự trọng của mình cô cũng không cần thiết nữa...

”Thôi đi! Cô và tôi đã chia tay rồi! Đừng níu kéo và làm phiền tôi nữa! Cô có hiểu không?” – Tú nhấn mạnh từng chữ rồi dứt tay mình ra khỏi tay Nhi. Tú biết chỉ có cách này mới làm Nhi bỏ cuộc được. Quên đi tình cảm với một người vô tình vô nghĩa, rõ ràng là dễ dàng hơn quên đi thứ tình cảm loạn luân với chị gái của mình!

Nhi mặc kệ những lời nói tàn nhẫn ấy, vẫn tiếp tục bấu víu lấy Tú. Cô cần Tú, cần Tú hơn tất cả những gì bây giờ!

- Buông ra! – Tú quát to.

- Đừng! Đừng đuổi em. Em yêu Tú...

- Nhưng tôi không còn yêu cô nữa. Làm ơn buông tha cho tôi đi!

Cô gái nhỏ vẫn ra sức giữ chặt lấy tấm thân kia. Cô nhất quyết không chịu rời đi. Tú hết cách, đành theo trón đó đẩy cô đi ra phòng khách rồi đuổi cô khỏi nơi đây. Nếu cô ở đây thêm một phút nào nữa, Tú biết rằng mình sẽ yếu đuối rồi làm lộ hết ra mọi chuyện.

”Cô thật rẻ mạt. Cô nghĩ cô làm như vậy thì tôi sẽ động lòng rồi quay lại với cô sao? Không bao giờ!” – Tú dùng hết sức bình sinh xô Nhi ra ngoài cửa. Cô bé ngã nhào xuống đất. 2

Cánh cửa bị đóng sầm lại. Mối lương duyên của họ cũng theo đó mà khép lại.

Lời giã từ bị dạt đến như vậy, đến bao giờ lòng người mới có thể nguôi ngoai?

- Bảy mươi ngàn.

- Con gửi chú. Chú khỏi thôi.

- Cảm ơn con.

Tú bước xuống và đóng cửa xe taxi lại. Chiều thu hôm nay mang một màu đỏ thắm ai oán.

Một mình nơi phi trường, Tú ngược lên nhìn không gian bao la ở trên cao. Mặt trời của bầu trời ngoài kia đã bị những đám mây âm u che khuất đi. Giông tố đã nhiều rồi, bao giờ mới có lại những ngày nắng đẹp đây? Tú nặng nề kéo lê chiếc vali đi.

”Em nhất định sẽ hạnh phúc.”

~ Hết chap 33 ~

Note: Lâu quá không gặp, các bạn còn nhớ hay đã quên mình rồi? :(

Thật tình xin lỗi vì lại chap up siêu trễ nhưng thật sự là mình bận quá :(Tuần vừa rồi lại điên đầu vì chuyện thay đổi cách thức thi cử của tốt nghiệp. Khó quá ạ :(

Chap này khá dài (6k mấy từ) coi như mình bù lại tuần trước cho các bạn nha! Ban đầu feel the beat viết sao ra tận 7k mấy :)) sau một hồi fix thì còn nhiều đó thôi :))

Mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết đâu ra đó vì đơn giản còn nhiều tình tiết khác lắm :)) nhưng chắc là sẽ không hành hai nhân vật chính quá đâu :))

Espresso chỉ là một chi tiết nhỏ trong chap nhưng mình vẫn muốn lấy nó đặt tên chap vì nó dựa vào sự thật của mình các bạn ạ :)) Mình từng thích Espresso, cũng từng gặp phải tình trạng vào quán quen bị hỏi về “cái bạn hay đi cùng em” rồi :))

Và sau 3 năm trời, mình vẫn chưa dám quay lại cái quán đó cũng như uống lại Espresso :))

Câu chuyện nho nhỏ: Mấy tuần trước, bạn mình có bảo rằng: “Có khi nào tao với mày tốt nghiệp xong mới viết xong truyện không?”. Lúc đó mình chỉ cười vui vui, nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy nhiều khi đúng thật :)) up chap tốc độ ốc sên 2 tuần/chap như mình, chắc tận sinh nhật năm sau của cô Chi mới xong truyện quá :))

Mà dù sao thì mình cũng không drop đâu ;) đừng xoá truyện ra khỏi thư viện/danh sách đọc ngenh! Hứa sẽ có cái kết hoàn chỉnh cho mọi người!

Thôi nói hơi bị nhiều rồi. Đi đây! Bye bye :3

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Cô Gái Mười Phần

Tây Virginia, Hoa Kỳ.

Tú chạy trốn khỏi vô số chuyện đau lòng và lui đến chốn xa xứ này. Nói là xa xứ, nhưng thực tế nó không hề xa lạ. Nơi đây dù sao cũng là nơi mà Tú từng nương thân hết mấy năm trời mà! Mọi thứ lại càng trở nên quen thuộc hơn khi Tú quyết định nộp hồ sơ vào ngôi trường đại học mà mình theo học lúc trước để làm giảng viên.

- Chào mừng em trở lại! Rất vui khi em có thể về đây giúp đỡ cho trường.

- Đó là vinh dự của em mà.

- Thế thì tốt quá. Ok. Giờ mình nói một xíu về việc giảng dạy. Do đây là lần đầu em đứng lớp nên sẽ còn nhiều thiếu sót. Thầy sẽ cử một giảng viên khác để trợ giúp cho em.

- Thầy thật chu đáo. Cảm ơn thầy.

- Đừng khách sáo quá. – Thầy hiệu trưởng cười. – Giờ thầy sắp xếp liền đây.

- Cứ từ từ đi thầy. Em vẫn có thể tự lực được mà.

- Ok! Vậy thì em đi nhận lớp đi. Đến giờ rồi. Có gì cần giúp thì nói thầy.

Tú cảm thấy thoải mái khi ở nơi đất khách này. Ở đây, luôn có những người nhiệt tình và giúp đỡ Tú. Họ coi trọng tài năng chứ không quan tâm tới ngoại hình cũng như giới tính. Tú không sinh ngoại, nhưng thật tình phải nói người ta có cái nhìn thoáng hơn về Tú so với ở quê nhà.

Tú rảo bước qua dãy nhà quen thuộc. Lúc trước là tâm trạng háo hức khi lần đầu trở thành du học sinh, bây giờ là tâm trạng hồi hộp khi lần đầu được làm người đứng trên bục giảng. Cùng một nơi, khác thời điểm. Nên cảm giác cũng vì đó mà khác theo luôn.

Rất nhiều sinh viên đang hướng mắt nhìn theo Tú. Giảng viên đẹp trai, xinh gái thì trường này chẳng thiếu đâu. Nhưng một người xinh trai theo nét Á Đông thì thuộc dạng sinh vật quý hiếm ở đây rồi.

Tú bước vào giảng đường rồi nở một nụ cười hiền. Bao nhiêu trái tim nữ sinh đang hồi nhip vì nụ cười chết người đó rồi.

- Xin chào mọi người. Tôi là Tú, từ nay sẽ phụ trách lớp sản xuất âm nhạc của các bạn. Hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ. – Tú nói với giọng tự tin. Từng ở đây lâu, việc giao tiếp với người bản xứ không là vấn đề lớn gì cho Tú.

- Giảng sư tên gì ạ? Vừa rồi em nghe không rõ. - Thấy người trên giảng đường khò ngò, cô nữ sinh kia quyết phải nhớ được tên!

- Tôi tên Tú. Tú Lê. – Tú ghi tên mình lên bảng.

- Em gọi giảng sư là giảng sư xinh trai có được không? – Một cô sinh viên chọc ghẹo.

- Nghe hay đó. – Tú cười. – Nhưng tôi vẫn thích được gọi là Tú hơn.

- Giảng sư nóng bỏng thì sao?
- Gọi là Tú được rồi.
- Thôi nào! Không hài hước gì cả! - Cô sinh viên xụ mặt trước vẻ nghiêm nghị của Tú.
- Thế còn tên tiếng Anh?
- Mọi người có thể gọi tôi là... Summer? Chắc vậy. - Trong đầu Tú chợt nảy ra một cái tên.
- Yup! Hot Summer... - Lại có người lên tiếng reu ghẹo.
- Ok. Chuyện xưng hô như vậy là xong. Bây giờ tôi sẽ điểm danh. – Tú lái qua chuyện khác. Không ngờ giảng viên Summer cũng nhận được nhiều sự cuồng điên y như Tú Lee vậy.

Tú lần lượt đọc những cái tên trong danh sách học viên. Có vài cô nàng khi nghe tên mình liền cười tươi, tạo dáng các kiểu. Họ muốn gây chú ý, tạo ấn tượng tốt để Tú luôn nhớ đến họ. Các chàng trai cũng sôi nổi không kém, nhiều người đã bị ngã gục bởi vẻ đẹp mạnh mẽ phi giới tính của Tú.

Tiếng chuông reo lên. Tiết học kết thúc. Hôm nay đa số là làm quen nên cũng chưa đi vào nề nếp học hành gì. Nhưng sau tiết học đó, độ hot của Tú lại càng bay xa. Không chỉ sinh viên khoa sản xuất mà các sinh viên khoa khác cũng biết đến “Hot Summer“. Có người quay phim, chụp hình Tú trong tiết học lại để truyền tay nhau xem, có người thì mò rủ nhau đi tìm Tú để chiêm ngưỡng nhan sắc của vị giảng viên châu Á này.

“A! Xin lỗi.” – Một cô giảng viên chạy hối hả nên bị va vào Tú và rớt hết tài liệu xuống đất. Còn chuyện vô tình hay cố tình va do thấy người ta đẹp trai quá thì... ai mà biết! Tú cúi xuống phụ nhặt lại giấy tờ. Vô tình liếc mắt qua nhìn cô gái với mái tóc đỏ kia, tuy không thấy mặt nhưng Tú cảm thấy đáng về lại cạ kia trông có chút quen quen.

“Linh?”

Thành phố Hồ Chí Minh, Việt Nam.

“Nói đi! Tôi biết là bà biết chuyện gì mà!” - Ông Xuân năn nỉ. Sau khi biết tin Tú vì muốn quay lại làng giải trí mà chia tay với con gái của mình, ông vô cùng sững sốt. Ban đầu ông hơi bức xúc cũng như phát hỏa vì hành động của Tú nhưng rồi lại suy nghĩ thấu đáo hơn. Cả tâm huyết của mình còn dám đem ra đánh đổi, sao Tú có thể thay đổi chóng mặt như vậy được? Với cái đầu lạnh, ông cho rằng sau chuyện này ắt hẳn có khúc mắc. Ông liền tức tốc bay vào Sài Gòn để hỏi cho ra lẽ. Tìm Tú mãi không được, ông đành tìm đến bạn của mình và cũng là người thân duy nhất của Tú – dì Tám.

“Tôi không biết gì hết! Đừng có hỏi nữa!” – Dì Tám phui tay. Dì thấy khó ăn khó ở khi phải trả lời những câu hỏi liên quan đến con bé ngộ ngáo kia. Lúc trước giận Tú một phần đã đành, nay dì còn giận hơn khi Tú tiếp tục chơi trò biệt vô âm tính và chỉ để lại cho dì một mảnh giấy vòn vện mấy chữ: “Con sang Mỹ một thời gian. Tám ở lại giữ gìn sức khỏe!“. Cái con chim không chân này, bao giờ nó mới thôi nhảy nhót để trốn tránh đây?

- Thôi mà! Đừng giấu tôi nữa. Tôi biết mọi chuyện không đơn thuần chỉ thế đâu!
- Đã nói là không biết mà! Đi về đi cho tui còn buồn bán nữa. – Dì đẩy ông Xuân qua một bên rồi tiếp tục trụng hủ tiếu.
- Bà không nói thì đừng hòng bán buồn gì! – Ông giật lấy cái vá trên tay đi.
- Mệt quá! – Dì la lên. - Muốn biết thì bay qua Mỹ mà hỏi con khùng kia! – Rồi giành lại cái vá.
- Cái gì? Ai qua Mỹ? Con Tú á?
- Ai mà biết! – Dì cộc cằn. Nhắc tới cái tên này là dì muốn như núi lửa phun trào thôi.
- Bà nói đi! – Ông Xuân lay vai dì Tám. – Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Tại sao con Tú nó lại sang Mỹ?
- Trôi ơi buông ra đi!
- Bà không nói thì tôi không buông! – Ông Xuân bóp chặt vai dì Tám. Lúc trước, ông là người một mực kiên quyết không chấp nhận chuyện của Tú và Nhi. Còn bây giờ, ông lại muốn làm chai keo 502 hàn gắn tình cảm này cho bằng được.
- Thôi mệt quá! – Dì thấy đồ nghề qua một bên. - Nói thì nói. - Rồi tức tối dậm chân rầm rầm đi vào trong.

Thừa biết cái đứa ngu xuẩn kia đã lấy đại một lý do rồi trốn sang tận nước ngoài bỏ lại bãi chiến trường không ai giải quyết, với cả tài nói dối của dì cũng thuộc hạng siêu đẳng từ dưới đếm lên, dì đành kể cho ông Xuân nghe hết mọi chuyện.

- Này! Bà tính lấy việc này ra trêu tôi đấy à?

- Nhìn mặt tui giống giời chắc?
- Chứ bà tưởng tôi chưa từng nghĩ đến việc nó là con gái của tôi sao?
- Hả? Là sao? Ông nghĩ gì sao tui biết!
- Lúc trước tôi đã lên lấy tóc của nó đi xét nghiệm rồi. Đừng dụ tôi nữa!
- Hả? Là sao? Làm sao có chuyện đó được! Tui thề là tui không có xạo luôn! Chính mắt tui chứng kiến Trang nó mang nặng đẻ đau ra con Tú mà!
- Trang... có thai với người khác?
- Khùng hả? Năm đó nó quen ông. Không có con với ông thì có con với ai?
- Làm sao tôi biết được!
- Ông có phải là đàn ông không vậy? Nói vậy mà nghe lọt lỗ tai hả? Ông có thấy nó giống hạng người lẳng nhăng, đủ đốn để có bầu với thằng khác như vậy không?
- ...
- Trang không xạo, tui không xạo. Chỉ có cái bản xét nghiệm tào lao của ông là xạo ghê thôi!
- Không sai được. Tôi xét nghiệm ở bệnh viện có tiếng tăm đàng hoàng mà!
- Vậy là sao? À... Ông đang chối bỏ nó đúng không?
- Tôi không có! Nếu Tú là con của tôi, nhất định tôi sẽ nhận.

Di Tám không trả lời. Di tin ông Xuân không nói dối. Nhưng di cũng chả hiểu nổi tại sao mọi chuyện lại kỳ lạ như vậy.

- Này! Nói gì đi chứ! Không tin tôi à? Tôi xin thề là này giờ tôi không dối gian dù chỉ nửa lời! – Ông Xuân không muốn người bạn lâu hiểu lầm mình là kẻ điêu ngoa và vô trách nhiệm.

- ...
- Này! – Ông quờ quạng bàn tay trước mặt di Tám.
- ...
- Có nghe tôi nói gì này giờ không?
- Tui nghĩ... có thể tui biết chuyện gì đã xảy ra rồi...

28 năm trước.

Trang tỉnh dậy trong một căn phòng phủ đầy màu trắng. Có mùi cồn đang thoang thoảng phả phất qua khoang mũi của cô. Vừa trải qua ca sinh mổ, bụng dưới bị đau thất là chuyện hiển nhiên sẽ xảy ra với Trang.

- Tỉnh rồi đó hả? Thấy trong người sao?
- Con bé... Con bé đâu rồi? – Giọng Trang yếu ớt.
- Yên tâm. Con bé đang được bác sĩ chăm sóc. Lát nữa sẽ đem qua đây.

Trang thờ phào nhẹ nhõm. Con bé vẫn bình an. Bây giờ cô chỉ hơi nôn nóng vì vẫn chưa được gặp con bé. Cũng tại cô cả. Nếu không mắc bệnh tim thì đâu phải sinh mổ, đâu phải chờ lâu như vậy mới có thể được ngắm thiên thần đáng yêu của cô chứ?

15 phút sau.

Cuối cùng họ cũng đem con bé đến. Trông nó đáng ghét lắm. Nhìn vào đôi mắt long lanh trong trẻo của con bé, Trang nhận ra rằng mình phải một lòng ra sức để bảo vệ nó.

- Nè cho tao ẵm nữa! Nãy giờ mày ẵm nhiều rồi.
- Giành cái gì mà giành? Tao là má nó mà!
- Thứ ích kỷ! – Tám bấu môi. - Dù sao tao cũng xứng để làm má nuôi của nó chứ bộ...

- Thôi đi! Tao ầm xúu rồi cũng đưa cho mày mà. Làm gì phải bày đặt giận hờn?

- Hừ... Tùy mày thôi. Mà tính đặt tên gì cho con nhỏ?

- Tú. – Trang gửi ánh nhìn trù mến đến đứa bé đang trên tay mình. – Minh Tú. Nó sẽ là vì tinh tú sáng nhất trên bầu trời rộng lớn ngoài kia.

Ba ngày sau.

Trang đã ngủ thiếp đi từ thuở nào rồi. Mới thực hiện phẫu thuật vài ngày nên cô vẫn hơi mệt và ngủ nhiều hơn. Tám thì đang lim dim ngồi gật gù trông hai đứa bé gái. Một đứa là Tú, đứa còn lại là con của phụ sản giường kế bên nhờ giữ hộ trong lúc cha của nó đang bận nghe điện thoại bên ngoài.

”Rengggggg!!!”

Tiếng chuông inh ỏi như trời đất đảo lộn, bên ngoài hành lang thì đầy tiếng la hét và tiếng bước chân táng loạn. Trang lúc này cũng đã bị tiếng ồn làm thức giấc. Cô cố ngồi dậy xem chuyện gì đang xảy ra.

”Cháy rồi! Chạy mau!” – Cha của đứa nhỏ kia gào lên. Ông lay vợ ông dậy rồi giật đứa bé trên tay Tám và bỏ chạy. Tám bị tác động liền hoàn hồn, lập tức một tay kéo Trang xuống giường một tay giữ chặt bé Tú vào lòng và chạy thật nhanh ra ngoài.

Trong giây phút hoảng loạn ấy và cả về sau này, Trang và Tám đều không một lần ra nhận ra rằng: đứa bé cùng mình vượt ra khỏi trận hoả hoạn kia không phải là vì tinh tú của họ!

- Quý khách muốn dùng gì?

- Cho tôi hai Espresso. – Nhã Linh khẽ cười với Tú. Ánh nắng ngoài ô cửa kính hắt vào làm mái tóc đỏ của cô loé lên dưới bầu trời rực rỡ.

- À không. Một Espresso và một Vanilla Latte. – Tú cười lại.

Khoé miệng của Linh dần tắt đi. Cô quên mất đây không phải là Tú thời thiếu niên. Có lẽ thời gian đã cuốn đi mất những sự đồng điệu của họ.

- Sao Tú lại về đây?

- Chắc tại ở đây yên ả. - Tú nhướng mắt.

- Có chuyện gì xảy ra à?

Nhã Linh đã bắt thóp được tâm tư của Tú. Bao nhiêu năm trôi qua vẫn y xì. Mỗi lần có chuyện là Tú đều luôn đến những nơi chỉ có bản thân mình và tự tách biệt khỏi người thân, bạn bè. Và cũng bao nhiêu năm trôi qua rồi, Linh vẫn là người bất gặp và lòi Tú ra khỏi cái vỏ ốc tối tăm ấy.

- Đi! – Linh đặt tờ 20 đô lên bàn rồi đứng dậy.

- Há? Đi đâu? Chưa uống nước nữa mà? – Tú ngơ ngác.

Linh nắm tay Tú lôi đi, mặc cho cậu phục vụ đang bê thức uống ra í ới gọi lại. Họ cứ thế băng qua từng con phố lớn, từng vỉa hè nhỏ. Họ chạy thật nhanh qua những nẻo đường mà quên cả mình đang đến đâu về đâu. Linh đã không còn cảm thấy nặng trĩu khi phải kéo người đằng sau mình đi nữa. Từ lúc nào chẳng hay, Tú đã hoà nhịp chạy cùng cô mà không chút ù lì như ban nãy.

”Mệt chưa?” – Linh vừa thở hổn hển vừa hỏi. Tú chỉ gật gật chứ chẳng còn hơi sức đâu để trả lời.

Cùng nắm tay nhau chạy dưới cơn gió trong vô định cho đến khi mệt lã. Đó là những ngày tháng đẹp đẽ nhất của họ. Mỗi khi một trong hai người có chuyện không vui, người còn lại nhất định sẽ nắm thật chặt tay người kia và dẫn họ chạy mãi đến những nơi không có nỗi buồn, những nơi chỉ có riêng hai người họ.

Sau bao năm, có lẽ cách an ủi này vẫn là cách an ủi tuyệt vời nhất dành cho Tú. Nó ít nhiều gì cũng đã làm vui bớt đi cái nặng nề trong Tú hiện tại.

- Thoải mái hơn chưa?

- Ừ. Thoải mái hơn nhiều rồi.

- Thế thì bao một châu coi như trả công đi!

Linh đùa vui. Cô đang cố đưa mọi chuyện trở về lối cũ bằng một cách tự nhiên nhất. Lối cũ ở đây không phải nói đến chuyện tình cảm, mà là cách cư xử. Cô muốn Tú và cô thân thiết như lúc xưa.

”Ồ... Vậy đi ăn phở đi! Lâu rồi không ăn. Chiều nay Tú cũng không có tiết.” – Tú có chút bối rối với lời đề nghị cũng như cách nói chuyện của Linh,

nhưng cuối cùng lại nhanh chóng thích nghi với nó. Mấy tuần nay không có ai để trò chuyện, sự tẻ nhạt trong cơ thể đang kích thích Tú chẳng?

2 tiếng sau.

Tú và Linh có mặt tại một nhà hàng ẩm thực Việt. Họ đã bắt taxi vượt hơn 100km qua thành phố bên cạnh để kiếm nhà hàng này. Họ trò chuyện suốt đường đi và bây giờ vẫn đang vui vẻ như thế.

- Không hiểu sao có thể dùng một cái tên như vậy được luôn đó!

- Sao lại không? Nghe hay mà!

- Nghe nó củ chuối sao sao á!

- Bớt ý kiến. Vẫn đỡ hơn Summer nha!

- Ô... Sao lại biết cái tên đó?

- Cả sáng nay đi đâu mà chả nghe danh của “Hot Summer“. Giờ thì nổi tiếng rồi. Sướng nha!

- Trời! Tụi nó chọc thôi mà! – Mặt Tú đỏ lét. Tuy biết là trêu ghẹo nhưng Tú vẫn khoái! Huống hồ chi đó là những lời tăng bốc khen ngợi chứ có xấu xa gì? Tú đẹp Tú có quyền được nghe lời ngon tiếng ngọt!

- Còn bày đặt ngại ngùng. Mà sao lại là Summer?

Tú lặng thinh. Linh chỉ biết làm người khác khó xử thôi! Đối với mọi người, “Summer” là một mùa hè thật cháy bỏng và rực rỡ. Nhưng đối với Tú, nó là một mùa hạ tựa con mơ êm ả, tựa mây bay nghìn dặm khi có cô gái nhỏ kia bước bên đời Tú. Một ngày tháng Tư, tuy mong lung nhưng sẽ mãi khắc ghi trong khối óc của Tú.

“Hai phở tái nạm. Chúc quý khách ngon miệng.” – Tú mừng rỡ khi thấy đồ ăn được bung đến. Vừa lấp được cái bụng đói, vừa lách được khỏi giây phút này thì còn gì hơn nữa? Tú cứ thế mà cầm cúi ăn như thể bị bỏ đói chục năm.

Cầm cúi được vài phút thì Tú cảm thấy mình hơi kỳ cục. Đi hai người mà chỉ biết ăn không ngừng nghỉ, chẳng quan tâm đến người kia thì hơi không phải đạo. Thế là Tú ngược lên hỏi thăm cô gái tóc đỏ ngồi đối diện mình.

- Ủa, ăn được hành tây hồi nào vậy?

- Ô... Tú? – Linh ngừng ăn, nhăn nhó đến nỗi hai chân mày chau lại.

- Há?

- Trước giờ Linh đều ăn hành tây được mà? Có nhớ lộn với ai không vậy?

Tú bật cười rồi cúi gằm mặt xuống. Quả thật Tú đã nhầm lẫn. Người mà luôn bắt Tú còng lưng ra vớt hết hành tây khi nhà bếp quên mất lời dặn và vẫn nó bỏ vào món ăn không phải Linh mà là Hạ Nhi. Nó làm Tú nhớ đến cái hôm Nhi phải ăn tô phở đầy hành mà lần đầu tiên Tú mua. Nhi không cầu nhàu, chỉ ngậm ngùi mà ăn. Nhưng cũng vì hành động liên tục gấp bỏ và nhè hành ra ngoài của cô đã làm Tú phá cười và trót say đắm cái sự đáng yêu đó.

Không được! Tú đang làm gì thế này? Tại sao lại nhớ đến cô bé đó? Tại sao lại có thể tiếp tục có những suy nghĩ như thế chứ? Tại sao lại vẫn nhớ thương đến em gái ruột của mình? Không được! Tú cần phải dẹp ngay cái tư tưởng thói nát này.

- Suy nghĩ gì đó? – Linh rướn cổ sang để nhìn mặt Tú.

- À. Không. Không có gì.

- Lát dẫn Tú đi chỗ này. Bảo đảm thích!

- Đi đâu vậy? Mà đừng có bắt Tú chạy nữa nha. Mệt quá rồi.

- Biết rồi ông!

Chiều hôm ấy.

Tiếng máy xe rồ rồ vang lên khắp cung đường đập tan sự tĩnh lặng. Hai chiếc mô tô đang chạy đua cùng con gió mùa mát mẻ. Từng làn gió khẽ len vào trong cơ thể làm chiếc áo somi của Tú phấp phồng lên giữa cảnh vật ngút ngàn xanh biếc. Đã lâu không lướt cùng mây trời, cảm giác có khác hẳn. Hay do đây là cảm giác đi cùng cô gái thời thiếu niên của mình, nên mọi thứ bỗng thanh bình hơn?

- Xong. – Linh tháo mũ bảo hiểm ra. Cái hắt nhẹ làm những lọn tóc rũ xuống che đi đường nét sắc sảo trên khuôn mặt của cô.

- Hồi xưa ước cũng đơn giản quá hả? – Cùng nhau lái mô tô. Đó là điều ước thuở phượng đỏ mà Tú và Linh đã viết vào những trang giấy nay đã ố vàng.
- Ừ. Đơn giản nên đến tận mười mấy năm sau mới thực hiện được đó. – Linh nửa đùa nửa thật.
- Cũng tại Tú hết. – Tú thở dài.
- Tại bị cái gì! Đâu ai có lỗi. Mà chuyện xưa rồi, nhắc lại làm chi?
- ... Linh nè?
- Sao?
- Nếu năm đó người nhận được học bổng là Linh thì...
- Rất tiếc người đó là Tú. Không phải Linh. - Cô cướp lời Tú.
- Nếu. Chỉ là nếu thôi. Thì sao?
- Sẽ không bao giờ có “nếu”. Tú luôn sẽ người thắng cuộc thi đó.
- Sao lại dám khẳng định như vậy?
- Vì đó năm đó, Tú là cô gái mười phần.
- Cô gái mười phần?
- Phải. Cô gái mười phần. Là cô gái đầu tiên Linh đem lòng yêu thương và cũng là người Linh yêu thương nhất, hơn cả bản thân mình. Là cô gái Linh cho đi cả mười phần thương mà không một chút toan tính. Là cô gái Linh yêu toàn tâm toàn lực và điên cuồng, nguyện hy sinh tất cả vì cô ấy. Cô gái mười phần chỉ có một và duy nhất. Bất kỳ sau này dù có cuộc tình nào khác sâu đậm hơn, người đó vẫn sẽ mãi không nhận được hết mười phần. Nhận được trọn vẹn những yêu thương thuần khiết nhất, chỉ có cô gái mười phần. Năm đó, cô ấy nói muốn giành được học bổng. Nên nhất định bằng mọi giá sẽ có được học bổng cho cô ấy.
- Tú xin lỗi... Đáng lẽ lúc trước Tú phải tốt với Linh hơn...
- Chuyện qua rồi, không cần phải áy náy vậy đâu. Mà yên tâm, bây giờ trong lòng Linh chẳng có cô gái nào đâu! – Linh nói dối một cách chóng vánh. Cô chẳng buồn thừa nhận rằng mình vẫn còn vương vấn khi cô dư sức hiểu rằng vị trí của mình trong Tú không còn như trước nữa.
- Có hối hận vì năm đó đã dành hết mười phần cho Tú không?
- Không. Chưa bao giờ hối hận.
- Cảm ơn Linh. - Tú ôm hờ lấy cô.
- Sến súa nhiều đây đủ rồi. - Linh đẩy Tú ra. - Đưa Tú tới đây để vui vẻ hơn chứ không phải để nhớ lại chuyện cũ rồi buồn đâu! Về thôi!

Suốt buổi chiều hôm đó, họ đi cùng nhau như chưa từng có những khoảng cách vô tình. Họ đi bên nhau như chưa từng có những cuộc chia lìa.

Một ngày đầu đông.

Vừa đặt chân xuống sân bay, Nhi đã cảm nhận được cái lạnh cóng ở nơi đất người này rồi. Cô cũng chả hiểu tại sao lại gạt bỏ công việc để đi đến đây vào cái mùa tê tái như thế này nữa. Mà thôi kệ. Vì Tú, có buốt một xíu, có cực khổ một xíu, có mặt dày đến giải thích một xíu hay nhiều xíu gì nữa cũng được. Bởi cô biết cái nguyên nhân mà Tú rời đi nay đã không còn là vấn đề nan giải nữa.

Bằng một số thông tin hiếm hoi từ người bố quyền lực, Nhi quyết định tìm đến thành phố nơi mà Tú đang làm việc và sinh sống. Ngồi trên taxi, lòng Nhi vừa bồn chồn vừa lo lắng. Vô số câu hỏi đang lẩn quẩn trong đầu của cô. Cô tự hỏi không biết Tú có phản ứng như thế nào khi nhìn thấy mình, không biết Tú có lại đuổi cô đi nữa không? Không biết dạo này Tú sống sao? Có tốt hay không? Có nhớ đến cô nhiều như cô nhớ đến Tú không? Hay đất trời mệnh mông vô tình đã cuốn đi hết ký ức về cô rồi?

Nhưng dù sao đi nữa Nhi cũng phải thử. Cô tin rằng Tú vẫn còn tình cảm với cô. Chỉ là do cái hiểu lầm tai hại kia nên họ mới phải xa nhau lâu đến vậy. Và rồi cuối cùng, những người thương nhau nhất định sẽ về với nhau.

Đại học West Liberty, Tây Virginia.

Ánh nắng nhẹ kia làm nhoè mắt Nhi. Thời tiết ở đây sao mà khó chịu thế nhỉ? Lúc rét lúc nắng, như dở chứng! Nhưng cô mặc kệ. Thứ cô muốn tìm không phải những tia nắng ngoài kia mà là hạt nắng vàng trong tim cô.

Phòng 101.

Tú đang cố gắng hoàn toàn xong tiết dạy cuối ngày này. Hôm nay phải dạy lý thuyết, Tú phải thấy chán nản vô cùng. Bản thân Tú còn muốn ngủ gật trong bụng huống chi là học sinh. Nhưng họ đâu có ngủ, họ chỉ đang mơ màng vì mê mẩn cái vẻ đẹp của Tú mà thôi!

“Các bạn có thể ra về rồi. Hôm nay nghỉ sớm” – Tú liếc đồng hồ thấy còn năm phút nữa nên lùa đám sinh viên ra trước. Ai cũng mệt mỏi rồi, không nhất thiết phải làm khó nhau thêm chi nữa.

Phòng học chỉ còn mỗi Tú. Bận ghi chép một số tài liệu giảng dạy, Tú nán lại một chút. Tay thì ngoay ngoáy bút, nhưng tai Tú vẫn nghe được có tiếng bước chân đang tiến tới gần mình.

“Sao? Lại xin tôi nâng điểm cho à?” – Tú vẫn lạnh lùng không thèm ngước lên nhìn. Xinh trai nhưng không hề dễ dãi và dễ dụ. Trước giờ học trò năng lực đến đâu, đạt điểm số bao nhiêu, Tú đều giữ nguyên, không thêm không bớt không thiên vị bất kỳ ai.

Không ai trả lời Tú. Cứ tưởng người đứng đối diện sẽ lặng lẽ tay trắng đi về nhưng cuối cùng vẫn mãi lì lợm đứng cầm rế ở đó.

“Tôi phải đi rồi.” – Tú cất đồ đạc vào balô, vẫn không một lần ngoái đầu nhìn người ấy. – “Nếu bạn muốn thì có thể tiếp tục đứng đây cho đến hết...” – Tú đang nói thì khựng lại. Tình cũ không rủ cũng đến. Cô gái đối diện là Hạ Nhi!

Trời ơi ai đó cứu Tú đi! Tim Tú nó sắp nổ tung rồi đây này! Vừa là về bối rối như lúc mới yêu, vừa là về bối rối khi không biết làm gì trong cái tình huống ngặt nghèo này.

- Tại... tại sao...

- Em có chuyện muốn nói với Tú.

Trời ạ, đừng! Đừng nói gì hết cả! Vượt nửa vòng trái đất đến đây xong bây giờ lại nói thêm những lời níu giữ nữa, chắc Tú không giữ nổi lý trí mà bắt chấp nghe theo con tim làm những chuyện bại hoại mất!

“Tú! Mau lên!” – Nhã Linh xuất hiện trước cửa lớp. Cô vội vàng xông vào đến nỗi không để ý rằng ở đây còn có sự diện hiện của Nhi. – “Thầy đang đợi kia mình.”

Cả Tú và Nhi đều quay qua nhìn Linh. Lúc này cô mới biết rằng trong căn phòng này có tổng cộng đến ba người. Và mọi chuyện càng kỳ quái hơn nữa khi cô gái kia cũng thuộc hội người yêu cũ của Tú như cô.

“Em đến thật đúng lúc.” – Tú đứng sát lại Linh rồi nắm lấy tay cô. Linh sùng sốt muốn giạt tay lại nhưng Tú đã siết chặt nó đến mức cô không tài nào động đậy được.

- Đây là Linh. Cô còn nhớ chứ?

- ... - Nhi chết trân. Chị Linh, tất nhiên là cô nhớ rồi. Nhưng câu hỏi đó, cái nắm tay mà Tú dành cho Linh đó... Nghĩa là sao?

- Tôi biết cô đến đây vì điều gì. Nhưng quên nói với cô, tôi và Linh đã quay lại với nhau rồi. Xin cô đừng làm phiền đến chúng tôi nữa.

- Hả? – Linh ngơ ngác.

- Phải không Linh? - Tú gằng giọng, nhìn Linh với ánh mắt cầu khẩn mong cô giúp Tú đóng nốt vở kịch này.

- ... – Linh quay sang nhìn cô gái trước mặt. Mắt cô ta đã ngấn lệ vì những lời nói sắc đá của Tú.

- Có thật không chị Linh? – Nhi cũng hỏi giống Tú.

- ...Phải! Tôi và Tú đã quay lại. - Giữa đôi mắt cầu khẩn thiết tha và đôi mắt ngấn lệ đỏ hoe, Linh đã trót lỡ chọn xiêu lòng trước đôi mắt cầu khẩn.

- Cô nghe rồi chứ? Có cần tôi nhắc lại không?

- Thôi được rồi. Em hiểu rồi. – Giọng Nhi đứt quãng

- Hiểu thì tốt. Chắc có lẽ chuyện lúc nãy cũng không cần phải nói nữa đúng không?

- Ừ. Không cần phải nói nữa.

Nhi ghen ngào thốt lên từng chữ. Việc cho Tú biết rằng họ không mang chung dòng máu đã chẳng còn quan trọng và cần thiết nữa. Cô nghĩ rằng trái tim Tú đã hướng về người khác rồi, dù có nói ra cũng sẽ chẳng thay đổi được gì. Nhưng cô đâu biết rằng, Tú đang nhân tâm đối trá một cách tàn bạo vì cái lý do oan nghiệt kia chứ?

“Vậy thì xin phép cô chúng tôi đi trước. Chúng tôi còn có buổi hẹn.” – Tú nói rồi lôi Linh đi xoành xoạch. Tú sợ còn đứng đây nữa thì mọi chuyện sẽ bại lộ mất. Tú lại nuốt từng giọt chua chát vào sâu tận đáy lòng mà một lần nữa nhân tâm tổn thương cô gái của mình. Tú nào hay biết, chính mình đang tự

tạo ra một bi kịch cho cuộc tình này đâu? Nhưng bây giờ đã quá muộn rồi. Tú đã thí tốt sang sông, làm sao có thể quay đầu lại được nữa?

- Tú bị khủng hả? Làm cái trò gì vậy? – Linh ôm lấy cổ tay mình. Nó đã đỏ tấy vì sự mạnh bạo của Tú.

- Xin lỗi. Tú không cố ý.

- Nói xin lỗi vậy thôi là được sao? Còn nữa. Tại sao hai người bắt hoà mà lại lỗi Linh ra? Linh đâu phải là cái bình phong của Tú! Linh không muốn làm người đứng giữa hai người đâu! Khó xử lắm có biết không? Linh không muốn Nhi hiểu nhầm mình là người thứ ba.

- ... - Tú im lặng. Tú không thể tiếp thu được những lời nói của Linh. Vì đơn giản, Linh chỉ nói theo hướng khách quan chứ đâu hề biết sự tình bên trong nó khủng khiếp như thế nào!

- Nè! Tú có nghe Linh nói không vậy? – Linh dùng tay đẩy vai Tú. – Không được! Linh phải đi nói với Nhi.

Linh định cất bước đi thì có bàn tay níu lại. Cô muốn la lên nhưng đã có thứ chặn họng cô. Thứ ngăn cản ấy chính là bờ môi mềm mại xưa cũ của Tú.

”Minh quay lại với nhau đi.”

2 năm sau.

Tú đang nằm dài thả mình trên sofa thì chợt nhớ ra đã cuối tháng rồi. Tú cần thanh toán hoá đơn để tiếp tục sử dụng những tiện ích của mình. Đi đến bàn lấy hoá đơn để xem số tiền cần thanh toán, Tú chợt nhú mắt khi thấy một bức thư lạ lẫm vào trong mớ hỗn tạp kia. Tú mở chiếc phong bì trắng tinh ra. Bên trong là một tấm thiệp màu xanh lam nhạt được thiết kế vô cùng tinh tế.

Tú gấp tấm thiệp lại rồi khẽ cười. Vậy là sắp phải về Việt Nam rồi.

Đám cưới này, Tú không thể không tham dự.

~ Hết chap 34 ~

Note: Vẫn tiếp tục xin lỗi các độc giả vì cái lần bấm nhầm nút đăng tải chap :)) Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi!!!!

Cụm từ “cô gái mười phần” dành cho Tú thì có vẻ hơi nữ tính, nhưng mình vẫn cứ thích gọi theo cách nhẹ nhàng như vậy thôi :)

”Cô gái mười phần” thường là mối tình đầu, là cô gái mà khi vốn kinh nghiệm yêu đương của chúng ta bằng 0 và trót ngây dại đem hết tim gan phèo phổi của mình ra trao tặng cho cô ấy. Và khi cô ấy đã cướp “zín” của chúng ta và bỏ chạy, chúng ta sẽ rất khó để có thể đặt hết 100% vào tình yêu nữa. Mọi thứ đều sẽ có phòng hồ, e ngại, dè chừng và giữ riêng cho mình một chút. Bởi vậy, cuộc đời chúng ta có thể có chục cô gái chín phần, trăm cô gái tám phần, nghìn cô gái bảy phần,... để trao yêu thương nhưng khó lòng có thêm một cô gái mười phần để trao những thứ tình cảm thuần khiết nhất nữa.

Theo mình là vậy. Còn các bạn thì sao? Người tình mười phần của các bạn đã xuất hiện hay chưa? Họ đã lướt qua đời các bạn như thế nào? Để lại cmt chia sẻ với mình nào!

Xin lỗi vì đã để hai nhân vật chính khổ lâu như thế này (thật ra cũng không lâu đâu, tại mình up chap chậm nên mấy bạn thấy vậy thôi :D) nhưng không có ai sung sướng mãi thì cũng sẽ không có ai khổ sở mãi, yên tâm đi nha :))

Mà Linh đã trở lại rồi, thuyền Tú-Linh có trời lên không nhỉ? :)))

Bật mí một chút là sẽ còn sự trở lại của nhân vật khác nữa :))

Thôi tám nhiều đây là đủ rồi. Hẹn các bạn ở chap sau nhaaaaaaa. Bye bye!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: W.g.h.w.u

Sân bay Tân Sơn Nhất, thành phố Hồ Chí Minh.

Hai năm trời rời khỏi Việt Nam, mọi thứ ít nhiều gì cũng có đôi chút lạ lẫm đối với Tú. Nhưng không sao, Tú vẫn có Linh cùng làm người ngơ ngáo với mình.

”Chị Tú!” – Thái An giờ cao tay để gây chú ý. Tú lập tức nhìn thấy và đi lại gần.

Cũng đã bốn năm hai người không gặp nhau rồi chứ ít ỏi gì. Hai năm Tú mất tăm sang Mỹ còn trước đó là hai năm An thụ án. Sau khi được trở ra ngoài, An luôn bên cạnh Nhi và chăm sóc cô. Nói cậu thừa cơ hội thì không đúng lắm, vì cậu thật lòng luôn mong Nhi được hạnh phúc. Cảm động trước thành ý ấy, cuối cùng Nhi cũng đã chấp nhận cậu. Cô nghĩ bén duyên cùng người yêu thương mình cũng tốt lắm chứ. Tốt hơn là ngồi trông chờ héo mòn người mình yêu thương...

- Mọi người đâu hết rồi? Sao có mình cậu vậy? – Tú hỏi. Bộ Tú đi xa, chẳng ai nhớ nhung sao? Tại sao không ai đến đón Tú hết vậy?

- À, mấy người bên studio đang bận lo phân âm thanh cho tiệc cưới.

- Chà! Vậy chắc cậu là người rảnh rang nhất rồi.

- Chị khéo đùa! Lát em còn phải đưa Nhi tới giám sát người ta trang trí nữa. Nhi kỹ lắm, không thả cho bên tổ chức làm một mình đâu.

Tú nghĩ cũng đúng. Bây giờ Thái An đường đường là người tháp tùng Nhi mọi lúc mọi nơi làm sao mà rảnh cho được? Chỉ có Tú mới là người vô công rồi việc nhất ở đây mà thôi!

- À, mà đây là...?

- À quên giới thiệu. Đây là Linh.

- Chào chị. – An cúi người lễ phép chào.

- - Linh không đáp, chỉ khẽ gật đầu.

- Vậy thì tốt rồi. Ai cũng có đôi có cặp. – Cậu mừng thầm cho Tú. Ít ra bây giờ Tú cũng đã có tình yêu mới.

Chợt túi quần của Thái An rung lên. Cậu bóc điện thoại ra rồi đọc tin nhắn.

- Giờ em phải qua chỗ tổ chức luôn. Nhi đã tới đó trước rồi.

- Ồ...

- Hai chị có muốn đi chung không?

Trước mắt Tú là cô gái đang lượn lờ ngay bục, sẫm soi từng chi tiết một trên sân khấu.

- Thế này trông ổn chưa? – Cô gái hỏi, hai tay thì khoanh lại làm ra vẻ xem xét.

- Ch...

- Ổn rồi đó! – Thái An từ xa đi đến.

- Tú? Tú thấy thế nào? – Nhi gạt đi lời của An, quay qua hỏi Tú như một thói quen cũ. Cô không cố ý xem thường vị hôn phu của mình, nhưng chỉ có người câu toàn như Tú mới biết thế nào là hoàn hảo!

Tú không trả lời. Chỉ cười xoa rồi gợn ngón cái ra. Dù là vô tình nhưng Thái An đã làm Tú cảm thấy mình là kẻ dư thừa và tất nhiên Tú sẽ không lên tiếng ý kiến về việc này nữa.

”Thật không? Em không thấy thế.” – Nhi chống nạnh. Bản thân cô còn không thấy ổn, người như Tú làm sao mà thấy ổn cho được!

Tú gạt mình. Ban đầu ý định đến đây chỉ là do lịch sự đáp lại lời mời của An thôi, chứ cũng không để tâm đến khung cảnh xung quanh. Nhưng bây giờ Tú lại biến thành quân sư sao? Đã vậy cô gái kia còn rất cởi mở với Tú nữa chứ!

”Dòng chữ kia nên đổi màu khác. Màu hồng hơi quê.” – Tú bỏ qua lòng ích kỷ của mình mà góp ý thật lòng. Nhi là một cô gái tốt, cô xứng đáng có được những điều tuyệt vời nhất. Và lại cô còn là em gái của Tú, hà có gì Tú có thể vì chút nhỏ nhen mà không giúp cô chứ?

”Đúng là có mất thẩm mỹ.” – An vỗ vai Tú. – “Việc này em chịu. Nhờ chị giúp Nhi nha.”

Thái An nói rồi bỏ ra chỗ khác. Chỉ còn lại Tú và nàng nữ thần mùa hạ cao quý. Nàng lập tức quay mặt đi, tiếp tục công việc của mình mà không đoái hoài đến ánh mắt chan chứa yêu thương của Tú. Có lẽ ánh mắt đó không đáng để nàng nữ thần để tâm đến nữa. Tú có chút nuối tiếc, nhưng rồi lại thấy mừng. Mừng vì quá khứ đau buồn kia đã được cô gái nhỏ xếp lại và bỏ vào góc tối. Mừng vì cô đã có thể tiếp tục vững bước mà không có Tú.

Nhi lén liếc nhìn Tú. Từ cách ăn mặc, tóc tai cho đến tác phong, cử chỉ vẫn y như cũ. Chỉ có điều đáng ấy về có đôi chút gầy gò đi xiu thôi. Con người hướng ngoại này mà có thể trung thành với một hình tượng lâu đến thế sao? Cô ước gì Tú đối với chuyện tình cảm cũng chung thủy như vậy.

Nhi đã từng giận Tú, giận lắm. Tú khiến cô sống cô độc hai năm trời rỗng rã giữa chốn Sài thành này. Tú khiến cô đầm nước mắt suốt nhiều đêm liền khi nhớ đến hình ảnh Tú tay trong tay với người khác rồi buông những lời tàn độc với mình. Tú khiến cô vừa yêu vừa hận mà mãi không dứt được.

Nhưng giờ đã hết giận rồi. Giận một người không quan tâm đến mình, chỉ tội chuốc khổ vào thân chứ được lợi ích gì? Cô đối với Tú chắc đã không còn vương vấn.

Phải không? Hay chính bản thân cô vẫn vương chẳng vui, nên gặp hình bóng xưa cũ làm cảm xúc năm xưa ủa về rồi chẳng giận nổi nữa?

Nhi không rõ lý do, nhưng thật sự là cô không muốn cực nhọc để đi giận con người này nữa!

Cô dâu vẫn chưa xuất hiện. Đàn trai, đàn gái đều sốt sắng lo lắng điện thoại tìm kiếm. Chú rể lặng thinh, chỉ ngồi ủ dột một chỗ rồi gục mặt xuống bàn trang điểm. Khách mời ở ngoài đang xôn xao vì sự chậm trễ. Tú cảm thấy không ổn, liền kiểm soát rồi bàn và lên vào trong thăm dò tình hình.

- Mọi người! Lại đây! Con Nhi nó nhắn tin cho tôi này! – Ông Xuân mừng rỡ khi có tung tích của con gái mình.

- Đâu? Đâu?

Mọi người chen nhau ghé đầu vào đọc tin nhắn. Người thì sừng sờ che miệng, kẻ thì la ầm ĩ lên.

- Hả? Như vậy là sao? Tại sao lại xin lỗi? Tại sao lại không tới? Tại sao lại bỏ đi? Tại sao? – Ba của Thái An hỏi dồn dập. - Ông xui, chuyện này là sao?

- Tôi... tôi thật sự cũng không biết gì cả!

- Ông nói vậy mà nghe được sao? Con gái của ông mà! - Ông sỗ sàng với bố của Nhi.

- Thôi đi! - An ngẩng mặt lên quát. - Ở đây không ai có lỗi hết. Người có lỗi là con, là con nè! Con không phải là người cô ấy cần có được chưa? - Cậu noli con thịnh nộ rồi đứng dậy bỏ ra ngoài.

Tối hôm qua.

Thái An háo hức đến độ lăn qua lăn lại mãi không ngủ được. Cậu đang nghĩ đến viễn cảnh của ngày mai tươi đẹp. Chỉ còn mười mấy tiếng đồng hồ nữa thôi, Nhi sẽ đứng trước mặt cậu, là cô dâu xinh đẹp nhất trần đời này. Chỉ nghĩ đến đây thôi là tim cậu đã loạn nhịp trong hạnh phúc rồi.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại. Là vợ tương lai của cậu. An cười tủm tỉm. Thì ra cô cũng nôn nóng chuyện ngày mai mà không ngủ được như cậu sao?

- Alô?

- Thái, mở cửa!

- Hả?

- Mau lên! Ngoài này lạnh quá!

- Ờ ờ!

An nói rồi cúp máy. Cậu lật đặt mặc chiếc áo thun mỏng rồi phóng ra khỏi mở cửa.

- Sao giờ này em lại tới đây? Em có biết là người ta nói trước ngày cưới mà gặp mặt cô dâu là xui lắm không hả?

- ...

- Thôi em mau vào nhà đi. Không lại bệnh nữa.

An đưa Nhi vào nhà rồi đón tiếp cô một cách thật nồng hậu. Cậu dọn bánh, pha trà và mở một chút nhạc êm dịu.

- Sao nào? Nói anh nghe chuyện gì mà em phải tới tận đây vậy?

- Thái...

- ...Hửm?

- Minh... mình hoãn đám cưới đi!

- Hả? Sao lại hoãn? Có chuyện gì sao?

- ...

- Sao lại im lặng? Trả lời anh đi chứ!

- ...

- Có phải...

- ...

- Có phải... em còn tình cảm với chị ta đúng không?

Nhi cúi gằm mặt xuống không dám nhìn thẳng vào mắt Thái An. Điều cậu không mong muốn nhất cuối cùng cũng xảy đến.

- Xin lỗi... Em...

- Tú đã có người khác rồi! Tại sao em còn cố chấp như vậy nữa chứ?

- ...

- Đáng lẽ chị ta không nên được mời đến đây.

- Em không thể lừa dối bản thân mình nữa. Em không quên được Tú. Xin lỗi...

- Tại sao em lại đối xử với anh như vậy? Chẳng lẽ bao nhiêu điều anh làm trước giờ đều không bằng một người bỏ em đi suốt hai năm trời sao?

"Xin lỗi..." – Nhi bật khóc. Cô biết làm như thế là trái lẽ thường nhưng nếu đám cưới này diễn ra, mọi chuyện sẽ càng sai hơn nữa. Trước giờ cô đơn thuần chỉ xem An là một cậu em trai. Hôn nhân không có tình yêu, tất nhiên sẽ không có kết cuộc viên mãn. Cuối cùng người tổn thương nhất cũng chính là Thái An mà thôi. Cô không muốn vì chuyện này mà đánh mất một người bạn tốt như cậu.

An cười khẩy. Người nên đổ lỗi lúc này là cậu thì đúng hơn. Lúc trước Nhi không chọn cậu, bây giờ người được chọn cũng chẳng phải cậu. Bao nhiêu cố gắng của cậu thật ra có nghĩa lý gì với Nhi không? Hay trước giờ cô chỉ đang thương hại cậu mà thôi? Đáng lẽ cậu phải nhận ra điều này sớm hơn!

Người luôn chủ động là cậu, kể cả chuyện nhỏ nhặt như cách xưng hô cũng là do cậu đề nghị trước thì Nhi mới âm ừ xuôi theo. Yêu thương ư? Đường như là một chiều. Thứ cậu nhận lại được chỉ là những lời yêu thương sáo rỗng và cái mặc người yêu hữu danh vô thực mà thôi. Thế mà cậu vẫn mù quáng bao lâu nay để ở bên cạnh Nhi.

- Về ngủ sớm đi. – An đứng dậy. – Đám cưới sẽ không bị hoãn. – Rồi đi thẳng một mạch ra ngoài mở cửa.

- Ngày mai em sẽ không...

- Đừng nói nữa. – Cậu ngắt lời. – Anh mệt rồi. Anh muốn nghỉ ngơi. Em về đi.

- Thái...

- Em còn 18 tiếng nữa. Hãy suy nghĩ kỹ.

- ...

- Hẹn em ngày mai ở buổi lễ.

An nói rồi đóng sầm cửa lại. Cậu biết nếu mình còn chần chừ nữa thì sẽ phải nghe những điều khiến cậu đau khổ nhất. Cậu cũng biết rằng mình sẽ không tài nào chấp nhận và chịu đựng nổi điều đó.

Người ta nói không sai. Chỉ cần gặp mặt cô dâu trước ngày cưới, mọi chuyện sẽ chẳng có gì suôn sẻ.

Nhà trai lẫn nhà gái liên tục cúi gập đầu vuông góc xin lỗi dần khách mời đang rũ rượi ra về trong bức bối. Chú rể đang ngồi trên bậc cầu thang trước cổng nơi diễn ra buổi lễ, mặc kệ bao người đang dòm ngó và xia xoi cậu.

- Về thôi. Hôm nay cậu mệt nhiều rồi. – Nhã Linh vỗ vai rồi ngồi xuống kế bên Thái An.

- Tôi có gì không tốt? – An hỏi lý nhí trong miệng.

- Cậu có tốt đến mấy cũng vậy thôi. Vì vấn đề không nằm ở chuyện tốt xấu mà là do cậu không phải là người trong lòng của cô ta thôi.

- Đừng nói như vậy. Chị không hiểu đâu.

- Sao cậu nghĩ là tôi không hiểu?

- Chị không biết thế nào là cảm giác vừa chờ đợi vừa cố gắng vì một người suốt sáu năm trời là sao đâu. Là sáu năm trời đó! Tôi đã chờ từ lúc tôi chỉ mới là một cậu sinh viên năm nhất.

- Ừ phải rồi. Tôi không hiểu nổi cảm giác chờ đợi sáu năm của cậu đâu. Vì tôi chờ tận... mười một năm rồi!

- Chị khéo đùa! Tính an ủi tôi bằng cách đó à? Vô ích thôi. Về với người yêu của chị đi.

- Tú đi tìm Nhi rồi. Mà cậu nghĩ tôi và Tú quen nhau à? Cậu thật là ngu xuẩn giống hệt con bé Nhi kia.

- Hừ... - An nhếch mép cười khinh.

- Tin hay không thì tùy cậu. Nhưng bây giờ người hiểu cậu nhất chỉ có tôi mà thôi.

- ...

- Email của tôi. Nếu muốn tâm sự hay cần giúp đỡ gì thì cứ tự nhiên.

Nhã Linh bỏ một mảnh giấy vào túi áo của Thái An. Từ việc chờ đợi một người đồng điệu quay về, phải chăng cô nên đổi sang tìm kiếm một người đồng cảm thì sẽ tốt hơn?

10 giờ tối.

Tú đã rong ruổi ngoài đường suốt mấy tiếng đồng hồ. Vừa nghe tin Nhi bỏ đi, Tú liền rời khỏi buổi tiệc và lái ô tô đi tìm cô. Tú nghĩ mình biết cô đâu bỏ trốn kia đang ở đâu.

Thế là Tú đi qua dãy nhà trọ, rồi đến từng quán quen, từng địa điểm mà trước kia mình và Nhi đã đến. Cô gái nhỏ không có ở đó. Tú còn ngỡ cô sẽ về căn hộ của họ, nhưng không. Không có ai ở đó. Có lẽ Tú đã sai. Cô không lui đến những nơi kia để tìm ký ức xưa cũ nữa.

Đầu Tú chợt có một tia sáng loé lên. Tú đạp ga rồi phóng xe đi. Đặt cược vào nơi duy nhất còn lại mà mình có thể nghĩ đến, Tú hy vọng tìm được cô gái kia.

”Thì ra em ở đây.” – Tú mừng hóm vì cuối cùng ông trời cũng đã giỡn há hê và chịu trả lại Nhi cho Tú.

- Em có biết Tú tìm em cực khổ lắm không? – Tú nói rồi ngồi bệt xuống bên cạnh cô. Góc cây bầu bạn cùng Tú ngày nào, nay cũng đã bầu bạn cùng Nhi.

- ... - Cô không trả lời, chỉ ngồi bó gối thần thờ nhìn xuống mặt đường.

- Tại sao em lại bỏ đi như vậy? Em có biết là mọi người lo cho em lắm không?

- Thì muốn bỏ đi, thế thôi. – Cô nói rồi chống tay đứng dậy. – Thôi! Em mệt rồi. Em về đây.

- Khoan đã! – Tú níu tay Nhi. – Để Tú đưa em về.

- Không cần đâu. – Cô rút tay lại.

- Sao vậy? Đưa về thôi chứ có gì đâu?

- Thôi. Em tự về được rồi.

- Nè! – Tú lại vô thức níu tay Nhi. – Em sao vậy?

- Không có gì. Buông tay em ra đi.

- Không! Em không nói thì Tú không buông. – Tú không quan tâm những lời mình thốt ra chẳng giống chuẩn mực của một người chị. Bây giờ Tú chỉ quan tâm rằng Nhi đang không ổn.

- Buông ra đi! – Cô dứt tay Tú ra.

- Tại sao lại khó chịu với Tú? Rốt cuộc có chuyện gì?

- Đã bảo là không có gì mà!

”Đừng có như vậy nữa được không? Tú không muốn thấy em buồn bực đâu.” – Tú siết chặt lấy thân thể Nhi, truyền cho cô làn hơi ấm nóng của mình. Tú suy nghĩ kỹ rồi. Quan hệ gì cũng được, Tú vẫn sẽ mãi ở bên che chở và bảo vệ cô.

”Aaaaaa!” – Tú la lên rồi túm lấy cái chân đang đau điếng của mình. Trong giây phút cứ ngỡ là mãi mãi kia, gót giày của Nhi đã giáng thẳng xuống chân Tú một cách không thương tiếc.

- Tú có biết những lời của Tú trông nó giả tạo đến cỡ nào không?

- Em đang nói cái gì vậy?

- “Không muốn em buồn bực”? Tú không thấy nó nực cười sao? Dùng những lời lẽ cay nghiệt nhất để đuổi em đi. Tú nghĩ em không buồn bực vì điều đó sao? Hay là Tú cảm thấy lúc đó em rất vui vẻ chăng?

- Tú...

- Tú bỏ đi. Em không ngại đường xa đến Virginia tìm Tú. Nhưng rồi thứ em nhận lại là gì? Là gì? Tú nói đi!

- ...

- Phải. Em không đến đám cưới này là vì Tú. Em vẫn còn yêu Tú.

- Em... em nói gì?

- Nhưng rồi em chợt nhận ra mình không thể đối diện với Tú. Em không thể nhìn Tú đi bên cạnh người khác được. Em không thể nhìn thẳng vào mắt Tú được nữa dù chỉ là một giây ngắn ngủi...

- Xin lỗi... Tú xin lỗi... Nhưng Tú...

- Tú nghĩ vì hai đứa mình là chị em nên Tú có quyền làm tổn thương em sao?

Tú rợn người. Nhi vừa nói gì? Chẳng lẽ cô đã biết...

- Tú nghĩ vì mình là chị em nên Tú có thể chóng vánh quay lại với người cũ sao? Đó chỉ là cái cớ bao biện cho mọi việc làm sai trái của Tú mà thôi! – Nhi hét lên.

- Em... em vừa nói gì...?

- Em đã biết hết mọi chuyện rồi, không như Tú. Tú chẳng biết cái gì cả!

- Em nói gì vậy?

- Chúng ta không hề có chung huyết thống gì cả! Nên đừng lấy cái cớ đó để tỏ ra cao thượng và biện minh cho sự phản bội của Tú nữa!

Nhi ném cho Tú một gáo nước lạnh ngắt rồi chạy ra đường vẫy chiếc taxi đang tiến đến và ngồi lên. Cô mặc cho Tú vừa ngơ ngác không hiểu chuyện vừa chạy theo kêu la khắp nẻo đường dài.

Tú à, bao giờ mới chịu thông minh lên đây?

- Có việc gì à? – Nhi không muốn bất lịch sự, nhưng bây giờ những gì liên quan đến Tú cũng đều làm cô cảm thấy khó chịu. Huống hồ chi đây là cô gái trong tim Tú?

- Tất nhiên là có chuyện mới hẹn cô tới đây. – Nhã Linh cũng cộc lốc không kém. Không phải vì cô ghét Nhi, nhưng là vì tính cô không thích ăn nói ngọt ngào với người khác, trừ Tú.

- ...

- Mai tôi bay rồi. Trước khi đi tôi có điều cần nói.

- Điều gì?

- Là chuyện lúc cô sang Mỹ tìm Tú.

Hai năm trước.

- Nè! Tú có nghe Linh nói không vậy? – Linh dùng tay đẩy vai Tú. – Không được! Linh phải đi nói với Nhi.

Linh định cất bước đi thì có bàn tay níu lại. Cô muốn la lên nhưng đã có thứ chặn họng cô. Thứ ngăn cản ấy chính là bờ môi mềm mại xưa cũ của Tú.

”Minh quay lại với nhau đi.”

”Bốp!” – Mặt Tú hần dậm năm dấu tay đỏ lét. Đầu óc thì choáng váng cả lên vì cái tát sử dụng hết 200% công lực đó.

”Tĩnh lại đi! Đừng lấy người khác ra để lấp khoảng trống trong lòng mình nữa. Cái chỗ trống của Tú to lắm, Linh không lấp nổi đâu!”

- Tôi đã quay lại phòng học, đến nhà vệ sinh và ra cả sân trường. Tôi chạy khắp mọi nơi nhưng vẫn không tìm được cô. Lúc đó cô đang ở đâu vậy?

- Từ lúc hai người đi, tôi cũng đã rời khỏi trường rồi.

- Oh...

- ...

- Xin lỗi vì đã diễn vở kịch này quá lâu. Hai năm nay tôi luôn cảm thấy áy náy với cô.

- Cũng là do chị muốn giúp Tú thôi mà... - Nhi vờ cười. Nếu năm đó cả cô lẫn Tú chịu bình tĩnh nghe nhau nói, chắc có lẽ mọi chuyện đã không đi đến nước phải chia ly như thế này.

- Cô nói vậy thì tôi cũng thấy nhẹ nhõm hơn rồi. À mà...

- Vâng?

- Đừng trách tôi nhiều chuyện. Dù tôi không biết lý do tại sao Tú lại đối xử với cô như vậy, nhưng thật sự mà nói hai năm qua đối với Tú rất khó khăn. Cậu ta uống rất nhiều. Bệnh bao tử cũng đã trở nặng hơn.

- ... Vậy sao?

- Ừ. Nhưng mà tôi không muốn nói nhiều nữa đâu. Cô hãy tự mình đi mà tìm hiểu lấy. Tôi về đây. – Linh nói rồi đeo chiếc giỏ xách vào, đứng dậy và kéo ghế bỏ đi.

- Khoan đã!

- Dù là chuyện gì cũng được, quá khứ rồi. Tha thứ và bỏ qua đi. Tôi hy vọng hai người có thể hàn gắn lại. – Linh đứng lại nói rồi lại tiếp tục ráo bước đi. Bây giờ mới là lúc cô thật sự buông bỏ được thứ tình cảm kéo dài hơn mười năm trời của mình.

Một chiều đầu tháng tư.

Gia Hân đang tất bật với công việc của mình. Chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa, buổi liveshow của cô sẽ được chính thức bắt đầu. Giám đốc âm nhạc của buổi hoà nhạc này là một chàng nhạc sĩ trẻ đa tài và cũng là người yêu mới của cô. Cô nàng này chắc đến già cũng không chịu đổi gu, chỉ tơ tưởng đến nhạc sĩ mà thôi! Âm nhạc cũng quyến rũ người khác quá nhỉ? Ngoài anh ta ra, hậu phương vững chắc đằng sau show diễn này còn có Khang, Thanh và dàn kỹ thuật viên của Lee Studio thời đó. Sau bao năm, Gia Hân vẫn không tài nào tìm được ê kíp khác vừa ý cô như ê kíp này cả. Cũng đúng thôi. Người của Tú, chỉ có hoàn hảo và hoàn hảo trở lên mà thôi!

Nhưng Tú lại không thể có mặt để chứng kiến sự thành công của đồng nghiệp cũng như đêm liveshow này. Nán lại Việt Nam chưa bao lâu, mới làm hoà được với di Tầm được dăm ba bữa, Tú lại tiếp tục chọc gậy đi khi đột ngột nói rằng sẽ tiếp tục công tác ở nước ngoài. Và vâng, Tú lại đi thật nữa rồi.

Bù lại, liveshow hôm nay lại có cô “trợ lý đặc biệt” của Tú tham gia. Từ ngày chia tay Tú, dù mối quan hệ của cô và Hân không tiến triển gì mấy, nói đúng ra là không thân thích cho lắm nhưng Hân vẫn dành cho cô một chỗ ngồi lý tưởng ở hàng VIP. Nhi thấy lạ, nhưng người ta cho thì nhận thôi. Được mời đi xem ca nhạc miễn phí lại còn có chỗ đẹp, đại gì không chịu!

Tối hôm ấy.

Nhi biết quyết định lết thân đến đây là không sai mà! Đây là một đêm nhạc còn tuyệt vời hơn cả tuyệt vời! Thật không uổng công cô vác xác đến đây mà. Tính ra cô cũng đã từng rất hâm mộ Gia Hân đó thôi. Chỉ đến khi gặp Tú, cái sự hâm mộ đó mới dần bị voi bót đi và chuyển thành không ưa do nhìn thấy Tú dính với Gia Hân quá nhiều trong công việc. Cô luôn ngưỡng mộ tài năng của Gia Hân mà chẳng chịu thừa nhận thôi!

- Cảm ơn Gia Hân với một ca khúc thật sâu lắng và chạm đến trái tim mọi người. Và sau đây để khép lại chương trình, chúng ta hãy cùng nhau đến với bất ngờ cuối cùng từ nữ ca sĩ của chúng ta. Đó là bất ngờ gì Hân nhỉ? - Anh MC dẫn dắt.

- À, chuyện là hôm nay Hân còn mời một người nữa đến để hát chung vui cùng Hân. Người này từng làm mưa làm gió rất lâu trong làng âm nhạc của chúng ta và cũng là một người bạn rất thân với Hân trong giới nghệ sĩ. Bạn này và Hân cũng đã từng có rất rất nhiều lần hợp tác với nhau để cổ gắng tạo ra những sản phẩm âm nhạc chất lượng nhất làm hài lòng mọi người.

Khán giả ở dưới ồ lên. Phần lớn những người hâm mộ lâu năm của Gia Hân đã nhận ra ngay người mà cô đang nói và bắt đầu la hét ngày càng lớn tiếng.

”Chắc các bạn cũng biết đó là ai rồi.” – Hân cười. – “Xin chào đón sự trở lại sân khấu của... Tú Lee!” – Phía dưới tiếng vỗ tay hò hét vang ngập. Người thì hô hào tên của Tú, người thì quá ngạc nhiên đến độ không thốt lên lời.

Ánh đèn sân khấu tắt ngấm xuống. Trước mặt khán giả là một màn đen được bao phủ bởi khói trắng. Những âm điệu nhẹ nhàng bắt đầu vang lên. Một ánh đèn nhỏ rơi vào khu vực trung tâm sân khấu làm cho làn sóng người hâm mộ đứng ngồi không yên. Là Tú đang ngồi trên chiếc ghế gỗ ba chân với mái tóc vàng nâu cùng chiếc sơ mi màu lam nhạt bên cạnh cây guitar. Tú ghé miệng vào micro và ngân lên những âm hưởng xuất phát từ cõi lòng mình.

Tôi níu cô ấy ở lại

Nhưng cô ấy chẳng thèm màng đến

Rồi bỏ đi trước khi tôi có cơ hội để giải bày

Lời nói có thể hàn gắn những thứ đã đổ vỡ

Nhưng giờ đã quá muộn, cô ấy quay gót đi mất rồi.

Hằng đêm em đều khóc một mình mãi đến khi ngủ thiếp đi,

Tự vấn với bản thân rằng:

”Tại sao những điều này lại xảy đến với tôi?

Tại sao từng giây phút trôi qua lại có thể khó khăn đến thế?”

Thật khó để tin rằng

Không, đêm nay mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu

Hãy cho tôi xin một cơ hội để sửa sai

Tôi có thể không vượt qua nỗi đêm thâu

Nhưng tôi sẽ không về nhà nếu thiếu em.

Mùi hơi thở ấy

Cứ lẩn quẩn trong tâm trí tôi

Và những lời cảm ràm của cô ấy cứ khiến tôi mãi thao thức

Sức nặng trĩu của những lời chưa nói

Cứ thế càng lớn dần và ám ảnh ta mỗi ngày.

Mỗi đêm em đều khóc đến khi thiếp đi,

Tự hỏi mình rằng:

”Tại sao những chuyện này lại xảy ra với tôi?

Tại sao từng khoảng khắc trôi qua lại khó khăn đến vậy?”

Phải, rất khó để tin rằng

Không, chuyện này vẫn chưa kết thúc trong đêm nay đâu

Hãy cho tôi một lần làm lại

Tôi có thể không xuyên qua màn đêm được

Nhưng tôi sẽ không về nhà nếu vắng em.

Những cảm nhận kìm nén trong tôi chưa một lần được bộc lộ

Chắc hẳn điều tồi tệ nhất là tôi đã để em đi

Đáng lẽ tôi không nên để em đi như thế...

Đêm nay mọi chuyện vẫn chưa kết thúc đâu

Xin cho tôi một lần để biến mọi thứ thành lẽ phải

Tôi có thể không thấu được màn đêm

Nhưng tôi sẽ chẳng về nhà nếu thiếu vắng em.

Tôi sẽ không về nhà khi không có em.

Sẽ không về nếu thiếu em.

Không về nếu thiếu em.

Nhi lập tức ra về ngay sau khi show diễn kết thúc. Cô biết lý do hôm nay Tú có mặt trên sân khấu là vì gì. Cô sợ gặp mặt Tú, cô chưa sẵn sàng để nói về của hai người. Bây giờ cô chỉ muốn trốn đến nơi mà không có Tú thôi!

"Nhi! Khoan đi đã!" – Tú cố cắt dòng fan để chạy theo Nhi khi thấy cô bỏ đi. Nhi thì nghe thấy tiếng gọi đó liền quán quýt cứ thế cắm đầu cắm cổ chạy cho thật nhanh.

"Chờ Tú với! Đừng chạy nữa! – Tú thì cũng cứ thế rượt theo Nhi. Và tất nhiên với đôi chân dài miên man của Tú thì chẳng mấy chốc khoảng cách đã được rút ngắn lại thành con số không.

- Đừng lảng tránh Tú nữa có được không? – Tú chồm đến ôm chặt lấy Nhi, cứ sợ lơ là một giây thì cô sẽ bỏ Tú đi mất.

- Tú làm cái gì thế? Bỏ ra mau! – Nhi vùng vẫy.

- Đừng cự quậy nữa.

- Buông ra! – Nhi hét to.

- Em yên nào! – Tú siết chặt cô và nhả nhó quát lại.

- ... - Nhi yếu xìu, chẳng dám hó hé thêm gì. Thật ra cô có thể sừng cò lên bóp chặt lại với Tú đấy, nhưng lâu rồi không có cảm giác gần gũi ảm áp như thế này nên thật ra cũng... chẳng muốn kháng cự.

- Tú đã nghe Tám kể hết rồi. – Tú thì thào vào tai Nhi.

- Rồi sao?

- Tú biết mình sai rồi. Tú xin lỗi. Tú xin lỗi em..

- ...

- Tất cả là tại Tú mà ra hết. Tú xin lỗi... Em cho Tú một cơ hội nha? Tú không thể mất em được nữa. Tú nhớ em, nhớ em nhiều lắm... Tú xin lỗi... - Giọng Tú bắt đầu có đôi chút tắc nghẹn.

- ...

- Đừng để mình lạc nhau nữa có được không em?

- ...

- Em...? Em à...? Em nói gì đi chứ...

- ...

- Tú thương em... Tú hứa Tú sẽ không bao giờ để em một mình nữa đâu.

- ...

- Hãy cho Tú thêm một cơ hội nữa. Làm ơn... Tú xin em..

”Im đi!” – Nhi la lên rồi quay lại đằng sau, đặt lên môi Tú một nụ hôn thật mãnh liệt. Cô dẫn xé, cắn nát đôi môi ấy như trút hết bao giận dữ của mình dành cho Tú bấy lâu nay.

2

Sáng hôm sau.

Tú tỉnh dậy với một bên hông xương sườn bị tê liệt. Nhưng không sao, Tú thấy xứng đáng mà. Vì đêm qua là một đêm... dài.

Tú nhìn lên đồng hồ. Chỉ mới bảy giờ sáng. Tú lười nhác nhắm mắt lại rồi choàng tay qua phía bên còn lại của giường để tìm chút hơi ấm.

”Bịch!” – Tay Tú rút xuống và chạm bộ drap trắng tinh. Tú chau mày quờ quạng tay qua lại. Chiếc giường trống lốc. Tú tung mền bật dậy rồi đi tìm khắp nhà. Căn hộ trống không, chỉ có mình Tú. Tú chộp lấy điện thoại bấm gọi. Số máy không liên lạc được. Tú cuống cuống lên tính khoác chiếc áo jeans vào để ra ngoài nhưng lại thấy một bức thư trên bàn làm việc.

”Tú!

Xin lỗi vì đã bỏ đi mà không nói như thế này. Em suy nghĩ rồi. Em không thể mạo hiểm được nữa. Em yêu Tú. Nhưng rồi em tự hỏi rằng, liệu bên Tú thì mọi chuyện có tốt hơn không? Hay lại tiếp tục đi vào vết xe đổ kia? Tú vốn là người tự do tự tại, có thể đi bất cứ lúc nào Tú muốn. Còn em thì đau đủ rồi, em không có can đảm liều mình thử thêm lần nữa đâu.

Em năm nay đã 27 rồi. Có lẽ đã qua cái tuổi bông bột để có thể bắt chấp yêu điên dại một người rồi Tú ạ! 12

Đừng tìm em nữa. Em nghĩ bây giờ mình nên tập trung vào công việc. Tú cũng nên thế. Đây là cách tốt nhất cho cả hai. Hy vọng sau này chúng ta vẫn là bạn.

Chúc Tú sớm tìm được cô gái hoàn hảo của riêng mình và luôn hạnh phúc.

Nhi.”

~ Hết chap 35 ~

Note: Đạo này ít vote hẳn :(Chắc là do viết ngược ngao quá hả mọi người? :)) Hay là truyện dở tè le quá rồi? Cmt góp ý cho mình biết với đi nè :(Tính mình thích đọc cmt nên cứ thoải mái tích cực cmt nha nha nha!!! Mà lỡ cmt rồi thì ấn cái búp vào nút sao kê bên cho nó vàng lên luôn nha nha nha!!! :))
Mình cảm ơn trước. Hề hề :3

Tú là con ai? Ai là con ông Xuân? Ai? Ai? Ai? Muốn biết ai thì hãy đón đọc chap sau nha :)) Còn chap sau khi nào có thì... không biết. Hì hì hì

Đạo này mình ầu nên hay sai chính tả. Xin lỗi! Xin lỗi! Xin lỗi! Nên nếu có thấy từ nào sai thì nói với mình nha! Đừng im re bạn An buồn :(

P/s: Có ai biết W.G.H.W.U là gì không nè? Biết thì cmt đi nè :3

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Gửi Các Bạn Độc Giả!

Trước tiên mình xin lỗi các bạn vì đây không phải chap mới. Nhưng khoan vội click back nha! Nán lại với mình thêm vài phút đã! +

Quay lại vấn đề chính. Chuyện là gần đây cái bài gì gì đó đó của cái bạn gì gì đó đó mà ai cũng biết là ai vừa ra bản mp3 :)) Mình chỉ muốn kêu gọi những bạn đã/đang và sắp nghe hãy tích cực cày cho cho cái bản mp3 này lên top nha :))

Đặc biệt! Đặc biệt! Đặc biệt! Lượt chia sẻ, lượt thích, lượt comment cũng sẽ được tính điểm để lên top. Nên đã lỡ trót nghe trót say rồi thì bấm share một cái, ai có tài khoản Zing thì log in bấm like một cái rồi sẵn tiện để lại comment (đừng spam cmt, sẽ không được tính) một cái, chưa có tài khoản Zing thì đăng ký đi nha nha nha!

Còn ai như mình, rảnh pin dư tiền điện cứ bật lên nghe hoài cả ngày nha :)) mình đi học mà cứ để auto replay ở nhà cho nó chạy thôi :)) Nhớ để chế độ nghe online chứ đừng down về rồi tắt mạng nghe offline là không tính đâu nha mấy thím :))

Công thức tính điểm Zing chart: TỔNG = 40% lượt nghe + 40% share + 15% like + 5% cmt nên tích cực lên nha!!!

Cuối cùng, một chút bật mí. “Nơi ấy, có nắng” sẽ kết thúc trong vòng 1 đến 2 chap nữa. Do mình vừa mới có ý định hướng đến một cái kết khác nên chắc còn hơi lâu mới có thể lên sóng trình làng với các bạn được. Ráng chờ xui nha nha nha! Trong lúc chờ đợi có thể vào đây cmt đoán kết truyện cũng

được nè :)) Đoán trúng có thưởng nè nên cứ nghĩ gì cmt nấy nha :))

Cuối cùng lần 2, các Shadows/GClovers/Readers nhớ giúp cái bản mp3 kia kia mau lên top nha! Cảm ơn các bạn đã quan tâm đến post này!

Bye bye và hẹn gặp lại vào một ngày không xa!

An Phạm +

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Hai Ngã Tư

“Tú!

Xin lỗi vì đã bỏ đi mà không nói như thế này. Em suy nghĩ rồi. Em không thể mạo hiểm được nữa. Em yêu Tú. Nhưng rồi em tự hỏi rằng, liệu bên Tú thì mọi chuyện có tốt hơn không? Hay lại tiếp tục đi vào vết xe đổ kia? Tú vốn là người tự do tự tại, có thể đi bất cứ lúc nào Tú muốn. Còn em thì đau đủ rồi, em không có can đảm liều mình thử thêm lần nữa đâu.

Em năm nay đã 27 rồi. Có lẽ đã qua cái tuổi bông bột để có thể bắt chấp yêu điên dại một người rồi Tú ạ!

Đừng tìm em nữa. Em nghĩ bây giờ mình nên tập trung vào công việc. Tú cũng nên thế. Đây là cách tốt nhất cho cả hai. Hy vọng sau này chúng ta vẫn là bạn.

Chúc Tú sớm tìm được cô gái hoàn hảo của riêng mình và luôn hạnh phúc.

Nhi.”

Mạch máu của Tú như sắp vỡ ra. Tú vò nát lá thư rồi ném nó xuống đất, ném luôn cả những đồ vật trong tầm mắt mình đi. Tú vừa ném vừa gào thét như một đứa con nít bị giành mất món đồ chơi yêu thích của nó.

Rồi Tú gục khóc.

Tú khóc vì cảm thấy bản thân mình quá tệ bạc. Chuyện đơn giản là bên cạnh và mang lại lòng tin cho người yêu mình mà Tú cũng không làm được. Hai năm. Hai năm qua quả là nỗi mất mát quá lớn dành cho Nhi.

Nhi đã không điên dại vì tình yêu này nữa, nhưng Tú thì đang rất cuồng dại vì cô. Tú phát điên vì biết rằng mình sẽ chẳng bao giờ tìm được hạnh phúc cùng với cô gái nào khác ngoài Nhi nữa. Tú không muốn một cô gái hoàn hảo. Tú muốn Nhi. Chỉ Nhi mới là cô gái hoàn hảo dành cho Tú.

Chỉ Nhi thôi là đủ.

Nhưng Nhi không muốn Tú nữa. Cô không muốn Tú nữa thì Tú phải làm sao đây?

Không được! Tú bắt buộc phải giành lại được người con gái của mình. Tú không được hèn mọn thu mình lại như một con ốc sên nữa!

Tối hôm ấy.

Tú xồng xộc cuộc bộ đến nhà hàng nơi Nhi làm việc. Từng là một người rất lý trí nhưng bây giờ Tú cũng chẳng hiểu trong đầu mình chứa cái quái gì trong đó nữa. Chắc là thứ mà tình yêu tạo ra thường được người ta gọi là ấu trĩ rồi! Yêu Nhi làm sao Tú tiết ra một sự ấu trĩ vô vãn. Tú cần gặp cô ngay bây giờ!

Tú nghĩ lý do Nhi đưa ra thật vớ vẩn. Cái gì mà không muốn mạo hiểm? Cái gì mà không có can đảm? Vớ vẩn! Vớ vẩn! Vớ vẩn! Tất cả đều vớ vẩn. Sự việc gì? Việc gì phải sợ? Không bao giờ là quá muộn để yêu một người cả! Nhi không có can đảm thì Tú sẽ vận hết 200% can đảm của mình bù luôn cả phần cô!

Còn yêu, hà có gì phải xa nhau?

”Nhi!” – Tú la lên khi thấy Nhi vừa bước ra từ cửa sau nhà hàng. Đường đông cộng thêm việc cô gái đang đi cùng vài nhân viên khác nên không nghe thấy được tiếng Tú gọi.

”Nhi! Nhi! Nhi!” – Tú vừa la làng vừa tiến lại gần phía cô. Mấy người đi cùng Nhi thấy dáng vẻ trông như chạm mạch của Tú liền dạt qua một bên. Nhi thì giật bắn người. Cô không biết con người này tính giờ trò quái gở gì đây?

- Làm cái trò gì thế? – Nhi lôi tay Tú ra một góc.
- Tú tới tìm em.
- Em đã nói rõ trong thư rồi. Tú không hiểu sao?
- Tú muốn nghe chính miệng em nói. – Tú dứt khoát.
- Em không còn gì để nói với Tú cả. – Nhi nhìn qua đám bạn đang đứng ở đằng xa. - Tú về đi. Em có hẹn rồi.
- Nhưng mà em không thể...
- Thôi không nói nữa. Em đi đây. – Cô nói rồi nhanh chân rảo bước về đám bạn.
- ... - Tú tính vườn người ra nín Nhi thì có chiếc xe chạy ngang. Lúc xe đi qua cũng là lúc cô vụt xa tầm mắt Tú.

Giờ đến việc gặp Nhi thôi cũng khó đến vậy sao?

- Hù! – Tú từ đằng sau đập vào vai Nhi.
- Á! – Nhi giật mình la lên.
- Hề hề...
- Làm cái trò gì đấy?
- Đi thăm bạn. Hề hề... – Tú nói rồi lấy tay cặp cổ Nhi.
- Bỏ ra! – Cô hất tay Tú ra.
- Sao lại đối xử với BẠN kỳ vậy? – Tú nhấn mạnh. Bức thư của Nhi vẫn còn khiến Tú cay cú.
- Thôi đi! – Nhi bực mình. – Lớn cả rồi mà sao cứ hành xử như một đứa trẻ con thế? Tú có biết ngày nào Tú cũng đến đây là phiền lắm không?
- Để lại một bức thư rồi bỏ đi. Em nghĩ em hành xử giống người lớn lắm hả? Há? Em trả lời đi!
- Một quá! Tôi không bao giờ muốn gặp Tú nữa! Biến đi! – Nhi giận dữ hét lên. Cô quyết định bỏ đi vì biết mình chẳng còn đánh trống lảng được bao lâu nữa.
- Nè! – Tú nín tay cô lại. – Em cứ lảng tránh mà không chịu nói chuyện đàng hoàng thì Tú sẽ không đi đâu hết.
- ...
- Nói chuyện rõ ràng một lần khó lắm sao em...?
- Thôi được. Giờ tôi nói thẳng. Tú và tôi...
- Suytt! - Tú đưa tay lên bịt miệng Nhi. - Giờ Tú không muốn nghe nữa. - Tú kênh mặt lật lọng.
- Tú lại muốn giờ trò gì nữa đây? Tú muốn tôi làm gì mới chịu buông tha cho tôi đây hả?
- Ngày mai bốn giờ ở chỗ cũ. Em mà không tới thì ngày nào Tú cũng sẽ làm phiền em đó!
- ...

Tú ném một nụ cười gian xảo rồi bỏ tay vào túi quần tung tăng đi về. Cuối cùng Nhi cũng trúng kế. Thì ra cái cách lấy lợi nhẩy nhụa khi xưa cô xài với Tú giờ đem ra áp dụng cũng được phết! Sau một tuần mọc rề ở trước nhà hàng thì cuối cùng Nhi cũng phải chịu thua trước sự đeo bám dai dẳng của Tú thôi! Tú thừa biết tính Nhi. Chắc chắn ngày mai kẻ gì cô cũng sẽ ra gặp mình. Nhưng không thể chủ quan được. Ngày mai là ngày quan trọng. Tú tự nhủ lòng phải cố gắng hết mình để giành lại được người yêu thương.

Cầm tú cầu xanh lam thơm ngát. Chocolate nâu óng ánh phủ trên dâu tây đỏ tươi ngon ngọt. Tú biết cô bé kia sẽ không cưỡng lại được sức hấp dẫn của những thứ này. Tú ghé cửa hàng trang sức mua một đôi hoa tai bằng bạc. Ngày tháng đi xa lúc trước không tặng cô gái nhỏ được gì cả.

Gió chiều thổi nhẹ nhàng như tiếng hát ru. Khoảng cách giữa Tú và Nhi chỉ còn gói gọn trong một lời xin lỗi và hai ngã tư. Hai ngã tư, chỉ cần Tú đi qua

hai ngã tư nữa thôi thì cơ hội hàn gắn rất-có-thể-xây-ra!

”Alô?” - Điện thoại reo lên liên hồi trong túi quần làm Tú nhột đến độ phải tập vào lề để nghe máy. Tú nôn nóng vì người bên đầu dây kia khá rề rà.

”Tôi tới liền.” – Tú cúp vội máy rồi rồ ga quay ngược đầu xe lại phóng đi.

Có lẽ đối với ông trời hai ngã tư hơi ngắn. Ông thích cả một chân trời vô hạn.

7 giờ tối.

Nhi nóng ran cả mặt mũi đứng dậy đi về. Phiên Nhi cũng là Tú, bày trò bắt Nhi ra gặp mặt cũng là Tú. Và bây giờ bắt Nhi chờ ba tiếng đồng hồ rồi bảo không đến được cũng là Tú. Cô không hiểu Tú còn muốn chơi đùa với cô bao lâu nữa. Nhưng cô không cần biết thêm gì nữa đâu. Dù Tú có giải thích gì thì cô cũng sẽ không chấp nhận.

Nhi lướt trên đường phố bằng con xe tay ga của mình. Hai năm không có Tú, cô cũng đã phải tự lập hơn. Gió thổi tê buốt lòng người. Gió thổi yêu thương ngược hướng đè nặng vào tấm vai nhỏ bé của cô. Cô đã khóc. Có lẽ trong một phút yếu lòng, cô lại tin Tú. Cô từng nghĩ rằng sẽ vứt bỏ mọi lòng tự tôn của mình để quay về bên Tú nếu hôm nay cô có lại được cảm giác khi xưa lúc hai người bên nhau.

Cô nói đi, nhưng chưa từng làm được. Cô luôn mù quáng đâm đầu vào Tú như vậy. Bản chất là cô không thể cự tuyệt người mình yêu thương được.

Nhưng một buổi hẹn quan trọng Tú còn lỡ, cô đào đầu ra niềm tin để hướng về Tú tiếp đây?

Niềm tin vỡ vụn hết rồi. Có lẽ điều cần làm là bước tiếp.

Ba ngày sau.

- Con gái! – Ông Xuân vẫy tay.

- Bố?! – Nhi bất ngờ, liền chạy lại bên ông. – Sao bố lại ở đây?

- Thì bố đến thăm dì Tám. Con hỏi gì kỳ lạ thế?

- Sao lại hứng lên đi thăm dì thế? Công ty dạo này ít việc hả bố?

- Con làm sao thế? Nói chuyện cứ như người trên trời rớt xuống!

- Ô... Sao là sao ạ?

- Dì Tám nhập viện mấy ngày nay. Thế con không biết gì sao?

- Há? Gì cơ? – Nhi hốt hoảng. – Dì Tám nhập viện?

- Ủ... Tú không nói gì với con à?

- Không... Tú không có nói với con...

Nhi lẩm bẩm trong miệng rồi vô thức lòi điện thoại ra. Tú đã cố liên lạc với cô nhưng cô đã chặn số điện thoại của Tú, chặn luôn những thứ trên mạng xã hội liên quan đến Tú. Một phút nổi nóng của cô đã làm mọi chuyện càng rối rắm hơn. Chắc Tú nghĩ rằng cô là một người chẳng ra gì rồi.

Bệnh viện Chợ Rẫy.

- Hai đứa đi ăn đi. Ở đây có bác được rồi. – Ông Xuân nhìn xuống đồng hồ thấy đã trưa liền hỏi Tú và Nhi kiếm thứ gì lót dạ.

- Nhưng mà... - Tú chần chừ.

- Được rồi! Con dắt Nhi đi ăn đi. Em nó đói rồi đấy. Phải không con gái? – Ông lườm cô con gái của mình.

- À... à... Đứng rồi ạ! Minh đi ăn thôi Tú! – Cô nói rồi kéo Tú đi. Nhìn vào quảng thâm hằn trên khoé mắt Tú cũng đủ rõ mấy ngày nay Tú đã mệt mỏi như thế nào rồi. Bây giờ mà không lòi Tú ra khỏi đây thì chắc Tú sẽ hoá gấu trúc suốt kiếp mất!

10 phút sau.

- Cá em cũng đã tách xương ra rồi, chẳng lẽ giờ Tú chờ em mớm mới chịu ăn sao?

- Xin lỗi em. Tú không nuốt nổi.

- Thôi! Ngoan nào. Há miệng ra đi này. A... - Nhi coi Tú như đứa con nít cần dỗ dành, cứ thế đưa đồ ăn lên miệng Tú mà đút.

- Em ăn đi. – Tú gạt cô ra. – Tú về với Tám trước đây.

- Này! – Nhi níu gấu áo Tú lại. – Tú không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho người khác chứ! Tú không ăn thì lấy sức đâu mà chăm di?

- ...

- Đừng có tỏ ra khó ưa như thế nữa. Mau ngồi xuống! – Cô lớn tiếng. Tú giật mình rồi chẳng hiểu sao lại tự nhiên nghe theo lời cô răm rắp.

Cuối cùng đứa trẻ hư Minh Tú kia cũng chịu vâng lời cô bảo mẫu Hạ Nhi. Nó ngậm ngùi cắn đầu cắn cổ không một lần ngước mặt lên nhìn và ăn hết phần cơm của mình trong im lặng. Trong vòng chưa đến ba phút, đĩa cơm của nó đã được vét sạch sẽ.

”Xong rồi. Về thôi.” – Tú nói rồi đứng dậy ngay tức khắc. Nhi thì ngờ ngàng trước tốc độ bản thờ thần thánh của Tú. Trước giờ hai người đi ăn chung, ít nhiều gì cũng phải ngồi lại thêm hơn nửa tiếng đồng hồ để vừa trò chuyện vừa tiêu hoá mớ đồ ăn trong bụng rồi mới nhắc mông ra khỏi ghế được. Chứng tỏ việc thưởng thức cuộc sống một cách bình thản nhất bây giờ chẳng còn là điều tất yếu với Tú nữa.

Di Tám đổ bệnh. Là tai biến mạch máu não do tăng huyết áp gây nên. Hôm đó đi đang đi trên đường thì bị đột quỵ. May mắn thoát khỏi thần chết, nhưng di chứng để lại cho di là cuộc sống với nửa thân người bên phải bị liệt.

- Hai đứa về rồi đấy à?

- Vâng ạ! Di dậy lâu chưa bố?

- Cũng mới đây thôi. Con nói chuyện với di đi.

- Vâng ạ. – Nhi gật đầu với bố. – Di Tám ơi! Con là Nhi này! Di có nhận ra con không? – Rồi quay sang trò chuyện cùng di Tám.

- ...ạ...! ...ạ... ra... hứ...! - Di cố gắng nặn ra từng chữ với cái miệng bị méo. Dù việc liệt nửa người làm ảnh hưởng đến khả năng giao tiếp của mình nhưng sự vui mừng khi di được gặp lại Nhi vẫn không thể giấu đi đâu được.

- Cả ngày ru rú trong cái phòng chật hẹp này rồi. Con đưa Tám ra ngoài hít thở chút gió xúu nha? – Tú thấy không gian ngột ngạt liền nói.

- ... - Di Tám đẩy tròn mắt lên rồi từ từ hạ xuống thấp ý chỉ sự tán thành.

- Ok. Vậy bác với em ngồi đây nói chuyện chơi xúu nha. Con đưa di đi một vòng rồi lên liền. – Tú nói xong thì nắm lấy tay đẩy của xe lăn và đưa di ra bên ngoài.

- Khoan đã! – Nhi chạy lại gần xe. – Em đi với Tú.

- Em tính bỏ bác lại mình ên vậy sao? – Tú nói nhỏ với Nhi.

- Không sao! Cứ đi đi. Đừng lo cho cái thân già này. – Nhưng vẫn không thoát khỏi nỗi tai siêu nhạy của ông Xuân. – Hộ tổng người đẹp đi chơi xúu đi. – Ông nói rồi tiến bước đến trước mặt di Tám, nở một nụ cười nhẹ. Di cũng cố gắng sử dụng hết tất cả các cơ mặt còn dùng được để cười lại với bạn mình.

- Hay là bác đi chung với tụi con nha? – Tú mở lời.

- Thôi! Mắc công làm con kỳ đà già nữa! Ngượng lắm! – Ông Xuân trêu chọc đôi trẻ y hệt cách bạn ông thường làm. Họ chỉ toàn biết hùa nhau ghẹo con cháu, ăn ý ghê! Hèn gì hồi đó chơi chung với nhau được.

- Bố này! Đi với di có tí xúu cũng từ chối. Thế bố vào Sài Gòn làm gì?

- Ồ... Cái con này! Nay dám ăn nói với bố thế hả?

- Con nói đúng chứ đâu có sai! Là do bố xem nhẹ bạn bè thôi!

- Ồ hay...

Vừa lúc đó thì điện thoại ông Xuân reo lên. Ông bắt máy rồi ra hiệu cho Tú và Nhi đưa bạn mình đi trước.

3 phút sau.

Hai người trẻ đưa di Tám xuống sân bệnh viện. Họ nói cười vui vẻ, cùng nhau kể cho di nghe những câu chuyện nhỏ nhất thường ngày. Không một ai bộc lộ ra cái rầu rĩ trong lòng mình. Họ không muốn người ngồi trên chiếc xe lăn kia bị chùn bước, nản chí hay cảm thấy chán ghét cuộc sống này.

- ...ệ...sin... - Tú đang thao thao bất tuyệt với câu chuyện của mình thì di Tám lên tiếng.

- Hà? Tám nói gì? Con không nghe. – Tú ngưng đẩy xe, cúi người xuống thấp và kê tai lại gần di.

- ...i... - Người đi Tám run bật lên. - ...i...ệ...sin...

”Hơ..” – Nhi khẽ thốt lên rồi hoảng hốt che miệng lại. Tú nhìn xuống đất. Vũng nước dưới cặp bánh xe đang lan rộng ra nền sân.

“...i...ệ...sin...i...ệ...sin...” – Di Tám run rẩy nói trong tức nghẹn. Trên khoé mắt đi đã có những giọt nước mắt đổ xuống.

Đường đường là một người lành lặn, tứ chi hoạt động bình thường mà nay đến việc tắm thường như đi vệ sinh cũng không thể tự mình kiểm soát được, có ai mà không cảm thấy mình là đồ bỏ đi chứ?

- Không sao... không sao hết... - Tú từ cánh bên hông ôm lấy đi Tám – Chuyện nhỏ thôi mà. Có con đây rồi. Không sao hết. – Rồi vỗ về đi.

- ...Tú...

- Con đây... con đây... - Tú ôm chặt lấy đi. – Nhi, em nhờ y tá lấy sẵn cho Tám bộ đồ mới rồi lên phòng trước đi. Lát nữa Tú sẽ lên sau.

- Vâng...

30 phút sau.

Di Tám nằm gọn trên giường bệnh mà ngủ. Di muốn vui mình để quên hết sự đời. Chỉ cần nghĩ đến mọi thứ xung quanh cũng đã đủ khiến cho đi mệt nhoài. Bàn thân đi bây giờ có muốn khóc thật to, thật suôn sẻ như người bình thường cũng không được. Tất cả chỉ có thể là những giọt uất ức nặng trĩu mãi không tuôn trào được.

- Sao rồi? – Ông Xuân hỏi khi thấy Tú vừa bước ra.

- Dạ ngủ rồi bác.

- Ừ. Thế thì tốt rồi.

- Nhi đâu rồi bác?

- À. Bác bảo em nó về nghỉ tí để lấy sức tối đi làm rồi. Nay chỉ xin nghỉ được nửa buổi.

- Ồ... Bác có mệt không? Có gì thì cứ về nghỉ nha bác. Ở đây có con lo là được rồi.

- Không sao! Còn khoẻ lắm. Câu đó bác nói với con mới đúng. À mà khi nào mới định bắt đầu cho đi đi vật lý trị liệu?

- Chắc khoảng tuần sau đó bác. – Tú thở dài.

- Con cứ yên tâm – Ông Xuân vỗ vai Tú. – Không sao đâu. Mọi chuyện sẽ ổn mà.

- Đáng lẽ con phải đối xử tốt với Tám hơn... Nếu con chịu dành nhiều thời gian chăm lo cho Tám hơn thì có lẽ bệnh tình đã không tệ tới mức này...

- Đừng tự trách mình nữa. Chuyện bệnh tật không ai biết trước được.

- ...

- Đừng lo. Còn có bác và Nhi nữa mà!

- Bác...?

- Sao đây?

- Bác cho con... mượn vai bác một xíu được không... ? Con thấy mệt mỏi quá...

- Haha. Tưởng gì. Được chứ! Minh đã là người một nhà rồi mà!

Tú cứ thế gục mặt vào vai ông Xuân rồi nhắm mắt lại. Con người là vậy, dù có cứng rắn đến mấy cũng không sánh nổi sỏi đá. Rồi cũng sẽ có lúc gục ngã, sẽ có phút yếu lòng. Nhưng chỉ cần có một người bên cạnh thì sẽ đỡ cảm thấy bấp bênh hơn. Người đó không cần làm gì, đơn giản chỉ cần sát cánh kề bên.

Đằng này ông trời ban cho Tú không những một mà còn đến hai người, chẳng lẽ tinh thần thép của Tú không vực dậy nổi sao?

- Cảm ơn bác. – Tú quẹt đi giọt nước mắt còn đọng lại trên mi mắt.

- Nốt hôm nay thôi đấy. Từ mai phải mạnh mẽ lên. Di cần con. Con hiểu chứ?

- Dạ. Con hiểu rồi.

Đêm đó Tú ngủ thiếp đi bên giường bệnh, tay vẫn khẽ đan vào tay di Tám. Tú hứa sẽ bảo vệ người này dù có chuyện gì xảy ra. Hiện tại cha mẹ thật của Tú là ai Tú cũng không nhất thiết phải biết nữa. Còn có di Tám còn hiện hữu bên cạnh Tú thôi là đủ rồi. Một người tuy không chung dòng máu, không chung từng khúc ruột nhưng từ trước đến giờ vẫn luôn hết lòng yêu thương Tú.

Một tháng sau.

Tú vẫn ở lại Việt Nam để tiện chăm sóc cho di Tám. Với thành tích học tập xuất sắc, kinh nghiệm dày dặn trong ngành cũng như từng công tác ở nước ngoài thì việc xin vào làm giảng viên thanh nhạc ở một trung tâm để có tiền tiêu vặt của Tú khá là dễ dàng.

Quá trình điều trị vật lý trị liệu của di Tám đang diễn ra khá tốt. Tú và Nhi tuy giữ khoảng cách, không một lần nhắc đến chuyện tình cảm riêng tư nhưng vẫn luôn gặp mặt và thay phiên chăm lo cho di Tám. Di coi như là chiếc cầu tạm cho họ gần nhau lúc này.

Hôm nay Nhi thay Tú phụ trách đưa di Tám đến buổi trị liệu. Dù là cuối tuần nhưng Tú vẫn phải đi làm do lịch trung tâm bị thay đổi đột ngột. Tú đang ngân nga từng nốt nhạc theo tiếng dương cầm để làm mẫu cho các học viên.

- Rồi. Bây giờ tới lượt các bạn. Một... hai... ba! – Tú bắt nhịp.

- ... - Đám học viên chưa kịp theo được nhịp đàn thì có tiếng chuông reo lên.

- Dừng một chút. – Tú đưa bàn tay ra trước các học viên ra hiệu cho họ ngừng lại. – Alô? – Rồi quay mặt ra chỗ khác, nói vào điện thoại.

- ...Tú...oi... - Bên kia đầu dây là Nhi. Giọng cô như đang sợ sệt điều gì.

- Há? Có chuyện gì vậy? Sao em lại khóc?

- Di... Tám...

- Tám? Tám làm sao?

- Di đang trong phòng cấp cứu...

Tú cúp máy và chạy vụt đi mà không ngoảnh mặt nhìn lại.

Bệnh viện Chợ Rẫy.

Tú phóng qua dãy hành lang khu cấp cứu. Nhi đang ngồi trên băng ghế trước phòng và gục mặt xuống.

- Tại sao Tám lại ở đây? Chuyện gì đã xảy ra? – Tú gắng hỏi Nhi.

- Em... em... không biết... Em... vừa đi...

- Không biết? – Tú cắt ngang lời cô. - Em bên cạnh Tám mà giờ em nói em không biết là sao? – Tú gắt gỏng.

- ...

- Tú nhờ em chăm Tám một buổi thôi mà? Bộ khó lắm sao?

- Em... xin lỗi... - Cô oà khóc to.

Tú ngơ ngác nhìn Nhi. Đến giờ phút này mà còn vô trách nhiệm tỏ ra ngây thơ rồi khóc nhè được nữa hay sao? Nhưng rồi Tú chợt nhớ ra một điều vô cùng quan trọng: tai biến mạch máu não có thể bị tái phát bất cứ lúc nào!

Vừa lúc đó thì có cô y tá từ phòng cấp cứu chạy ra. Cô ta không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, cứ thế rảo bước thật nhanh đi tìm thứ gì đó. Chẳng mấy chốc, cô ta đã quay lại.

- Chị! Chị ơi! Người ở trong bị làm sao vậy chị? Bây giờ sao rồi? – Tú kịp ngăn cô y tá lại trước khi cô vào phòng.

- Đột quy. Vẫn đang cấp cứu.

Tú dự đoán không sai. Bệnh của di Tám đã bị tái phát.

- Em xin lỗi... Lẽ ra em phải chăm sóc di tốt hơn... - Nhi lẩm bẩm trong miệng.

- Không. – Tú ngồi xuống kế bên cô. – Không phải lỗi do em. Đây là chuyện ngoài ý muốn thôi. – Rồi đỡ dành cô. Tú biết khi này mình có hơi nặng lời.

- Di sẽ không sao chứ Tú? – Cô gái ngược mặt lên hỏi.

- Ừ. Tám sẽ không sao hết. – Tú nói rồi vuốt ve làn tóc của Nhi, coi đó là lời trấn an dành cho cô gái cũng như dành cho bản thân mình. Dù cũng lo sợ, nhưng Tú biết tỏ ra hoảng loạn vào lúc này là điều không nên.

Ánh sáng đỏ phát ra từ chiếc bóng đèn trên ô cửa đã vụt tắt. Cánh cửa phía trước được bàn tay của một người đàn ông mặc áo blouse trắng đẩy nhẹ ra.

”Tôi xin lỗi. Chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

8

~ Hết chap 36 ~

Note: Chúc mừng cô Chi với giải nghệ sĩ mới của Châu Á tại AAA!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Chương Cuối: Nơi Ấy, Có Nắng

Note: Hôm nay hứng lên đặt note lên đầu :)) Rảnh rồi vẽ thêm bức tranh hơi mang phong cách trừu tượng để minh họa cho chap nữa :))

Chap này khá dài và nhiều câu thoại. Hy vọng các bạn có đủ kiên nhẫn để đọc hết.

Xin lỗi vì đã để các bạn chờ lâu. Vì vậy, nếu có lỡ quên tình tiết thì hãy lướt lại chap cũ trước khi đọc nha!

Cảm ơn các bạn vì đã chờ đợi.

Nếu cái kết làm bạn hài lòng thì đừng quên bấm ông sao cam và để lại cmt nha :)) để mình còn có động lực viết ngoại truyện nữa :))

Và bây giờ, “Nơi ấy, có nắng” phần cuối xin được phép bắt đầu!

Nhà tang lễ Lê Quý Đôn.

Số phận con người đôi khi thật ngán ngùi. Mới phút chốc còn đang cười nói, nay đã không còn hiện diện trên thế gian này nữa. Di Tám đã không vượt qua được cơn nguy kịch, đành nằm xuống nhắm mắt xuôi tay trước cõi đời này. Tội thân di. Không chồng không con cũng chẳng có họ hàng thân thích đưa tiễn. Cũng may vẫn còn có Tú. Mặc áo tang quần khăn trắng, Tú lấy tư cách một người con trong gia đình đứng ra làm buổi an táng nho nhỏ cho di Nhi, Thanh và vài nhân viên ở quán của di cũng có mặt để phụ hộ Tú những việc vặt. Còn Tú thì cứ thế mà đứng trước cửa cúi gặp người đón từng đợt khách đến thấp hương cho di.

12 giờ trưa.

Lượt khách dần vui vọt đi, Tú tranh thủ nghỉ ngơi một lát. Ngồi xuống chiếc ghế nhựa, uống một ngụm nước mát. Cơ thể Tú như được sống lại sau một buổi dài chờ đón khách. Tú trầm tư nhìn vào tấm di ảnh của di Tám thật lâu rồi đứng dậy bước ra khỏi khu nhà tang lễ.

”Tú!” – Ông Xuân vừa bước vào vừa gọi. Ông từ Hà Nội bay vào viếng thăm bạn mình cùng bà Đan và bé Luân. Theo sau ông còn có một cô gái bịt khẩu trang cũng đến viếng.

- Bố! – Nhi từ trong nghe tiếng gọi liền chạy ra. – Mọi người đến rồi hả? Tú vừa mới ra ngoài thôi.

- Ừ. Thôi để bố thấp hương cho di trước đã. – Ông Xuân nói. – Đi thôi. – Rồi quay lại đằng sau phát tay ra hiệu.

Bà Đan và bé Luân nghe theo ông Xuân. Cả cô gái kia cũng cúi đầu chào Nhi rồi lùi thủi theo sau ông. Một cô gái với mái tóc đen mun, trông vừa lạ vừa quen. Nhi chau mày tự hỏi không biết rằng mình đã gặp người này ở đâu chưa. Chỉ thấy bố vừa thì thầm gì đó với cô ta nên đoán là người quen của ông.

”Con mời mọi người ngồi ạ!” – Nhi đem những chiếc ghế nhựa đến bàn rồi đặt tại từng vị trí cho gia đình mình và cô gái kia ngồi. Ai cũng cảm ơn rồi từ tốn ngồi vào ghế.

- Chắc con cũng biết đây là ai rồi. – Ông Xuân bắt đầu nói.

- Hà...? – Nhi ngờ ngợ. Cô có biết sao?

Còn cô gái kia biết Nhi không nhận ra mình, liền cởi bỏ lớp khẩu trang.

- Ủa...? Chị Linh!

- Chào. – Linh lúc này mới lên tiếng.

- Chào... chị! Hôm nay trông chị lạ quá, em nhận không ra. - Nhi hơi bất ngờ. Một Nhã Linh cá tính, quyến rũ sao có thể trở nên hiền lành như thế này được?

- ... - Linh không trả lời, chỉ nhìn Nhi rồi cười nhẹ.

- Nhi?

- Vâng ạ? – Tiếng gọi của ông Xuân làm Nhi tạm rời mắt khỏi Nhã Linh trong dáng vẻ lúng.

- Sẵn tiện đây bố muốn nói với con luôn một thể. Hôm nay chị Linh đến đây viếng di Tám không chỉ với danh nghĩa bạn của Tú. Chị còn đến đây với danh nghĩa người nhà của mình.

- Sao... sao ạ?

- Linh là chị gái của con. Chị chính là người lúc trước bị nhầm với Tú.

Nhi há hốc miệng. Cô không tin vào những gì mà hai tai mình nghe được nữa. Không ngờ trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến vậy. Từ hai người không quen biết bỗng trở thành tình địch rồi bây giờ hoá ra lại là hai chị em. Cô cũng chợt phát giác ra, hai người họ đều thuộc hội “người yêu cũ của Tú”.

- Bố cũng bất ngờ như con khi biết tin này. - Ông Xuân mở lời khi thấy con gái mình nói không nên lời. - Nếu gia đình Linh không định cư ở Mỹ thì chắc chúng ta đã tìm được họ từ lâu rồi.

- Gia đình chị Linh? ...Bố mẹ ruột của Tú ạ? – Nhi chợt nhớ ra người đang nuôi dưỡng Nhã Linh cũng chính là người Tú tìm kiếm bấy lâu nay.

- Ủ. Bố đã liên lạc với bố mẹ Tú rồi. Họ có công việc nên không thể về Việt Nam vào lúc này.

- ...

- Tú cũng đã biết chuyện này rồi. Con không cần lo.

Lời bố nói làm Nhi chết ngất. Thì ra đến Tú cũng biết rồi. Vậy mà không một ai cho cô hay biết gì hết! Rõ ràng là chuyện liên quan đến cô mà cô lại như người ngoài cuộc. Chắc hẳn chỉ có mỗi chị Linh là con gái của bố. Còn Tú nữa! Chuyện hệ trọng như vậy mà nửa lời cũng giấu nhem đi mất. Rốt cuộc mọi người coi cô là gì đây?

”Trong thời gian này chị Linh sẽ ở lại Sài Gòn. Bố, dì và em cũng vậy. Bố đã thuê một căn nhà gần đây. Có cả phòng cho con nữa! Con rảnh thì cứ ghé.” – Ông Xuân thông báo.

Thuê nhà? “Rảnh thì cứ ghé”? Bố coi cô là khách sao? Mọi chuyện đã sắp đặt sẵn rồi mới báo với cô?

- Chào mọi người! – Vừa lúc đó thì Tú quay về. – Gia đình mình tới lâu chưa?

- Chào con. Mọi người cũng mới đến thôi. Con ngồi đi. - Ông Xuân kê một chiếc ghế kế bên Nhã Linh cho Tú ngồi.

- Hi Tú! - Linh chủ động chào hỏi.

- Hi! Dạo này khoẻ không?

- Khỏe. Ba mẹ gửi lời hỏi thăm Tú đó.

Sau đó mọi người bắt đầu nói đến những điều mà tận bây giờ Nhi mới được biết. Cô chỉ còn cách ngồi lặng im. Linh thì liên tục bắt chuyện và hỏi Tú vô số điều. Trong tâm cô cũng có hàng vạn câu hỏi dành cho Tú lúc này.

Nhưng đến cả một phút riêng tư còn không có thì cô phải biết làm gì hơn nữa?

Tối hôm đó.

Khang đến thấp hương rồi rước Thanh về. Gia đình ông Xuân và Linh cũng về nhà để nghỉ ngơi. Chỉ có Tú ngủ lại ở nhà tang lễ. Nhi thì đang sửa soạn để chuẩn bị quay về phòng trọ. Ngày mai cô còn công việc nên không thể ở lại đây cùng Tú.

- Nhi!

- Sao ạ?

- Em về cẩn thận.

- Vâng...

Nhi tạm biệt Tú rồi dắt chiếc xe máy của mình ra về. Bây giờ có thời gian riêng tư rồi đó, nhưng cô lại không biết mở lời như thế nào. Tú và cô đâu còn là gì của nhau! Tú có chuyện gì thì cũng đâu liên quan đến cô...

Nhưng rồi...

- LÊ MINH TÚ! – Nhi dừng xe về vị trí cũ rồi chạy một mạch về chỗ Tú.

- Há? – Tú giật bản mình.

- Rõ ràng là mấy người đã biết chuyện này từ lâu nhưng tại sao lại không nói với tôi một lời nào? Mấy người coi tôi là gì? – Cô gái nói trong âm ức. Cô muốn phốt lờ chuyện này nhưng cuối cùng lại không làm được.

Tú trốn tránh, cô cũng trốn tránh. Đến bao giờ hai người mới có thể mở lòng lại với nhau được chứ?

- À... Tú còn tưởng em sẽ không quan tâm tới mấy chuyện này chứ. – Tú khẽ cười.

- Không quan tâm? Dù sao người ta cũng là chị gái của em đấy! Tú từ bụng mình suy ra bụng người ả?

- ...

- Với cả... dù sao... Tú cũng là người em thương...

- ...

- Tú nên nói với em một tiếng chứ...?

- ...Tú không biết em còn quan tâm nhiều tới Tú như vậy... Xin lỗi...

- Thôi bỏ đi... Mọi người ai cũng thế. Ai cũng coi em như người vô hình...

- Đừng nghĩ như vậy mà! Mọi người thấy em bận nên không muốn em lo nhiều thôi. À... Mà Tú có chuyện muốn nói với em.

- Tú nói đi?

- Sau 49 ngày của Tám, Tú sẽ về Mỹ. Chắc sẽ không quay lại Việt Nam nữa.

Lời Tú nói làm đôi tai Nhi ù đi rồi điếc lạng. Về Mỹ và không quay lại Việt Nam ư? Tú muốn rời xa nơi này, rời xa cô sao...?

- Em sẽ đi cùng Tú chứ? – Tú chột hỏi.

- Ồ... Gì cơ...?

- Tú biết việc này hơi gấp. Nhưng câu này Tú muốn hỏi em từ lâu lắm rồi.

- ...

- Sau vô vàn chuyện kinh khủng này, Tú biết mình cần phải trân trọng những người bên cạnh hơn nữa. - Tú nắm lấy tay Nhi, đưa lên trước ngực mình. - Hai năm. Hai năm là đủ lắm rồi. Đừng để mình lạc mất nhau nữa. Có được không em?

- ...

- Em đi cùng Tú, nha?

- Em..

Nhi đứng trơ ra nhìn vào đôi mắt trong veo của Tú. Đôi mắt ấy đang mang một sự thành khẩn tha thiết dành cho cô.

- Ở đó chúng ta sẽ có một cuộc sống như mơ, không phải lo nghĩ về những bộn bề ngoài kia nữa.

- ...

- Một cuộc sống của riêng hai ta. - Tú siết chặt tay Nhi.

- Tú à, em..

- Em không cần nói gì bây giờ cả. – Tú ngắt lời. - Em chỉ cần một lần. Một lần thôi, nhắm mắt lại thật tâm suy nghĩ về chuyện này.

- ...

- Tú chờ câu trả lời của em

- ...

- Thôi giờ em về đi. - Tú buông tay. - Trễ rồi. Mai còn đi làm nữa.

- Vâng... Em về.

- Về cẩn thận. Ngủ ngon.

Đường về mình ên lạnh tanh. Đêm ấy Nhi cũng không tài nào ngủ được. Cô chỉ biết nằm trần trọc buâng khuâng về những điều Tú nói..

Tại một căn nhà nhỏ.

Gia đình ông Xuân đang quây quần bên nhau. Bà Đan nấu một bữa tối thật thịnh soạn để mừng dịp cả nhà đoàn tụ. Mọi người ăn xong thì cùng nhau xem truyền hình và nhâm nhi trái cây. Chỉ có mỗi cô gái nhỏ Hạ Nhi đã lên phòng trước.

- Mẹ! Chị hai không ăn. Chị bảo chị no rồi. – Bé Luân từ cầu thang bước xuống.

- Thế hả con? Thôi con để đấy đi. Tí mẹ đẹp. – Bà Đan vừa rửa chén vừa thở dài.

- Nay con bé nó làm sao ấy nhỉ? Bình thường nó thích dâu lắm mà! – Ông Xuân có chút nghi ngại.

- Em nghĩ nó mệt. Đạo này sắp thẳng chức nên công việc có vẻ căng thẳng.

- Mệt cũng không bỏ qua đồ ăn đâu! Anh rõ tính nó mà. Chắc là có chuyện gì rồi. Để anh lên đây xem sao. – Ông nói rồi cầm đĩa dâu tây lên.

- Đứng! Để con cho. – Linh chạy vào bếp giành lấy chiếc đĩa.

- Có được không đấy? – Ông Xuân quan ngại.

- Yên tâm! Được mà. Cứ để con.

Linh nói rồi nhanh bước lên tầng một. Cô đứng trước phòng Nhi, định gõ cửa nhưng thấy cửa chưa đóng khít, hé ra một khe nhỏ vừa đủ để nhìn vào. Chắc là lúc này bé Luân bắt cần không đóng chặt cửa rồi. Cô không lên tiếng mà vẫn đứng ở ngoài lấp ló.

Should I give up,

Or should I just keep chasing pavements?

Even if it leads nowhere...

Or would it be a waste?

Even If I knew my place

Should I leave it there?

Should I give up,

Or should i just keep chasing pavements?

Even if it leads nowhere...

Tiếng nhạc không to nhưng khi lắng tai vẫn có thể nghe được rõ ràng từng câu từng chữ. Linh đưa mắt nhìn vào khe cửa. Nhi đang ngồi bó gối ngoài ban công. Cô tựa lưng vào một góc tường, ánh sáng từ điện thoại hắt lên làm Linh có thể thấy được từng cử chỉ trên khuôn mặt cô. Cô gái ngả đầu về sau, nhắm mắt lại rồi nhắm mắt lại. Mặt cô thoát ần thoát hiện một vẻ ưu sầu ẩn khuất.

”Cộc! Cộc!” – Tiếng gõ cửa làm Nhi giật mình và rụt người lại. Cô tắt màn hình điện thoại, chỉnh lại tóc và tiến ra cửa.

- Có việc gì không chị? – Nhi thấy lạ khi Linh là người đứng trước cửa phòng cô.
- Chỉ muốn mời cô... à không... em ăn trái cây. – Linh đưa đĩa trái cây lên trước mặt Nhi.
- Em..
- Nề mặt một xíu đi! – Linh nhăn mặt khi thấy đối phương có ý muốn từ chối.
- ...Vâng.. Em cảm ơn chị.. - Nhi khó xử, chỉ còn cách nhận lấy chiếc đĩa và đóng cửa phòng lại.
- Không tính mời chị vào hả? – Linh dùng tay chặn cửa.

Nhi hết đường khước từ, đành mở toang cửa cho Linh vào. Nhà Linh bình thường là một người kiệm lời, lạnh lùng nhưng hôm nay lại chủ động làm những điều kỳ lạ này sao? Là do chị ấy nhận thức được hai người là chị em nên làm vậy hay do Sài Gòn nóng nực quá nên đâm ra chị ấy phát khùng rồi đôi tính chẳng?

- Em có vẻ không vui. – Linh ngồi xuống giường, tự nhiên như phòng mình. – Có chuyện gì à?
- ...
- Không cần phải giấu. Nét mặt như buồn ị. Y hết tên Tú.

Nhi như muốn đập cả quả đầu của mình vào tường. Cái gì chị ấy cũng thay đổi trừ cái cách ăn nói thẳng thắn sốc óc người khác này. Làm cô nhớ đến thời gian đầu mới gặp Tú. Người gì đâu ăn nói như tát gáo nước lạnh vào người ta. Nói thật, bảo cô và Linh là hai chị em thì chẳng ai tin đâu. Nhưng bảo Tú và Linh là chị em ruột thì cả thế giới này đều tin cũng nên!

- Sợ bị giành mất ba à?
- ... - Nhi chung hững.
- Haha. Giỡn xíu. Chị thừa biết em đang buồn vì chuyện gì mà...
- Em ước gì mình chỉ phải nghĩ đến việc giành bố với chị. – Nhi ngồi xuống kế bên Linh, mặt ủ rũ chống cằm. Cô biết Linh là người hiểu chuyện nên cũng muốn mở lòng.
- Giám sát chuỗi nhà hàng toàn khu vực miền Nam. Nhiều đó thôi cũng đủ hiểu hai năm qua em đã làm việc cật lực như thế nào rồi.
- Cảm ơn chị. – Nhi khẽ cười. – Nhưng em vẫn còn chưa nhậm chức mà.
- Đó là chuyện sớm muộn thôi.
- Vâng ạ... - Nhi thờ dãi.

Đó cũng chính là điều làm Nhi ăn ngủ không yên mấy ngày nay. Được thăng chức vèo vèo, ai mà chả muốn chứ! Nhưng ngay lúc sự nghiệp của cô đang rực rỡ nhất, cũng là lúc Tú quay về muốn nắm tay cô bước đi. Hai năm qua, cô chỉ biết vui đầu đổ hết sức vào công việc. Giờ bảo buông như vậy, quả thật là rất không can tâm với những gì cô từng bỏ ra.

”Chờ một xíu.” – Nhà Linh nói rồi rời khỏi phòng. Chẳng mấy chốc đã quay lại với một chiếc ví trên tay.

- Đây. – Linh mở ví ra.
- Đây là...?
- Vé đi Virginia.
- ...
- Giữ đi.
- Em..
- Phòng trường hợp em cần.
- ...
- Chuyện visa không cần phải lo lắng. Em muốn đi, chị có thể giải quyết được hết. Qua đó xong ỏ vài năm thì có thể chính thức xin nhập tịch luôn.

- ...

- Chị biết sự nghiệp em đang thăng tiến. Nhưng đừng quên lúc trước Tú cũng vậy. Tú đã có thể thành công và nổi tiếng hơn nữa nếu không bỏ nghiệp sản xuất và cả studio của mình để đổi lấy việc được ở bên em. – Linh đánh động vào tâm lý của Nhi. Cô biết nó hơi bản cùng nhưng chỉ còn cách này mới có thể giúp được Tú.

- ...

- Người đam mê âm nhạc như chị, thật sự là không thể chấp nhận được hành động của Tú đó. À... mà thôi. Không nói nữa. Tú mà biết được chị ngồi nói nhảm nói cùi với em về mấy chuyện này chắc sẽ bầm chị ra như thịt bò mắt. Em cứ từ từ suy nghĩ lại đi.

Linh để lại một nụ cười kỳ vọng rồi bỏ đi. Không những vậy, giờ đây cô còn để lại một nỗi suy tư to lớn dành tặng Nhi. Mọi chuyện vốn đã khó quyết định, nay lại càng khó thêm khi Linh nhắc về chuyện năm ấy...

Tình yêu hay sự nghiệp? Đầu mới là quyết định đúng đắn dành cho một cô gái trẻ đầy khát vọng như Nhi đây?

”Trà bạc hà của anh. Chúc anh ngon miệng!” – Cô nhân viên nở một nụ cười tươi. Thái An gật đầu rồi nhận lấy thức uống của mình. Nụ cười ấy làm cậu xuyên xao mãi đến khi cô đã đi khuất vào trong. Tâm trạng lâng lâng mơ màng, cậu ngó nghiêng đầu thì chợt nhìn thấy...

”Linh buồn?” – Thái An nhăn mặt khó hiểu. Cái chuyện quái gì mà bà cô già này lại xuất hiện ở đây cơ chứ? Nhưng quả thật ngoài bộ đầu đen đúa thiếu sắc đỏ thì tất cả mọi thứ kể cả cặp-mười-chà-bá kia đều gắn mác “Nhã Linh”.

”Nhìn cái gì? Còn không mau qua đây chào chị mày à?” – Linh trừng mắt khi thấy đáng về đàn thôi với hàm răng và đôi mắt sắp lọt tòm ra ngoài của An.

Từ cái hôm “làm chú rể bất thành” của An, hai chị em đồng cảnh ngộ này lại có dịp nói chuyện với nhau nhiều hơn. Khoảng cách địa lý xa xôi nhưng họ vẫn giữ liên lạc qua mạng xã hội.

Nói thương cho tình cảnh éo le của nhau thì không phải cho lắm. Vì những cuộc nói chuyện của họ toàn là bới móc chuyện cũ của nhau xong đem ra trêu chọc, xoáy sâu vào tìm đối phương. Nhưng châm chọc riết rồi cũng thành quen. Mà không nhờ những câu móc méo đó của Nhã Linh thì chắc Thái An đã không chai lỳ và vượt qua mọi chuyện nhanh như vậy.

- Thì ra là bà thật hả bà già? Sao nay đôi tóc đen rồi? – An tiến lại bàn Linh đang ngồi, tiện tay bóc một nhúm tóc của Linh lên sẫm soi.

- Bỏ ra! – Linh đánh vào tay cậu. – Đi viếng đi Tám chẳng lẽ vác cái đầu đỏ vô hả?

- À... Ừ nhì... - An gãi đầu. Cậu nói chuyện với cô thường xuyên mà lại quên bèn đi mất chuyện Linh cũng là bạn của Tú.

Tối đến.

Thái An lôi tay Nhã Linh kéo cô chạy đi khắp phố xá Sài Gòn. Cô chợt đuối sức so với cậu trai trẻ này, liền buông tay và ngồi phì xuống gốc cây ở vệ đường. Thái An cười hả hê trước bà chị già sức yếu rồi cũng ngồi lại kế bên cô. Hai người không nói gì, chỉ có tiếng thở dốc của Linh và hơi thở đều đặn của An. Con gió mát chợt thổi qua làm hong khô bớt đi cái mệt của Linh.

- Bao giờ chị về lại Mỹ? – An hỏi vu vơ.

- Khoảng... à mà hỏi làm gì?

- Để biết thôi.

- Nhiều chuyện! Lo mà đi kiếm một Nhi khác cho riêng mình đi.

- Bà chị cứ yên tâm! Bà già rồi, lo tìm Tú của mình trước đi. Để đóng mạng nhện thì khổ.

- A! Thằng này láo!

Linh dùng tuyệt chiêu nhất dương chỉ chọc vào hông cậu trai làm cậu cười ngặt nghẽo. Phải gần hơn năm phút An mới có thể lấy lại bình tĩnh để nói chuyện tiếp.

- Haha. Nói chứ nếu chị không tìm được thì cũng không sao đâu. Em đây nguyện hiến thân mình qua Mỹ ở tới già với chị vậy.

- Thôi bớt! Tha cho chị mày đi.

- Em nói thật đó. Chị thấy sao? Chịu không? – An nhìn Linh trêu mếu.

Làn tóc Linh bay giữa gió. Từng chiếc lá vàng trên tán cây khế rụng đưa rồi đáp xuống mặt đất thật nhẹ nhàng. Có tiếng nhịp đập của hai trái tim hoà quện vào nhau reo vang lên từng hồi. Nhã Linh áp sát mặt mình vào khuôn mặt thật thà có chút ngây ngô của Thái An.

”Chịu cái con mắt! Thôi! Đi về! Gió thổi làm xù hết tóc chị mày rồi!”

”Em ngủ ngon! Hy vọng ngày mai sẽ gặp được em.”

Tú bấm gửi tin nhắn đến số điện thoại quen thuộc rồi tiến đến bên cửa sổ, vén tấm màn lụa màu kem ra. Một tay tựa vào khung cửa, một tay chống cằm. Nhìn lên trên bầu trời cao, Tú thấy những vì tinh tú đang đua nhau lấp lánh.

”Mẹ! Nhớ giúp con nhắc cô ấy tới nha.” – Tú nhìn vào một ngôi sao nhỏ đàng xa rồi cười tí mắt.

Tú luôn tin rằng mẹ Trang sẽ mãi phù hộ cho mình.

Sân bay Tân Sơn Nhất.

Hôm nay Tú và Linh đến sân bay sớm. Một phần vì tính tình vốn rào trước tính sau sợ muộn chuyến bay, một phần vì muốn uống ly cà phê sáng mà lâu rồi cả hai không cùng nhau thưởng thức.

- Xin hỏi hai chị dùng gì?

- Một Espresso và một Green Tea Latte. – Linh giành nói rồi mỉm cười với Tú. Dù là trong mối quan hệ gì, cô cũng muốn tỏ ra là người hiểu về Tú.

- À! Không. Hai Espresso. – Tú cũng cười hiền.

- Hai chị còn muốn gọi thêm gì nữa không ạ?

- Không. Như vậy là được rồi. – Tú quay sang cười với cô phục vụ.

Cô phục vụ rời đi. Bên quầy cà phê bắt đầu toả ra mùi Espresso nồng nàn vươn lên cánh mũi Tú.

.

.

.

- Thom quá! Lâu rồi mới được ngửi mùi này. – Tú đưa ly Espresso lên mũi, hít nhẹ một hơi.

- ...

- Nè! Có nghe Tú nói gì không?

- Có.

- Vậy sao không trả lời trả vốn gì hết vậy?

- Tại... quê.

- Quê? Quê gì?

- Gọi không đúng món còn bị phản kháng thì quê chứ sao!

- Haha. Vậy thôi đó hả?

- Hai năm nay Tú đều gọi Latte, lần gần nhất cũng là Latte. Bây giờ lại quay lại uống Espresso. Giờ chứng hả?

- Hahaha. Lần gần nhất mình đi cafe chung là mấy tháng trước rồi cô nương. Giờ nghỉ lại Espresso vẫn là nhất. – Tú cười giòn, coi Linh như kẻ lỗi thời không bắt kịp được sở thích của Tú.

- Tú trở nên lộn xộn từ lúc nào vậy? Mốt sẽ không bao giờ giành gọi nữa! Thật là tức quá mà... – Linh bắt lực.

Tú từng là người rất cổ hủ trong chuyện thức uống, trước giờ đi đâu cũng trước sau như một gọi duy nhất một loại. Lần Tú chuyển sang uống Latte đã làm Linh ngỡ ngàng, nay đổi lại Espresso trong chóng vánh càng làm Linh rối bời với sự thay đổi sành sạch khác thường ngày của Tú. Cô còn tưởng cả đời này Tú chỉ uống Latte nữa thôi chứ!

- Espresso đáng. Nhưng uống quen rồi, không bỏ được!

- Dài dòng làm gì? Nói đại là gặp cảnh cũ, người cũ thì cảm giác cũ cũng ủa về đi!
- Haha. - Tú nhấp một ngụm Espresso. - Tính ra thì...cũng đúng.
- Tính ra gì nữa? Đúng là cái chắc rồi!
- Rồi rồi! Tú nhận. Là do tức cảnh sinh tình. Chịu chưa?
- Lâu lâu nói trúng tim đen người khác nó sướng gì đâu. Hahaha.
- Từ khi nào lại nói móc giỡn đến thế vậy? – Tú vươn người về trước, hai tay đan lại rồi đặt lên bàn.
- Chắc dạo này nói chuyện với thằng An riết nên quen miệng thôi... - Linh ngại ngùng khi nhắc đến Thái An.
- Có người thấy mùi gì không? – Tú khịt khịt mũi.
- Hả? Mùi gì? - Linh cũng khịt mũi theo. Nhưng ngoài Espresso ra thì còn mùi gì nữa đâu?
- Là mùi mờ ám đó. Haha.
- Cái tên này...
- Đúng rồi còn gì nữa? Nói chuyện với nhau nhiều tới mức ăn vào não luôn rồi! – Tú giở trò chọc ghẹo.
- Phải phải! Cũng có chút cảm tình với nó. Được chưa? – Linh thừa nhận.
- Khai ra từ đầu như vậy có phải tốt hơn không? – Tú cười khoái chí. – Vậy sao không... tới luôn?
- Thích thì thích. Nhưng bây giờ chưa phải lúc để bắt đầu.
- Có người dễ thương thì tốt rồi. Mà nay gan vậy? Dám công khai với Tú luôn!
- Đúng rồi. Người ta ngay thẳng. Không có úp úp mờ mờ như Tú với ai đó!
- ...
- Đùa xú. Mà nay Nhi có nói là sẽ tới không?
- Không... Không nói gì hết. Nhưng hy vọng là sẽ tới...
- Yên tâm – Linh đặt tay mình lên đôi tay đang đan vào nhau của Tú. – Nhất định sẽ tới.

Những điều Nhã Linh có thể làm bây giờ là an ủi và động viên Tú. Dù bản thân cô biết rằng khả năng xảy ra của chuyện này rất mong manh...

Lần gặp nhau cuối cùng của Tú và Nhi là vào hôm đi Tám nhập thổ. Từ đó về sau, cả nửa lời họ cũng chẳng nói với nhau. Tú thì muốn cho Nhi ít thời gian riêng tư để suy nghĩ về chuyện đi Mỹ, Nhi thì lại im lặng vì không biết phải trả lời câu hỏi của Tú như thế nào.

Cuộc sống đúng là một chuỗi của những sự thiếu sót. Bạn được cái này thì mất cái kia. Muốn có sự nghiệp, muốn có tiền tài thì sẽ mất đi thời gian bên người bạn yêu thương. Nhưng một khi đã an phận bên người bạn yêu thương thì cũng đồng nghĩa với chuyện phải từ bỏ danh vọng của mình.

Cuộc sống là vậy. Không thể nào lưỡng toàn kỳ mỹ.

9 giờ 30 phút.

Linh liên tục ngó vào đồng hồ trên tay mình. Chuyến bay của họ sẽ đến trong vòng nửa tiếng nữa. Nhi vẫn chưa xuất hiện. Cô lo lắng đến độ tim đập liên hồi, tay chân quần quýt cả lên.

- Linh gọi cho Nhi nha? Gần tới giờ rồi...

- Không cần đâu. Nếu cô ấy muốn tới thì sẽ tự động tới thôi. – Tú nói, tay và mắt vẫn không rời khỏi trò chơi đang chơi dở trên điện thoại của mình.

Khuôn mặt người ngồi kế Nhã Linh vẫn rất bình thản, toát lên một vẻ lãnh đạm, dường như không hề hé ra chút ưu tư nào.

Nhưng càng như vậy, Nhã Linh lại càng lo lắng hơn cho Tú. Cô thừa biết tâm tính của con người dờ dờ ương ương này mà! Bây giờ cứng cỏi tựa cỗ thụ như vậy thôi nhưng chỉ cần vừa đặt chân lên máy bay thì nhất định sẽ mềm nhũn ra như cọng bún...

Chuyến bay chính thức cất cánh.

Nhi đã không có mặt. Hôm nay cô không chọn tình yêu.

Và cả việc làm giám sát chuỗi nhà hàng khu vực miền Nam,

cô cũng không chọn.

Cô chọn trở về Hà Nội, sống một cuộc sống bình dị bên cạnh gia đình.

Tây Virginia, Hoa Kỳ.

Đã hơn ba tháng kể từ ngày Tú về ở chung với ba mẹ mình. Tính ra thì họ cũng chẳng xa lạ gì với Tú mấy. Hai năm vừa rồi ở đây, hay đến nhà Linh chơi, Tú gặp họ ít nhiều gì cũng hơn trăm lần.

- Tụi con đi làm đây. Bye bye ba mẹ! – Nhã Linh nói vọng vào trong bếp rồi lẹ làng chạy thật nhanh ra ngoài.

- Bye ba mẹ! – Tú cũng chào rồi với tay lấy chiếc balô của mình và tiến bước theo sau Linh.

Hai chiếc xe phân khối lớn được dựng sẵn trước gara. Một chiếc màu đen bóng nhẵn oai phong lẫm liệt, một chiếc màu hồng phấn nữ tính nhưng sang trọng.

- Haha. Xí trước rồi nha! – Linh nhanh chân ngồi lên chiếc xe đen, cắm chìa khoá vào rồi cười đắc ý.

- Ê! Không giỡn! Trả xe cho Tú! – Con người chậm một bước kia lồng lộn lên.

- Trả hả? Đuổi kịp đi rồi trả? Hahaha!

Linh ném lại lời thách thức rồi vọt đi mất. Tú ba chân bốn cẳng nhảy lên chiếc xe bánh bèo màu hường kia hòng đuổi kịp Linh trước khi mọi chuyện quá muộn.

”Dừng lại! Trả xe đây!”

Cô gái mặc nhiên bỏ qua lời kêu gào của người đằng sau, coi như tiếng chó sủa bên tai rồi rồ ga chạy thật nhanh hơn nữa. Cô cười khanh khách vang xa há hốc há dạ. Quả báo là đây. Ai biểu tên ôn dịch đó dám chê xe cô xấu làm gì?

Mà cũng nhờ tên ôn dịch đó mà cô cũng chịu khó động não nghĩ ra thêm lắm trò để trị hấn. Nhã Linh quả là Nhã Linh. Bao nhiêu năm rồi vẫn cao tay ấn hơn Minh Tú hồng hách. Cô khẽ cười thoải mái. Thì ra tuổi thanh xuân của mình vẫn mãi còn đó.

Cô tự hỏi, nếu lúc trước mẹ Trang của mình gặp ba mẹ ruột của Tú sớm hơn thì mọi chuyện sẽ như thế nào?

Nhưng rồi cô cũng đã tự có câu trả lời cho riêng mình.

Ôn trời, cũng hên trong những năm tháng đó hai bên phụ huynh chưa một lần chạm trán nhau. Chứ không chưa chắc gì họ còn thân thiết và hít thở chung cùng một bầu trời Hoa Kỳ này.

Đó có lẽ là một sự vô tình. Vô tình nhưng hữu duyên.

Trưa hôm ấy.

Tú và Linh lười nhác với bữa ăn trưa nhạt nhẽo. Họ trốn lên sân thượng của trường Đại học, nằm phệt ra đất ngẩng mặt lên trời hưởng cái lạnh trời đất.

- Tú?

- Hà?

- Hôm qua Linh vừa nói chuyện với ba Xuân.

- Nói gì? Kể nghe chơi.

- Ba nói Nhi về Hà Nội rồi.

Con gió lạnh đang thổi bỗng ngừng lại. Gió lặng nhưng lòng người chẳng thể lặng. Bù lại còn cồn cào, sôi sục hơn trước.

- Ba nói nó bảo Sài Gòn buồn. Muốn ở gần gia đình cho ấm cúng.

- Ủ. Vậy thì tốt rồi. Trước giờ bác đều muốn cả nhà đoàn tụ mà. Chắc bác vui lắm.

- Còn Tú?
- Hà? Tú sao?
- Có tính về kiếm em nó không?
- ...
- Quản lý cả chuỗi nhà hàng lớn cũng không thèm làm. Coi bộ nó hơi bị tung tung giống Tú rồi đó.

Tú không trả lời Linh. Chỉ lặng lẽ ngồi dậy rồi tiến lại vịn hai tay vào lan can.

- Sao vậy? Nhắc tới làm Tú không vui à? – Linh đến bên lan can cùng Tú.
- Không phải. Đang tự trách bản thân thôi.
- Trách bản thân?
- Ủ. Độc tài. Đáng lẽ ra Tú không nên như vậy.
- ...
- Trước giờ chuyện gì Tú cũng tự quyết định rồi bắt người khác xuôi theo.
- ...
- Nhưng rồi mọi chuyện không tốt như Tú nghĩ. Có lẽ Tú đã áp đặt cô ấy nhiều quá rồi.
- ...
- Cô ấy xứng đáng được thoải sức mà sống vô tư, tự do. Bây giờ tìm cô ấy thì không hay cho lắm.
- Vậy còn sau này?

”Không biết nữa.” – Tú đút tay vào túi quần, ngược mặt lên trời nhìn về phía đám mây đang trôi bồng bềnh.

Ba năm sau.

- .
- .
- .
- Vậy còn về dự án âm nhạc sắp tới? Bạn có thể bật mí một chút được không?
- Sắp tới chắc là không có dự án gì mới. Mình đang muốn nghỉ ngơi để dành thời gian cho những người mình yêu thương.
- Cảm ơn những chia sẻ chân thành từ Hữu Khang. Chúc bạn và Lee Production của mình luôn toả sáng trên mọi nẻo đường âm nhạc.
- Cảm ơn chương trình!
- Các bạn ơi! Thời lượng của chương trình hôm nay đến đây cũng đã hết rồi. Hữu Khang và Mỹ Thanh phải nói lời tạm biệt đây. Cảm ơn các bạn theo dõi chương trình. Xin chào và hẹn gặp lại ở MusicTrend tuần sau! Bye bye!

”Cắt!”

- Ew! Thảo mai thiệt luôn chứ! Kinh khủng thiệt! – Vừa kết thúc lên sóng, Thanh liền tỏ vẻ khinh bỉ đẩy Khang ra.
- Em làm như em không thảo mai vậy!
- Cái đó gọi là lịch sự! – Thanh biện minh. – Ít ra không có nói chuyện sến súa như anh!
- Còn nói nữa là khỏi đi ăn nha con nhỏ kia!
- Không ăn thì không ăn! Tui đâu có chết đói đâu mà cần anh?
- E hèm! – Anh đạo diễn chương trình tăng hăng một tiếng. - Ở đây còn có người khác nữa đó nha hai má.

Khang và Thanh ngưng cuộc cãi vã, đảo ánh nhìn sang xung quanh. Hàng chục con mắt từ quay phim cho đến âm thanh, ánh sáng rồi cả thư ký, trợ lý đều đổ dồn vào hai người.

- Anh chưa thấy cái buổi talkshow nào lầy như cái buổi talkshow này luôn đó. Cắt một cái là choảng nhau, hở ra một cái là choảng nhau. Hình như anh mời em là hơi sai đó Khang.

- Hi... - Khang chỉ biết cười trừ. Lỗi đâu phải do cậu! Là do cô người yêu hay cà chớn của cậu ra cả mà thôi!

- Đúng rồi đó anh! Sai quá sức sai!

- Hình như anh mời em làm VJ cũng sai nốt luôn đó Thanh.

- Ồ... Anh...

- Hahaha. - Khang cười vang. Cuối cùng cũng có người phục thù dùm cậu.

- Cười cái gì? Chán sống hả? - Thanh trợn mắt chống nạnh hăm dọa.

- Thôi thôi thôi! Hai đứa quay xong rồi thì về đi. Ôn ào quá!

- Ok anh. Vậy tụi em về nha. – Thanh hí hửng xách giỏ chuẩn bị rời đi.

- Ủ. Đi đi - Anh đạo diễn xua đuổi. - À mà đừng quên mai có buổi ghi hình đó nha Thanh.

Thế là Khang và Thanh vừa mới muốn sừng cò lên cặp đầu nhau xong bây giờ lại vui vẻ nắm tay nhau nhảy chân sáo đi ăn tối. Cái cặp đôi này suốt ngày cứ như chó với mèo cơ mà thương nhau lắm!

Khang bây giờ là nhà sản xuất âm nhạc kiêm nhạc sĩ trẻ hot nhất nhì trong làng giải trí hiện nay. Thanh là cô VJ tài năng phủ sóng khắp các chương trình ca nhạc trên truyền hình kiêm trợ thủ đắc lực của Khang.

Trong vòng ba năm ngắn ngủi, hai người không những mua lại được studio tâm huyết của sư phụ mình mà còn biến nó trở thành một công ty sản xuất âm nhạc. Dù Tú không có ở đây, không liên lạc thường xuyên với họ nữa nhưng hai người vẫn quyết định giữ nguyên cái tên “Lee” mà Tú đặt lúc trước coi như một ân huệ.

Họ không hứa sẽ làm cho Lee Production “phải thật hoàn hảo” như Tú thường nói, nhưng họ sẽ luôn tiếp nối nhiệt huyết của Tú và hứa sẽ làm nó trở nên tuyệt vời theo cách riêng của nó.

Nó đã từng quan trọng đối với Tú như thế nào, đồng nghĩa với việc nó cũng sẽ quan trọng đối với họ như thế đó.

2 giờ 30 phút trưa, Hà Nội.

- Chào cô chủ!

- Chào cô chủ!

- Chào cô chủ!

- Chào mọi người! Mọi việc vẫn ổn cả chứ?

- Vẫn ổn thưa cô chủ.

- Ok. Thế thì tốt rồi. Tôi đi đây. – Nhi vội vàng kéo vali đi.

- Con đi đâu đấy? - Ông Xuân từ phòng họp bước ra.

- Con đi Đà Lạt. Mai hay một gì đấy con về.

- Sao lại...

- Thôi trễ rồi. – Cô nhìn vào đồng hồ. - Con đi đây. Không nói với bố nữa. Bye bye.

- Ồ... Cái con này...

Ông Xuân ngơ ngác không kịp phản ứng gì. Hạ Nhi nhe răng cười với bố mình rồi chạy đi. Cô không nhanh chân nữa thì sẽ trễ chuyến bay mất thôi.

Một năm đầu cô về Hà Nội bôn ba khắp nơi làm việc. Thành công hiển nhiên là có, nhưng không bằng lúc ở Sài Gòn. Ông Xuân thì sợ cô ra ngoài bị người khác nặng nề, không được cưng chiều như ở nhà nên đâm lòng xót con gái, muốn cô trở về công ty của gia đình làm việc.

Lạ thay, lần này Nhi lại không bướng bỉnh như mọi khi. Cô chấp nhận ngay lời đề nghị của bố mà không chút đắn đo. À không, nói quá rồi! Quên mất! Cô chấp nhận với một điều kiện...

Bố phải cho phép cô đi lại tự do bất kỳ nơi nào cô muốn trên đất Việt Nam này. Nhưng cô cũng không quá lợi dụng vào điều kiện này mà làm khó bố. Trước giờ đa phần cô chỉ lui tới một nơi: Đà Lạt.

Nhi đã dùng số tiền kiếm được ở Sài Gòn mở một cánh đồng hoa của riêng mình ngay tại nơi mộng mơ này. Cô trồng cẩm tú cầu và oải hương sau đó mở cửa cho khách du lịch đến tham quan và thu tiền. Cô muốn những người biết thưởng thức cái đẹp của hoa đến đây chiêm ngưỡng vườn hoa tuyệt phẩm của cô. Đầu tư vào cái đẹp, chẳng phải quá hoàn hảo sao?

- Alô? Chị nghe đây?

- Chị ơi! Cái người kia lại vừa điện thoại cho em. Người ta bảo chiều nay sẽ tới xem.

- Tốt. Chị cũng đang chuẩn bị bay vào đây.

- À mà chị. Giờ em mới biết. Người ta cũng sống ở Hà Nội đó chị.

- Trời ạ! - Nhi chắc lười. - Biết sớm thì ở đây bàn chuyện luôn rồi!

- À mà chị. Người ta không muốn mua với giá đó nữa.

- Hả? Gì cơ?

- Người ta muốn mua với giá gấp đôi!

- Ô... Sao lại tự nâng giá? Tên này yêu hoa hay bị điên thế nhỉ?

- Em cũng không biết nữa. À mà chị..

- Sao nữa?

- Người ta nói không muốn mua mấy luống trồng cẩm tú cầu, chỉ muốn mua mấy luống oải hương thôi.

- Ô... Thế thì sao mà bán? Tên này bị điên thật rồi!

- Người đó mới thấy qua mạng nhưng đã chê cẩm tú cầu của mình xấu, không đủ đẳng cấp. Nói chỉ có oải hương là đáng để mua.

- Cẩm tú cầu hạng nhất của chị đây mà dám chê hả? – Nhi sôi máu. – Em điện thoại hẹn hán 5 giờ rưỡi chiều nay đi. Chị sẽ trực tiếp nói chuyện với hán.

- Dạ chị. Em đi gọi liền.

- Ok. Chị cúp đây. Đến sân bay rồi.

Nhi vội vàng check in rồi lên máy bay. Hôm nay cô hơi mệt nên chỉ muốn mau lẹ ngồi vào vị trí rồi đánh một giấc ngon lành trước khi gặp tên khách hàng nặng nề đòi cô nhượng lại đồng hoa cho bằng được. Đã nói không bán nhưng vẫn đòi mua, cô đành một chuyến bay vào Đà Lạt ba mặt một lời nói rõ với hán.

Đúng là đã uể oải mà còn gặp gã cùng hàng nhìn trông mắc mết hơn nữa! Hè nóng nực mà trùm kín mít như mùa đông xứ Bắc cực. Nón đen, áo phông đen, áo khoác dày lông đen, quần đen, giày đen, kính đen đến cả cái mặt cũng lấy khẩu trang đen bịt vào tuốt. Đúng là tâm thần mà!

"Bạn ơi cho mình qua với!" – Cô nói với tên "đen". Hán thì vẫn cứ trơ ra như pho tượng. Lý do rất đơn giản. Hán đeo headphone và bật nhạc to tới mức cách xa tận mười mét còn có thể nghe thấy rõ mồn một.

"Bạn gì ấy ơi! Cho mình qua với!" – Cô kêu kêu vai hán. Cuối cùng cũng có phản ứng rồi. Hán ngược lên nhìn cô rồi nhướng mày tỏ ra bất cần.

"Trời ạ! Cho qua xem nào!" – Cô bực mình và trở nên thô lỗ. Cô vung tay múa chân dạt thân người lẫn cái bộ mặt khênh kiệu của kẻ kia ra mà ngang nhiên bước vào chỗ. Sau đó không cần biết trời trăng mây gió gì nữa, cô cứ thế mà nhắm mắt làm một giấc ngon lành.

"Hừ... Con gái con đũa gì đâu mà..." – Người kẻ bên bật cười một tiếng rồi lắc đầu.

5 giờ chiều.

Nhi từ khách sạn bắt taxi ra cánh đồng hoa của mình. Cô nôn nao để gặp người cả gan chê hoa của cô lắm rồi! Cô vừa bực bội vừa tò mò không hiểu cẩm tú cầu của cô có vấn đề gì mà người này lại chê thậm tệ đến vậy. Mờ đồng hoa này ra, cô chỉ mong người tới được trải nghiệm cảm giác tốt nhất mà thôi.

- Chào chị Nhi! – Nhi vừa đến cổng liền được cô bé quản lý tiếp đón.

- Chào em. Người ta đến chưa?

- Rồi chị. Đang đứng ở kia kia.

Cô bé vừa nói vừa chỉ về phía xa xa bên trong cánh đồng. Nhi theo hướng tay mà men theo từng luống hoa đi đến.

Giữa cánh đồng xanh lam bát ngát hoà lẫn với sắc tím sặc sỡ, giữa hương thơm bạt ngàn và hương thơm phân phát. Giữa những luống cắm tú cầu nở rộ xen lẫn với oải hương nhỏ bé, một người đang đứng khoanh tay, đôi mắt vô hồn nhìn về phía chân trời xa.

Rồi Nhi chợt thấy bộ quần áo đó trông... quen quen. Quý thần ma dai ơi! Là tên “đen” lúc này trên máy bay! Dị nhân đúng là dị nhân mà!

”Xin chào!” – Nhi bước lại gần. “Tôi là Hạ Nhi, chủ cánh đồng này.” – Cô đưa bàn tay ra. Dù không mấy thiện cảm nhưng cũng phải tỏ ra lịch sự.

Người đó quay đầu lại rồi ngẩng mặt lên, nở một cười hiền hoà tinh khiết như thiên thần.

”Xin chào! Tôi là Minh Tú. Tôi rất có hứng thú với cánh đồng này.”

Nhi bất ngờ, chỉ biết rụt tay lại đặt lên vầng trán rồi cười mỉm chi không ngừng.

- Nhưng tôi lại đổi ý nữa rồi. Cắm tú cầu rất đẹp.

- ... - Nhi vẫn đứng ngây người ra. Là Tú. Đúng là Tú thật rồi! Đã lâu lắm rồi cô mới có thể nhìn ngắm khuôn mặt ưu tú không tí vết này.

- Tôi muốn mua lại đồng hoa này. Nhưng tôi cũng muốn được cùng bà chủ đây chăm sóc nó. Bà chủ thấy sao?

Nhi mỉm cười hạnh phúc. Đôi mắt trực trào những giọt long lanh.

Ba năm trước, cô không đến sân bay. Cô sợ sệt, không dám tin vào thứ tình cảm mông lung này. Cô từ chối nó, phủ nhận nó cũng như quyết định lãng quên nó.

Nhưng đến tận bây giờ cô mới phát hiện. Thì ra có bao nhiêu cái hai năm, bao nhiêu cái ba năm đi chẳng nữa thì tình cảm ấy vẫn luôn vẹn nguyên, không chút nhòa nét. Nó luôn là thứ tình cảm làm cho con người ta khắc cốt ghi tâm suốt cuộc đời này.

Ừ thì Tú vẫn ở đây.

Năm 27 tuổi, cô bảo mình đã qua cái tuổi bông bột để bắt chấp yêu một người. Nhưng hôm nay, sau tất cả, Nhi của tuổi 30 đứng trước Tú của tuổi 33 lại không thể một phút giây nào ngưng làm đứa trẻ thơ mong muốn được yêu thương.

Cô muốn mình là đứa trẻ thơ của Tú. Muốn được yêu không nghĩ suy, yêu không hối tiếc.

Ừ thì họ lạc nhau đủ rồi. Đã đến lúc để về bên nhau rồi.

- Thôi đừng khóc nữa. – Tú đặt đôi bàn tay lên khuôn mặt Nhi, ôm trọn lấy khuôn mặt thanh nhả ấy rồi dùng ngón cái lau đi những dòng lệ của cô. – Tú về với em rồi đây.

- ...

- Tú sẽ không đi đâu nữa. Tú sẽ không rời khỏi nơi đây. - Tú choàng tay ôm trọn cô gái vào lòng. - Em cũng không phải chờ đợi thêm một giây nào nữa. - Rồi thò thẻ vào tai Nhi.

- Em... chờ câu này lâu lắm rồi... Tú có biết không? – Nhi siết chặt lấy cái ôm, núp mặt vào tấm vai của Tú mà thút thít.

- Thôi thôi thôi! Em ngoan. - Tú vuốt lưng cô. - Nín đi nè. Nước mắt nước mũi tèm nhem ghê quá! - Rồi cũng tranh thủ trêu ghẹo cô bé mít ướt của mình.

- Đồ xấu xa! – Nhi cắn vào bả vai Tú, quay quắt 360 độ buông Tú ra, giương cặp mắt còn ươn ướt tí lệ lên liếc nhìn Tú.

- A! Đau! - Tú rút tay lên xoa xoa bả vai.

- Đáng lắm! - Nhi khênh mặt lên tỏ ra hống hách nhìn Tú, xong lại bật cười vì đáng về đáng thương kia.

- E hèm – Tú đổi giọng. - Khóc cũng đã khóc, cười cũng đã cười rồi. Vậy cuối cùng bà chủ có chịu bán chỗ này cho tôi không?

- Đồng hoa này không bán.

- Ồ... Tại sao lại không?

- Vì đồng hoa này dành riêng cho tôi và người tôi thương.
- Vậy người thương của bà chủ đâu? - Tú đặt hai tay ra sau lưng, lúc lắc người nhìn cô gái cười tủm tỉm.
- Người thương của bà chủ đây.

Nhi nói rồi nũng nịu tựa vào lòng ngực ấm nóng của Tú. Cái nắng của buổi xế chiều không gay gắt, chỉ nhẹ hắt vào hai đôi mắt đang âu yếm nhìn nhau.

Họ bắt đầu từ những hạt nắng nhạt sáng sớm, cho đến những giọt vàng ươm trưa hạ và giờ kết thúc bằng tấm thảm nắng chiều trải dài khắp đất trời mênh mông.

Nắng sớm rạng ngời, nắng trưa rực rỡ. Nhưng bình yên nhất vẫn không đâu qua nỗi nắng xế chiều. Và bình yên chính là thứ con người chúng ta khao khát tìm về.

Nhưng cho dù là nắng nào cũng vậy. Nó sẽ không thật sự là những tia ngọt ngào nếu thiếu đi một người bên cạnh. Chúng ta luôn cần có những người yêu thương dang tay đón nắng về cùng chúng ta.

Nơi nào có yêu thương, nơi ấy chắc chắn sẽ có nắng.

14

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đôi Lời Của Tác Giả

Hôm nay lên đồng nói chuyện sến súa, bớt nhỏ nhắn hơn mọi ngày một xíu ;))

Thân gửi các bạn!

Cảm ơn mọi người vì đã đồng hành cùng mình và “Nơi ấy, có nắng” trong suốt cả một thời gian dài, hơn nửa năm.

Mình đã từng nghĩ đến chuyện drop fic. Nhưng rồi từng cái vote, từng dòng bình luận đã vực mình dậy. Mình biết mình không thể nào để các độc giả của mình thất vọng được. Thế là mình... cứ viết tiếp thôi!

Thôi sến đến đây đủ rồi ;)) Nhưng nói đi nói lại thì “Nơi ấy, có nắng” không thể nào hoàn thành được nếu thiếu đi bản mặt của bạn Nhã yêu dấu ;)) (mình biết bạn tự mò vô nên mình không thêm tag đâu)

Nhớ lại những hôm mây đang ngủ trưa cũng dựng đầu mây dậy bắt mây kiểm lỗi chánh tả cho tao, nhắc đi nhắc lại nhai đi nhai lại làm mây phát quạu. Nhưng rồi cũng ráng banh mắt, còng lưng ra kiểm. Thương hết sức hà! Tao thật sự không đếm xuể bao lần mình choáng nhau vì cái fic này nữa Nhã à ;)) Nhưng rồi mây vẫn ở đấy thôi ;)

Nói đến phần kết. Tú và Nhi không thể “hạ cánh an toàn” nếu thiếu đi sự giúp đỡ của chế Bolmi298 ;)) Chế ấy làm cơ phó cho hai chuyến bay cuối đây các bạn ạ ;)) Nên nếu thương cơ phó BoBo hãy ghé thăm nhà chế để đọc fic luôn nha ;))

Cảm ơn luôn cả cô bé người Thủ đô @thuytran_146 đã giúp chị chỉnh sửa chính tả trong những lúc Nhã bận rộn đâm ra thiếu sót. Em là một độc giả rất có tâm đấy ;)) Hy vọng vẫn có em đồng hành với chị vào những dự án sau ;)

Tóm lại, “Nơi ấy, có nắng” không thể rọi nắng ấm cho đôi trẻ Tú - Nhi nếu thiếu đi sự ủng hộ của tất cả mọi người. Không phải mình ên mình làm nên câu chuyện này mà là chính các bạn làm nên nó!

Lần cuối, xin cảm ơn tất cả tình yêu của An!

An Phạm

À à khoan! Nán lại xíu nè ;)) đừng xoá truyện khỏi thư viện vì vẫn còn ngoại truyện đó nha! Do mình đang bận thi cử đồ xúu nên chắc khoảng Noel mới ra được. Nhưng đừng quên đó nha ;))

Ngoại truyện dự kiến (là dự kiến thôi nghen! Nên có dư hay thiếu đừng chọi lựu đạn mình nha :))) sẽ có 3 phần bao gồm cả hai ông bà nhà mình lẫn các

nhân vật phụ. Nhớ đón đọc đó nha nha nha!

Đọc đi rồi sẽ có tiết lộ về fic tiếp theo nè :)))

Thôi giờ đi thiệt nè :)) Hẹn gặp lại vào Giáng sinh - mùa đẹp nhất trong năm! Bye bye!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Ấy, Có Nắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.